

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

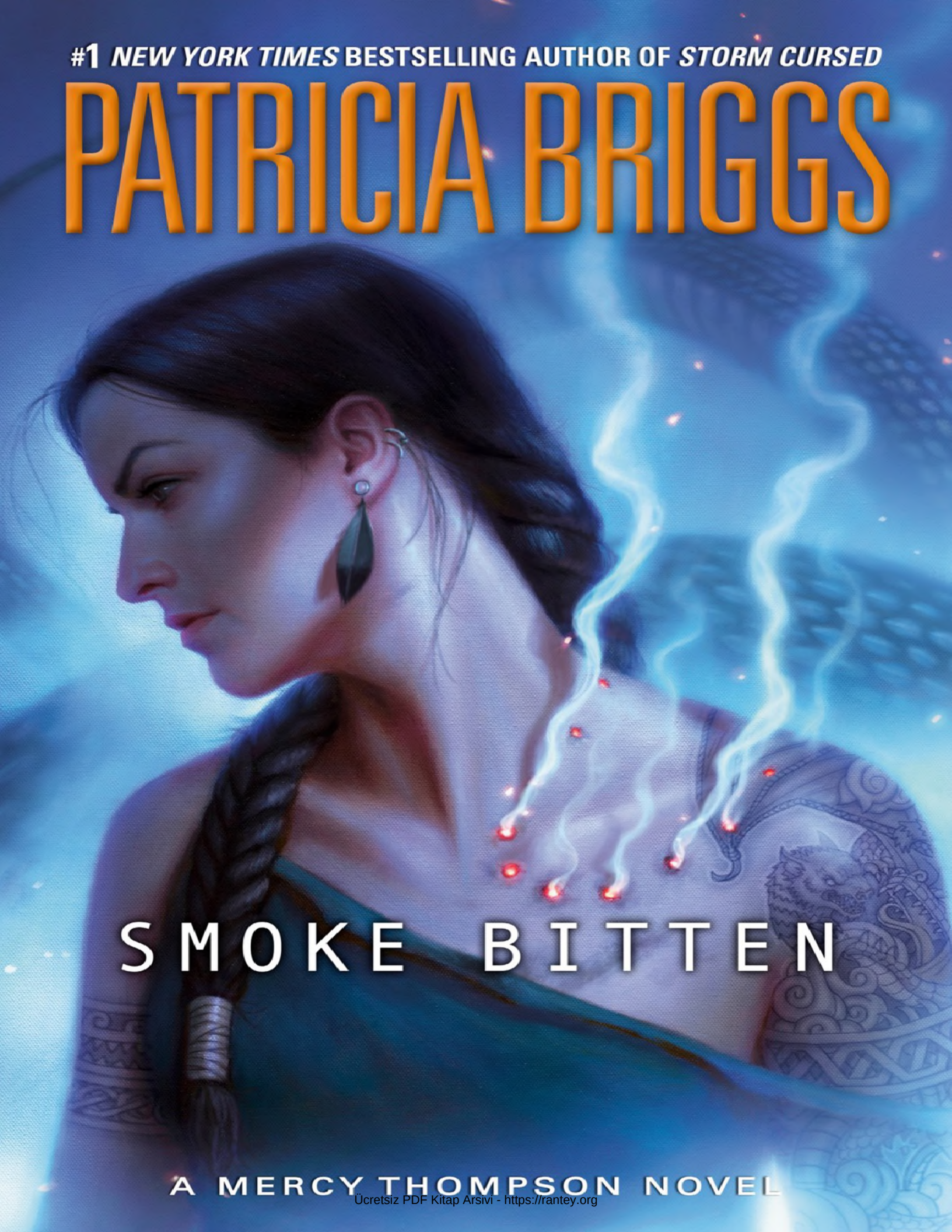
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *STORM CURSED*

PATRICIA BRIGGS

The book cover features a woman with dark hair in a braid, wearing a green garment and a necklace of red beads. She has intricate tattoos on her arms and a lightning bolt striking her chest. The background is a blue, stormy sky with clouds and falling sparks.

SMOKE BITTEN

A MERCY THOMPSON NOVEL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Patricia Briggs tarafından yazılan başlıklar

Mercy Thompson Serisi

AY ARADI KAN
BAĞLADI DEMİR
ÖPTÜ KEMİK
GEÇTİ GÜMÜŞ
DOĞDU NEHIR
İŞARETLEDİ DON
YAKTI GECE
KIRILDI ATEŞ
DOKUNDU
SESSİZLİK DÜŞTÜ
FIRTINA
LANETLEDİ
DUMAN ISIRDI

Alfa ve Omega Serisi

PROWL ÜZERİNDE
(Eileen Wilks, Karen Chance ve Sunny ile)

CRY WOLF AV
SAHASI ADİL OYUN
ÖLÜ ISI YANIK
PARLAK

MASQUES
WOLFSBANE
IBLISLER YÜRÜRKEN
EJDERHAYI ÇAL

OCAĞIN PAZARLIĞI

EJDERHA
KEMİKLERİ
EJDERHA KANI

KUZGUNUN
GÖLGESİ
KUZGUNUN
VURUŞU

Grafik Romanlar

ALPHA AND OMEGA: CRY WOLF: VOLUME ONE
ALPHA AND OMEGA: CRY WOLF: VOLUME TWO

Antolojiler

SHIFTER'IN KURDU
(Masques ve Wolfsbane tek ciltte)

KAYAN GÖLGELER

SMOKE BITTEN

CEAT RICI AØRIGGS

ACE
NEW YORK

ACE
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2020 Hurog, Inc.
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

ACE tescilli bir ticari markadır ve A kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Verilerinde Kataloglama

İsimler: Briggs, Patricia, yazar.
Başlık: Duman ısırdı / Patricia
Briggs.
Açıklama: İlk baskı. | New York: ACE, 2020. | Seri: Mercy Thompson Tanımlayıcılar:
LCCN 2019055488 | ISBN 9780440001553 (ciltli) | ISBN 9780440001560 (e-kitap)
Konular: GSAFD: Fantastik kurgu.
Sınıflandırma: LCC PS3602.R53165 S65 2020 | DDC 813/.6-dc23 LC
kaydı <https://lccn.loc.gov/2019055488> adresinde mevcuttur

İlk Baskı: Mart 2020

Kapak resmi Daniel Dos Santos
Kapak tasarımı Judith Lagerman
Harita Michael Enzweiler

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_5.5.0_c0_r0

İÇİNDEKİLER

[Patricia Briggs'in](#)
[Başlıkları Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı İthafı](#)
[Tri-Cities Haritası](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)
[2 Bölüm 3](#)
[Bölüm 4 Bölüm](#)
[5 Bölüm 6](#)
[Bölüm 7 Bölüm](#)
[8 Bölüm 9](#)
[Bölüm 10 Bölüm](#)
[11 Bölüm 12](#)
[Bölüm 13 Bölüm](#)
[14](#)

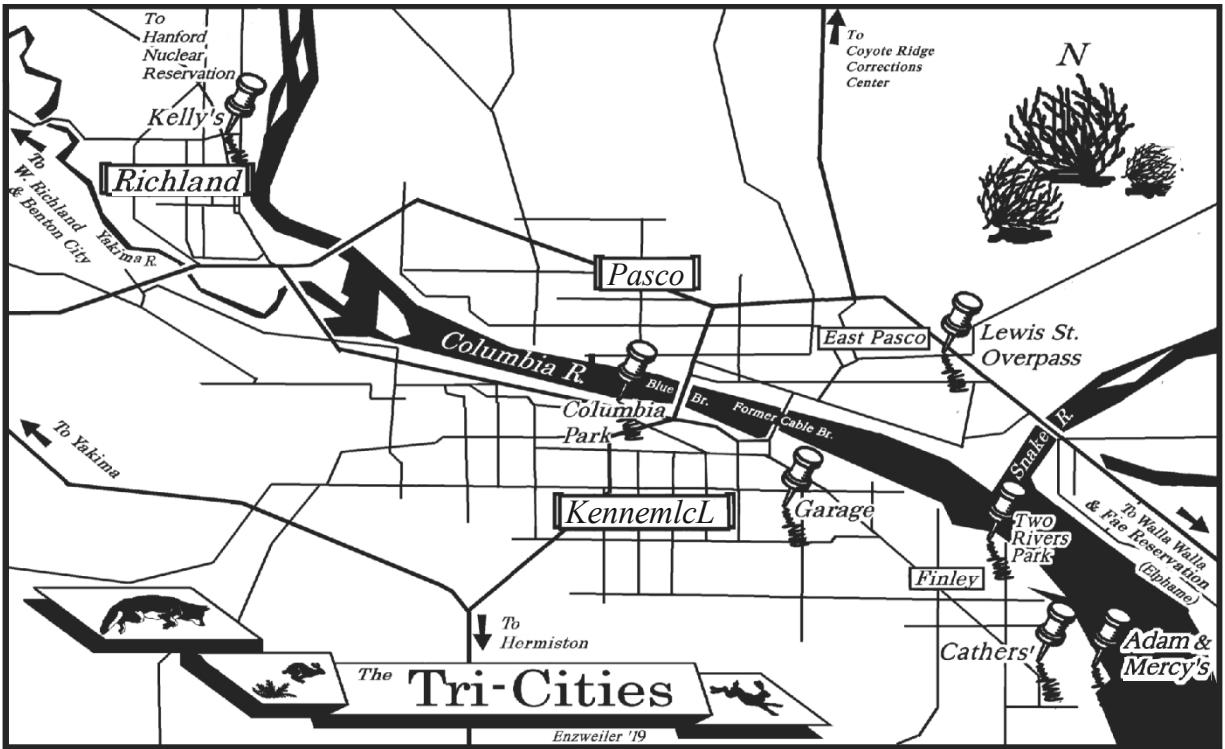
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

Oyunları tutkuyla oynayan ama asla ciddiye almayan Clyde için.

Güzel bir kalbe ve nazik bir ruha sahip olan Jean için ve eğlence için bir hediye.

Kedileri güdebilen ve bunu onlara sevdirebilen Ginny için.

Bana hikayeleri sevmeyi öğreten harika kardeşlerim. Teşekkür ederim.

1

"İYİ MISIN, MERCY?" TAD BAĞLANTIYI KESERKEN BANA SORDU
üzerinde çalıştığımız 2000 Jetta'nın farından gelen kablo demeti.

Radyatörü değiştiriyorduk. Bunu yapmak için tüm ön kaplamayı sökmek zorunda kaldık. Birkaç açıdan acele bir durumdu. Sahibi Portland'dan Missoula, Montana'ya giderken arabasının radyatörü patlamıştı. Yarın sabah sekizdeki iş görüşmesine yetişebilmesi için onu tekrar yola çıkarmamız gerekiyordu.

Ev sahibinin ve beş yaşından küçük üç çocuğunun ofiste bulunuyor olması bu görevi daha da acil hale getiriyordu. Bana söylediğine göre Missoula'da çocuklarına bakabilecek bir ailesi varmış ama Portland'da alkolik eski kocasından başka bakacak kimsesi yokmuş, o yüzden çocuklarını da yanında getirmiş. Keşke *burada* onlara bakacak bir ailesi olsaydı. Çocukları severdim ama ofisime hapsolmuş yorgun çocuklar başka bir konuydu.

Onarımı hızlandırmak için Tad sol tarafı alırken ben de sağ tarafta çalışıyordum.

O da benim gibi yağ lekeli tulum giyiyordu. Yaz hala etkisini sürdürüyordu -sadece birazcık- bu yüzden o tulumlar da terle lekelenmişti.

Saçları bile sıcakta çalışmanın etkilerini gösteriyor, garip açılarla dışarı çıkıyordu. Ayrıca tulumun her yerine bulaşmış olan yağın aynısı saçının her yerine bulaşmıştı. Sağ elinin üzerinde siyah bir leke vardı.

Elmacık kemiğine ve kulağına kötü uygulanmış savaş boyası gibi. En azından benim ondan daha kötü göründüğümünden emindim.

Tad ile on yıldan uzun bir süre, neredeyse hayatının yarısı boyunca arabalar üzerinde çalışmışım. Ivy League'de eğitim almak için gitmiş ama diplomasını almadan ve bir zamanlar sahip olduğu neşeli iyimserlikten yoksun olarak dönmüştü. Onda kalan tek şey, ilk girdiğimde sahip olduğu o korkutucu yetkinlikti.

Rabbit'imi tamir etmek için babasının garajında bir parça ararken ilkokul çağındaki Tad'in dükkânı ustalıkla işlettiğini gördüm.

Dünyada en çok güvendiğim insanlardan biriydi. Ama yine de ona yalan söyledim.

"Her şey yolunda," dedim.

"Yalancı," diye homurdandı Zee'nin sesi 68 model bir Beetle'ın altından.

Küçük araba, sahibine tepki veren bir köpek gibi biraz zıpladı. Arabalar bazen yaşlı demir öpüşlü fae'nin etrafında böyle yaparlar. Zee Almanca yumuşak sesli ve sakinleştirici bir şeyler söyledi, ama tam olarak ne dediğini anlayamadım.

kelimelerdi.

Benimle tekrar konuşmaya başladığında, "Fae'lere yalan söylememelisin, Mercy. Bunun yerine, 'Siz benim arkadaşım değilsiniz, sırlarım konusunda size güvenmiyorum, bu yüzden size neyin yanlış olduğunu söylemeyeceğim' de."

Tad babasının homurdanmasına sııttı.

"Siz benim arkadaşım değilsiniz, sırlarım konusunda size güvenmiyorum, bu yüzden size sorunun ne olduğunu söylemeyeceğim" dedim.

"Ve bu da, babacığım," dedi Tad, farları bir kenara bırakıp ön klipsi tutan cıvatalardan biriyle uğraşmaya başlayarak, "başka bir yalan."

"İkinizi de seviyorum," dedim

onlara. "Beni daha çok

seviyorsun," dedi Tad.

"Çoğu zaman ikinizi de seviyorum," dedim ciddileşmeden önce. "Bir sorun var ama bu başka bir kişinin özel sorunlarıyla ilgili. Eğer bu durum değişirse, listemde ilk konuşacağım kişi siz olacaksınız."

Eşimle yaşadığım sorunları bir başkasına anlatmazdım, bu ihanet olurdu.

Tad eğildi, kolunu bana doladı ve başımın üstünü öptü, eğer dışarısı yüz altı derece olmasaydı bu çok hoş olurdu. Garajdaki yeni bölmeler eskilerine göre daha serin olsa da, hepimiz terden ve bir VW tamircisinin hayatının bir parçası olan çeşitli sıvılardan sıırıslam olmuştuk.

"İğrenç," diye ciyaklayarak onu kendimden uzaklaştırdım. "Islaksın ve kokuyorsun. Öpmek yok. Dokunmak yok. Ick. İğrenç."

Güldü ve işine geri döndü, ben de öyle. Gülmek iyi hissettirdi. Son zamanlarda pek fazla gülmüyordum.

"İşte yine orada," dedi Tad, elindeki mandalla beni göstererek. "O üzgün surat. Eğer biriyle konuşmak konusunda fikrini değiştirirsen, ben

buradayım. Ve eğer

Gerekirse birini öldürüp cesedini kimsenin bulamayacağı bir yere koyabilirim." "Drama, drama," diye homurdandı böceğin altındaki yaşlı fae. "Her zaman seninle

Çocuklar için drama var."

"Hey," dedim. "Böyle devam edersen bir dahaki sefere yok etmem gereken bir zombi sürüsü olduğunda seni seçmeyeceğim."

Homurdandı - ya bana ya da böceğe. Zee ile bunu söylemek zordu.

"Benim yaptığımı başka kimse yapamazdı," dedi bir süre sonra. Bu kulağa kibirli geliyordu, ama fae yalan söyleyemez, bu yüzden Zee bunun doğru olduğunu düşündü. Ben de öyle düşündüm. "Dramın sona erdiğinde başvurabileceğin bir arkadaş olarak bana sahip olman güzel.

hayatınızı mahvediyor, *Liebling*. Ve eğer bir cesediniz varsa, onu öyle bir şekilde ortadan kaldırabilirim ki geriye bulunacak hiçbir şey kalmaz."

Zee benim çok iyi bir arkadaşımdaydı ve cesetleri saklamak dışında her türlü işe yarardı - ki bunu yapmıştı. Tad'in aksine Zee, bana nasıl çalışacağımı öğrettikten sonra sattığı garajın resmi bir çalışanı değildi. arabalar ve işi yürütmek. Bu onun ücretsiz olduğu anlamına gelmiyordu, sadece kendi şartlarına göre gelip gidiyordu. Ya da ona ihtiyacım olduğunda. Zee

Böyle güvenilir.

"Hey," dedi Tad. "Çene çalmayı bırak da çalışmaya başla Mercy. Senden iki cıvata öndeyim ve o çocuklardan biri az önce ofisteki çöp kutusunu devirdi."

Ofisle aramızdaki kapalı kapıya rağmen ben de duymuştum. Ayrıca, çöp tenekesi düşmeden hemen önce, yorgun ve çok çalışan annenin, duvarları kaplayan raf ünitelerinde depolanan (satılık) tüm parçaları yeniden düzenlemesini engellemeye çalıştığını duymuştum. Tad yarı fae olabilirdi, ama ben diğer formumda bir çakaldım - işitme duyum onunkinden daha iyiydi.

Ofisteki olası yıkıma rağmen, eski arabayı tamir etmek iyi hissettirdi. Evliliğimi nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Neyin yanlış gittiğini bile bilmiyordum.

"Hazır mısın?" diye sordu Tad.

Son cıvatayı çekerken traversi yakaladım. Sızdıran bir radyatör nasıl düzeltileceğini bildiğim bir şeydi.

İŞTEN ÇIKMADAN ÖNCE DUŞ ALMIŞ VE ÜZERİMİ DEĞİŞTİRMİŞTİM.

Ayakkabılar. Yine de eve geldiğimde arka güverteden geçip mutfak kapısından içeri girdim çünkü yeni halıya dükkândan bir şey bulaştırma riskini almak istemedim.

Eski halının üzerinde bir zombi kurt adamın bağırsaklarını deşmiştim ve bunun sonuçlarından biri de Adam'ın uzmanının temizlik gurusu beyaz halıdan çıkamadı. Hepsi yırtılmış ve değiştirilmişti.

Adam seçmişti çünkü "beyazdan başka bir şey" umurunda değildi. Onun seçimi olan kum rengi pratik ve sıcaktı. Ben de sevdim.

Birkaç ay önce mutfaktaki fayansları değiştirmek zorunda kalmıştık. Ev yavaş ama emin adımlarla Adam'ın eski eşi Christy'nin dekore ettiği evden Adam'ın ve benim evimize dönüşüyordu. Yeni halıyla kendimi ne kadar iyi hissedeceğimi bilseydim, uzun zaman önce karnını deşmek için bir zombi kurt adam avlardım.

Ayakkabılarımı kapının yanında çıkardım, mutfığa doğru bir göz attım ve durakladım. Bir oyunun son sahnesinin ortasına girmek gibiydi. Tüm bu gerilime neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama büyük bir şeyi yarıda kestiğimi biliyordum.

Gözüme ilk Darryl çarptı; daha baskın kurtlar bunu yapmaya meyillidir. Tezgâha yaslandı, iri kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Gözlerini yere dikmiş, ağzı düz bir çizgi halindeydi. Sürümüzün ikincisi iki kıtanın savaşçılarının kanını taşıyordu. Dostça görünmek için çalışması gerekiyordu ve şu anda bunun için hiç çaba harcamıyordu. Her ne kadar benim

eve girdiğimde bana bakmadı. Vücudunda kavgaya hazır olduğunu gösteren sarmal bir enerji vardı.

Eşi Auriele, mutfığın karşı tarafındaki masada Darryl'le birlikte oturmasına rağmen acımasız bir zafer havası içindeydi. O değil de ondan korkuyordu. Eğer Darryl Çinli ve Afrikalı bir soydan geliyorsa savaş lorduydu (ve öyleydi - bir keresinde bana kız kardeşinin aile tarihini yazdığını söylemişti), Auriele bir Maya savaşçı tanrıçası olabilirdi. Bir keresinde ikisini bir yanardağ tanrısına karşı korkusuz bir takım olarak dövüşürken görmüştüm ve nefes kesiciydi. Auriele'yi sever ve ona saygı duyardım.

Auriele'nin Darryl'den olabildiğince uzakta ve mutfakta kalması, muhtemelen bir şeyler içmekte olduklarını gösteriyordu.

anlaşmazlık. İlginç bir şekilde, Darryl gibi o da bana bakmadı - yine de dikkatinin bana doğru yöneldiğini hissedebiliyordum.

Mutfaktaki son kişi, benim dışımda kurtadam olmayan tek sürü üyesi olan Joel'di. Presa Canario formunda, alışkanlığı olduğu üzere yere yayılmış ve boş alanın çoğunu kaplamıştı. Pencereden süzülen güçlü güneş ışığı, genellikle kürkünün koyu karanlığında gizlenen kızıl desenlerini ortaya çıkarıyordu. Büyük ağzı uzanmış patilerinin üzerinde duruyordu. Önce bana, sonra da başka bir yere baktı ama kıpırdamadı.

Hayır. Uzaklaşmadı. Bakışlarını takip ettim ve Adam'ın ses geçirmez (kurt adam kulakları için bile) ofisinin kapısının kapalı olduğunu gördüm. Dikkatimi tekrar mutfaktakilere çevirdiğimde, bakışlarım üvey kızımın tezgâhın üzerine bırakılmış çantasına takıldı.

"Ne oldu?" Auriele'ye bakarak sordum.

Belki sesim biraz düşmancaydı ama Jesse'nin çantası, Adam'ın ofisinin kapalı kapısı, Darryl'in mutsuzluğu ve Auriele'nin yüz ifadesi bir araya geldiğinde bana bir şeyler olduğunu söylüyordu. Muhtemelen, olaya karışan insanlar ve Jesse'nin hayatında olup biten bazı şeylere dair içgörülerim göz önüne alındığında, bu bir şeylerin ezeli düşmanım, Adam'ın eski karısı ve Jesse'nin annesi Christy ile ilgisi vardı.

Varlığımın baş belası sonunda Eugene, Oregon'a dönmüştü, iyimser bir şekilde daha az sorun olacağını düşünmüştüm. Ama Christy'nin kocamın koruması üzerinde bir hakkı ve üvey kızımın sevgisi üzerinde daha güçlü bir hakkı vardı. Onlar hayatımda olduğu sürece o da hayatımda olacaktı. hayatımdaydı.

Christy'nin *bana* yaptığı saldırılar nadiren sinir bozuculuk seviyesinin üzerine çıkıyordu. Zekice saldırılarda iyiydi ama ben Marrok'un eşi Leah ile birlikte büyümüştüm, o kadar zeki olmasa da çok daha tehlikeliydi.

Adam ve Jesse'yi elimde tutmak için Christy ile uğraşmaktan çok daha yüksek bir bedel ödeyebilirdim. Bu onun hakkında mutlu olacağım anlamına gelmiyordu.

yakın zamanda. Onunla başa çıkabilirim ama Adam ve Jesse'ye düzenli olarak zarar veriyor.

Auriele'nin çenesi kalktı ama konuşan Darryl oldu. "Karım başkası için yazılmış bir mektubu açtı," dedi ağır bir sesle.

"Bu senin hatan," diye çıkıştı, Darryl'e değil. "*Senin* suçun. Adam'a, *onun* sürüdeki yerine, kurduğu yuvaya sahipsin ve sen hâlâ

Christy'nin hiçbir şey almasına izin vermeyeceğim."

Auriele'den hoşlanıyor olabilirdim ama tersi doğru değildi çünkü Christy'nin etrafındaki herkesi ona karşı aşırı korumacı yapma gibi bir huyu vardı. Auriele baskın bir kurttu, bu da zaten korumacı başladığı anlamına geliyordu. Christy sadece Auriele'nin tüm içgüdülerini aşırı hızda harekete geçirdi.

Yine de Christy yerine Adam'ın karısı olduğum için başka birinin postasını açtığını düşünemiyordum. Suçlamalarını değerlendirmek için yeterli bilgiye sahip olmadığımı karar verdim.

Ben de açıklığa kavuşturmak istedim. "Christy'den gelen bir mektubu mu açtın? Yoksa Christy için mi?"

Darryl arkadaşına bakarak, "Hayır," dedi. "Jesse için bir mektup açtı."

Auriele masaya baktı ve ben de ilk kez Auriele'nin önündeki masada bir yığın posta olduğunu fark ettim. Yığının en üstünde Washington Eyalet Üniversitesi'nin kendine özgü puma logosunun bulunduğu beyaz bir zarf vardı

-Ve tüm parçalar yerine oturdu.

Burnumu çimdikledim. Bu, bizimki hariç Kuzey Amerika'daki tüm sürüleri yöneten Marrok Bran'ın o kadar sık yaptığı bir hareketti ki onunla uzun süre ilişki kuran herkese bulaşmıştı. Onun sürüsünde büyüdüğüm için er ya da geç bana da bulaşması kaçınılmazdı. Bu da bana yardımcı olmadı. Hayal kırıklığına rağmen odaklanmama yardımcı olduğunu hissettim. Belki de Bran bu yüzden kullanıyordu.

"Oh, Pete aşkına," dedim. "Jesse bana bir hafta önce annesini arayacağını söyledi. Dur tahmin edeyim, düne ya da bu sabaha kadar erteledi. Christy de seni aradı. Sen de geldin, WSU'dan gelen mektubu masanın üzerinde buldun-"

"Posta kutusunda," dedi Darryl.

Kaşlarımı kaldırdım ve Auriele'nin çenesi biraz daha kalktı ve omuzları sertleşti. Evet, şu anki Christy doğumlu delilik durumunda bile, bu konuda biraz utanıyordu.

"Buraya tam postacı giderken geldik," dedi sert bir sesle. "Postayı içeri alabileceğimizi düşündüm."

"Mektubu posta kutusunda buldunuz," diye düzelttim kendimi.

"Christy'nin kızının ölümüyle ilgili size ifade ettiği aciliyet ve travma göz önüne alındığında

Planlar değiştiğinde, korkunç oyunların döndüğüne dair kanıt bulmak için onu açmak zorundaydınız."

Jesse, annesinin yaşadığı Eugene'deki Oregon Üniversitesi'ne kabul edilmişti. Ayrıca Jesse'nin erkek arkadaşı Gabriel'in okuduğu Seattle'daki Washington Üniversitesi'ne de kabul edilmişti.

İkisi de iyi okullardı ve annesinin hangi yöne gideceğini tartıştığını düşünmesine izin vermişti. Adam da ben de onun Gabriel'in peşinden gitmeye niyetli olduğundan emindik - erkek arkadaşları ebeveynlerinden daha üstündü. Jesse'nin neden annesine söylemek istemediğini anlıyordum - Auriele ile şu anki sahneye tanıklık edin. Gerçi bunu ertelemek sadece patlamayı ertelemektir.

Ancak Jesse'nin tüm eğitim planları son olaylar sayesinde değişmişti. Sürümüz yeni ve çok tehlikeli düşmanlar edinmişti.

Bir hafta önce Jesse bana burada kalmaya ve Washington Eyalet Üniversitesi'nin Tri-Cities kampüsüne gitmeye karar verdiğini söyledi. Onun gerekçelerine katılmıştım. Jesse, annesi işin içinde olmadığında genellikle iyi seçimler yapan pratik bir insandı. Jesse'ye verdiğim tek tavsiye Adam ve Christy'ye bir an önce söylemesi gerektiği idi.

"Hah," dedi Auriele acı bir zaferle, beni göstererek. "Sana bunun Mercy'nin fikri olduğunu söylemişim."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Adam'ın ofisinin kapısı sarsılarak açıldı ve Jesse yanakları kızarmış, yumrukları sıkılmış bir halde dışarı çıktı. Beni geçip Auriele'ye baktı ve köşeyi dönüp merdivenleri koşar adımlarla çıkana kadar uzun bir süre ihanete uğramış gibi baktı.

Peşinden gitmeye başladım ve Adam ofisinin kapısından hızla çıktığında merdivenlerin dibine kadar gelmişim. Jesse'nin kaçıışı ile Adam'ın takibi arasındaki duraksama bana Adam'ın Jesse'yi bırakmaya çalıştığını ama kurdun onu takip etmeye ittiğini söyledi.

Döndüm ve merdivenleri çıkarken yolu kapattım.

"Çekil," dedi Adam, gözleri sapsarı olmuştu. "Bu konuyu seninle sonra konuşacağım."

Hakimiyetinin itişini hissedebiliyordum, etkisiz bir şekilde yanımdan geçip gitmesine izin verdim. Ben bir çakal şekil değiştirenim, kurt adam değil. Adam'ın Alfa baskınlığı bende anında itaat ederek karnıma çökme isteği uyandırmadı; dilimi çıkarma ya da burnuna bir şaplak atma isteği uyandırdı. Bir ay önce bunu yapabiliyordum.

Bugün kendimi basit bir "Hayır" ile sınırladım.

Adam derin bir nefes aldı ve kurdunu kontrol etmek için çaba sarf etti; ortaya çıkan gerginlik ona bir inç kadar daha boy ve genişlik kazandırmış gibiydi. Başka koşullar altında, Adam'la küçük bir dövüşten keyif alabilirdim. Kimsenin canı yanmadığı sürece kavgaya aldırmam.

Ama Jesse zaten gereksiz yere incinmişti. Bu beni kızdırdı, bu yüzden Adam'ı dürtmek için kendime güvenmedim. Adam'a güvenmediğimden değildi, kendime kesin bir dille söyledim.

"Nasıl bir sonuç istiyorsun?" Ona sakın bir sesle sordum. "Belki onu zorlayarak yapmasını istediğin şeyi yapacağını söyletebilirsin - bu her ne ise. Artık bir yetişkin olan kızınızla ilişkinizin gerçekten bu şekilde mi olmasını istiyorsunuz?"

"Jesse'den çok sana kızgın olduğumu düşünebilirsin," dedi. Bu beni bir an için şaşırttı ve sonra fark ettim ki Auriele haklıydı, onunla konuşmadan Jesse'nin kararını etkileyecek bir şey yapmıştım. İçimi bir acı kapladı - beni bundan daha iyi tanınması gerekirdi. Ama bu acıyı daha sonra bakmak üzere bastırdım. Şu anda önemli olan Jesse'ydı.

"Gözlerin altın rengi olmayacak kadar sakinleş, ben de yoldan çekileyim," dedim ona.

"Siktir git," diye homurdandı, sonra döndü ve ofisine doğru yürüdü. Kapıyı, ruh hali hakkında kimseyi yanıltmayan bir yumuşaklıkla kapattı.

Adam benim yanımda asla küfretmezdi. Kıyamet kopmadığı sürece. Düşünceli bir şekilde kapıya baktım, kendime söyledim. Kızgın değildim, çünkü burada zaten çok fazla kızgın insan vardı. İncinmemiştim, çünkü *bunu* düşmanlarımın önünde değil, özel olarak halletmiştim. Ve Auriele görünüşe göre beni bir düşman olarak görüyordu, bu konuda incinmemiştim, hem de hiç. En azından burada, beni görebileceği bir yerde.

Darryl karısına yumuşak bir sesle, "Düşünmek isteyebilirsin," dedi, "Adem hepimize karısına, eşine karşı tek kelime edeni öldüreceğini söyledi."

Midem ayak parmaklarıma kadar indi; hissetmiyormuş gibi yaptığım tüm acılar bir anda ikinci planda kaldı. Evet, söylemişti, değil mi? İşin tuhafı, bu açıklama bazen beni ıslak yün iç çamaşırı gibi rahatsız ettiği için, bunu mevcut duruma yansıtmamıştım. Ve sırf bana kızgın olduğu için sözünden dönmezdi.

Aurielee'yi öldürmek sadece aptalca olmaz, aynı zamanda onu kırar. *Ve işte çocuklar, ultimatolar bu yüzden kötü bir fikirdir*, dedi Marrok'un sesi. Sanırım oğullarından biriyle konuşuyordu ama aklımda kalmıştı.

Aceleyle Aurielee'ye sordum: "Bana karşı bir şey mi söyledin? Yoksa sadece Christy'nin söylediklerini mi tekrarladın?"

O cevap vermedi ama Darryl cevap verdi. "Sanırım," dedi bana, "benimle savaşmaktansa gitmemize izin verecek. Ve ben de eşimi öldürmesine izin vermeyeceğim. savaş."

Aurielee kaşlarını çatı. "Ne? Neden? *Birinin* ona burnunun dibinde neler olup bittiğini anlatması gerekiyordu." Sesinin tonundan bunun bir sorun olacağını düşünmediği anlaşılıyordu. Darryl bana baktı ve sonra uzaklaştı. Endişeliydi.

"Jesse," dedim, sonra durdum çünkü kendi sesim biraz titriyordu. Kontrol, kurtadamların saygı duyduğu şeylerden biriydi. Tekrar konuştuğumda sesim daha kısıktı, bu Adam'dan öğrendiğim bir numaraydı çünkü insanların beni dinlemesini sağlıyordu.

"Jesse *bana*," dedim, "kendi başına Washington Eyaleti'ne, Tri-Cities'e başvurmaya karar verdiğini söyledi. Son birkaç ayda yaşananlar ona başka bir yere giderse babasının düşmanlarının istismar edebileceği bir zayıflık olacağını göstermiş."

Bir dakika havada asılı kalmasına izin verdim. Düşündüklerini gördüm.

"Eugene'in bir kurtadam sürüsü yok," dedim onlara zaten bildikleri şeyi söyleyerek. "Vampir bol ama ona göz kulak olması için çağırabileceğimiz bir kurtadam sürüsü yok. Daha da kötüsü, vampirler başıboş ve uyumsuz bir grup." Vampir Frost birkaç yıl önce Oregon vampirlerini vurmuş ve geride pek bir organizasyon bırakmamıştı. Bran, Portland kurtadam sürüsünü kısa bir süreliğine Eugene'e, Frost'un doğrudan saldırısından uzağa taşımıştı. Frost ortadan kaldırıldıktan sonra Bran sürünün Portland'a dönmesine izin vermiş ve Eugene'i Frost'un geride bıraktığı vampirlerin eline bırakmıştı. "Bunlar Vampirlerin Jesse'nin korunması için pazarlık yapabilecekleri merkezi bir güçleri yok, duyduğum kadarıyla yok."

"Bu Christy'nin tehlikede olduğu anlamına geliyor," dedi Aurielee, gözleri büyüyerek. "Christy'nin tehlikede olduğunu biliyordusayn neden onu buradan gönderdin? Tehlike mi?"

"Christy olası bir hedef değil," dedi Darryl benden önce. Bu iyi bir şeydi, çünkü Auriele'nin ona inanma olasılığı bana inanma olasılığından daha fazlaydı. "Bunu tartışmıştık Riele. Adam'ın eski karısı çoğu kişi tarafından görülmeyecektir. iyi bir rehine olarak güçleri. İlişkileri hiçbir zaman bir çiftleşme bağı içermedi."

Auriele bunu duyunca nefesini tuttu ama bir şey söylemedi. Çiftleşme bağının olmamasının Christy'nin Adam'la evliliği boyunca acı çektiği bir şey olduğunu biliyordum.

Darryl ona bir süre baktıktan sonra şöyle dedi: "Çoğu alfa geçici bir yasal anlaşmayı paylaştığı bir kadını korumaz. Eğer Christy onun eşi olsaydı" -Darryl bana baktı- "bu farklı bir mesele olurdu. Ama eğer Christy onun eşi olsaydı, en başta gitmesine asla izin vermezdi. O çok güvenli bir konumda. Ona saldırmak ya da onu rehin almak hiçbir kazanç sağlamaz. Christy'ye zarar vermenin ya da onu korkutmanın, Adam ve sürüsünün oraya gidip başıboş köpekleri eğiteceği anlamına geleceğini bilmelerine gerek yok.

vampirlere asla unutamayacakları bir ders verdi."

Yüz ifadesinden Auriele'nin Christy'nin güvende olduğunu kabul etmek istemediği anlaşılıyordu. Ama görünüşe göre bu konuyu zaten tartışmışlardı. Auriele de odadaki diğer herkes gibi Christy'nin sürüden uzakta, burada yaşayacağından daha güvende olduğunu biliyordu - fiziksel olarak sürüyle birlikte yaşamadığı sürece. Ama o Eugene'deyken, Adam'ın düşmanları Adam'ın zayıflıklarını bulmak için eve daha yakından bakacaklardı.

Adam'ın kapısı açılıp dostum dışarı çıktığında, hareketleri artık kızgın görünmese de onu görmezden geldim. Çoğunlukla bir seferde çözilemeyen bir sorun.

"*Christy* Eugene'de güvende," dedi Darryl ağır bir sesle, Adam'ın hatırı için tekrarlardı ama gözlerini karısından ayırmadı. "Adam'ın tek çocuğu olan ve herkes tarafından böyle bilinen *Jesse* ise tamamen başka bir mesele."

"Üniversite planlarını geçen bahar yaptı ve o zaman başvurdu," dedim. "Ama bu geçen yıld, sürümüz Marrok'la ittifak halindeydi ve biz -Adam, Jesse ve ben- bunun çok tehlikeli olmayacağına karar verdik."

Marrok, Bran Cornick, dünyada bir güçtü. O alırdı Eugene'deki vampirlerden daha güçlü ve daha aceleci yaratıklar ona karşı gelmeye çalışıyordu - çoğunlukla Montana'nın taşrasında kaldığı düşünüldüğünde bile. O

adalet ya da intikam için gönderebileceği insanlar vardı. Oğlu Charles'tan korkanlar sadece kurtadamlar değildi -ya da Moor'dan- ya da Bran'in sürüsündeki diğer tehlikeli yaşlı kurtadamlardan.

Geçen yaz, Adam ve ben bir ya da iki sürü üyesini Jesse'ye koruma olarak göndermeyi ve onları dönüşümlü olarak kullanmayı tartışmıştık. Ama sürümüz daha fazla olmalıydı.

Tri-Cities'i kendi bölgemiz olarak gördüğümüzü ve burada yaşayan insan olan ya da olmayan herkesi kendi sorumluluğumuz altında gördüğümüzü açıkça belirterek bizi hedef gösterdiğim için şimdi savunmaya geçtim. Yapılması gereken doğru şey *buymuş* gibi görünüyordu. Ama bu bizim için bazı şeyleri değiştirdi. Jesse'nin istediği yerde -mantıklı bir şekilde- okula gidebilmesi de bunlardan biriydi.

Jesse'yi korumak için birkaç sürü üyesini göndermek, ihtiyacımız olduğunda sürünün iki savaşçı eksik kalacağı anlamına gelebilir ve Marrok'un koruma şemsiyesi olmadan, iki savaşçıdan daha fazlası gerekebilir.

güvenliğini sağlamak için kurtadamlara gitmişti. Bunu şimdi tartışmanın bir anlamı yoktu çünkü Jesse ne Seattle'a ne de Eugene'e gidiyordu.

"Artık arkamızda Marrok yok," dedim. "Ama olsaydı da fark etmeyebilirdi. Hardesty cadıları Marrok'u kendi topraklarında alt etmeye istekli olduklarını gösterdiler ve bunun onlara ne kadar yararı olduğunu tartışabiliriz. Mesele şu ki biz, sürümüz, o cadılar için bir hedefiz. Zamanla onlara bize ve halkımıza saygı duymayı öğretebiliriz. Ama bu son karşılaşmadan sonra Jesse'nin onlardan ne kadar güvende olacağını düşünüyorsun?"

Auriele soldu ve dudağını ısırды. "Cadıları hiç düşünmemiştim." İlk defa sesi kararsız geliyordu.

Christy'nin insanları sağduyuya karşı körleştirme ve her şeyi kendisiyle ilgili hale getirme gibi esrarengiz bir yeteneği vardı. Acı çektiğimden falan değil.

"Jesse onları düşündü," dedim. "Ve babasına hayallerinin peşinden gidemeyeceğini ya da başka hayaller bulması gerektiğini söyleterek onu incitmek istemedi. Bu yüzden meseleyi kendi ellerine aldı. WSU'da bir danışmanla görüştü ve birinci sınıf kayıtları resmi olarak kapalı olmasına rağmen, danışman onu kabul ettirmeyi başardı. Bana, babasının kim olduğu nedeniyle onun için torpil yaptığından endişelendiğini söyledi."

Tri-Cities Adam'a kendi kişisel süper kahramanlarıymış gibi davranıyordu. Övgüleri toplum içinde vakarla, özel hayatında ise hayal kırıklığı, kahkaha ve (birkaç unutulmaz olayda) öfkeyle kabul ediyordu.

"Arkasında bizim olmamızın sağlayacağı yardımı kabul etmesi gerektiğini söyledim," dedim onlara. "Ona yeterince pahalıya mal olduğumuz kesin."

Erkek arkadaşı Gabriel'den ayrılmıştı. Bana, ondan kendisi için bir yıl beklemesini istemenin bir şey olduğunu ve ilişkiyi uzun mesafeli olarak sürdürmeye çalışmanın tamamen farklı bir şey olduğunu söylemişti. Bana gözyaşları içinde anlattığına göre, bir hafta geçmeden yeni bir kız arkadaş bulmuştu. Jesse'nin ondan hoşlanacağını düşünmüştü.

Bazen akıllı adamlar bile aptal olabilir.

Ama bu Jesse'nin anlatması gereken bir hikayeydi ve Jesse'ye bebekken bakıcılık yapmış ve vekil teyze olarak hizmet etmiş olan Auriele'nin hala Jesse'nin özel acısını bilme ayrıcalığını. O mektubu açıp Jesse'ye karşı Christy'nin tarafını tuttuktan sonra olmaz. Kendimi daha hayırsever hissetseydim, Auriele'nin olaya muhtemelen bu şekilde bakmadığını kabul ederdim. Jesse'yi Christy'nin tarafına, beni de kötü üvey anne olarak koyardı.

"O seçti," dedi Adam yavaşça. "Jesse seçti. Çünkü-" Darryl'e, Auriele'e ve son olarak da mutfağa ilk girdiğim zamankinden biraz daha ateşli gözlerle ona bakan Joel'e baktı. "Sürü yüzünden."

Yine de ilk düşüncesi bu değildi. Kendini mi suçluyordu? Yoksa beni mi?

Bana bakmamıştı. Sürüyü farklı bir role itmiştim ve bu da bazı üst düzey kötü adamların dikkatini çekmişti. Yani bu anlamda Jesse'nin planlarını değiştirmek zorunda kalması benim hatamdı.

Ses tonu kasıtlı olarak yumuşaktı ve çiftleşme bağımız haftalardır sıkı sıkıya kapalıydı. Ne düşündüğünü anlayamıyordum. Şu anda ne düşündüğünü *umursadığımdan* da emin değildim.

İlk dürtüm, Christy'nin hikâyesine bu kadar kolay kanmasına ne kadar incindiğimi belli edecek ısırtıcı bir cevap vermektir. Ama o anda duygularım konusunda ona güvenmek *istemedim*. Dilimi tuttum ve ona bakmak için başımı çevirirken, söyleyecek daha nötr bir şey düşünmeye çalıştım. Hiçbir şey bulamadım.

Söylenmemiş sözlerle dolu o gergin sessizliğin ortasında, Aiden arka kapıyı açtı.

Aiden ... ailenin bir üyesiydi, ancak zorlansaydım, bunun gerçekleştiği anı tam olarak belirleyebileceğimden emin değildim.

Hayatıma kirli, savunmacı ve Zee ile Tad'i kurtarmaya yardım ettiği için bir iyilik borçlu olarak girmişti.

Zee, garajda anahtar çevirmediği zamanlarda, Gri Lordların bile korkuyla olmasa da ihtiyatla yaklaştığı yaşlı ve güçlü bir fae'ydi. Yarı insan oğlu Tad ise kendi başına bir güçtü. Ve çenesini kapalı tuttuğu sürece üçüncü sınıf bir sınıfa bile uyum sağlayabilecek olan *Aiden onları* kurtarmıştı.

O zamanlar, bir fae lordunun onu, fae'lerin hüküm sürdüğü büyümlü topraklar olan Underhill'e götürmek için çaldığı ya da öyle olduğunu sandığı zamanki çocuk gibi görünüyordu. İnsanlar Underhill'de yaşlanmıyor muydu, o çoktan ölmüş fae lordu bir şey mi yapmıştı, yoksa Underhill fae'leri sürgüne gönderdiğinde insan ziyaretçileri arkadaş olarak mı saklamıştı bilmiyorum ama Peter Pan gibi Aiden da hiç büyümemişti. Tüm yüzyıllar boyunca - kaç yüzyıl geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu. -Underhill'de, çoğunlukla tek başına, fae'lerin hapsettiği ve Underhill'in serbest bıraktığı canavarlarla dolu bir ülkede yaşadı, bir santim bile büyümedi. Geçen hafta dışarı çıkıp ona yeni kıyafetler almak zorunda kaldık. Hâlâ üçüncü sınıfların arasına karışabiliyordu ama bir gün büyüyecek gibi görünüyordu. Bu konuda oldukça neşeliydi.

İnanılmaz derecede tehlikeliydi. Muhtemelen onu hayatta tutmak için - daha büyük ihtimalle kendi sebeplerinden dolayı- Underhill ona ateşi hediye etmişti. Ama biz de tehlikeliydik, bu yüzden onu ailemize aldık ve büyük ölçüde ona görüldüğü gibi bir çocuk gibi davrandık. Bu onu rahatlatıyor, hatta belki de hoşuna gidiyordu.

Eve girdiğinde, anormal derecede kirli herhangi bir insan çocuğu olabilir. Bir noktada ıslanmış, sonra da yaz sonunda bizim toprağımız olan tozun içinde yuvarlanmış gibi görünüyordu. Kirli ellerinden biri, kendisinden yaklaşık bir santim daha kısa olan aynı derecede yırtık pırtık ve kirli kızı sıkıca kavramıştı.

Kızı öfke sınırında bir kızgınlıkla mutfağın ortasına kadar çekmiş olan adam durakladı. Odayı gözlemlerken ve çocuksu olmayan bir beyinle duyguları okurken tüm bunları bir kenara bırakmış görünüyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Kötü bir zamanlama."

Ama içeri sürüklediği çocuk birden işbirliği yapmaya başladı ve odaya bir adım daha attı.

"Hayır," dedi ona. "Bu harika bir zaman. Savaşları seviyorum. Kan ve ölümün ardından gözyaşı ve yas." Keçeleşmiş saçlarını kaşıdı, bana sinsi bir bakış attı, sonra herkese keyifle gülümsedi.

"Underhill," dedi Adam tehlikeli bir şekilde, "evimde ne arıyorsun?"

Underhill kadim büyü bir diyardı. O kadar güçlüydü ki Fae'leri çiğneyip tekrar tükürürdü; denizleri yükseltme ya da yeryüzünü yarma gücüne sahip olan Fae'ler bile onunla uğraşırken temkinli davranırdı. Kötü niyetli olacak kadar kaprisliydi ve istediği zaman Aiden'in yaşında bir kız olarak ortaya çıkıyordu. Aiden henüz bir çocukken

Underhill'in diyarında hayatta kaldığında, hayatta kalan bir arkadaş olarak onun küçük arkadaş grubuna katılmıştı. Sonunda onun kim ve ne olduğunu anlamıştı ama ona bir arkadaş gibi davranmaya devam etmişti. Aiden'in onun hakkında ne hissettiğini hâlâ tam olarak bilmiyordum - onun da Aiden hakkında ne düşündüğünü bilmemesi mümkündü.

Anlaşılr bir şekilde, öfkeli bir Alfa kurtadamla yüzleşmekten endişe duymuyordu.

"*Herkesi* içeri davet ettiğinizi duydum," dedi samimiyetsizce. "Kara Smith ve onun yanlış yetiştirilmiş ama güçlü oğlu. Çakal ve tibicena'nın ele geçirdiği adam." Gamzelerini göstererek gülümsedi. "Vampir-sen Hani şu deli olan?"

Wulfe'yi
kastediyordu.

Cadıların öldüğü gece Wulfe yaralanmıştı. Fiziksel olarak değil ama zihinsel ya da ruhsal olarak ya da öyle bir şeydi ve bu benim hatamdı. Wulfe'u yanımızda getirdik, bilinci yerinde değildi ve sırayla gevezelik ediyordu ve onu taşıyan sürü üyesi Ogden, Wulfe'u eve getirmişti.

Sonradan öğrendim ki bir vampir taşıdığından haberi yokmuş. Wulfe'u şahsen tanı mıyordu ve bir şey -muhtemelen benim vuruşum- onun kokusunu etkilemişti. Ama Ogden Wulfe'u öylece eve getirmemeliydi. Bir vampir, o mekanda yaşayan biri tarafından sözlü olarak eve davet edilmelidir. Sanırım evimizin işlevi göz önüne alındığında Kurtlar için, sürümüzün herhangi bir üyesi bir vampiri içeri davet edebilirdi ama Ogden kimseye tek kelime etmediğine yemin etti.

Yani Wulfe istediği zaman evimize girip çıkabilirdi. Belki de her zaman yapabiliyordu.

Auriele bana bakarak, "Bu da senin hatan," dedi.

Bunu nasıl anladığını bilmiyorum, Wulfe'yi eve taşıyabilmek için onu aptal yerine koyanın ben olduğumdan başka. Güneşin doğudan doğması konusunda beni suçlamak için nedenler arıyorsanız, yeterince doğru olduğunu varsayıyorum.

Önce Auriele'ye, sonra Darryl'e baktım. Aiden ve Underhill'e, bizim dünyamızda nispeten güçsüz olan ilkel bir varlığa baktım. "Nispeten" doğru kelime, çünkü evimizi ve içindeki herkesi çok az bir çabayla yok edebileceğinden hiç şüphem yoktu. Bana bakmayan Adam'a baktım - Auriele'yi yalanlayacak hiçbir şey söylememiş olan *eşime*.

Ve işim bitti.

Tek kelime etmeden Underhill ve Aiden'ın yanından geçip açık olan arka kapıdan çıktım ve çıkarken ayakkabılarımı aldım. Kimse beni durdurmaya çalışmadı, ki bu iyi bir şeydi. Olgun bir yetişkin gibi karşılık vereceğimden emin değilim.

Arka bahçemiz, dağınık piknik alanları ve bahçeye yerleştirilmiş banklarla grup toplantıları için düzenlenmişti. Tepesinde Jolly Roger ile tamamlanmış bir korsan gemisi gözetleme yeri olan yeni büyük bir ahşap oyun seti vardı.

Tüm sürüyü ve ailelerini birkaç günlüğüne buraya hapsedmiştik ve çocukların üzerinde oynayabileceği bir şeyin iyi bir fikir olacağına karar verdik. Tüm sürünün üzerinde oynamasını beklemiyordum ama bayıldılar.

Kütükler kurt adam pençelerinin izlerini taşıyordu ve Jolly Roger'ın bir köşesinde birkaç kurdun onun için kavga ettiği zamandan kalma bir yırtık vardı.

Bahçedeki diğer yeni şeye bakmak için durakladım.

Arazinin köşesine bir metre kadar yükseklikte bir duvar inşa edilmişti. Taşlar nehir kayasıydı, çoğunlukla gri renkteydi ve hepsi kesilmemişti. Harçsız olarak yerleştirilmişlerdi, taşların şekli duvarı bir yapbozun parçaları gibi bir arada tutmak için eşleşmişti. Duvar, çimenliğin köşesinin her iki yanında yaklaşık yirmi metre boyunca uzanıyordu.

Köşeden yaklaşık bir metre ötede, bir zamanlar sadece benim ve Adam'ın olan arazinin sınırını oluşturan tarafta, yıpranmış bir meşe kapı vardı

-Oysa çok az bir çabayla herkes duvarın etrafından dolaşabilirdi.

Bir saat önce işten eve geldiğimde duvar ve kapısı orada değildi.

Ve Aiden'in mutfaka girdiğinde neden bu kadar ateşli olduğunu biliyordum. Duvarı Underhill yapmıştı, böylece bir kapıya sahip olabilecekti.

Aiden Underhill'den ayrıldığında, onu özlemişti. Underhill'in diyarındaki bir talihsizlikten sonra, bir pazarlık yapmıştık. Ayda birkaç kez Aiden'a büyülu topraklara açılan birçok kapının bulunduğu Walla Walla fae bölgesine kadar eşlik ediyorduk.

Artık arka bahçemizde Underhill'e açılan bir kapı vardı.

Başka bir zaman olsa, eve geri koşardım. Ama tüm o düşmanca yüzleri düşünmek . . . Adam'ın düşmanca yüzü benim için çok fazlaydı. Midem çalkalandı ve kalbim acıdı. Bırak Adam, Darryl ve Auriele Underhill'le ilgilensin.

Taş duvarın bıraktığı yerden devam eden eski dikenli tel çitin üzerinden atladım ve adaçayı ve ölü ağaçlardan oluşan tarlada ilerledim. Eski evime, ya da en azından eski evimin olduğu yerde duran eve doğru.

Bir yerden bir tavşan fırladı ve içimdeki çakal bunu fark etti. Ben hiç aç değilken çakalın bu kadar heyecanlanması için tavşanda bir terslik olmalıydı.

Kaçarken ona tekrar baktım. Hareket ritminde düzensiz bir kenar vardı - tam olarak total değil, sadece garip bir şekilde garip. Ama krikolar oldukça hızlıdır, hasta olanlar bile, bu yüzden sorunun ne olduğunu anlayamadan gözden kayboldu.

Adam haddini aştığında ondan intikam almak için yerleştirdiğim eski VW Rabbit'e uğradım.

Birbirimize komşudan daha yakındık. Adam müzelerdeki tabloları düzeltmek için dolaşan insanlardan biriydi. Çeşitli eksik parçaları olan eski parça araba onu çıldırtmak için güzelce hesaplanmıştı.

Ona başka bir şey yapmayı düşündüm ama Tavşan, Adam ve benim şu anda yaptığımız oyun kavgasının bir parçasıydı. Adam'a kızgın değildim, onunla kavga etmiyordum - belki yarın kızgın olacaktım, kalbim

acımadı. Bugün sadece şaşkın ve üzgündüm. Eski araba bana yardım edemedi, ben de yoluma devam ettim.

Adam'ın benden uzaklaşmasının cadılarla bir ilgisi olduğundan oldukça emindim, diye kendime hatırlattım.

Tüm cadıları öldürdükten sonraki ilk birkaç hafta boyunca iyi görünüyordu. Kabuslar görüyordu ama ben de görüyordum.

Çiftleşme bağımızı kapalı tutmaya ne zaman karar verdiğini bilmiyordum çünkü utancımdan ilk başta fark etmemiştim.

Eşime, sürüme ve bir vampire bağlıydım. Ve bunlardan herhangi birini çok fazla düşündüğümde, demir tuzaklara yakalanan hayvanların kurtulmak için neden bazen kendi uzuvlarını kemirdiklerini anlıyordum. Bu üç bağ arasında beni en az rahatsız eden Adam'la olan bağıdı. Ve kısa bir süre önce bu bağ engellendiğinde, bu bağla tamamlandığımı anladım.

Yine de nasıl çalıştığını öğrenmek için çok az çaba sarf etmiş, bunu Adam'a bırakmışım. Genellikle çok az açıktı, sadece Adam'ın iyi olduğunu bilmeme ve ona da benim için aynı şeyi söylememe yetecek kadar. Bazen tamamen açık bırakırdı -genellikle sevişirken, ki bu hem şaşırtıcı hem de bunaltıcıydı.

Birbirimizin kafasının içinde yaşamıyorduk ama genellikle iyi bir gün geçirdiğini ya da kötü bir gün geçirdiğini anlıyordum. Nerede olduğunu ve acı çekip çekmediğini anlayabiliyordum. O da benim için aynı şeyi söyleyebilirdi. Ama onu sıkı tutması ikimize de biraz mahremiyet sağlıyordu. Bu şekilde, dedi bana, kurtulmak için ayağımı çiğnemeye çalışmazdım.

Cadılardan bir süre sonra onu sıkıca kapatmıştı ve ben birkaç gün öncesine kadar fark etmemiştim. Fark ettiğimde, geriye dönüp baktığımda aramızdaki bağdan pek bir şey hissetmeyeli haftalar olduğunu fark edebildim. Şimdi olduğu gibi, hayatta olması dışında hiçbir şey söyleyemezdim.

O uzun saatler çalışıyordu, ben de öyle, işim yeni açılmıştı ve bu yüzden normalden daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Birlikte geçirdiğimiz zamanın bu kadar az olması, durup düşünene kadar bana anormal gelmemişti. İş yerinde çok fazla zaman geçiriyordu ama yine de sürü işleriyle ve çeşitli sürü üyelerinin sorunlarıyla ilgilenecek zamanı vardı. Ama zamanımız, o ve benim günlerimizden ve haftalarımızdan oyduğumuz alan kaybolmuştu.

Tam olarak ne zaman ya da neden olduğunu bilmiyordum ama bunun cadıların, Elizaveta'nın ölümünün bir sonucu olduğundan emindim. Ama bu gece verdiği tepki, Jesse'yi ona söylemeden planlarını değiştirmeye teşvik ettiğime inanma isteği, sorunun belki de *bende* olduğunu düşünmeme neden oldu.

Sonunda neden olduğum sorunlardan bıkmış mıydı? Ya da en azından etrafı sarılmış gibi mi görünüyordu?

Haftalardır sevişmemiştik. Kocam gecede iki kez sevişen bir adamdı. Tabii ikimizden biri çok hırpalanmamışsa. Onunlayken gecede iki kez yatan bir kadın olduğumu fark ettim, bu yüzden iyi gitti.

Eğilip eski VW'yi okşadım ve sonra yürümeye devam ettim. Artık düşünmek istemiyordum ve hareket etmek yapılacak en doğru şey gibi görünüyordu. Uzaklaşmaktan başka aklımda belirli bir hedef yoktu.

Garajım yeniden inşa edilirken ikincil bir operasyon üssü olarak kullandığım direkli ahıra uğradım ve içeriye bir göz attım. Garip bir şekilde boş görünüyordu, aletlerin çoğu kasabadaki garaja geri taşınmıştı. Binanın asıl sakini eski Vanagon'umdu.

Beyaz bir muşamba serdim ve minibüsün önündeki radyatörden on dört metre ötedeki motora giden soğutma suyu hatlarındaki sızıntıyı bulup bulamayacağımı görmek için minibüsü üstüne sürdüm. Sızıntıyı bulmak için son bir çabaydı.

tüm hatları çekip yenileriyle değiştirmeden önce. Umutlu değildim, ancak tüm minibüsü parçalara ayırmak için gerçekten sabırsızlanıyordum.

Muşambayı kontrol etmeden kapıyı kapattım ve eski karavanımın yerini alan küçük imal edilmiş eve doğru yürüdüm. Bahçe ben orada yaşarken olduğundan daha iyi durumdaydı, Adam otomatik bir sulama sistemi kurmuş ve evimi de bahçıvanının rutin işlerine eklemişti.

Bir meşecinin armağanı olan meşe ağacı, eski evimi yok eden yangından kurtulmuştu. Son dikkatimi verdiğimden beri, bahçıvan ya da botanikçi olmamama rağmen, olması gerekenden çok daha fazla büyümüştü. Gövdesi iki elimin erişebileceğinden daha genişti.

Düşüncesizce, gözyaşlarımla ıslanmış yanağımı serin ağaç kabuğuna dayadım ve gözlerimi kapattım. Hissedemiyordum ama ağacın barındırdığı ince büyüğü dinleyebilmem için kafamın daha sessiz olması gerekiyordu.

"Hey," dedim ona. "Bir süredir ziyaret etmediğim için özür dilerim."

Yanıt vermedi, ben de bir süre sonra daha önce hiç yaşamadığım küçük imal edilmiş eve döndüm. Eski karavanım yanmış ve Adam'ın yanına taşınmıştı. Tanıştıklarında yanımda çalışan Jesse'nin eski erkek arkadaşı Gabriel üniversiteye gidene kadar bu evde yaşamıştı. Bütün yaz kalmayı planlamıştı ama birkaç hafta önce eşyalarını taşıdı. O zaman bana Seattle'da yaşarken burada yer kaplamasının mantıklı olmadığını söylemişti.

Daha fazlası olduğunu, gözlerine hüznü veren bir şey olduğunu biliyordum ve bunun Jesse ile ilgili olduğundan oldukça emindim.

taşınmasına yardım etmek için gelmedi. Ama doğru zaman geldiğinde bana söyleyecekleri bir şey olduğunu düşünmüştüm. Bu yüzden Jesse bana Gabriel'le ayrıldıklarını çünkü Seattle'daki okulda ona katılmayacağını söylediğinde şaşırmamıştım.

Gabriel'in anahtarları mutfaktaki anahtarlığımızda asılıydı ve onları almak için geri dönmeyecektim. Sahte taş hâlâ merdivenlerin yanında duruyordu.

-Bir tarafı kararmış ve biraz erimişti ve hala ateşin hafif kokusunu alabiliyordum.

Adam beni kurtarmaya çalışırken neredeyse kendini öldürüyordu. Ben evde değildim ama o evde olduğumu sanmıştı. Bir kurt adam bile yanarak ölebilir.

Ahşap basamakların yanına çömeldiğimde, onu kaplayan yanıkları hatırladım.

Ama aynı zamanda bugün bana, onun için önemli olduğunu bildiğim bir konuda arkasından iş çevireceğime inandığını çok fazla kelimeyle olmasa da söylediğinde gözlerindeki bakışı da hatırladım. Önce onunla konuşmadan kızını hayatını değiştirecek önemli bir karara ikna edeceğimi.

Elimi plastik taşın üzerine kapattım ve parlak yeni bir anahtar buldum. Gabriel yedek anahtarını benim koyduğum yere koymuştu. Bir güvenlik şirketi işleten Adam, bilseydi ikimizi de azarlardı.

Kapıyı açtım.

Gabriel gitmeden önce evi temizlemişti ve sonra annesi ve kız kardeşleri gelip evi tekrar temizlediler. Annesi bana şöyle açıkladı: "Gabriel iyi bir çocuk. Ama hiçbir erkek bir evi bir kadın kadar iyi temizleyemez."

Ve bu cinsiyetçi ifadeyle, haklılığını kanıtlamaya devam etti. Ev temiz kokuyordu, uzun süre boş kalan çoğu yer gibi küf kokmuyordu. Halı yeni görünüyordu; mutfak ve banyodaki viniller tertemizdi.

Mutfak tezgahının üzerinde Gabriel'in el yazısıyla *Jesse* yazan beyaz bir zarf vardı. Onu yalnız bıraktım. Bugün biri Jesse'nin postasını açmıştı zaten, bunu tekrar yapmayacaktım.

İmal edilmiş ev eski karavanımdan daha büyüktü ve yalıtımı da daha iyiydi. Günün sıcak olmasına ve elektriklerin kesik olmasına rağmen ev katlanılabilir bir sıcaklıktaydı.

Boş ve temiz evde yürümek kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyordu. Mücadeleyi yarıda bıraktığımı düşünmeye başlamıştım-

ki bu hiç bana göre değildi. Ebeveyn yatak odasının penceresinden evime baktım. Gerçek evime.

Geri dönüp bunun için savaşmanın zamanı geldiğine karar verdim.

Yatak odasından çıktım ve oturma odasında sırtı bana dönük bir kadın duruyordu. Saçları uzun, sarı ve düzdü. Lacivert A kesim bir etek ve beyaz bir bluz giymişti.

"Affedersiniz?" Ben onu fark etmeden eve nasıl girdiğini merak ederken bile "Affedersiniz" dedim. Şimdi onun kokusunu alabiliyordum, hafif bir Tanıdık bir koku.

Bana bakmak için döndü. Yüzü de tuhaf bir şekilde tanıdıktı. Yüz hatları güzel olmaktan ziyade güçlü ve yakışıklıydı. Bir karakter oyuncusu için yaratılmış bir yüz. "Unutulmaz" diyecektim ama onu daha önce nerede gördüğümü hatırlayamıyordum. Gözleri mavi-gri renkteydi.

"Anlamıyorum," dedi. "O beni seviyor. Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Ve sözlerinin ardından vücudunda açılan yaralardan kan akmaya başladı -omuz, göğüs, karın, bir kol ve sonra diğeri- ve taze kan kokusu evi sardı.

2

TANIDIĞIM ONUN SESİYDİ. ESKİ KOMŞUM, ANNA C

Onu daha önceki gün benzin istasyonunda gördüm. Onu hemen tanıyamamamın nedeni, benim tanıdığım Anna'nın yetmişli yaşlarda olmasıydı. Kanı gri halının üzerinde birikip ayaklarının dibini siyaha boyarken bana bakan kadın ise yirmili yaşlarındaydı.

Hayaletler böyledir.

İçimi bir keder kapladı ve daha iyisini bildiğim halde -herkes gibi ben de daha iyisini biliyordum- hemen yanına koştum ve ona uzandım. Elimin altındaki omzu, yaşayan herhangi bir insanınki kadar sert, katı ve buz gibi soğuktu. Gerçek bir cesetinkinden çok daha soğuktu.

O ölmüştü, kurabiyelerimi yemeyi ve bahçesinden bana çiçek demetleri getirmeyi seven mutlu komşum.

Hayaletleri görmek, çakala dönüşmek dışında yaptığım bir *diğer* şeydi. Sadece ona dikkat ederek hayaleti daha gerçek hale getirdiğimi biliyordum, ona güç verdi. *Ona* güç verdi - gerçi hayaletlerin yanında "o" derken eskisinden çok daha fazla tereddüt ediyordum. Artık tüm hayaletlerin, eskiden oldukları insanların dökülen kalıntılarından başka bir şey olmadığına ikna olmuştum-

Duyguları ve düşünceleri olmayan şeyler. Tam olarak ne olduklarından emin değildim ama başkalarının da bildiğinden şüpheliydim.

Onu fark etmiş olmam kötüydü ama ona dokunmak daha da kötüydü. Eğer onun gölgesinin yıllarca bu eve musallat olmasını istemiyorsam, çekip gitmeliydim. Ama Anna benim arkadaşımdı.

Ben de ona sırtımı dönmek yerine elimi olduğu yerde bıraktım. "Anna, ne oldu?"

Ağzının kenarından kan damlamaya başlarken gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü. Ağzını kapatmak için ellerini kaldırdı, sonra kendine sarıldı

O kanlı elleriyle, midesi ağrıyormuş gibi hafifçe kamburlaşarak. Korku dolu gözlerle bana baktı.

"Neden?" diye sordu bana, sesi şaşkıındı. "Bunu neden yaptı? O çok nazik bir insan, nasıl olduğunu bilirsin. *Örümcekleri* öldürmek yerine onları dışarı bile çıkarır."

"Ve canlı fare tuzakları," dedim inanmayarak. "Anna, sen diyorsun ki Seni *Dennis* mi öldürdü?"

Anna'nın kocası Dennis, onu tüm nazik ruhuyla seviyordu. Mükemmel bir evlilikleri yoktu. Yılda bir kez tek başına tatile çıktığını ve emekli olduktan sonra sadık bir köpek gibi kendisinden istenen bir sonraki şeyi bekleyerek onu takip ettiğini, hastanelerde, hayvan barınaklarında ve onu evden çıkaracak her yerde gönüllü olarak çalışmaya başladığını biliyordum. Ama onu seviyordu, o da onu seviyordu, böylece bu işi hallettiler.

Eğildi ve bana baktı. "Neden?" dedi tekrar. "Bunu neden yaptı? O çok nazik bir insandır, nasıl olduğunu bilirsiniz. O bile alır *örümcekleri* öldürmek yerine dışarı çıkar."

Benimle konuşmuyordu; tekrar ediyordu.

Hayaletler bazen benimle sanki hala o kişiymiş gibi etkileşime giriyorlardı. kimin gölgesi olduklarını. Ama sadece bazen. Bazen belirli bir ana ya da anlar dizisine kilitlenirlerdi. Anna'nın kendini aynen tekrar etmesi, onun da onlardan biri olduğunu gösteriyordu. Bana verecek cevabı yoktu.

"Anna," dedim, söylediğim hiçbir şeyin bir fark yaratamayacağını bilerek. "Çok özür dilerim."

Vücudundaki yaralar gerçek yaralara benziyor olabilirdi - bu durumda biri (Dennis'in belirttiğinin aksine bu mümkün görünmüyordu) ona saldırmış ve bıçaklamış olabilirdi. Ama hayaletler fiziksel gerçekliğe bağlı değillerdi. Yaralar öldüğünde hissettiklerini ya da ölüm hakkında hissettiklerini temsil ediyor olabilirdi.

Hafif trafik, kuş sesleri ve köpek havlamalarından oluşan normal akşamüstü seslerini bozan 9 mm'lik bir silah konuştu. Anna ve ben ikimiz de onun evine doğru dönüp baktık, ancak tekrarlayanlar genellikle kendi dar gerçekliklerinin dışındaki şeyleri fark etmezler.

Silah sesi göğsümde ağır bir kesinlik hissi bıraktı, gerçi bu kırsal mahallede silah sesleri alışılmadık bir şey değildi. Midem bulandı. Anna'nın

yüzü rahatlamış bir
gülümsemeyle
aydınlandı. "Oh," dedi.
"Dennis mi?"

Kan halıdan ve vücudundan kayboldu. Karanlık
Lekeler bir nefesten diğerine sanki hiç var olmamışlar gibi -çünkü bazı
açılardan var olmamışlardı- kaybolup gittiler. Geriye sadece yanaklarındaki
gözyaşları ve taze kanın kalıcı kokusu kalmıştı.

"Dennis?" diye ikinci kez sordu, ama bu kez sesi kapının açıldığını duyan ve
içeri kimin girdiğinden emin olan biri gibiydi.

Vücudu mutlulukla yumuşadı. Ellerimi ondan çekerek bir adım
uzaklaştım. İleri doğru bir adım attı, bana doğru değil, göremediğim bir
şeye doğru. İki elini de kaldırdı, tüm vücudu üzerine eğildi. Dennis'e,
sanırım.

"Aşkım," dedi, başını kaldırarak -Dennis ondan çok daha uzun
boyluydu.

Ve oturma odasında yine yalnızdım.

- - -

HIÇ VAKIT KAYBETMEDEN CATHER'LARIN EVINE KOŞTUM. KISA SÜREDE
İçeride, alacakaranlık geceye dönmüştü. Karanlık beni rahatsız etmiyordu,
karanlıkta herhangi bir çakal kadar iyi görebiliyordum. Bu bana bir siper
sağlıyordu, böylece kimse son sürat koştuğumda olmam gerekenden daha
hızlı olduğumu fark etmeyecekti. O gece
Cathers, Adam dışında en yakın komşularımdı ama yine de neredeyse
çeyrek mil uzaktaydılar.

Silahın patlamasından başka kimse rahatsız olmamış gibi görünüyordu.
Ama başka hiç kimsenin oturma odasında Anna'nın hayaleti de yoktu.

Anna ve Dennis'in bahçesine ulaştığımda, etrafıma iyice bakmak için
durdum. Burada biri silahla ateş etmişti ve ne olduğuna dair şüphelerim
olsa da tam olarak emin olamıyordum. Hâlâ aktif bir tetikçi olabilirdi.

Dennis'in gri Toyota kamyoneti, Anna'nın gümüş Jaguar'ının yanına park
edilmişti.

araba garajı. Her şey temiz ve düzenliydi ama ... Dennis'in Anna için
yaptığı büyük yükseltilmiş bahçe yataklarından birinin yanında durdum.
Yataklardan birinde

yeni bir fiskiye başlığı olan bir kutu vardı. Yapabilirdim

Birinin -muhtemelen bir fiskiyeyi tamir etmek için- bir çukur kazdığını ama fazla ilerleyemediğini gördü.

Kalbimdeki korkuyla merdivenlerden ön kapıya tırmandım. Cather'ların evi, Finley'deki pek çok ev gibi, imal edilmiş bir evdi; az önce terk ettiğimden çok daha büyük ve görkemli bir versiyonu. Gri ve beyaz renklerle zevkli bir şekilde boyanmış olan ev, temiz ve düzenli olmasıyla Cather'lara yakışıyordu. Sadece savurganlık zarif, etrafı saran verandaydı.

Kapıyı açmak yerine polisi beklesem mi diye düşünüyordum - ki bu da önce onları aramam gerektiği anlamına geliyordu. Eğer içeri girersem, kanıtları mahvedebilirdim. Ama polisi beklersem, önce onlar içeri girecek ve ne olduğunu anlamamı sağlayacak koku işaretlerini bozacaklardı.

Ön kapının hafif aralık olduğunu fark ettim.

Mümkün olduğunca dikkat çekmemeye çalışarak kapıyı ayağımla ittim, ama sadece on santim kadar açıldı; fayans zeminde kot pantolonlu bir bacak tarafından durduruldu. Ölüm kokusu üzerime sinmişti -Dennis, birkaç saniye sonra da Anna'nın kokusunu alabiliyordum.

Silah sesini duyduğumda Dennis'in öldüğünden neredeyse emindim. Anna'nın son sözleriyle emin olmaya daha da yaklaşmışım. Kapılarını açıp cesedi bulana kadar yanıldığımı ne kadar umduğumu fark etmemiştim.

Hem Dennis'in hem de Anna'nın öldüğü gerçeğiyle yüzleştüğimde, artık parmak izleri ve bozulmamış suç mahalleriyle pek ilgilenmediğimi fark ettim. Kapı ile çerçeve arasındaki dar aralıktan kayarak geçtim, Dennis'in bacağının üzerinden geçip Cather'ların oturma odasına girdim.

Dennis'in bedeni, sanki kendini vurduğunda kapıya doğru yürüyormuş gibi, hareketin ortasında buruşmuş bir halde yatıyordu. Kendini vurmuştu. Sağ elinin tetik parmağı hâlâ tetik korkuluğuna sıkışmıştı. Doğru yapmıştı; silahı ağzına sokmuş ve kafasının arkasını havaya uçurmuştu.

Kulaklarım ve burnum bana bu evde Dennis ve Anna dışında kimsenin yaşamadığını ve kimsenin ölmediğini söyledi. Oturma odasında değildi ama çok uzakta da değildi. Tehlike, tehlike her neyse, geçmişti.

Dennis'in yanında diz çöktüm, kan sıçramalarından uzak durdum ve ölüm bulutuyla kaplı gözlerini kapatma isteğime direndim. Ne olduğunu anlama ihtiyacımı sadece kendime bile haklı gösterebilirdim. Ama sahneyi birazcık bile olsa değiştirmek yanlış olurdu.

Ona dokunmadan, tüm duyularımla vücudunu inceledim.

Bildiğim kadarıyla Dennis'in elinde ilk kez bir silah vardı. Bir STI Trojan'dı, 9 mm'lik 1911 model. Anna'nın silahı. O ve ben yıllar boyunca birkaç kez hedef atıcılığına gitmiştik, Trojan onun favorisiydi. Dennis bizimle gelmeyi reddetmişti.

silahlar boyun eğmez. Anna bana babasının bir denizci olduğunu ve tüm kızlarına nasıl ateş edileceğini öğrettiğini söylemişti. O benden daha iyi nişancıydı ve ben de berbat değildim.

Dennis'e ne olmuştu da hayatının alışkanlıklarını ve inançlarını bu öğleden sonra değiştirmeye karar vermişti? Uyuşturucu ya da alkol ilk tercihim olurdu. Dennis'in sarhoş olduğunu (bildiğim kadarıyla içki içmezdi) ya da uyuşturucu denediğini düşünmek ne kadar tuhaf olsa da, bu Anna'nın bir ilişki yaşaması ya da Dennis'in bir silahı olduğunu hissetmesine neden olacak bir şey yapması kadar tuhaf değildi. tek çaresiydi.

Yüzünün yakınında ya da giysilerinde alkol kokusu alamıyordum ama bir saatten fazla bir süre önce içmişse ya da başka bir yerde içmişse uzaktan kokusunu alamazdım. Eğer ateş edecek kadar içmişse, teninden kokusunu alabilmem gerekirdi ama bu çok belli belirsiz olabilirdi ve yaklaşmam gerekirdi.

Yara güçlü kokulara ev sahipliği yapıyordu-kan, barut. Alkolün yanı sıra uyuşturucuyu da koklayacaksam, bir şey, yanlış bir şey arayacaksam, deriyi mümkün olduğunca yaradan uzakta bulmalıydım. Üzerinde kısa kollu bir gömlek vardı ve sol kolu vücudundan ayrılmıştı.

Yüzümü koluna yaklaştırdığımda, yakın zamanda bir şey tarafından ısırıldığını fark ettim. Tereddüt ettim. Yakın zamanda oluşmuş iki belirgin iz vardı ve etrafındaki deride küçük kanlı lekeler vardı. Sanki küçük bir vampir tarafından ısırılmış gibi görünüyorlardı. Belki de ensemdeki tüylerin diken diken olmasının nedeni buydu.

Bir yılan olabilir diye düşündüm, bahçedeki terk edilmiş onarımları hatırlayarak. Tecrübelerime göre çingiraklı yılanlar buralarda nadir bulunurdu. Boğa

Yılanlar ısırırdı ama zehirleri yoktu. Bunun bir önemi yoktu; bildiğim hiçbir yılan zehri bir insanı katile dönüştürmezdi. Uzman değildim - belki ısırığı halüsinojenik olan bir yılan vardı, ama herhangi bir yılan yoktu. Buralarda herkesin karşılaşılabileceği bir yılan.

Zaten yılan ısırığına da pek benzemiyordu. *Aslında* tavşan ısırığına benziyordu. Ben de tavşan ısırıklarından payıma düşeni almıştım.

Çakal, tavşan avıdır. Ama Dennis şekil değiştiren bir çakal değildi ve tavşanları da yoktu.

Nedense aklıma daha önce gördüğüm tavşan geldi, çakalın dikkatini çekmişti çünkü onda bir terslik vardı. Bu yöne doğru mu gidiyordu? Belki de.

Kuduz bulaşmış olabilir mi? Kuduz, tavşanların taşıyabileceği bir hastalıktı, biliyordum. *Old Yeller* tarafından travmatize edilmekten başka Çocukken bu konuda hiç deneyimim yoktu. Köpeklerin, en azından Old Yeller'ın durumunda, ağızlarından köpükler saçarak insanları ısırıklarını düşünürdüm. Öyle görünüyordu.

Birinin karısını öldürmesine ve sonra da kendini vurmasına neden olmaktan çok uzak bir yol gibi.

Suçlunun zehir ya da kuduz olma ihtimalinin düşük olduğuna karar vererek, kimyasal bir neden aramak için incelememe devam ettim. Gözlerimi kapadım ve içime çektim, alkol, uyuşturucu ya da hastalık kokusu aradım. Tüm dikkatime rağmen, nefes alırken burnum Dennis'in tenine değdi.

Büyü burnuma doldu, sinüslerimi yaktı ve yanık yüzünden geri çekildiğimde gözlerimi yaşarttı. Dengemi kaybedip Dennis'in bedenine düşmekten kıl payı kurtulduğumda gözlerimi açtım. Hala burnumu mentol yağı gibi ısırarak bir büyü.

Adam büyüü algılamamı sağlayan şeyin aslında burnum olmadığını düşünüyordu; aksi takdirde o ve diğer kurtadamlar da büyüün kokusunu alabilirdi. Büyü algımın bana bir koku gibi geldiğini, çünkü onu işlemenin başka bir yolu olmadığını, bir tür sinestezi olduğunu düşünüyordu. Haklı olabilirdi ama bu, etrafta sihir olduğunu bana çoğunlukla burnumun söylediği gerçeğini değiştirmiyordu.

Normalde, beni bu kadar etkileyen bir büyüün kokusunu ön kapıdan, belki de yoldan alabilirdim. Parmaklarım vızıldadı, burnum yandı ve gözlerime Dennis'in bütün vücudu parlıyordu. Dennis'in tenini koklayana kadar bunu neden fark etmediğimi anlamamıştım. Hayır. Tenine *dokunana* kadar. Pek çok büyü ten tene tepki verir.

Arka bahçemde Underhill'e açılan yepyeni bir kapı olduğu ve aradan çeyrek mil bile geçmediği düşünüldüğünde, ilk şüphelerim bunun Fae büyüü iş başında. Ama Fae büyüü gibi kokmuyordu.

Büyücülüğü fae büyüünden, kurtadamlığı vampir büyüünden ayırabilirim. Bu benim aşına olduğum bir şey değildi. Bir keresinde Güney Amerika eserlerinden oluşan bir sergiye gitmişim ve sergilendikleri odanın tamamı

Daha önce hiç hissetmediğim bir büyü gibi kokuyordu. Karanlık ve karmaşık. Dennis'in cesedindeki sihir buna fae sihrinden daha yakındı. Yine de tam olarak uyuşmuyordu. Ayrıca bana bir iblisle pazarlık yapan bir büyücünün etrafında kokladığım büyüü ve biraz, çok az da olsa Underhill'in kendisini hatırlatıyordu. Hayır, Underhill gibi değil ama Underhill'de geçirdiğim süre boyunca hissettiğim aynı kalıcı his vardı - ilkel bir şey.

Ne olduğunu bilmiyordum. Ne olmadığını biliyordum. Büyücülük değildi. Fae de değildi - gerçi bu biraz daha az kesindi. Bazı fae'ler birbirlerine benim bir süt kutusuna benzediğimden çok daha az benziyordu. Karşılaştığım hiçbir fae'den duyumsadığım büyü gibi kokmuyordu. Underhill'le ilgili bir şeye olan zayıf benzerliğe başını sallayarak -ve Underhill'in fae sayıldığından emin değildim- daha önce karşılaştığım hiçbir büyüyle tam olarak eşleşmiyordu. Kesinlikle Dennis'e ait değildi çünkü onun çağırabileceği bir molekül bile sihiri yoktu.

"Hayır, Anna," diye mırıldandım, ama o burada değildi, bunu söyleyebilirdim. "Seni öldüren Dennis değildi." Dennis'i ne kadar iyi tanıdığımı, onda bu kadar sihir bırakan şeyin ne olduğunu bildiğimi düşünürsek, eminim öyleydi.

Ayağa kalktım ve ellerim karıncalanmayı bırakana kadar cesetten uzaklaştım, sonra da Anna'yı aramaya koyuldum. Onu mutfakta, beyaz fayans zemine yığılmış halde buldum. Yüzüstü düşmüştü, kanı etrafında birikmişti. Karanlık havuzun kenarında beyaz saplı bir Fransız şef bıçağı duruyordu.

Vücuduna dokunduğumda hala sıcaktı ve vücudunda hiç çiçeklenme yoktu. Dennis'i doyuran sihir. Kendi başıma keşfedeceğim her şeyi bulduğumdan emin olarak telefonumu çıkardım ve 911'i aradım.

- - -

DENNIS'IN KAZDIĞI ÇUKURUN YANINDAKİ ÇİMENLİKTE OTURDUM VE T işlerini hallediyorlardı. Adli tabip Anna'nın cesedini evden çıkardığı sırada Adam ortaya çıktı.

Yanımda durdu ve bir süre konuşmadan gelişmeleri izledi. Bana öyle geliyordu ki, herhangi bir güç oyunu oynamaktan ziyade ne söyleyeceğini anlamaya çalışıyordu.

Onu, onunla tanıştığımdan beri hayatını riske attığı tüm yolları düşündüm. Daha önce eski evimin yandığını düşündüğümde aklıma gelen görüntü, Adam'ın hastanedeki yanmış bedeninin anısı hâlâ aklımdaydı. Benim cehennemim içinde olduğumu düşünmüştü ve hiçbir şey onu beni bulmak için içeri dalmaktan alıkoyamamıştı. Beni ve kurtadamları kurtarmak için neredeyse ölüyordu. öldürmesi zordur.

O adama, o adama inanmak zorundaydım. Henüz anlamadığım bir şeyler olduğuna inanmak zorundaydım. Dostumun şu anda beni neden hayatından uzak tuttuğunu açıklayacak bir şey. Beni artık istememesi ihtimalinden başka bir şey.

Adam geldiğinde ona bakmaktan başka bir şey yapmamıştım. Ne olduğunu bile açıklamamıştım. Bana sormamış olması şu anki ilişkimiz hakkında çok şey söylüyordu. Bu noktaya nasıl gelmiştik? Bunun olmasına nasıl izin vermiştim? Çünkü bir ilişki iki yönlüdür. Bu kadar kötüye gitmesine ikimiz de izin verdik.

Ona bakmıyor olabilirdim, ama onu orada hissediyordum, belirsizlikle gerilmişti - bağımız sıkıca kapanmış olsa bile, hala bu kadarını hissedebiliyordum. Onun yanmış bedeninin anısı zihnimde taze ve gerçekten, ilişkimizi bozanın sevgisizlik olmadığına karar verdim.

Adam sevdiği insanları terk etmedi. Ve beni sevdi. Düzeltmeyeceğimiz hiçbir sorun olmadığına inanırdım.

Uzandım ve elimi bileğine doladım.

"Onları buldun mu?" Adam sordu, sanki dokunuşum kelimeleri ağzından zorla çıkarmış gibiydi. Sesi hırçındı.

Anna'nın hayaletinin bahçesinde çalıştığı, sadece onun görebildiği yabancı otları ayıkladığı diğer tarafıma baktım.

"Sayılır," dedim ona. "Anna beni buldu."

"Cinayet mi?" diye sordu. Beni ve hayaletleri biliyordu. "Oh evet," dedim.

Bacağındaki kaslar gerildi. "Ve sen beni aramadın mı?"

İncindiğini düşündüm ve biraz da öfkelen dim. *Senin için çok kötü*, diye düşündüm sempati duymadan. Adamı seviyor olabilirdim, ama bu davranışlarının sonuçları olmayacağı anlamına gelmiyordu.

"Tehlike geçmişti," dedim ona ve sonra bu konuda haklı olup olmadığını merak ettim. İyi bir neden olmadan Adam'a yalan söylememeye çalıştığım için, "Söyleyebildiğim kadarıyla," diye ekledim.

Ve bu sonuncusu baldır kaslarındaki gerilimi artırdığında, en ufak bir üzüntü duymadım. Belki küçüktüm ama bir kurt adamın, özellikle de baskın bir kurt adamın beni itip kakmasına izin veremeyeceğimi zor bir okulda öğrenmişim.

Ona bildiklerimi anlattım, Anna'nın benim imal ettiğim evin oturma odasında ortaya çıkışından başlayıp polisi arayışına kadar. Son kısımda, onu aramamam konusunda sakinleşmişti. Bilmiyordu. Cather'ları çok iyi tanırdı. Dışarı çıkıp komşularla arkadaşlık kurmazdı; şirketini ve kurtadam sürüsünü yönetmek için yeterince işi vardı. Sürü evinden yolun yukarısındaki komşuyu da pek tanımıyordum. Aynı nedenle, evimizde her rahatsızlık olduğunda onlara bir şeyler -çiçek, şeker, meyve sepetleri- göndermeyi ihmal etmedim. Cather'larla olan ilişkim Adam'la olan ilişkimden önceydi.

"Dedektif Willis onlar gelmeden önce eve girmemden pek memnun olmadı," diyerek hikâyemi bitirdim. "Ama beni adaleti engellemekle suçlama konusunda ciddi olduğunu sanmıyorum."

Bir homurtu daha çıkardı, bu seferki biraz eğlenmiş gibiydi. Dennis'in bedenine nüfuz eden büyü ya da benim yakında tutuklanabileceğim hakkında yorum yapmamıştı ama bu eğlence umut vericiydi. Konuyu değiştirmenin güvenli olduğunu düşündüm.

"Auriele'yi öldürecek misin?" diye sordum. "Yoksa bir yolunu mu buldun?"

"Darryl'in kendi sürüsü olmalı," dedi Adam, bu evet anlamına gelmiyordu. Ama hayır da değildi.

Homurdanma sırası bendeydi. Bu onu biraz güldürdü, ancak bu kasvetli bir eğlenceydi, insanlar bir evden ceset taşırken dikkat çekecek bir şey değildi.

"Auriele sadece Christy'nin sana doğrulttuğu bir silahtı," dedi Adam, her zamanki homurtusunu taklit etmemle dili çözülmüş gibiydi.

"Yaşamalarına izin verme sözünden dönmeyeceğime karar vermeme yetecek kadar hafifletici bir durum. Auriele'ye onu öldürmek için pratik yapma zamanının geldiğini söyledim.

Christy'nin söyleyecekleri hakkında daha iyi karar vermeliyim. Bir dahaki sefere ..." İç çekti. "Benim de kanmış olduğum bir şey için onu cezalandırmak zor. *Elbette* Jesse'ye ne yapması gerektiğini söylemezdin. *Elbette* Christy ya da benimle yüzleşmeden önce seni bir danışma kurulu olarak kullanacaktı. Hem beni hem de Christy'yi bilgilendirmek Jesse'nin göreviydi."

Kovboy arkadaşım Warren'dan bir cümle ödünç alarak "Aynen öyle," diye homurdandım. "Peki neden bu tuzağa düştün?"

Soruma cevap vermedi. Onun yerine, "Auriele Jesse'den özür diledi. Bunun işe yaradığından emin değilim. Auriele için yeterli bir ceza olabilir. En azından Jesse'nin mektuplarını açmak konusunda. O pek sık yanlış."

Doğru.

"Jesse'den de özür diledim," dedi. "Sanırım bu daha iyi gitti."

"Onun mektuplarını açmadın," dedim ona. "Ve Jesse onun nasıl Anne çalışıyor."

"İşte bu yüzden özrümü kabul etti," diye onayladı Adam. "Ve bu yüzden bana ya da annesine konuyu açmadan önce seninle okul hakkında konuştu."

"Jesse annesiyle konuşmadan önce seninle konuşsaydı tüm bunlardan kaçınabilirdi," dedim ona. "Ama Christy daha kolaydı. O sadece Jesse Eugene'e taşınmadığı için incinecekti. Sen incinecektin çünkü sen ve sürümüzün Alfa'sı olarak konumun, onun okula gideceği yer konusunda daha fazla seçeneğe sahip olmamasının sebebisin."

Adam yine homurdandı.

Adli tabibin minibüsü, içinde iki cesetle birlikte garaj yolundan çekildi. Anna çiçek tarhında çalışmaya devam ederken, bazı gerçek yabani otlar koparıldı. Sadece güçlü hayaletler fiziksel dünyayı böyle etkiler. Belki benim evim yerine kendi evine dadanırdı. Umut edebilirim.

"Şu anda Darryl'i kaybetmeyi göze alamam," dedi Adam. "Bu konuda onunla yalnız konuştum. Özür diledim çünkü özellikle bu olaydan sonra kendi sürüsünü bulması için serbest bırakılması gerekiyordu. Bana ne dedi biliyor musun?"

"Buradaki işini seviyor," dedim çünkü Darryl'le bu konuyu birkaç hafta önce konuşmuştum. "Maaşlı olana gelince, yeni sürüsünün bulunduğu yerde bir iş bulamazsa muhtemelen uzaktan çalışabilir. Her kasabada düşünce kuruluşu yok ki. Ama uzaktan çalışmak istemiyor, çünkü ekibiyle ve ekibinin çalışmalarını kullanan insanlarla yüz yüze görüşmeyi seviyor." Benim gibi bir kurt adam da kokulardan ve ince vücut dili ipuçlarından pek çok bilgi edinir.

"Ve-" Adam'a baktım. Bu kısmı Darryl söylememişti ama ben onu tanıyordum. "Sürümüzün karşı karşıya olduğu aksiyonu gerçekten seviyor. O bir adrenalin bağımlısı. Yerleşene kadar yeni bir sürü ilginç olabilirdi,

Ama ABD'de, belki Marrok'lar dışında, bizimki kadar heyecanlı bir dönem geçirecek bir sürü olduğunu sanmıyorum."

"Bu onun söylediğinden daha fazla, ama sanırım doğru anladınız." Gülümsedi. Tam olarak mutlu bir gülümseme değildi ama son zamanlarda gördüğüm, gerçekte gülümseme olmayan gülümsemelerden de değildi. Uzandı ve elini uzattı.

"Ayaklarımın dibinde oturarak beni gerçekten rahatsız ediyorsun," dedi bana.

"Ve polislerden tuhaf bakışlar almaya başlıyorsun," dedim elini tutarak. Beni yukarı çekerken güldü. Sessiz bir kahkahaydı ve bu sefer sanırım koşullara uymak için bilinçli olarak aşağı çekti.

Ayağa kalktığımda "Teşekkür ederim," dedi.

"Manşetleri görebiliyorum," dedim ona. *"Alfa Kurt Karısını Ayaklarının Altında Diz Çöktürüyor."*

Ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "Bunun 'İnsan Eş' kısmını unutma. Hâlâ senin benim seks kölem olduğunu düşünen pek çok insan var."

"Sen öyle istiyorsun," dedim son kısımda. "Ve 'İnsan mı? Karım.'" "İnsan" kelimesinin sonundaki soru işaretini duyabilmesi için sesimi yükselttim.

Gazeteler gerçekten de ne kadar insan olduğumu sorgulamaya başlamıştı. Bu bir sorundu çünkü sürünün Tri-Cities'in sıradan nüfusu tarafından bu kadar kolay kabul edilmesinin nedenlerinden biri de insanların beni onlardan biri olarak görmesiydi. Birilerinin benim insan olmadığımı anlaması an meselesiydi. Ama o zamana kadar bizimle mutlu olacaklarını umuyordum çünkü biz onları kötülerden koruyan iyi canavarlardık.

"Önceki konuşmamıza dönecek olursak," dedim, "Darryl ve Auriele bizde kalacak."

Hafif gülümsemesi yüzünden kayıp gittiğinde ve yüz ifadesi yeniden acımasız tarafsızlığını kazandığında üzüldüm.

"Ya da en azından bunu başka bir güne erteleyebiliriz. Auriele neredeyse neye sebep olduğunu anlıyor ama Jesse'yi incitmek dışında herhangi bir konuda özür dilediğini sanmıyorum. Ve *bunun* hala senin suçun olduğuna inanıyor. hata."

Bir nefes üfledim. "Anlaşıldı."

"Bana Aiden ve Underhill hakkında bir şey sormadınız," dedi. "Bilmek istiyor muyum?" diye sordum.

Bana cevap veremedi. Dedektif Willis yaklaştı. Willis orta boylu, kırılmış biriydi ve birkaç kavgaya karışmış biri gibi bir hali vardı. Emeklilik yaşına çaylaklık yıllarından daha yakındı, ama çok değil. Cüssesini ve öfkesini kavgada kullanan adamlardan biriydi. Korkutulması gerektiğini düşündüğü insanların gözünü korkuturdu, ancak travma mağdurlarıyla ilgilenirken varlığını nezakete indirgeyebiliyordu. Zekiydi, kendini işine adanmıştı ve çoğunlukla iyi anlaşırdık.

"Genel olarak konuşursak," dedi, "ikinizden biri bir olay yerinde ortaya çıktığında, bu bir şeylerin döndüğü anlamına gelir." Önümüzde durdu, elleri kalçalarında ama Adam'ın gözlerinin içine bakmaması gerektiğini biliyordu. Onun yerine bana baktı.

"Adamlarım bana bunun klasik bir cinayet-intihar gibi görüldüğünü söylüyor" dedi. "Hayır," dedim. "Sihir."

Yüzünü buruşturdu. "*Allah kahretsin*. Buraların çok sessiz olduğunu biliyordum." "Anna kocasını bıçaklayıp sonra da vurmuş olsaydı buna inanabilirdim.

Kendini," dedim ona. "Ama Dennis muhtemelen tanıdığım en az şiddet uygulayan kişiydi."

"Bu yüzden mi işin içinde büyü olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Willis, umutlu bir sesle.

"Dennis'in vücudunun her yerinde var," dedim ona. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Sihirle ışıldıyor - birisi onu uzaydan parlarken görse şaşırırmazdım." Aklıma bir fikir geldi. "Onun vücuduna dikkat etmek isteyebilirsin."

"Cadıları ve zombileri mi düşünüyorsun?" diye sordu Adam.

Başımı salladım. "Cadılar değil, sanmıyorum. Ama Dennis'in bedeninde çok fazla büyü var - başka kimseye zarar vermek istemez."

Willis, "Adli tabiple konuşacağım," dedi. "Onu neyin öldürdüğüne dair bir fikriniz var mı?"

Başımı salladım.

"Tabii ki bilmiyorsun," dedi. "Bilseydin de bana söylemezdin."

"Söylemem," dedim ona. "Ama sonuncusu konusunda haklı olabilirsin. Sizinkiler

kurt adamlara bırakacak türden adamlar değiller. Bazı şeylerde silah işe yarar, bazı şeylerde ise el bombası fırlatıcıları için."

"Kurt adamlar da el bombası fırlatıcıları mı?" Sesi biraz eğlenmiş gibiydi. Halkı hakkındaki değerdendirmeme itiraz etmedi.

Adam yumuşak bir sesle, "Bu doğru," dedi.

Willis tekrar eve baktı. "Cinayet-intihar, bilinmeyen büyülu bir nedenden çok daha kolay olurdu."

Willis'e "Bu bir cinayet-intihar değildi," dedim. "Çocuklarının öyle olduğunu düşünmesine izin verme."

Başını salladı, ağzı yumuşadı. "Buna 'soruşturma altında' diyeceğiz. Tam olarak ne olduğunu anladığınızda, aileye haber vereceğiz. biliyorum." Gitmeye başladı ama durakladı. "Bana kendini öldürdüğünde o kapıdan çıkıyormuş gibi geldi."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim.

"Sence başka birini öldürmekten kendini alıkoymuş mudur?" Willis'in sesi deneyimli bir dedektif gibi gelmiyordu. İyi adamlara inanmaya ihtiyacı olan biri gibi konuşuyordu.

"Bilmiyorum," dedim ona. "Ama Anna'yı öldürdükten sonra silahı aldı ve eğer ona sahip olan her neyse, sadece kendini öldürmesini isteseydi, o bıçak işini görebilirdi. Dennis başkalarının zarar görmesini engellemek için kendini öldürecek türden bir insandı."

Willis, sanki onun için bir soruyu yanıtlamışım gibi başını salladı ve sonra arabasına doğru ilerledi.

Adam ve ben Cathers'ların evinden ayrıldık. Ben eve doğru bir açıyla yola çıktım, ama Adam benim imal ettiğim eve doğru yöneldi. Ona şaşkın bir bakış attım ama fark etmemiş gibiydi.

"Underhill'in arka bahçeyi yeniden dekore etmeye karar verdiğini görüyorum," dedim ona.

Boğazından alçak sesle hırladı. "O kapı bir yıl ve bir gün boyunca kalmak zorunda," dedi. "Sonra eğer hâlâ istiyorsak onu kaldırabilir."

Güldüm, kendimi tutamadım - sanırım çoğunlukla sadece yumrukluydum. Ama Underhill'in sözlerini hoşnutsuz bir şekilde tekrarlamasında komik bir şey vardı.

"Kutsal kapılar, Batman," dedim. "Arka bahçemizde Underhill'e bir giriş var."

Sonra bana baktı ama yürümeyi bırakmadı. "Dennis'in karısını öldürmesine neden olan şeyin fae büyüsu olmadığına emin misin?"

Gülmeyi bıraktım ve Adam'ın evi ile benim evim ve eski evim arasındaki sınır duvarına baktım. Adam'ın evi ile benim evim ve eski yerim. Taş duvar, hatta tamamlanmamış,

eski dikenli tellerden daha iyi görünüyordu.

"Daha önce hiç böyle bir büyü hissetmemiştim," dedim Adam'a. "Fae gibi hissetmedim."

"Tesadüfler olur," dedi Adam. Ama bunu inanıyormuş gibi söylemedi. o.

"Biraz Underhill gibi kokuyordu ama Underhill gibi değildi," dedim ona. "I sanırım kapısından giren bir şey olabilir. Ama aynı zamanda büyücü olan o vampir gibi de kokuyordu. Underhill'den çok ona benziyordu. Bana hiç Fae kokusu gelmedi."

"Isırılmış," dedi yanımda yürüyen Anna.

"Ne tarafından ısırıldı?" Ona sordum. "Tavşan mı?" Sonunda evim perili olacaktı. Belki de bunu bir özellik haline getirip Airbnb olarak kiralayabilirdim.

Adam bana kiminle konuştuğumu sormadı, buna alışmıştı. Onun yerine, "Daha dikkatli olmazsan Anna'nın sana musallat olmasıyla sonuçlanacaksın" dedi.

"Çoğu yerlere musallat olur, insanlara değil," dedim tedirginlikle. Çünkü ben bir kişinin perili olduğu en az bir vaka biliyordu. O vakada tuhaflığa yardımcı olmak için bir miktar fae büyüğü yapılmıştı ama burada da büyü vardı.

Anna bana cevap vermemişti. Ayakkabılarını toprağa sürtüyor ve gözlerini kısarak gökyüzüne bakıyordu. "Yağmur yağacak gibi görünüyor," dedi.

Gökyüzü açıktı. Belki ölmüş olsaydın farklı görünürlerdi.

"*Duman.*" Dennis'in kulağıma gelen sesi beni sıçrattı.

Arkamı döndüm ama o görünmüyordu. Anna da gitmişti. "Ne?" diye sordu Adam.

Omuz silktim ama kulağıma fısıldayan o sesteki kalan huzursuzluk etrafıma bakmama neden oldu.

"Sanırım bu gece tavşan avına çıkacağım," dedim ona. Tavşanı bulmak beni daha iyi hissettirecekti. Onun sıradan bir tavşan olduğundan hâlâ emindim ama emin olmak istiyordum. Dennis'in içine bu tür bir sihir akıtabilecek bir şeyi fark edebileceğimi, çakal benliğimin gösterdiği hafif ilgiden daha fazlasını fark edebileceğimi düşünmüştüm. Ama sonra Dennis'in bedenindeki büyüğü ona dokunana kadar hissetmemiştim.

"Bir yanıt aldın mı?" diye sordu Adam. "Dennis'i ısırarak şey hakkında mı? Isırılanın Dennis olduğunu varsayıyorum."

Başımı salladım. "Bana cevap verip vermediğini bilmiyorum. Sadece 'Duman' dedi. İkisi de artık yoklar - hayaletlerin iyi olduğu bir şey değil bu. iletişim."

"Duman tarafından nasıl ısırılabilirsin?" diye sordu Adam. "Ve bu neden tavşan avlamaya gitmen gerektiği anlamına geliyor?"

Gördüğüm tavşanı ve Dennis'in bileğindeki izlerin nasıl tavşan ısırığına benzediğini anlattım. Ben sözümü bitirdiğimde küçük evimin verandasına varmıştık. Adam hiçbir şey söylemeden kilitlemeyen bıraktığım kapıyı açtı.

"Anna bana 'Isırıldı' dedi. Dennis'ten bahsettiğini varsayıyorum - özellikle de ısırığı bizzat gördüğüm için. Ama bunun onun ölümüyle hiçbir ilgisi olmayabilir, sadece bir düşünce kalıntısı. "Duman" diyen Dennis'ti. Sonra ikisi de gitti. Birinin diğeriyle ilgisi var mıydı bilmiyorum."

Adam kapıyı arkamızdan kapattı ama evin içine daha fazla adım atmadı. Gözlerime bakmadan önce bir an için başını eğdi.

"Özür dilerim," dedi. "Bugün seni incittiğimi biliyorum. Öfkeli ve asabi davrandım ve hıncımı senden çıkardım. Senden ve Jesse'den."

"Tamam," dedim. "Bunun hakkında konuşalım. Neyin var senin? Aramızdaki bağ neden koptu? Neden birlikte zaman geçirmiyoruz? Neden hayır-" Sesimi klinik tutmaya çalışıyordum, ama "sevişmek yok" dese ydim

Bunu yapmakta zorlanıyorum. Ben de "-seks?" dedim. Ve sesim yine de biraz titredi.

Sanki bu soruları bekliyormuş gibi başını salladı.

"Kısa cevap bilmiyorum," dedi. "Ama yanlış giden bir şeyler var." Göğsünü yumrukladı.

Ona kaşlarını çatıttım. "Kurdunla mı?"

Başını salladı ama sonra, "Belki? Öyle hissettirmiyor - gerçi kurt da bunun bir parçası."

Ona bir kaşım kaldırdım.

"Gördün mü?" dedi. "Yüksek sesle söyleyince mantıklı gelmiyor." "Sorun bende mi?"

Esprili olmayan bir kahkaha attı. "Söz veriyorum, bu bir 'sorun sende değil, bende' konuşması değil." Gözleri altın rengine dönüştü. "Gitmene izin vermeyeceğim."

"Senin seçimin değil," dedim ona. "Ama ne olursa olsun, benden kurtulmakta zorlanacaksın. Sen benimsin ve ben böyle konularda oldukça inatçıyım."

Tüm vücudu garip bir ürpertiyle gevşedi. Gözlerini kapattı. Midem birkaç gündür ilk kez rahatladı. Bu işi halledebiliriz.

Ve sonra, kendisine ait olmayan bir sesle, "*İçimde ne olduğunu bilseydin giderdin,*" dedi.

Kurt, diye düşündüm, garip bir andan sonra. Sadece Adam'ın kurduydu. Bir iki kez konuşmuştuk. Ama kurt için pek doğru gelmemiştir. "Hayır," dedim ona-kurt ve insan. "Olmaz."

"*Gitmelisin.*" Bu kez konuşanın kurt olduğundan emindim. "*Bu senin için daha güvenli olur.*" Sonra Adam'ın sarı gözleri açıldı ama yarım bir kahkaha attı. "Evet, biliyorum, bu sadece cesetler düşmeye başlayana kadar burada kalacağını garantiledi."

"Cesetler düşmeye başlayacak mı?" diye sordum.

"Merhamet," dedi. "Kendime güvenmiyorum. Senin hayatta olduğundan daha uzun süredir kurt adamım ve bununla ilgili bir sorun yaşamayalı onlarca yıl oldu. Ama şimdi uyandığımda kurt şeklimi alıyorum ve oraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum."

İki hafta önce diye düşündüm. Uyandığımda kurt olmuştu. Sadece huzursuz bir gece geçirdiğini düşünmüştüm; ikimiz de cadılardan sonra buna eğilimliydik. Bazen kötü gecelerde iki ya da dört ayak üzerinde koşmaya çıkardık. Beni uyutmaya karar verdiğini düşünmüştüm. Aramıza koyduğu o tuhaf mesafe o gecedan sonra olmuştu; o gecedan hemen sonra olabilirdi.

Hatırladığımı gördü ve başını salladı. "Evet. O zaman. Ama kurt onu ele geçirmeye çalışıyormuş gibi hissetmiyorum. Bunu nasıl kontrol edeceğimi biliyorum."

"Etrafımızdaki insanları kendimizden uzak tutamayız," diye homurdandı kurdu.

Merdivenlerde onunla yüzleştüğimde gözlerindeki bakışı net bir şekilde hatırlamama rağmen, Adam'dan korkmayı kendimde bulamıyordum. O zaman bana zarar vermemiştir ve asla da vermeyecekti. Ama ikna edilmeye ihtiyacı olan ben değildim.

"Cadılarla ilgili bir şey mi?" Çekinerek sordum.

"Sanmıyorum," dedi Adam. "Büyü gibi hissettirmiyor."

"Evet," diye karşı çıktı kurt Adam'ı şaşırtarak.

Odada sadece ikimiz varken üçlü bir konuşma yapmak oldukça garipti. Adam ve kurdu genellikle bundan daha fazla bütünleşirlerdi.

"Tamam o zaman," dedim. "Kurduna inanıyor muyuz? Cadıların yaptığı bir şey miydi?" Onun kendilerine itaat etmesini sağlamışlardı. Hardesty cadılarının vardı. Adam'ın o geceden sonra gördüğü kabuslardan biri, cadının emriyle beni ya da Jesse'yi öldürdüğüydü.

Adam başını salladı. "Benim bilmediğim bir şey bildiğini sanmıyorum."

"Tamam," dedim, ama aynı fikirde olduğumdan emin değildim. "Artık her şeyi açıklığa kavuşturduğumuza göre, çiftleşme bağımızı açmaya ne dersin?"

"Hayır," dedi Adam vurgulayarak. "Bunun senin üzerine dökülmesini istemiyorum."

"Hayır," diye kabul etti kurt.

"Üzerime dökülenlerin hepsi mi?" diye sordum. Adam dudaklarını düzleştirdi.

"Adam?" diye sordum. "Hayır," dedi.

Elimi omzuna koymaya çalıştığımda kapıya doğru geri çekildi. İki kaşımı da kaldırdım ve o duvara yaslanana kadar ilerledim ve kendimi ona doğru bastırdım.

Beni itip uzaklaştırabilirdi. Onun yerine kendini geri çekmeye çalıştığını hissedebiliyordum, sanki bedeninin kapıdan geçip gitmesini ve böylece artık birbirimize dokunmamamızı diliyordu.

Başını benden yana çevirdi, gözleri ... utanmıştı.

"Canı cehenneme," diye mırıldandım. Benden sadece on santim kadar uzundu, bu da dudaklarını benden uzak tutmaya çalıştığı anlamına geliyordu, hâlâ ulaşabileceğim çok yeri vardı. Çenesinin altındaki deriyi öptüm, yumuşaktı ama sakalları uzuyordu. Sonra yüzümü ve sadece nefes aldı.

Yavaş yavaş nefes alış verişi benimkiyle eşleşti ve vücudu gevşeyerek benimkinin içinde eridi. Sonunda kolları beni sardı.

"Özür dilerim," dedi dudakları şakağında. "Çok üzgünüm."

"Üzülme," dedim ona. "Düzelt şunu."

Gözlerindeki ifade beni incitse de göğsü sessiz bir kahkahayla inledi. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Bir yolunu bul," dedim ona. "İlk adım benim içeri girmeme izin vermek olabilir." Ve aramızdaki çiftleşme bağını hafifçe çekiştirdim, böylece ne demek istediğim konusunda hiçbir şüphe duymayacaktı.

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Bazı şeyler var ..." "Ne

tür şeyler?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Sadece bir şeyler." Kollarını bana doladı ve karanlıktaki iki çocuk gibi birbirimize sarılarak ayakta durduk.
Ama beni içeri almadı.

3

BULAŞIK YIKAMAK NİYETİYLE YUKARI ÇIKTIM, AMA BEKLERKEN Jesse'nin odasında tereddüt ettim. Kapısının alt tarafında ışık vardı. Kapıyı çaldım. "Kim o?" diye sordu.

"Ben," dedim, sonra Adam'ın benimle olduğunu düşünme ihtimaline karşı, "sadece ben." "İçeri gel," dedi.

Ne bekliyordum bilmiyorum ama tamamen temizlenmiş bir oda değildi (halının hala süpürülmesi ve leke çıkarıcıya ihtiyacı vardı). Dışarısı karanlıktı, ama evden uzakta olduğumuzu düşünmezdim.

Jesse'nin odasına çeki düzen vermesine yetecek kadar uzun bir süre. İşte buradaydı. Odasını ayda bir kez temizliyordu ve her zamanki hafta sonu temizlik çılgınlığının üzerinden yaklaşık bir hafta geçmişti.

Sadece bu da değil, saçını boyamak ve makyajını tazelemek için de zamanı olmuştu.

Yeni deniz mavisi saçları hâlâ ıslak, dudak parlatıcısı ve göz kalemi bozulmamış olan Jesse, özenle yapılmış yatağında bağdaş kurmuş oturuyor ve telefonundan bir şeyler okuyordu. Ben içeri girdiğimde telefonunu bir kenara bıraktı ve kapıyı kapatmamı işaret etti. Bu mahremiyeti garanti etmiyordu ama evdeki herhangi bir kurt adamın istese de istemese de bizi duyamayacağı anlamına geliyordu.

Gözleri şişti ama dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Öfke temizliğini deneyebileceğimi düşündüm. Haklısın, işe yarıyor. Okul değiştireceğimi onlara önceden söylemem gerektiği konusunda beni uyarırken de haklıydın."

"Dürüst olmak gerekirse," dedim, "bu düzeyde bir havai fişek gösterisi beklemiyordum - ve eğer ikisine de o gün söyleseydin daha iyi olacağından emin değilim. kararı verdi."

Jesse, "Annemin Auriele'yi bu işe karıştırmasını engelleyebilirdi," dedi.

Homurdandım. "Annenin insanları kendisi için Aptal Olimpiyatları'nda gösteri yapmaya ikna etme becerisini hafife alıyorsun."

"Hah," dedi. "Belki."

"Buraya bunu konuşmak için gelmedim," dedim elimi sallayarak. "Adam'ın söylediğine göre, suç işleyen tarafların hepsi bir daha aptallık yapmayacaklarını kanıtlamadan aptal oldukları için özür dilemişler. Temelde dürüst olan insanlardan bekleyebileceğiniz tek şey bu."

Gülümsedi. "Dürüst olmak gerekirse, annem beni Aptal Olimpiyatları'nda da yarıştıracaktır. Fazla yargılayıcı olmayı göze alamam. Ama biri başarı ödülü puanlarını saklıyorsa, kayıtlara geçmesi için söylüyorum, bence Auriele açık ara kazandı." Ağzı gerildi ama devam etti: "Peki buraya neden geldin?"

"Gabriel evimden taşınırken sana bir not bırakmış." Evin anahtarını uzattım ve sonra yatağın üzerine fırlattım. "Baban görmedi, sanmıyorum. Olduğu yerde bıraktım ve açmadım."

Yüzü soldu ve burnu kızardı. Göz kalemini bulaştırmamak için gözlerini dikkatlice sildi. Ona bunun boş bir çaba olduğunu söyleyebilirdim. "Bu gün daha iyi olamazdı," diye mırıldandı.

"Kadere asla bu şekilde meydan okumam," dedim ona.

Dalgınca gülümsedi ve yüzüme odaklandı. "Babamla kavga mı ettiniz?"

Çalışma masasının üstündeki aynaya baktım. Ağlayarak vakit geçirmiş gibi görünen tek kişi Jesse değildi.

Lanet olsun.

"Öyle değil," dedim.

Ona Adam'ın bazı sorunları çözmeye çalıştığını söylemeden önce kendimi tuttum - ancak bunların tam olarak ne olduğu konusunda sinir bozucu bir şekilde belirsizdi. sorunlar vardı. Zee ve Tad ile tartıştığım gibi onu da evliliğimize davet etmeyecektim.

"Umarım onu yola getirirsin," dedi Jesse bana. "Yeterince uzun süredir mantıksız ve huysuz davranıyor."

"Buna itiraz edemem," diye mırıldandım, yorum yapan o ise Jesse'yi babasıyla ilişkiye dahil etme kuralımı çiğneyip çiğnemediğimi merak ediyordum.

"Peki neden ağlıyordun?" Jesse sordu. "Bir şey mi söyledi?"

Hayır. En azından onun kastettiği şekilde değil. Babası beni dışlıyordu ama bunu ona söylemeyecektim. Bu, bu gece Adam'ın üzerine çöküp ağlamamın nedenlerinden sadece biriydi.

"Dennis ve Anna Cather öldü." dedim. Ve yine gözlerim doldu, lanet olsun, bu sefer arkadaşlarım için.

Adam'la evlendikten sonra birlikte pek bir şey yapmamıştık. Bunun bir nedeni de yakınlıktaki değişiklikti. Adam'ın evi onlarınkine benim eski evimden daha uzak olmasa da, farklı bir sokaktaydı - artık her gün işe giderken evlerinin önünden geçip verandalarında kahvaltı ederken onlara el sallamak yoktu. Onlar da benim gibi erken kalkıyorlardı.

Yine de çoğunlukla onlar için endişelendiğimden etkileşimlerimizi sınırlandırmıştım. Yıllarca etraftaki daha büyük kötülerin radarının altında uçmuştum. Adam'la evlendikten sonra, alçaktan uçmak artık bir seçenek olmaktan çıkmıştı. Ben maruz kaldım ve hatta normal insanlar arasında bile dikkat çekiyordum. Kötü adamlara gereğinden fazla hedef vermek istemiyordum, bu yüzden şu anda çektiğim türden düşmanlara karşı kendilerini savunamayan insanlar arasında geçirdiğim zamanı kısıtladım - sadece en son örnek olarak Hardesty cadıları gibi.

Ölümlerinin bu yönünü neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum. Bunun Underhill'in kapısıyla bir ilgisi olduğunu düşünüyordum. Cather'lar benimle bağlantılı oldukları için mi hedef alınmışlardı?

Jesse yataktan atlayıp bana sarıldı. "Mercy. Oh Tanrım. Anna ve Dennis mi? Ne oldu? Araba kazası mı?"

Onları çok iyi tanı mıyordu ama kim olduklarını biliyordu.

Ona tekrar sarıldım ve uzaklaştım. "Kes şunu yoksa ıslak bir makarnaya dönüşeceğim ve kendimi toparlamam gerekiyor."

Bana sempatik bir şekilde başını salladı. "Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim. Joel karısını yukarı gönderdi. Lucia sarılmayı seviyor, bu harika bir şey ama gözlerimin böyle görünmesinin nedeni de bu. Temizlememe yardım etmesini ya da başka bir şey yapmasını söyleyerek onu oyalamayla başardım.

Hâlâ hüngür hüngür ağlıyor olurdum." Bu da Jesse'nin odasının ne kadar hızlı temizlendiğinin gizemini açıklıyordu. "Anna ve Dennis'e ne oldu?"

"Sihir," dedim ona ve sonra bildiğim tüm hikâyeyi anlattım. Eğer Dennis'in Anna'yı öldürmesine neden olabilecek bir şey ortalıkta dolaşıyordu ve değer verdiğim herkesin bunu bilmesini istiyordum.

"Cadılar mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sanırım yanlış türde bir büyü. En azından etrafımda gördüğüm hiçbir cadılığa benzemiyor. Ve artık buralarda hiç cadı yok." En azından bizim bildiğimiz kadarıyla. Hepsini öldürmüştük. "Fae büyüğü gibi de kokmuyordu."

"Bu da benim diğer düşüncemi çürütüyor," dedi. "Kendi arka bahçemizde Underhill'e açılan bir kapı varken, Aiden'in tehlikeli en iyi arkadaşından başka bir şeyin çıkıp gelmiş olabileceğini düşündüm."

"Underhill'le ilgili hiçbir şeyi göz ardı etmezdim," dedim karanlık bir sesle. "Ama Underhill'den çıkmak ona girmekten çok daha zor." Anahtara baktım.

Jesse yumruğunu sıkıyordu ve onun Underhill'in kapısının önünden geçip benim karavanıma gittiğini düşündü.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum," dedim Jesse'ye, "ama sanırım mektubu almak için eve gitmeden önce gün ışıyana kadar beklemek isteyebilirsin."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bu gece bu evden çıkmam gerekiyordu, bu yüzden birkaç arkadaşımı aradım ve hepimiz sinemaya gidiyoruz. İçlerinden biri Tad'e karşı bir şeyler hissediyor. Sonu geldi ama bunu ona söylemek bana düşmez. Ama bu yüzden onu da davet ettim. Onu uzaktan görmenin aşkını tedavi edeceği teorisi üzerinde çalışıyorum. Her neyse, Tad hepimizi yeni eski minibüsüyle götürmeyi teklif etti."

Tad bir VW otobüsünün yapımını yeni bitirmişti; yani büyük ölçüde bitirmişti. Mekanik olarak sağlamdı ve içi tamamen yenilenmişti, ancak boya işine henüz karar vermemişti, bu yüzden hala astar grisiydi.

"Önce beni alacak," dedi Jesse. "Yaklaşık on beş dakika içinde burada olacak. Mektubu almak için senin evine uğramasını söyleyeceğim."

"Tamam," dedim. Tad onu güvende tutamazsa, kimse tutamazdı. O da ağlamak için iyi bir omuzdu. "İyi eğlenceler. Baban ve ben tavşan kovalamaya gidiyoruz."

Gördüğüm tavşanı bulmak çoğunlukla arama yapmak için bir bahaneydi. Bir şey Dennis'e çok fazla büyü ile vurmuştu ve Dennis çoğunlukla evinin etrafında takılıyordu, bu yüzden ne olduysa muhtemelen yakınlarda meydana gelmişti.

Jesse homurdandı; akşam yemeği avlamadığımızı biliyordu. Ama sadece "Siz ikiniz sevimli tüylü hayvanları öldürürken eğlenin" dedi.

Ona bir başparmak işareti yaptım ve dışarı çıktım. "Hey, Mercy?"

Kapı aralığında durdum ve geri döndüm.

"Dikkatli ol."

"Her zaman," dedim ona - ki bu tamamen doğru olmayabilirdi.

Kahkahası biraz keskin oldu.

"Her zaman ölmemeye çalışıyorum," dedim ona daha dürüstçe.

"Tamam," dedi. "Ve, hey, Mercy? Gabriel'in notunu okumadığın için teşekkürler." Sesinde umursamadığım bir acılık vardı.

"Bana fazla güvenme," dedim ona. "Annen benimle isteyerek konuşmuyor. Eğer konuşsaydı ..." Omuz silktim. "Ben farkına bile varmadan iç çamaşırı çekmecesini kontrol etmemi sağlayabilirdi."

"Hah," dedi Jesse beni göstererek. "Sanırım bu evde ona karşı tamamen bağışıklığı olan tek kişi sensin."

"Çünkü seni ve Adam'ı seviyorum," dedim ona tüm ciddiyetimle. "Bu Christy'yi sevmemi imkânsız kılıyor." Bu muhtemelen ona söylemem gerekenden daha fazla doğrudu ama uzun bir gün olmuştu.

Ağzı üzgünleşti. "Evet," dedi. "Bunu anlıyorum."

- - -

BANYOMDA ELİMİ YÜZÜMÜ YIKADIM, SOĞUK BİR BEZİ ÜZERİME KOYDUM. çok kabarık değildi. Aynaya baktım ve yeterince iyi olduğuma karar verdim ve aşağıya indim.

Adam'ın telefonda konuştuğunu duyabiliyordum.

İşten biri. Önemli bir şey değil, yoksa ofisinin kapısını kapatırdı. Ama telefonla konuşuyorsa, demek ki kurduna dönüşmüyordu. Bu bana Aiden'la Underhill'in kapısı hakkında konuşmak için zaman verdi.

Aiden'in odası bodrumdaydı, bu yüzden bir sonraki merdivenlerden aşağıya doğru devam ettim. Daha önce sürünün güvenli odası olan yerde yaşıyordu.

Çünkü Adam ve mutlu müteahhidi (evimizin bir kurtadam sürüsü tarafından rutin olarak uğradığı hasarı onarmanın çocuklarının üniversite masraflarını karşıladığını ve torunlarınınkini de karşılamaya çalıştığını söylüyordu) bu odanın evde yanmaz hale getirilmesi en kolay oda olacağına karar vermişlerdi. Aiden kabus görmeye meyilliydi ve kabus gördüğünde de bazen yangın çıkarıyordu.

Evin her odasında bir yangın söndürücü ve ana bodrum katında iki yangın söndürücü vardı; biri merdivenlerin yanında, diğeri de Aiden'in yatak odasının yanındaki duvarda.

Bodrumun uzak ucunda bir başka güvenli odanın inşasına başlanmıştı. Kurt adamların güvenli odaları, diğer herkesi odanın sahibinden (muhtemelen kontrolden çıkmış bir kurt adamdan) korumak yerine İnsanların evlerindeki güvenli odaların yapması gerektiği gibi.

Güvenli oda, gümüş kaplı çelik çubuklardan yapılmış bir kafes olarak başladı. Daha sonra alçıpanla kaplanır ve oldukça normal görünümlü bir odaya dönüştürülürdü çünkü kafesler kimsenin sakinleşmesine yardımcı olmaz. Yeni güvenli odamız hala kafes aşamasındaydı.

Aiden'in kapısı sağlam metal olmasıyla kökenini belli ediyordu ama artık dışarıdan kilitlenmiyordu. Kapıyı iki kez çaldım.

Kapıyı Aiden açtı. Saçları, sinirlendiği zaman yaptığı gibi orta kahverengi girdaplar halinde dışarı çıkmıştı, çünkü parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve ara sıra tutup büküyordu. Ben evden ayrıldıktan bir süre sonra kıyafetlerini değiştirmiş ve temizlenmişti.

Kapıyı açar açmaz Aiden özür dilemeye başladı.

"Çok üzgünüm Mercy. Tilly'nin bunu planladığından haberim yoktu."

"Senin suçun değil," dedim ona. "Kadim bir büyü gücü bir şey yapmaya karar verdiğinde, senin ve benim gibi insanlar bu konuda pek söz sahibi olamaz."

Onu suçluluk duygusundan kurtarmışım gibi görünmüyordu. "Eğer kalmama izin vermeseydin-"

"Senden hoşlanıyoruz," dedim ona. "Nasıl gelersen gel, seni alacağız."

Bunu ona daha önce de söylemiştim. Düşündüm de, inanmaya başlamıştı.

Bir nefes aldı, sonra şüpheyle kaşlarını çatı. "Kadim güçlü sihir güçleri falan mı?"

"Evet. Bu ailede iyi bir arkadaşın var." Ona alaycı bir gülümseme verdim. "Joel bir yanardağ ruhu tarafından ele geçirildi. Benim Coyote'm var, istediği zaman ortaya çıkıp sorun çıkarmayı seviyor. Adam'ın bile Christy'den kalma bir bagajı var."

"Tamam," dedi. "Hepiniz lanetlisiniz ve ben de buna uyuyorum."

Güldüm. Aiden çabuk öğrenmişti. Onu dinleyen biri, kim bilir ne kadar zamandır o büyülü diyarda mahsur kaldığını ve sadece birkaç ay önce dışarı çıktığını asla düşünmezdi. Jesse bunu Netflix'in yardımıyla aldığı derslere borçluydu.

"Underhill'in kapısını sormaya gelmiştim," dedim.

Başını salladı. "Adam'la bu konu hakkında biraz konuştum bile. Bana onu oraya kendisinin koyduğunu söyledi. . ."

Underhill'in sözlerini tam olarak hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı. Tam olarak

Fae'ler için kelimeler önemliydi ve Underhill, anlayabildiğim kadarıyla, fae'leri yöneten kurallara uyuyordu. "Dedi ki, 'Mercy'nin arka bahçesine bir kapıya ihtiyacım var. Seni özledim. Fae'ler iyi davranmıyor ve onlara hiçbir şey borçlu olmak istemiyorum."

"Neden Fae'lere bir şey borçlu olsun ki?" Ben sordum.

Aiden omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama spesifik bir şey değildi, belki de arka bahçemize bir kapı açtığı gerçeğinden dikkatimi dağıtmak için söylediği bir şeydi."

"Kapıyı başka biri kullanabilir mi?" Ben sordum.

Başını salladı. "Ben ve Underhill. Görür görmez ona bu şekilde hecelettirdim. Zaten kapılarını oldukça gayretli bir şekilde koruyor ama Underhill'deki canavarlar ve bazen dışarı çıkıyoruz."

"Evet, Underhill'in kapılarının bu tarafında da canavarlar var," dedim ona hızlıca. "Kendini çok özel hissetme."

Bana gülümsemeye başladı ve sonra bakışları aniden niyetlendi.

"Mercy, ne oldu?"

"Gözlerim artık şişmiyor," dedim biraz kızgın bir şekilde. "Soğuk bir bezle zaman geçirdim."

Uzandı ve elini kısa bir süreliğine yüzüme koydu; eli sıcaktı. "Gözlerin üzgün, Mercy. Bezler buna yardımcı olamaz."

Ona komşularımı anlattım. Tavşan ve hayaleti de dahil ettim. Adam'la aramızda geçenleri anlatmadım.

Sözlerimi bitirdiğimde Aiden, "Onların ölümü seni incitti," dedi.

"Kaybınız için üzgünüm." Kaşlarını çatarak kapıya yaslandı. "İnsanlara istediklerini yaptırmak için ısırganı kullanabilen, kan temasını kullanabilen birkaç şey var. Vampirler mesela."

"Marsilia buna asla izin vermez."

Aiden başını salladı. "Marsilia'nın seethe'si değil. Underhill'dekiler ona sadakat borçlu olmazlar."

Hepimiz gibi onun da akli bir suçlu ararken hemen arka bahçemizdeki kapıya gitmişti.

"Underhill'de *vampirler* mi var?"

Aiden, "Komşularınızın ölümüyle ilgili bana anlattığınız her şey fae'ler tarafından yapılmış olabilir. Daha az güçlü birkaç fae dışında -ve goblinler gibi büyü kontrolü farklı olan yaratıklar- hepsi bir tavşan şekline bürünebilir. Fae'ler kanı cadılar kadar sık kullanmasa da, kanda çok fazla büyü vardır. Ama bana bunun sana fae büyüğü gibi gelmediğini söylemiştin. Geriye başka seçenekler kalıyor. Fae'ler sürüldüğünde Underhill'de hala hizmetkarlar, benim gibi meraklılar ve mahkumlar kalmıştı. Tilly, onların bakıcıları olan fae'leri sürgün ettiğinde hapishaneleri açtı. Mahkumların çoğu fae'ydi ya da öyleydi, ama hepsi değil. Bazı garip etrafta dolaşan şeyler. Benden bile daha tuhaflar." Titredi.

Hâlâ vampirlere takılıp kalmıştım. "Vampirler mi? Gerçekten mi? Underhill'de mi? Bu eski Mısır'da çakal bulmak gibi bir şey."

"Mısır'da çakal yoktu, değil mi?" diye sordu.

"Coyote hariç-" Elimi kaldırdım. "Özür dilerim. Arka bahçemizdeki kapıdan Underhill'den bir şeyin kaçtığı ve arkadaşlarımı öldürdüğü fikrine geri dönelim." Underhill tarafından serbest bırakılan yaratıklarla ilgili anlattığı hikâyelerden güç alan bir düşünceye kapıldım. "Kaç tane kaçan olabilir ki? oldu mu?"

"Eğer bir şey kaçtıysa, ben kapıyı bulmadan önce kaçmış olmalı," dedi. "Bir yaratığın kaçtığına inanabilirim ama o tutsaklarını kaybetmeyi sevmez."

"Eve geldiğimde orada değildi," dedim.

"Güzel," dedi. "Bu birden fazla kaçış ihtimalini daha da azaltıyor." "Bir şey kaçsa haberi olur mu?" Ben sordum. "Ve daha fazlası Daha da önemlisi, hangi şeyin kaçtığını biliyor mu?" Ve umarım bize ne olduğu ve onu nasıl öldüreceğimiz konusunda daha fazla bilgi verir.

Başını salladı. "Sanırım öyle. Ama bu yüzden ona kızacağımı bilecek. -Bu yüzden bir şey kaçtıysa bize söylemesini sağlamak zor olacak. Onu arayacağım ve bakalım bana ne söyleyecek. Cevap vermesi biraz zaman alabilir."

Telefonu kullanacağını söylemedi.

"Tamam," dedim. "Teşekkür ederim." Gitmeye başladım, sonra durakladım. "Adam ve benim tavşan avına çıkacağımızı bilmeni isterim."

Kaşlarını çattı. "Sanırım ben de gelmeliyim," dedi. "Ne olur ne olmaz. Tenis ayakkabılarımı giyeyim."

- - -

YUKARI ÇIKTIĞIMIZDA ADAM BİZİ BEKLIYORDU.

Form.

"Aiden'la konuştum. O da bunun Underhill'den kaçan bir şey olabileceği konusunda hemfikir," dedim Adam'a. "Gelip yardım etmeye karar verdi."

Adam, kendisine soğuk bir bakış atan Aiden'a baktı ve "Ölümçül olduğuna şüphe yok. Mercy hızlıdır. Ama uzun süre Underhill'de yaşadım ve orada hem dostlar hem de düşmanlar edindim. Bazıları Underhill'de ne yaptıklarını biliyorum ama burada neler yapabilecekleri hakkında hiçbir fikrim yok. Büyü burada farklı işliyor. Belki tanıdığım birine rastlarsınız ve sohbet edebiliriz. Olmazsa da, çoğu şey ben istediğimde yanar."

Adam isteksiz bir şekilde kabul etti. Aiden'ı bir silah olarak kullanmaktan hoşlanmıyorduk. O bizim korumamız altındaydı, tam tersi değil.

Ama haklıydı, bizim bilmediğimiz şeyleri biliyordu. "Tamam," dedim. "Ama kaç dersem kaçacaksın."

Bana bir bakış attı. Muhtemelen onaylayan bir bakış değildi. Liderliğin, itaat edilmeyeceğini bildiğin emirleri asla vermemek olduğunu kim söylemişti? Yapabileceğim en iyi şeyin onun sessizliği olduğunu düşündüm.

Üstümü değiştirmek için Adam'ın ofisine girdim. Alçakgönüllülük uzun zaman önce geride bıraktığım bir şeydi ama Aiden çocuk gibi görünüyordu. İşin içinde ölen insanlar olmadığı sürece, onun göremeyeceği bir yerde soyunurdum.

Çakal benliğime büründüğümde, Aiden Adam'la beni mutfaktan çıkardı ve kapıyı arkamızdan kapattı. Beni arka bahçeye kadar takip ettiler. Gece çökmüştü ve taş çit, ağaran ayın ışığında tuhaf, yersiz ve gizemli görünüyordu. Hepimiz taşın üzerinden tırmanmak yerine eski dikenli tel çitin içinden tırmandık.

- - -

JACKRA'NIN TAM OLARAK NEREDE OLDUĞUNU HATIRLADIĞIMI SANIYORDUM.

Yakınlarda bir yerde bir fare kokusu alabilsem de -ve Adam bulabildiğimiz

tek tavşan izini takip ederek normal türden bir çift tavşanı korkutsa da- hiç tavşan yoktu.

Cather'ların evine gittik ve bahçeyi kokladık. Bir tavşan izi buldum ama üzerinden yürüyen bir düzine insan tarafından tekrar tekrar geçildi. Sonunda arazinin dışına çıkan bir parça buldum ve üçümüz tavşan olup olmadığını anlamak için tarlalara ve arka bahçelere doğru yola çıktık.

Her türden tavşan, tavşan gibi kokardı. *Tek* bir tavşanı diğerinden ayırt edebiliyordum ama burnuma göre bir Flaman devi ile bir pamuk kuyruk arasında hiçbir fark yoktu.

Patika bizi başkalarına ait özel mülklerden geçirir geçirmez, Adam fark edilmemizi zorlaştırmak için sürü büyüsü yaptı. İtiraz etmedim; insanlar çakallara ateş ediyordu ve benim de sırtımda saçma izleri vardı.

Kanıtla. Gece olduğu için tehlike azalmıştı ama

Üç kişiydik ve 250 kiloluk bir kurt adam ve bir çocuk gizlilik konusunda bir çakal kadar iyi değildi.

Tavşanlar düz çizgiler halinde seyahat etmezler ve bu tavşan da her yere dağılmıştı.

Memleketimizin bir parçası, geniş tarlalar ve bir zamanların büyük arazilerinden oluşan yamalı bir yorgan gibiydi.

1960'ların karavanlarından modern malikanelere ve aradaki her şeye kadar değişen evlerin bulunduğu garip şekilli mülklere bölünmüş tarlaların yanı sıra nehir üzerinde birkaç sanayi tesisi de bulunmaktadır.

Saman tarlalarının, marihuana çiftliklerinin, organik çiftliklerin, meyve çiftliklerinin ve birkaç küçük üzüm bağının yanından veya içinden geçtik, ancak en iyi üzüm bağı bölgesi Tri-Cities'in diğer tarafında ve birçok arka bahçeden de geçtik. Atlar, inekler, keçiler, tavuklar vardı - hepsi de bizi görmezden geliyordu, biz sürü büyüsüne kapılmıştık. Kediler büyüünün farkındaydı, tilkiler de öyle. Ama herhangi bir uyarı sesi çıkarmadan sadece geçişimizi izlediler.

Bir noktada eski arabalarla dolu bir arka bahçeye atladık. Çoğu çürümüştü, eski döşeme tahtalarının arasından kochia, tackweed ve Virginia sarmaşığı büyüyordu ama evin yanında muşambalarla kaplı bir sıra araba vardı ve bunlardan biri ...

Başımı eğdim ve çok belli etmeden muşambanın altını görmeye çalıştım. Adam kalçamı hafifçe ısırdı ve Aiden güldü. A Evin ışığı yandı ve hepimiz arka verandanın ışığı yanmadan önce bahçeden çıkmak için çabaladık.

Neyse ki çitte Aiden'in geçebileceği kadar büyük bir aralık vardı ve daha da büyük bir şans eseri, tavşanın dışarı çıkmak için kullandığı delik de burasıydı.

Eski bir Karmann Ghia olduğundan emin olduğum şeyi gizleyen gizemli muşambalar olmasa bile, avı uzun süre kokusuyla takip etmek çok fazla konsantrasyon gerektirir. Adam ve ben her on dakikada bir kimin izi takip ettiğini değış tokuş etmeye başladık.

Tavşanlar genellikle bu tavşandan daha bölgeci olurlar. Daha önce de tavşanları daireler çizerek takip etmişim ama yeni bir bölgede hiç bu kadar uzun bir iz bırakmamışım. Tavşanın her zamanki uğrak yeri burası olsaydı yapacağı gibi, kendi yolundan geçtiğı eski patikalara rastlamadık. Bu bana doğru iz üzerinde olabileceğimizi düşündürdü.

Patika sonunda bizi bir yolun karşısına geçirdi ve Snake'in Columbia ile birleştiğı nehir boyunca uzanan yeşil bir alan olan Two Rivers Park'a götürdü. Two Rivers evimizden o kadar da uzakta değildi, ancak buraya doğrudan bir rota izlememiştik. Parkın bir kısmı piknik ve rekreasyon için düzenlenmişti, ancak büyük bir kısmı atlılar ve yürüyüşçüler tarafından paylaşılan patikalarla vahşi bırakılmıştı. Tavşanın bizi götürdüğü yer de orasıydı.

Aidan büyük bir adaçayının yanında durdu. "Hey. Buradayım," dedi. "Sanırım tavşanını buldum. En azından bir parçasını."

Ona doğru koştuk ama başka bir şey keşfetmeden önce tam olarak oraya varamadık. Ben donup kaldım ama Adam homurdandı, boynundaki gümüşü tüyler ve omurgasındaki kıllar havaya kalktı.

İnsan kılığına girdim. Şansımı deniyordum çünkü yolu göremiyorduk ama hava karanlıktı. İnsanların çıplak olduğumu görmeleri için daha fazla ışığa ihtiyaçları vardı. İnsan olmayanların muhtemelen umurunda olmazdı.

Aiden karanlıkta gayet iyi görebiliyordu. Ama iletişim kurmamız gerekiyordu ve benim değışim yapmam Adam'ın yapmasından çok daha hızlıydı. Eğer durum gerektiriyorsa, değışimi yapmak için güç sağlamak amacıyla paketi çekebilirdi. ama sonra eve çıplak yürümek zorunda kalacaktı. Elbette hoş bir manzara ama aynı zamanda yasadışı.

"Kurtadamlar," dedim Aiden'a. "Yabancılar." Bunu söylerken Adam'a baktım. Kokusunu aldığım üç kurdu tanı mıyordum ama o benden daha yaşlıydı ve kurtadamlar arasında daha çok seyahat etmişti. Onları benden çok daha iyi tanıyordu.

Adam sadece bana baktı.

"Bana yabancılar ama Adam onları tanıyor." Ve bu durumdan hiç memnun değildi.

" yladım.

İ
s
t
i
l
a
c
ı
l
a
r
,

d
e
d
i

A
i
d
e
n
.

"
E
v
e
t
,

d
i
y
e

o
n
a

"Bu senin tavşanın mı?" Aiden bulduğu ölü tavşan parçalarını göstererek bana sordu. Tavşan olmadığı kesindi. Ama tavşanın izini takip ettiğimizden de emin değildik.

Burnum insan şeklindeki kadar iyi değil. Burnunu tavşana yaklaştıran Adam'a baktım ve başımı salladım.

"Hayır," dedim Aiden'a. "Bu bizim tavşanımız değil. Bunu bir tavşan olarak bırakmışlar.

bir meydan okuma ve test. Sürü merkezine çok yakınız; bölgemizde ne kadar iyi devriye gezdiğimizi araştırmadıkları sürece bir şey öldürmezlerdi." Onay için Adam'a baktım.

Hırladı, sesi göğsünün derinliklerinde gümbürdüyordu. Omzuyla bana çarparak beni eve doğru itti.

"Peki ya tavşan?" diye sordum. Bana sabırsız bir of çekti.

"Bir şey Dennis'e karısını öldürttü," dedim. Ve lanet olsun, yine gözlerim doldu. "O tavşan bir ipucu."

"Peşine düştüğümüz tavşanın gördüğün tavşan olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Aiden makul bir şekilde. "Herhangi bir tavşan olabilir. Büyü kokusu alıyor musun? Ben hiç hissetmiyorum."

Başımı salladım. O haklıydı.

"O tavşan olsa bile, Mercy... şu anda tavşanın arkadaşlarının öldürülmesiyle bir ilgisi olduğuna dair herhangi bir kanıt yok. Underhill'in bazı bölgeleri tavşanlar ve onlarla beslenen yaratıklar tarafından istila edilmiş olsa da, katil tavşan bilmiyorum."

Ona dar bir bakış attım. "Bu Monty Python'a bir gönderme mi?"

Sırıttı. "Monty Python'ı *severim*. Esprileri anlarım. Eğer burada arkadaşlarınıza saldıran şeyle ilgili olmayan bir tehlike varsa, belki de Adam'ı dinlemeli ve yeniden toplanmak için eve gitmeliyiz."

"Üç kurt," diye mırıldandım, daha iyi bildiğim halde. "Endişelenmiyorum."

Adam bana bir bakış attı ve ben de ellerimi havaya kaldırdım. "Evet, tamam. Tamam. Biliyorum. Üç kişinin olduğu yerde daha fazlası da olabilir. Bir sürüye bakıyor olabiliriz. Ve evet, sadece sen, ben ve ateşböceği varken düşman bir sürüyle karşılaşmak istemem." İzini sürdüğümüz tavşanın kaçtığı yöne, nehre doğru baktım. "Ama takip ettiğimiz tavşan normal bir tavşan gibi davranmıyor ve ben bunun nedenini bilmek istiyorum."

Adam hapsirdi.

"Eve," dedim Aiden'a, teslim olmuş bir halde.

Çakal formuna geri döndüğümde, Aiden ortada, Adam da arkadan takip ederek eve doğru yola çıktık. Eve daha kestirme bir yoldan gittik ama tarlalar ve arka bahçeler yerine yoldan gittiğimiz için bunun daha hızlı olduğundan emin değildim.

"Bunu hissediyor musun?" diye sordu Aiden neredeyse sessizce. "Biri bizi izliyor."

Başparmaklarımın iğnelenmesiyle, diye düşündüm, gerçi bu halimle gerçekten başparmaklarım yoktu. Ama Aiden haklıydı, gözlemlendiğimiz hissiyle ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordum. Yukarı doğru baktım ama gece gökyüzünde yıldızlar dışında bir şey göremedim.

Adam oflaya puflaya onayladı ve bizi koşmaya itti. Kaçmıyorduk ama daha hızlı koşmak bizi takip eden kişi ya da kişileri -ya da tavşanları- gizlenmekten vazgeçmeye zorlayabilirdi. Hızla saklanmak daha zordu.

Evimize giden yola saptık ve bizi takip eden her neyse ya da her kimse hâlâ arkamızdaydı. Adam büyük ve yaşlı ağaçlardan oluşan küçük bir koruluk yolu kucaklayana kadar bekledi ve ses çıkarmadan oradaki gölgelerin arasında kayboldu. Biraz daha büyü yapmış olmalıydı, çünkü ağaçların etrafındaki zemin çatırdayan kuru yapraklarla kaplıydı ve Adam bile ses çıkarmadan bunların arasından geçecek kadar iyi değildi.

Aiden ve ben hiçbir sorun yokmuş gibi koşu tempomuza devam ettik ve bir tavşan çalılarının arasından sıçrayıp boynumu ısırды, dişlerini gerçekten geçirdi.

Ona karşılık verdim ve ıskaladım ama çalılıkların arasından yonca tarlasına doğru kaçarken kovalamaya devam ettim. İkimiz de yoncanın inceldiği yarıkları kullanarak çalılıkların arasından tünel açtık. Bir kurt adam -Adem'in arkamda çarpıştığını duyabiliyordum- buralarda aynı hızla koşamazdı.

Tavşanlar hız için yaratılmışlardır. Sıradan bir çakal kadar hızlı koşabilirler. Ben sıradan bir çakal değildim ve bu tavşanın benden kaçamayacağına kararlıyım. Sanki başımda bir baskı varmış gibi hissettim, yeni başlayan bir baş ağrısı gibi ama bu his avın büyük dürtüsü içinde kayboldu.

Saldırdım ve dişlerimi ete ve kürke geçirdim. Onu dişlerimin arasına almıştım ama ne hissi ne de tadı tam olarak doğruydu, bir tavşan gibi değildi. Ve sonra gitmişti. Kaçmadı, gitti. Etten dumana dönüştü

Ciğerlerimi yakan ve tadı Dennis'in bedenini dolduran sihir gibi olan keskin ve kötü kokulu bir duman.

Nefes nefese ve boğulurcasına yere düştüm. Gözlerim yandı ve boğazım sıcak bir kömür yutmaya çalışmışım gibi hissettirdi ve öksürüğümün şiddetiyle bir topun içine kıvrıldım. Nefes alamıyordum, alamıyordum.

Soğuk kollar beni kaldırdı ve bir omzuna asarak koşmaya başladı. Bir kurdun hırladığını duydum ve beni taşıyan vampir de hırladı ve dikkatimi veremediğim sözler söyledi. Vampirin nereden geldiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ve nefes almaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki umurumda bile değildi.

Bildiğim bir sonraki şey havada savrulduğum ve soğuk suyun başımın üzerinden geçtiği idi. Bu her şeyi daha da kötüleştirmeliydi - su Nefes almaya da elverişliydi ama etrafımı sardığı anda yanma hissi geçti.

Hayatta kalma içgüdülerim devreye girdi ve yüzmeye çalıştım - ve bir kurt başını altıma soktu ve beni sudan dışarı fırlattı. Çok derin olmamalıydık çünkü beni nehirden tamamen çıkaramamış olsa da, bacaklarımın etrafında sadece birkaç santim su akarken sağlam bir zemine indim. Ve nefes alabiliyordum.

Orada ne kadar durduğumu bilmiyorum - muhtemelen hissettiğim kadar uzun değil

-Su patilerimin etrafında dönerken ve kürkünden damlarken tatlı ve serin havanın ciğerlerime girip çıkmasına izin veriyordum. Adam nehirden çıkıp yanımda durdu, dişlerini kuru zeminde duran vampire doğru hırlayarak açmıştı.

"Dramatik olma," dedi vampir. "Ben sadece onun hayatını kurtarıyordum. Bana teşekkür etmelisin." Hüzünlü bir iç geçirdi. "Korkarım ki Marsilia görgü kurallarının bu modern çağın bir zayıfatı olduğunu söylerken haklı."

"Neden nehir?" diye sordu Aiden yumuşak bir ses tonuyla. Kıyıda duruyordu ama ıslanmıştı, demek ki o da benden sonra suya atlamış olmalıydı. Ben fark etmemiştim.

"Washington Irving'i okuyan herkes akan suyun büyüyü yok edebileceğini bilir," dedi vampir. "Yoksa kötülüğün akan suyu geçemeyeceğini söyleyen hikâye mi? Unuttum."

"Huh," dedi Aiden, gözlerini Wulfe'dan ayırmadan. "Burada olman ne büyük şans."

Wulfe tanıdığım en korkunç vampirdi ve Avrupa'ya hükmeden Bonarata ile tanışmıştım. Ama Bonarata bir dereceye kadar tahmin

edilebilirdi.

ki Wulfe öyle değildi. Wulfe'un da sihir yapabildiğini, bir büyücü olduğunu, cansız şeyleri sihirle manipüle edebildiğini biliyordum. Başka türden büyüler de yapabildiğini biliyordum ama bunun hep bir vampir, çok eski bir vampir olmasıyla ilgili olduğunu düşünmüştüm. Öyle de olabilirdi ama yakın zamanda onun aynı zamanda bir cadı olduğunu öğrendim.

Cadılardan korkuyordum. Vampirlerden korkuyordum. Wulfe'dan çok ama çok korkuyordum.

Tüm cadıların öldüğü gece, ölümlerle olan yakınlığımı bir zombi ordusunu dinlendirmek için kullanmıştım. Onları büyümle topladım ve onlara "Huzur içinde olun." dedim. Hepsi cadıların onları bağladığı bağdan kurtulmuştu. Hep birlikte yere düştüler ve cesetler geride kaldı. Wulfe o sırada bana dokunuyordu ve o da yere düştü.

Onu öldürdüğümünden, yok ettiğimden endişeleniyordum. Ona ihtiyacım vardı. Bir vampirin varlığı sona erdiğinde ne olduğunu kapsayan bir kelime bulmak. "Ölü-ölü" belki? Yaşayan ölüme bir son mu? Ama Wulfe iyileşmişti ve beni rahatlama (bana yardım ettiği için oradaydı) ve endişe arasında bırakmıştı - Wulfe'un hayatta olması, onun vampirik varlığına istemeden son verdiğim için duyduğum suçluluktan çok daha büyük bir sorundu.

Her ne yaptıysam onun çok ilgisini çekmişti. Cadıların gecesinden beri, orada olması için hiçbir neden yokken bahçemizin etrafında onun kokusunu alıyordum. Hatta ara sıra, yakınlarda olduğunu bilmemi istediğinde onu bir anlığına görebiliyordum.

Ona hayaletlere davrandığım gibi davrandım. Eğer ona dikkat etmezsem, belki de giderdi.

Wulfe, Aiden'a eski bir filmdeki Güneyli bir dilbere daha çok yakışacak bir çekingenlikle cevap vererek, "Şanslı değilim," diye itiraz etti. Eski filmlerde abartılı oyunculuk standarttı. "Sadece şans *değil*. Mercy'yi takip ediyorum. Tabii ki buralardaydım, çünkü takipçiler böyle yapar, ya da ben öyle okudum. Bu benim yeni hobim."

Ona baktım ve sonra biraz nehir suyu öksürdüm, bu dumandan çok daha iyi hissettirdi ama yine de eğlenceli değildi. Sonra ona biraz daha baktım ve titremeye başladım. Su ve gece havası yüzünden olabilirdi.

Wulfe sözleriyle, onun gizlenmesini görmezden gelme yeteneğimi yok etmişti. Takip etmek. Kendisi de bir vampir olan arkadaşım Stefan beni uyarmıştı.

Wulfe ilginç olduğumu düşünüyordu. Ve bu, ona yaptığım şeyi yapmadan önceydi.

Wulfe bana gülümsedi. Onu tanımayan, yavaş yavaş öldürdüğü köleleştirilmiş kurbanlarla görmemiş biri için bu gülümseme tatlı olabilirdi. Ama ben daha iyi biliyordum. Yüz ifadesi göğsüme soğuk ürpertiler gönderdi.

Gözlerinde niyet vardı. O avlanıyordu ve ben de onun avıydım.

Korktuğumda, bu bazen öfke olarak ortaya çıkıyor. İnsana geri dönmeyi çok istedim, böylece ona hobisi hakkında ne düşündüğümü söyleyebilirdim. Ama yapmadım. Onun önünde çıplak olmak istemedim. Bu alçakgönüllülük değildi. Wulfe gibi yırtıcıların önünde çıplak olmak savunmasız olmaktır.

Adam benimle Wulfe'un arasına girdi ve vampirin bakışlarıyla karşılaştı. Bu benim tavsiye edeceğim bir şey değildi; vampir güçleri kurtadamlar üzerinde gayet iyi çalışır. Ama Adam'ın sürü bağlarını çektiğini hissedebiliyordum, yani bunu kasıtlı bir güç gösterisi olarak yapmış olmalıydı. Umarım haklıydı, sürünün vampirin büyüünü etkisiz hale getirecek kadar gücü vardı.

Wulfe bir kaşını kaldırdı ve gülümsemesi daha da keskinleşti. Gözlerini dostuma dikti. Bana saatler sürmüş gibi geldi ama sanırım Wulfe yere bakana kadar on saniyeden az zaman geçmişti. Hâlâ gülümsüyordu.

"Aman Tanrım," dedi. "Bir meydan okuma. Ne eğlenceli." Bana baktı. "Yaşayacak mısın? Bana bir tavşanın peşinden tarlaya nasıl koştuğunu ve sonunda nasıl büyülenip öldüğünü anlatman gerekecek." Gülümsemesi genişledi. "Ve sonra ben seni kurtardım. Hayatını bana borçlusun."

"Onu rahat bırakacaksın," dedi Aiden ve sesi artık yumuşak değildi.

Ona doğru baktım. Aiden su damlatıyor olabilirdi ama soğuk görünmüyordu, gerçi gece havasında gerçek sonbahardan önce gelen bir soğukluk vardı. Aslında, ben izlerken, üzerinden buhar yükselmeye başlamıştı. Vampir çok ama çok yakın duruyordu.

Wulfe'un göz kapakları indi ve gülümsedi. "Yap beni, Ateş Dokunmuş. Yap beni."

Aiden vampire çok yakındı, Adam ve benden de çok uzakta olduğu için ikimiz de bundan sonra olacakları engelleyemedik. Aiden uzanıp vampirin koluna dokundu ve Wulfe alevler içinde kaldı.

Vampir çığlık attı, tiz, dehşet dolu bir ses, vücudu ateşten o kadar parlaktı ki bakmak acı veriyordu. Sanki alevleri söndürmeye ya da uçmaya çalışıyormuş gibi kollarını savurdu. Geriye, Aiden'dan uzağa doğru tökezledi.

Yanan bedeninden kıvılcımlar süzölmeye başladı ve yanmaya başlayan kuru yapraklar ve yabancı otların arasına düştü.

Wulfe ığlık atmaya devam ederek yerde yuvarlandı, ama bu hiçbir işe yaramadı.

Alevler yılmadan devam etti. Eti kabardı ve karardı; hava sanki biri mangal yakıyormuş gibi kokmaya başladı. Ateşin sıcaklığı tenime değdi.

Silah sesinden farklı olarak buralarda çığlıklara pek rastlanmazdı ama ne ışıklar yanıyor ne de köpekler havlıyordu. Adam'ın hâlâ insanların bizi fark etmesini engelleyen sürü büyüüne tutunuyor olması gerektiğini fark ettim.

Ve Wulfe hala yanıyordu.

Adam bankın üzerine tırmandı ve omzunu hafifçe Aiden'in yanına çarptı ve çocuk uzandı (aşağı değil, çünkü Adam bir kurtadam ve Aiden çok uzun değil) ve elini Adam'ın sırtına koydu, parmaklarını Adam'ın kürküne kapattı. Bunun dışında çocuk, Wulfe'un yanışının korkunç görüntüsünden etkilenmemiş görünüyordu.

Aiden'in diğer tarafına daha yavaş yaklaştım.

Wulfe dizlerinin üzerine çöktü ve Aiden'a dokunacakmış gibi uzandı ama onunla aramızdaki mesafeyi kapatacak gücü kendinde bulamadı. "Lütfen," dedi. "Lütfen. Ölmek istemiyorum..."

Ve yalan söyledi. Doğruyu yalandan ayırma konusunda çok daha iyi hale gelmiştim. Eskiden vampirler zordu. Eskiden yalanın kokusunu almam gerekirdi. Ama şimdi, bazen duyabiliyordum.

Adam'ın hırıltısını duymazdan gelerek bir adım öne ıktım.

Wulfe yüzüstü toprağı düştü. Hareket etmeyi bıraktı ama vücudu hâlâ yanıyordu, eti kararmış ve yanık yağ gibi kokuyordu.

Sonra başını çevirdi ve bana baktı. Tamamen normal bir sesle, "ok fazla, değil mi?" dedi.

Wulfe ayağı sıçrarken etrafındaki alevler söndü ve hepimizi karanlıkta bıraktı.

Aiden'in yakamayacağı bir şey görmemişim. Onun ateşiyle metali erittiğini ve taşı kırdığını görmüşüm. Bir vampir metal ya da taş değildi. Vampirler ateşe karşı *savunmasızdır*.

Bir vampiri öldürmenin pek fazla yolu yoktu. Bildiğim en iyi yöntem ateşti. Ciğerlerime hava çekmekte yine zorlandım ama bu sefer zorlanmama neden olan büyü değil, korkuydu. Ben olsam

Bu andan önce herhangi bir şeyin Wulfe'u benim için daha korkunç hale getirebileceğini düşünmüştüm. Yanılmışım.

Wulfe giysilerinden arta kalanların tozunu alırken derisi ve yanmış kas dokusu kendini yeniden örüyordu, ki bu giysiler o kadar yanmaya rağmen olması gerekenden çok daha iyi durumdaydı. Pantolonu kararmış ve kokmuş olsa da neredeyse hiç bozulmamıştı. Aiden'a baktı ve yüzündeki gülümseme kayboldu. Aiden Adam'a bir adım daha yaklaştı.

"Çocuk," dedi. "Sana bir şans verdim. Bir şans daha vermeyeceğim."

Bana baktı, kendine sarıldı ve kalp atışlarının ritmine göre ileri geri sallandı çünkü Wulfe'un yaptığı şey ürkütücüydü. Soluk bir sesle şöyle dedi: "Evet, çocuklar, sanırım bu gecelik takip işim bitti. Bu düşündüğümünden çok daha heyecan vericiydi. Ta."

Bir el salladı, sonra topuklarının üzerinde döndü ve yola doğru yürüdü. Hepimiz onun gidişini izledik. Bir kaza olduğunu düşünmedim. Adam'ın kaybolmak için kullandığı aynı ağaç demeti, tavşan beni ısırmadan önce, Wulfe gölgelere karıştı ve gitti.

Adam yüksek alarm modunda hepimizi eve doğru yola geri itti. Mutfağa varmadan önce bizi öldürmeye çalışan başka bir şey olmadı.

Adam'ın ofisine doğru yola çıktım. Birkaç dakika sonra kıyafetlerimi giymiş ve insan formunda ortaya çıkan Aiden'ı masada beni beklerken buldum. Benimki gibi onun da saçları hâlâ ıslaktı.

"Adam yukarı çıktı," dedi Aiden. "Sanırım üstünü değiştirip aşağı inecek. Ona konuşmam gerektiğini söyledim."

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Güldü, sesi yorgun geliyordu. "Ben asla iyi değilim, Mercy. Ama bazı günler diğerlerinden daha iyiyim. Bu da o 'diğer' günlerden biri. Wulfe bana bir şey yaptı. Bak."

Elini kaldırdı ve hiçbir şey olmadı. Neye bakmam gerektiğinden emin değildim.

"Underhill beni yarattığından beri, Mercy, ateşi çağıramadığım hiç olmadı." Boş parmaklarını oynattı ve tekrar masanın üzerine koydu. Kısık bir sesle, "Bu konuda ne hissettiğimden bile emin değilim. Kendimi koruyamam. Ama aynı zamanda sıradan olmak da iyi olabilir."

"Buna alışma," diye uyardım onu. "Wulfe kalıcı bir şey yapmış olsaydı, eminim bununla övünürdü."

"Konusmak istediğın şey bu muydu Aiden?" diye sordu Adam, hâlâ gömleğinin düğmelerini ilikleyerek mutfığa girerken. Üstünü değıştirdiğı için teni kızarmıştı ve yalınayaktı.

Tanrım, çok seksiydi.

Aiden başını iki yana salladı. "Mercy'nin arkadaşlarını neyin öldürdüğünü biliyorum," dedi. "Ve bu kötü bir şey."

Adam, Aiden'ın karşısına bir sandalye çekti, iş yapıyordu. "Bize ne anlatabilirsin?"

"Yaralarını gördün mü?" Aiden Adam'a sordu. "Wulfe onu nehre atmadan önce."

Adam başını sallamaya başladı, sonra durdu. "Bunun bir ışık oyunu olduğunu düşünmüştüm. Ama kızın ısırığından buhar yükseliyor gibi görünüyordu. boyun."

Aiden başını salladı. "Buhar değıl. Duman.

"Underhill'de arkadaşlarımla yaşarken" -hepsi ölmeden önce demek istiyordu- "gitmememiz gerektiğini bildiğimiz yerler vardı. Bazen içimizden biri bir şey gördüğü ya da içimizden biri öldüğü içindi. Ama çoğunlukla Tilly bizi oralar hakkında uyarırdı. Onun ne olduğunu bilmeden önceydi bu.

Bazen bildiğı onca şeyi nereden öğrendiğini merak ederdim. Tilly'nin bizi uyardığı yerlerden biri de bir canavarın yaşadığı bir mağaraydı. Eğer sizi ısırırsa, vücudunuzu ele geçirebilirdi. Sonunda sizinle oynamaktan bıkar ve sizi öldürürdü. Ama sizi ısırdığında, büyüü olan duman sizi doldurur ve yaralarınızdan sızardı. Ve öldüğünüzde sizin şeklinizi alıp arkadaşlarınızın peşine düşebilirdi." Sanki ısınamıyormuş gibi biraz daha titredi.

"Karanlıkta korkuyla birbirimize sokulduğumuzda bu tür hikâyeler anlatmayı severdi. Bu yaratığa

duman canavarı." Kelimeyi ısırdı, başını salladı ve biraz hasta görünüyordu.

O bakışı tanıdım. Underhill'den Fae'lerin merhametsiz ellerine kaçtığında, ona bir çeviri büyüü hediye etmişlerdi. Bana söylendiğine göre, en ince işçilikle yapılmış çeviri büyüleri bile travmatiktir. Çevrilmesi gereken kelimenin anlamını bulmak için hafızayı ve düşünceyi karıştırırlar. Ve Aiden'a dayattıkları da hızlı ve kirli bir türdü.

"Bu tam olarak doğru kelime değıl," dedi. "Belki de 'duman iblisi' daha iyi bir çeviri olur." Ağzı tekrar gerildi. "Yine de sizin anladığınız anlamda bir iblis değıl. Belli ki İngilizce'de bunun için uygun bir kelime yok. I

Türünün tek örneği miydi yoksa dünyada daha çok var mıydı bilmiyorum. Kimsenin bu konuda bir şey söylediğini duymadım." Başını iki yana salladı. "Her neyse, söylendiğine göre herhangi birine ya da herhangi bir canlıya dönüşebilirmiş."

"Fae'ler bunu yapabilir," diye gözlemledi Adam.

Aiden başını salladı. "Evet. Bu da şekil değiştirme yeteneğinin Tilly'nin bizi uyardığı şeylerden biri olmasını ilginç kılıyor. Belki de Fae değildi. -Ama bunu söylemedi. Ama bizi uyardığı en önemli şey, eğer sizi ısırırca vücudunuzu ele geçireceğiydi. Nedenini hatırlamasam da, sizi ele geçirirse ölümünüz kaçınılmaz olur gibi bir izlenimim var."

Dennis'i bir şeyin ısırdığını düşündüm. Önce Anna'yı sonra da kendini öldürmüştü. Çenemi o tavşana dolamadan hemen önce kafamda hissettiğim gerginliği hatırladım.

Büyüye karşı sınırlı ve öngörülemez bir direncim var. Belki de bu beni etkilemeyen büyü türlerinden biriydi. Beni ısırın tavşan dumanlı canavarın bir tür zihin kölesi olmadığım için geçmişe dönük bir rahatlama hissettim.

"Ne istiyor?" Ben sordum.

Aiden başını salladı. "Hakkında bildiğim tek şey bu. Bunun dışında Tilly'nin uzak durmam için beni uyardığı kadar tehlikeliydi. Tilly'ye ne bildiğini soracağım ama sen de Lugh'un oğluna bir şey bilip bilmediğini sorabilirsin. Underhill'de ailesinin kontrol ettiği bir bölgede hapsedilmişti."

"Bilerek mi bıraktı?" Ben sordum.

Aiden omuz silkti. "Bilmiyorum." Bana baktı. "Bu ihtimal dışı değil."

4

"SABAHIN BEŞİ TÜM EKIPLERİN BİR ARAYA GELMESİ İÇİN BERBAT BİR ZAMAN.

Kapıdan girerken hızlıca.

"Mercy sabahın üçünde olmasını istedi," dedi Aiden. "Ama Adam ona herkesin işlevsel olması gerektiğini söyledi."

Oturma odasındaki kanepelerden birine kıvrılmış ve bir battaniyeye sarılmıştı. Normalde soğuğu hissetmezdi ama Wulfe ona her ne yaptıysa hâlâ devam ediyordu.

Wulfe kalıcı bir şey yapmış olsaydı, bununla övüneceği konusunda haklı olduğumdan oldukça emindim. Wulfe'un Underhill'in yarattığı bir şeyi geri alacak kadar gücü olduğunu düşünmüyordum ama bugün bundan dün geceye göre daha az emindim.

Kurtlar battaniyeye meraklı bakışlar atmıştı ama kimse Aiden'a bunu sormamıştı. Yine de, onun sözleriyle birlikte Oturma odasında, çoğunlukla mutfaktaki cezveden aldıkları içilemeyecek kadar sıcak kahveyi yudumlarken, dehşete düşmüş bakışlarını bana yönelttiler.

Gece üç konusunda ciddi değildim ama sabahın ikisinde Adam saatlerdir telefonda, internette ya da volta atıyordu ve yakın zamanda uyuyacak gibi görünmüyordu. Evimizin etrafında dolaşıyor olabileceğini düşündüğü yaratıktan ve büyüsünün iyice söndürülmesinden ciddi şekilde ürkmüş olan Aiden, ben "yeter" deyip kendim yatana kadar kurabiye yaparken ve Adam'ın adımlarını izlerken bana eşlik etti.

Sabahın ilk ışıkları pencerelerden içeri sızarken, sürü beni uykusuz gözleriyle onlara işkence etmekle suçladı. Omuz silktim. Adam'ın bölgemize başka bir sürünün girmesinden dolayı ne kadar sinirli olduğunu bilmelerine gerek yoktu. Ve onun stresi azalmamıştı.

Kurt üzerinde kontrol eksikliği olarak nitelendirdiği (ama kurdu farklı bir şey olduğunu düşünüyor gibiydi) sorunla. Adam onlara görmelerini istediği şeyi, görmeleri gereken şeyi gösterecekti: Alfa'ları güçlü ve kararlıydı.

Açıklamak yerine onlara şöyle dedim: "Adam sabahı bekleyemeyecek bir şey olmadığını söyledi. Bütün sürüyü buraya getirebilmemiz için sabahın *erken* saatlerinde olması gerekiyordu. En geç yedide lisede olması gereken Auriele'yi suçlayabilirsiniz. Adam üst katta.

toplantı odasında. Herkes buraya gelir gelmez başlayacak."

"Bunun ne hakkında olduğunu biliyor musun?" diye sordu Ben. Kahvesinden bir yudum aldı ve ardından öyle küfürler savurdu ki, kurtlardan birkaçı kullandığı birkaç kelimeye bakmak için telefonlarını çıkardı. Bizim Ben, İngiliz'di ve hayatımda duyduğum en kötü ağza sahipti. Birinin diğeriyle pek ilgisi olmadığından emindim ama ikisi de zaman zaman çeviri gerektiriyordu.

Dinleyecek kadar sakinleştiğinde ona "Toplantı yapıyoruz," dedim, "böylece yeni insanlar geldikçe aynı şeyleri tekrarlamak zorunda kalmayacağız."

Sherwood Post, cümlemin sonunda bir elinde dumanı tüten Starbucks venti bardağıyla kapıyı açtı.

"Starbucks açık mı?" diye sordu Luke. "Starbucks alabilir miydim?"

"Hey," dedim. "Kahvemi kötüleme."

"Korsan nasıl?" diye sordu Honey.

Pirate, Sherwood'un kurtardığı tek gözlü yavru kedydi. Hepimizin yavru kedinin başaramayacağından emin olduğu bir nokta vardı. Ama geçen hafta itibariyle veterinerin şefkatli bakımından kurtulmuştu.

Sherwood Honey'e başıyla onay verdi, bu da Korsan'ın iyi olduğu anlamına geliyordu. Sonra bana baktı ve "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir toplantı," dedim ona. "Böylece sürekli kendimi tekrar etmek zorunda kalmayacağım."

Ben bir kahkaha attı.

Sherwood kırmızı flanel gömleği ve haki pantolonuyla bir oduncuya benziyordu. Bugün takma bacak giyyordu, bu yüzden muhtemelen bundan sonra işe gidecekti. Ayak protezi daha pahalıydı ve bunu riske atmak istemiyordu.

Modern bir sanatçının ayak fikrini bir yayla harmanlamaya karar vermesine benzeyen yeni bir protez almıştı. Daha kullanışlı ve daha güçlüydü.

Ama henüz içinde rahat değildi, bu yüzden sadece evde ya da spor salonunda giyyordu.

Hayır, bunların hepsini bana anlatmamıştı. Hâlâ pek konuşmuyordu ama tüm sürü onun hakkında bir grup düşkün anne gibi dedikodu yapıyordu. Büyüye olan yatkınlığı -kurdu onu ele geçirdiğinde- hafıza kaybı yaşayan sürü arkadaşımızın gerçek kimliği hakkında bir bahis havuzunun oluşmasına neden olmuştu. Ben de bir Bahis başına bir dolarlık limit, kazananlar potu bölüşür. Şu anda 187,29 dolar seviyesindeydi.

Kayıtlardan öğrendiğime göre, yaşlı kurtlar ve onların yaptıklarıyla ilgili daha önce bilmediğim bir folklor varmış. Bir tarih öğrencisi olarak Kimse *bana* bu hikayeleri anlatmadığı için biraz huysuzdum ama öğreniyordum. Bahis defterini tuttum ve ismi yazmadan önce, bahsi yapan kurdun bana pozisyon için adaylarını anlatmasını sağladım. Belki bir gün öğrendiğim tüm hikâyeleri kaydederdim. Onları yayınlamazdım çünkü birçoğu ne kadar tehlikeli olduklarını gösteriyordu. Kurtadamlar öyleydi ve biz de şu anda aralarında yaşadığımız insanlara bunu yumuşak bir dille anlatmaya çalışıyorduk ki tek iyi kurtadamın ölü bir kurtadam olduğuna karar vermesinler. Ama yine de birileri bunları yazmalı.

Sherwood'un gerçek kimliği için seçenekler *kurt adamla* sınırlı değildi efsaneler olsa da. Beş kişi parasını Robin Hood'a yatırdı.

Daha yaşlı kurtlar olsalardı heyecanlanırdım ama dördü şimdiki nesilden, diğeri de sanırım şaka yapıyordu.

Yine de Sherwood Post'un Sherwood Ormanı'na bağlanması belli bir sembolik anlam taşıyordu. Ve herkes Robin Hood'un Sherwood'da yaşadığını biliyordu.

Sherwood Ormanı. Küçük John, Alan-a-Dale, Friar Tuck ve Will Scarlet de öyle. Küçük John iki dolar kazanmıştı. Alan-a-Dale ve Will Scarlet Adam başı bir dolar. Kimse Keşiş Tuck'a para yatırmamıştı, bizim Sherwood keşiş tipine benzemiyordu.

Kelly'nin Robin Hood için bana bir dolar verdiğinde belirttiği gibi, Bran nadiren sebepsiz şeyler yapardı. Ona hem Sherwood'dan hem de Bran'den dinlediğim hikayeyi anlattığımda, Bran'in masasında Sherwood Anderson'un bir kitabı ve Emily Post'un görgü kuralları üzerine bir risalesi olduğu için bu ismi seçtiğini söylediğimde Kelly homurdanmıştı.

"Lütfen," dedi. "Bran'in kitaplarını evinde sakladığını herkes bilir. Aktif olarak okumadığı sürece masasında değil, kitap raflarında. Bunu birkaç farklı kaynaktan öğrendik. Ayrıca, Bran'in Sherwood Anderson

okuduğunu o günden önce ya da sonra kimse görmemişti."

Ona göz kırptım. Görünüşe göre Sherwood hakkında benim bildiğimden çok daha ciddi bir soruşturma yürütülmüştü.

İfademi yanlış anlayan Kelly biraz geri adım attı. "Elliot, Marrok'un sürüsünden birkaç kurt tanıyor. Luke birkaç tane daha tanıyor."

"Haklı olabilirsin," dedim. "Hatırlamıyorum."

Bran'in çalışma odasıyla ilgili hatırladığım şeylerin çoğu, gözlerimi aşağıda tutmak ve Bran'in bana kızdığı şey her neyse onun için üzgünmüşüm (ya da aleyhimdeki kanıtlar güçlü değilse şaşkınmışım) gibi davranmakla ilgiliydi. Masasında kitap olup olmadığına dikkat etmemiştim.

Yine de parasını almadan önce Kelly'ye, "Tarihçilerin Robin Hood'un gerçek bir kişi olduğundan emin olmadıklarını bilmelisin. Ya da eğer öyleyse, hakkında anlatılan hikayelerin gösterdiği kadar önemli bir figür olup olmadığından."

Kelly elime bir dolar sıkıştırdı ve defter sayfamda "Robin Hood "un arkasında üç ismin daha olduğu yeri işaret etti. "Belki de o bir kurt adamdı," dedi.

Birisi Sherwood'a Robin Hood kimliğini doğrudan sorduğunda, beni aradı ve bahis defterini görmek istedi. Sherwood, Robin Hood'un kendisine bir dolar ve William Shakespeare'e bir dolar daha yatırdı.

"Ok atabilirim," demişti. "Ama şair olmayı tercih ederdim."

Bunu nasıl karşılayacağımdan hâlâ emin değildim. Sherwood kesinlikle kelimelerle arasının iyi olduğuna dair bir işaret vermemişti. Öte yandan, Shakespeare bile olsa, şairlerin meramlarını anlatmak için çok fazla kelime kullanmaları gerekmez.

Bu sabah, gizemli Sherwood bana başını salladı. "Üst katta mı?" "Evet," dedim.

Tekrar başını salladı, bu sefer oturma odasında toplanan tüm kurtlara baktı, kadehini bana doğru kaldırdı ve sonra yukarı çıktı. Etrafta biraz daha dolandıktan sonra oturma odasındaki diğer kurtlar da onu takip etti. Hâlâ battaniyeye sarılı olan Aiden da peşine takıldı. Adam ondan da toplantıya katılmasını istemişti.

Darryl ve Auriele birkaç dakika sonra geldiler.

Auriele yanımdan geçip merdivenlerden yukarı çıktı. Beni fark etmemiş gibi davrandı ve onu yönlendirenin utanç, pişmanlık ya da buna benzer bir şey olmadığından oldukça emindim. Bana hâlâ kızgındı.

Darryl özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptı -çünkü onun da bana hâlâ kızgın olduğunu biliyordu- ve onu takip etti.

Warren en son gelen kişiydi.

"Diğer herkes burada," dedim ona. "Ama senin on beş dakikan var. toplantı başlamadan önce." Birden aklıma bir şey geldi. "Biliyor musunuz? Bu şimdiye kadar gördüğüm en dakik grup."

Warren şapkasını çıkarıp kalçasına vurarak, "Adam," dedi, "çabukluğu takdir ediyor. Tüm sürü geç kalmamayı başarana kadar her dört saatte bir toplantı yaparak bunu açıkladı. Bu iki gün sürmüş ve Paul sondan bir önceki toplantıya geç kaldığında neredeyse ölümüyle sonuçlanmıştı. toplantı."

Paul başka bir şekilde ölmüştü. "Bunu anlayabiliyorum" demeden önce ikimiz de nefeslerimizi tuttuk. Dakiklik ona göre bir şey değildi. Seninki öyle. Genellikle en son gelen sen olmazsın."

Warren onunla tanıştığımdan beri olduğu gibi kot pantolon ve bot giyiyordu. Ancak kot pantolonu artık tasarımcı olduğunu belli eden bir kenara sahipti ve gömleği de omuzlarındaki kaslara yapışan bir poloydu. Kıyafetlerine bir süredir

son zamanlarda yükseltti. Warren, iyi oturmuş, gurur okşayan renkli giysiler içinde, sabahın erken saatlerindeki tek bir toplantıdan daha fazlasına bağlı olan çizilmiş yüzü ve gözlerinin altındaki halkalar dışında oldukça iyi görünüyordu.

"Daha erken gelebilirdim, ancak üzerinde çalıştığım dava nedeniyle zamanım kısıtlı," diye açıkladı. "Zor bir dava."

"Kyle için bir dava mı?" Ben sordum.

"Evet," diye cevap verdi ve toplantı odasına doğru ilerlerken yorgun yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Kyle için."

Kyle onun erkek arkadaşıydı, ancak bu birbirleri için ne olduklarını tam olarak kapsamıyordu. Son adımı atmamışlardı, insani son adımı. -Evlenmeyi. Ama Adam bana onların eş olduklarını söylemişti. Sürü bağlarını o kadar iyi okuyamıyordum ama Adam'ın okuyabileceğine güveniyordum.

Kyle çok insancıl biriydi ve bir boşanma avukatıydı ve Warren'ın gardırobunun gelişmesinden büyük olasılıkla sorumluydu. Warren onun için çalışıyordu.

Gerektiğinde koruma ve gözdağı olarak iki katına çıkan lisanslı bir araştırmacı olarak.

Her zaman romantik bir ilişki içinde olan insanların birlikte çalışmasının akıllıca olmadığına söylendiğini duymuşumdur, özellikle de biri diğeri için çalışıyorsa. Ama Warren ve Kyle arasında iyi bir şey var gibi görünüyordu.

Warren'a Kyle'in ona ne yaptırdığını sormadım-Kyle müşteriler hakkında dedikodu yapılmasına inanmazdı. Eğer sürüden istedikleri bir şey varsa, bunu duyardım. Değilse, gece haberlerinde çıkabilirdi.

Warren merdivenlerden çıkarken durdu ve bana uzun uzun baktı. Sonra geri döndü, kollarını bana doladı ve başımın tepesini öptü. Uzun boyluydu, kırbaç ve ham deriden yapılmıştı, üvey babam öyle söylerdi. Kendisi gibi ve biraz da yeni bir kolonya ya da vücut losyonu gibi kokuyordu. Bu karmaşık olmayan kucaklaşmanın içine gömüldüm; bir kucaklaşmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

"Auriele'ye olanları duydum," dedi Warren nihayet uzaklaştığımda. "O kadın Christy'yi korunmaya ihtiyacı olmayan şeylerden korumaya çalışırken kendini öldürtecek."

"Doğrusu," dedim ona, "ben daha çok Wulfe için endişeleniyorum."

Ona yeni sapığımı elimden geldiğince az kelimeyle anlattım. Warren Wulfe'u tanıyordu, bu da gereksiz açıklamaları azalttı.

"Bir hobi, ha?" dedi, kelimeler yeterince sıradan, ama sesinde sert bir kenar vardı.

"O da öyle dedi," diye kabul ettim.

"Bu tür bir hobi bir vampirin bu dünyadan çıkarılmasına neden olabilir - Aiden'in ateşine karşı bağışıklığı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet," dedim. "Ve Aiden'in sihrini kullanmasını engelleyebildi. Ve evimize girebiliyor. Ogden zombilerin olduğu gece onu buraya getirdiğinde - içeri davet edilip edilmediğini bilmiyorum Warren. Sanırım öylece geldi."

Warren'ın ağzı gerildi ama söylediği şuydu: "Bu her şeyi geçmez. Sanırım Stefan'la onun hakkında bir konuşma yapmalısın."

"Planımız bu," diye kabul ettim. "Onu aradım ama akşama kadar aramayacağını tahmin ediyorum. Yukarı çıkmalıyız ki Adam toplantı."

Toplantı odasının kapısı kapalıydı ve yatak odasının kapısının hemen dışında bekleyen Jesse, biz içeri girmeden önce bizi işaret etti.

"Toplantı ne hakkında?" diye sordu. "Jesse bilmiyor mu?" Warren sordu.

"Jesse akıllı bir insandı," dedim ona. "Dün gece geldi ve yattı, böylece fae'ler için bir tür öcü olabilecek kötü bir yaratık ve bir başka kötü yaratık bulduğumuzu duymadı."

beni takip etmeyi hobi edinmeye karar verdi. Bu sabah daha erken kalkmış olsaydı, ona her şeyi o zaman anlatırdım. Ama şimdi gidip bir toplantı yapmamız gerekiyor."

Jesse kaşlarını ilgiyle kaldırdı.

"Merak etme," dedim, her ne kadar endişelenmesin diye durumu komikleştirmiş olsam da. "Takipçi beni şeytani kötülükten kurtardı."

Jesse sırtarak, "Bu çok yanlış," dedi.

"Biliyorum, değil mi?" Başımı salladım. "Ama tüm sürünün çağrılmasının nedeni bu değil. Ya da tek sebep bu değil. Bölgemize burnunu sokan tuhaf bir kurt grubu var."

Warren kaskatı kesildi. "İstilacılar mı?"

Omuz silkтім. "Görünüşe göre. Adam telefonda çeşitli eski bütün gece olası şüphelilerin listesini hazırladı. Misafirlerimizle tanışmadan önce onları hepimize dijital olarak tanıtmayı planlıyor."

Jesse dikkatle, "Aiden toplantıya girdi," dedi.

Kural olarak, sürü toplantıları sadece sürü üyeleri içindi. Aiden, Underhill'den kaçanımız hakkında sürüyü bilgilendirmek için oradaydı.

"Hayatını değiştirmek zorunda kalmanın nedeni sürü olduğuna göre," dedim ona, "toplantılarımızda bir yerin olduğunu tahmin ediyorum. İstiyorsan içeri gel, nasıl olsa sana her şeyi tekrar anlatmak zorunda kalmayacağım."

"Harika," dedi.

Warren Jesse'ye baktı ve başını ciddi bir şekilde salladı. "Senin daha mantıklı olduğunu sanıyordum. Ben kendi adıma katılmadığım toplantılar için her zaman minnettar olmuşumdur. Ama eğer bizimle gelmek istersen, sanırım ben diğerlerinin seni dışarı atmaya çalışmayacağı kadar büyük bir kalkanım."

"Babam hariç," dedi küçük bir sesle.

Gözlerimi kapıya diktim. "Christy'nin tuzağına düştükten sonra sefalet içinde kıvranıyor ve suçluluk duygusu içinde debeleniyor" - Christy'nin kızına baktım ve "tuzak" kelimesini "durum" ile değiştirdim. İtiraz etmeyecektir."

Kendine baktı. "Pijamalarımı giydim."

"Git üstünü değiştir," dedim. "Biz bekleyeceğiz." Saatime baktım. "Üç dakikanız var."

Odasına atladı ve kapıyı kapattı. "Neden?"

Warren bana sordu.

"Bu işe dahil olmayı hak ediyor," dedim. "Hayatını belirleyecek bir şey yapıyor.

Sürü yüzünden kararlar veriyor. Muhtemelen mevcut krizlerimizin üçü de onu bir şekilde etkileyecektir."

"Ve Auriele'nin dikkatini dağıtacağı için," dedi Jesse, şimdi odasından kot pantolon ve üzerinde masum bakışlı bir kedi ve ağzından çıkan kuyruğu ve altında *Fare Var mı?* yazan bir tişörtle çıkarken. "Mercy bu konuda çok sinsi. Belki ben de öyleyimdir." Döndü. "İntikam oyunları için hazır görünüyor muyum?"

Fare tişörtünün hesaplanmış olduğuna karar verdim. Gerçi kimseyle kedi-fare oyunu oynayacak değildik. Şunun farkında değildim. Auriele Jesse'yi görünce kıvranacaktı ama onu dahil etmemin nedeni bu değildi.

Onu yalnız görmeye dayanamazdım. En azından bu sabah.

Warren bana baktı.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedim ve on beş saniye kala kapıyı açtım.

Ya Jesse girebilsin diye kenara çekilmeden önce Auriele'nin yüzünü bulsaydım? Belki de Auriele'nin biraz kıvranmasına neden olmak beni hiç rahatsız etmiyordu.

Odanın ön tarafından Adam notlarından başını kaldırıp baktı. Jesse'yi gördü ve ona gülümsedi. Beni gördüğünde gülümsemesi genişledi. Warren gibi o da bitkin görünüyordu. Dün gece hiç uyumadığından oldukça emindim.

"Benim hesabıma göre, bu hepimiziz," dedim ona.

"George burada değil," dedi odadaki en baskın kurtlardan biri olan Elliot. Warren kadar uzun olmasa da iri yarı bir adamdı. Diğer birkaç kurt gibi

Diğer kurtlar, Adam'ın güvenlik şirketinde çalışıyordu. Eski asker olduğunu biliyordum ama son yüz yıl içinde askerlik yaptığını sanmıyordum.

Elliot, Sherwood'un Rusya'nın çılgın keşişi Rasputin olduğuna dair bir dolarına bahse girmişti. Bu çok saçmaydı çünkü Rasputin'in fotoğrafları vardı ve Sherwood'a hiç benzemiyordu. Bunu ona o zaman da söylemiştim.

Elliot bana sırtıtmıştı. "Gözler yüzünden," demişti. "Gözlerinden anlayabilirsin."

Bu da onun da diğerleri gibi Sherwood'u kızdırmak için bahis oynadığı anlamına geliyordu. Sherwood bunu gördüğünde homurdandı, sonra da şöyle dedi

Rusça bir şeyler söyledi. Ne anlama geldiğinden emin değilim ama sesi bıkkınlık verici geliyordu.

Diğerlerinin aksine, Sherwood'un Rusça'daki maharetinin onun kim olduğuna dair bir ipucu olduğuna inanmıyordum. Adam Rusça konuşuyordu ve Alabama'da doğmuştu. Bran, bildiğim kadarıyla gezegendeki her dili konuşuyordu.

-Bazen arkaik versiyonlarda da olsa. Yüzyıllarca yaşamak, bir kurda öğrenmek için çaba sarf etmek istediği herhangi bir dilde akıcı olmak için bolca zaman verir.

Sherwood için yeni diller edinmek özellikle kolay olacaktı. Çok konuşmadığı için geniş bir kelime dağarcığına ihtiyacı olmazdı.

Adam odadakilere, "George işten çıkamadı," dedi. George bir Pasco Polisi'nde polis memuru. Bu sayede pek çok toplantıdan kurtulmuş. "Bu akşam burada olacak ve onu bilgilendireceğim."

Warren birkaç kurda baktı ve onlar da kalkarak bize gözlerini deviren Aiden'in yanındaki koltukları boşalttılar.

"Korumaya ihtiyacım yok," dedi Aiden, battaniyesini kendine doğru çekerek. "Burada beni öldürmek isteyen biri olduğunu sanmıyorum." Çok yüksek sesle konuşmuyordu ama odadaki herkes onu gayet iyi duyuyordu.

Jesse gözlerini ona doğru devirdi. Bu konuda daha iyiydi. "Sadece ben," dedi şurup gibi bir ses tonuyla. Otururken kardeş şefkatiyle devam etti, "Aptal kafa- senin yanına oturmak zorundayız. Başka türlü notları nasıl birbirimize ileteceğiz? Ve sen neden battaniyeye sarındın?"

"Şşşt," dedi Aiden. "Sana sonra anlatırım."

Adam masaya yaslanmış, bacaklarını bileklerinden çaprazlamış ve kollarını kavuşturmuştu. "Ne zaman hazır olursan," dedi sahte bir sabırla.

Warren ve ben yerlerimizi alırken ve grubun geri kalanı sessizleşirken Jesse ona "Elbette baba," dedi. "Devam et."

Kızın küstah cevabına sırtarak bir gamzesini gösterdi. Sanırım düzgün bir şekilde disiplin uygulaması gerekirdi. Ama sürümüz şu anda çok istikrarlıydı, bölgemizdeki barışı koruma gibi devasa bir görev yüzünden buna mecburdu.

Bizi Üç Şehir bölgesindeki vatandaşların güvenliğinden sorumlu tuttuğumdan ve Fae'ler bunu bir adım daha ileri götürüp Üç Şehir'i tarafsız bir yer olarak belirleyen bir antlaşma imzaladığından beri, cesaretimizi test etmek için gelen küçük aktörler ve

Sonuncusu zombilerle. Kavga etmeye tenezzül etmeyecek kadar meşguldük; sonuç olarak, sürümüz birbirine sıkı sıkıya bağlı bir gruptu.

Auriele'ye baktım ve düşüncemi değiştirdim. Christy işimize burnunu sokmayı bıraktığı sürece birbirimize sıkı sıkıya bağlı bir gruptuk. Bugün Odada birkaç hafta önce olmayan -ya da benim birkaç hafta önce fark etmediğim- bir gerilim vardı.

Adam bir nefes aldı ve odaya baktı. "Hepinizi buraya bir hevesle çağırmadım," dedi. "Dün bize bazı sorunlar getirdi."

Dün yaşananları, Underhill'in arka bahçenin peyzajına yaptığı eklemelerle başlayıp, Anna ve Dennis'in ölümleriyle devam eden ve muhtemelen Underhill'den kaçan, bilinmeyen ama sihirli yeteneklere sahip bir düşmanımız olduğunu anlamamıza neden olan tavşan avının son perdesi ile biten kısa ve mantıklı bir şekilde anlattı.

Vampir takipçimi atladığını fark ettim. Nedeninden emin değildim. Christy pençelerini sürüye yeniden geçirdiğinden beri parmağını bana doğrultmakta çok hızlı davranan Auriele'nin saldırılarından beni korumaya çalışmadığını umuyordum. Beni Auriele'den koruması için ona ihtiyacım yoktu; o beni endişelendirmiyordu. Beni üzdü, evet; endişelendirdi, hayır.

Elbette, kurtadamları da dışarıda bırakmıştı, bu yüzden belki de yeni ve yeni aktif rakiplerimizin listesini teker teker gözden geçiriyordu.

"Aiden'ın neyle karşı karşıya olabileceğimize dair bazı öngörüler var," dedi Adam. "Düşmanımız ve Underhill'in kapısı aynı akşam ortaya çıktı için, birinin diğeriyle ilgisi olduğuna dair temkinli bir varsayımda bulunuyoruz. Aiden?"

Aiden ayağa kalktı ve dün gece Adam ve bana verdiği özetin aynısını verdi.

Aiden sözlerini bitirdiğinde Darryl ayağa kalktı. Adam başıyla onayladı.

"Mercy'nin tavşanı ile senin duman iblisin aynı yaratık olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?" Darryl sordu. "Senden şüphe etmiyorum. Sadece açıklığa kavuşturmak istiyorum."

"Yarası tütüyordu," dedi Aiden. "Sadece bir ısırıkla dumanı tüten yaralar bırakan başka bir yaratık bilmiyorum. En azından Underhill'de."

Darryl oturdu ve Honey ayağa kalktı.

"Bunun Underhill'den kaçan bir şey olduğundan emin misin?" Honey sordu. "Kurt adam olmayan pek çok sihirsel yetenekli insan var,

Vampir ya da Fae. Onlardan biri bize gösterilen ilgiden etkilenmiş olabilir mi? Belki de yeni kapıyla aynı anda ortaya çıkması sadece bir tesadüftür."

Alt katta kapı çaldı.

Jesse, "Buraya sadece merak için geldiğime göre, gidip getireyim," dedi. "Bekle." Adam elini kaldırdı.

Onun düşüncesine ses verdim. "Saat sabahın beş buçuğu ve biri kapının zilini mi çalıyor?"

"Warren," dedi Adam. "Mercy ile aşağı inip kim olduğuna bakar mısın?"

Geleneksel hesaba göre Warren, Adam ve Darryl'in ardından üçüncü sıradaydı. Adam'ın eşi olarak onun rütbesini paylaşıyordum - çünkü kadınların kendi rütbeleri yoktu - geleneksel olarak konuşursak, her neyse.

Sürümüz gerçekliğimizi biraz genişletmeye başlamıştı. Sürü üyeleri hala geleneklere göre kurtların sıralamasını kolayca yapabiliyorlardı ama Honey'e, çiftleşmemiş bir dişinin normalde hesaba katılacağı sürünün en alt sırası yerine, sürüde Warren'ın hemen altında yer alıyormuş gibi davranıyorlardı.

Honey bunun için beni suçluyordu ve haklı da olabilirdi. Bazen bundan rahatsız oluyordu ama giderek bu rütbeyi daha fazla sahipleniyordu. Auriele, Darryl'in karısı olarak Adam, ben ve Darryl dışında herkesten daha üstündü. Ama sürü ona sanki Honey'nin hemen arkasındaymış gibi davranmaya başlamıştı. Teknik olarak rütbesi düşmüş olsa da bu ona bir terfi gibi geliyordu.

Adam bana sadece nefesini tuttuğunu ve bunun devam etmesini umduğunu söyledi. Kurtadamlar değişken yaratıklardır. İnsanın kurdu kontrol altında tutması zordur ve bu işe yaramadığında . . . Kontrolden çıkmış bir kurt adamla yapılacak tek bir şey vardı. Ve artık kurtlar insan dünyasına ifşa olduğuna göre, ikinci bir şans yoktu.

Sürüyü birbirine bağlayan bağları güçlendirmek için yapılabilecek her şey, herkesin daha iyi yönetilmesine de yardımcı oldu. Adam, gerçek baskınlık sıralamasına gerçekten dikkat ederek, sürü üyelerimizin daha iyi uyum sağladığını ve kurtlarının gerçekte kimin baskın olduğu konusunda kafası karıştığı için sürünün başka bir üyesine saldırma olasılığının neredeyse o kadar düşük olmadığını iddia etti.

Bu amaçla hepimiz gerçekte neler olup bittiğini görmüyormuş gibi davrandık ve sadece ara sıra sohbetlerde ortaya çıktı. Görmezden gelmiyorduk ama hiçbir şey değişmemiş gibi davranıyorduk.

Kendi kurt ruhuna, derisini paylaşan başka bir canlı gibi davranan Marrok'un oğlu Charles, bir keresinde bana kurtların genel olarak dürüst yaratıklar olduğunu ve kurt adam kültürü denen karmaşanın çoğunun kurt adamların insan yarıları tarafından ortaya çıkarıldığını söylemişti. Ne demek istediğini anlamaya başlamıştım.

Ayrıca -Adam, Darryl, Warren ve ben- Warren Darryl'den daha baskın değilmiş gibi davranıyorduk. Warren eşcinseldi ve kurtadamlarımızın çoğu bunun hoş görülmediği dönemlerde büyümüştü. Gey ya da lezbiyen kurtadamların hayatta kalma oranı heteroseksüel kurtadamlara göre çok daha düşüktü ve bu da övünülecek bir şey değildi. Warren tanıdığım tek gey kurtadamdı. Sürümüzün bağnaz üyeleri (gerçek ve mecazi anlamda) Warren'ı önce hoş görmeleri, sonra da takdir etmeleri için sopayla dövülmüştü. Ancak hiçbirimiz Warren'ın Adam'ın ikinci adamı olması durumunda bunun devam edip etmeyeceğinden emin değildik - Adam'a bir şey olması durumunda sürüyü liderlik etmesi beklenen kişi.

Tüm bunlar Adam'ın bana aşağıya kadar eşlik etmesi için kendisi dışında sürüdeki en tehlikeli kurtadamı seçtiği anlamına geliyordu. Belki de sadece Warren yanımda oturduğu içindi ama bundan şüpheliydim.

Warren benim için kapıyı tutup sanki ondan daha üstünmüşüm gibi beni takip ederken kapı zili tekrar çaldı.

- - -

YATAK ODASINDA DURDUM VE SİLAHIMI ALIP

Pantolonumun arkasında gitmeye hazırdı. Warren bu konuda hiçbir şey söylemedi, sadece belini sıvazladı - o da taşıyordu.

En alt basamağa geldiğimizde kapılar çarpıldı ve bir araba havalandı. "Honda V6," dedim Warren'a.

J serisi, eğer önemi varsa. Ama bu ona bana anlattığından daha fazlasını anlatmadı.

V6 J serisine sahip çok sayıda Hondas vardı ve farklı

J serisinin versiyonları. Hondalar benim üreticim değildi, o yüzden söyleyemedim.

Önümde iki farklı versiyon olmadan bir versiyonu diğerinden ayıramam.

Warren, "Muhtemelen kiralık bir araba değildir," dedi.

Tamam, bu bize bir şey söyledi. Kiralık arabalar genellikle basitleştirilmiş versiyonlardı ve V6 çoğunlukla bir yükseltmeydi.

Kapıya yaklaşırken ikimiz de çok sessiz konuşuyorduk. Warren gözlerini insanların içeri bakabileceği pencerelerden ayırmıyordu. İçerisi daha karanlıktı.

Bu yüzden birinin bizi görmesi zor olabilirdi ama imkânsız değildi.

"Adam'ın opak perdeler alıp onları kullanması gerekiyor," dedi

Warren. "O zaman dışarıyı göremeyiz," dedim ona.

Ön kapı için söylediklerimi.

Warren, "Kameraları olduğunu biliyorum," diye cevap verdi.

"Pencerelere ihtiyacı yok."

Eğilip dikkatlice gözetleme deliğinden baktı ve başını salladı.

"Belki de bir izci kızdır," dedim ona. "Kısa boylular."

"İşte, başardın," dedi Warren, kapıya doğru uzanarak. "Şimdi bir Thin Mint istiyorum ve yılın yanlış zamanı."

Kapıyı hızla açtı, bir adım uzaklaşıp kenara çekildi, ama orada saldırı yoktu. Onun yerine verandada bir ceset vardı. Cesedin nefes aldığını fark etmem kalbimi durduracak kadar uzun bir anımı aldı.

Warren başını eğdi, güzel bir koku aldı ve sonra verandadan atlayıp olabildiğince hızlı bir şekilde yola doğru koşmaya başladı - ki bu insan formunda bile etkileyici bir hızdı.

Arabayla uzaklaşan insanları yakalamak için çok geç kaldığımızdan emindim, tabii park edip ne yaptığımızı görmek için geri gelmedilerse - ki bu mümkündü. Verandamızdaki adamı kontrol ettim. Tanıdık olmayan kurtadam kokusu alıyordum ama kan kokusu almıyordum. Bilincinin kapalı olması dışında zarar görmemiş görünüyordu.

Güzeldi. Çünkü ondan hoşlandım.

"Mary Jo," diye seslendim. "Aşağı gelmek istiyorsun. Ben Renny."

Kurt adam istilacılarımızın bize bıraktığı hediye Franklin İlçe Şerif Ofisi'nden Şerif Yardımcısı Alexander Renton'dı. Üniforması vardı, yani muhtemelen onu devriye gezerken kaçırmışlardı.

İnsan kılığındaki kurtlar merdivenlerden inip verandaya çıktılar. Darryl ve Auriele de Warren'ın yaptığı gibi burnunu çekip gittiler. Mary Jo onun yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Kahretsin Renny," diye mırıldandı baygın adama, göz kapaklarını açıp gözlerini kontrol ederken. "Sana tekrar çıkmaya başlamamızın iyi bir fikir olmadığını söylemiştim."

Nabzını kontrol etti, sonra Adam'a baktı. "Sanırım durumu iyi. Kalp atışları normal, rengi de iyi. Sanırım ona bir tür bayıltıcı verdiler. Departmanı onu bulmak için çılgın bir avın ortasında olacak. Onları aramalıyız." Bu sonuncusu bir izin talebiydi.

"Yap şunu," dedi Adam. Dar gözlerle çevremize baktı - nehrin uzak tarafında, belki çeyrek mil ötedeki küçük bir teknede durakladı. "Şu teknenin dürbünü bize dönük," dedi sohbet eder gibi bir ses tonuyla.

Sürü neredeyse tek vücut olarak nereye baktığını görmek için ona baktı, sonra da bakışlarını nehre doğru takip etti. Sürü büyüsünün aramızda yükselmesine yetecek kadar niyetliydi ve biz, sürü, hiçbir şey olmadığını anladık.

Onlar kaçmadan önce tekneye ulaşma şansımız yoktu çünkü Adam bunu biliyordu. Ayrıca bazılarımızın taşıdığı tabancaları kullanmayı reddettik çünkü temiz bir atış için çok uzaktaydı ve ayrıca Adam'ın onları öldürmek istediğinden emin değildik.

Tekne kendi etrafında dönüp

Yolcular nehrin yukarısında ve görüş alanımızın dışında. Sürü avı büyüsü azaldı.

İş yerinden arkadaşlarıyla tekneyle gezintiye çıkan Ben, "Araya girebiliriz," diye önerdi. "O küçük motor sessiz olduğu için iyi ama o küçük tekneyi nehir yukarı itmek bile yavaş olacaktır."

Adam başını salladı. "Onları henüz istemiyorum," dedi.

"Sanırım bunu yapan kurtlar da dün gece yaptığınız ilginç keşiflerden biriydi?" dedi Honey, bal rengi saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak.

"Çünkü Aziz Petrus adına," dedi Ben, "kış yalayan bir öcü yeterli değildi. Piskopos döven bir grup uyuz istilacı kurt adama da ihtiyacımız vardı."

Luke güldü ve sahte bir İngiliz aksanıyla, "Çok haklısın Ben, delikanlı. Ama şu anda bizi istila etmeye çalışmak için gerçek bir ahmak olmak gerekir.
an."

"Katılıyorum," dedi Honey, ben hâlâ gafletin ne olduğunu anlamaya çalışırken. "Yıpranma payı sayımızı yeterince azaltana kadar birkaç ay daha beklemeliler."

Onun sözlerini bir sessizlik izledi, sadece Mary Jo'nun şerif departmanı ile konuşurkenki sessiz sesi bozuldu.

Bu doğrudu. Amerika'daki diğer sürülerle (çeşitli siyasi ve şüphesiz doğru nedenlerden dolayı) bağlantımız olmadığından kurtlar gitti, yerlerine yenileri gelmedi. Marrok'tan ayrıldığımızdan beri sekiz kurt kaybetmiştik. İçimizden biri ölmüştü ve diğer yedisi de her zamanki nedenlerle taşınmıştı - daha iyi işler, aile zorunluluğu ve sürümüzün şu anda içinde bulunduğu savaşa hazır gerginlik. Adam onları kalmaya zorlayabilirdi ama bunu yapmayı reddetti. Eskiden otuz ila kırk kişi arasında olan sürümüzün sayısı yirmi altıya düşmüştü.

Kurtlarımız kovalamacadan vazgeçmiş ve koşarak eve dönüyorlardı.

Mary Jo telefonunu Adam'a uzatarak, "Seninle konuşmak istiyorlar," dedi. "Onu içeri götüreceğim."

Adam, şerif ofisinin kendi adamlarından birinin kaçırılmasından hoşnut olmadığını anladığını açıklarken ona, "Onu boş yatak odasına koy," dedim. "Yatağın üzerindeki çarşaflar temiz."

Onu bir itfaiyecinin kucağına aldı. Adam ondan biraz daha uzun ve iriydi, bu yüzden biraz tuhaf görünüyordu.

"Ben kapıları getireyim," diye gönüllü oldu Ben.

Adam'ın Renny'nin şerifiyle, şerif departmanının failleri aramak için kasabayı yerle bir etmesini içermeyen bir yol üzerinde pazarlık yapması yaklaşık on dakika sürdü. Honey'nin sözlerinin soğuk etkisi sürünün geri kalanının sessiz kalmasını sağladı. Adam ve ben sayılarımızın azaldığından bahsetmiştik ama anlaşılan sürünün çoğu için bu yeni bir düşünceydi. Belki de bunu yüksek sesle duymak görmezden gelmeyi zorlaştırıyordu.

Adam bağlantıyı kestiğinde Auriele, Darryl ve Warren verandaya doğru koşuyorlardı.

"Hadi yukarı çıkalım," dedi Adam. "Şerif Yardımcısı Renton'ı verandamıza bırakan kurtlar hakkında sana bazı bilgiler vereceğim."

MARY JO VE BE DE DAHİL OLMAK ÜZERE HERKES YERİNE OTURDUKTAN SONRA

Adam, rahatça uyuyor gibi görünen Renny'yi yatıştırmaktan döndüğünde, bir gece önceki kurt avının ayrıntılarını gözden geçirdi.

Adam, "Dün geceki kurtadamlardan ikisinin kimliğini tespit ettim ve bazı aramalar yaptım," dedi. "Bu sürünün liderinin kim olduğuna dair oldukça iyi bir fikrim var."

Bunu bir süre düşündükten sonra devam etti, "Ve diğer bazı isimleri de muhtemel kategorisine koyabiliriz. Büyük bir grup olduklarını sanmıyorum; büyük olasılıkla sadece altı kişiler. Warren, ışıkları yakabilir misin?"

Warren omzunun üzerinden uzandı ve ışık düğmesini çevirdi. Adam perdeleri indirdi ve projektörü açtı.

Ekranında bir adamın dörtte birinin biraz grenli bir fotoğrafı belirdi. Dar, ince bir yüzü, uzun bir burnu ve iri koyu renk gözleri vardı.

Fotoğraf ortaya çıkar çıkmaz Elliot, "Harolford," dedi. Sesi pek mutlu gelmiyordu. İri adam hırladı. "Piç kurusu. Teke tek dövüşte kötü bir rakipti, beni yere serdi." Elliot Adam'a baktı. "O buraya gelmeden önceydi ve şimdi daha iyi bir dövüşçüyüm. Ama onunla tekrar dövüşmek için hiç hevesim yok. İyi bir stratejist, birkaç adım sonrasını düşünüyor. Ondan hoşlanmıyorum. Hem de hiç. Ama aptal değil."

Adam odanın etrafına bakındı. "Onunla tanışmadım," dedi Adam. "Onun hakkında bir şey bilen başka biri var mı?"

"Olabilir," dedi Auriele. "Onu tanımıyorum ama eğer bu Sven Harolford ise -"

"Öyle," dedi Adam.

"O zaman bana onunla asla yalnız kalmamamı söyleyen iki kadını buldu - ikisi de kurt adamdı -" dedi. Sonra gülümsedi, karanlık ve aç bir gülümseme. "Bu da tam olarak bunu yapmayı çok istememe neden oluyor."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Onu hatırlamıyorum," dedi Sherwood. "Ama kurdum onun için oldukça mutsuz. Onu öldürmek benim için sorun olmazdı."

Kimse bir şey söylemeyince Adam başka bir yüz ifadesi takındı. Bunu kimse bilmiyordu.

"Yaşlı olmasına ve asıl adının bu olmamasına rağmen Lincoln Stuart adını kullanıyor."

"İkinci olan adam o muydu ..." Mary Jo sabırsızca parmaklarını şıklattı. "Nebraska'da bir sürü, ama Alfa'nın adını hatırlayamıyorum."

"Kimi kastettiğini biliyorum," dedi Adam. "Ve hayır, sen Lincoln Thorson'ı düşünüyorsun. O hâlâ Lincoln, Nebraska'da ikinci sırada - bu yüzden herkes onu hatırlıyor. Bu o Lincoln değil."

Başka bir fotoğraf getirdi; bu, tatillerde çekilen türden bir fotoğraftı. Asyalı bir adam ve kadın, Büyük Kanyon olduğuna emin olduğum bir yerin önünde duruyordu. Fotoğraf otuz yıl önce çekilmiş gibi görünüyordu. Adam kadına gülümsüyor, kadın da işaret parmağıyla onu göstererek "bakın ne yakaladım" pozu veriyordu.

"Chen Li Qiang." Carlos ne iri bir adamdı ne de olduğu gibi belalı birine benziyordu. Adam için çalışıyordu ve uzmanlık alanı, biliyordum, de-

FUBAR durumlarını tırmandırıyor. "Lanet olsun, Adam," dedi Carlos hissederek. "Lanet olsun. Li Qiang, o bir arkadaş. Kore'de onunla birlikte görev yaptım."

"Adı Çinli," dedi Darryl. "Ve Çinli gibi görünüyor."

"Öyle," dedi Carlos. "Ama demiryolunda çalışmak için gelip bir kurt adama rastladığından beri Amerika'da yaşıyor. USMC için çevirmen olarak çalıştı çünkü Korecesi neredeyse Kantoncası kadar iyi ve Mandarin." Carlos ellerini ovuşturdu ve başını salladı. "Fotoğraftaki kız onun karısıydı. Yaklaşık beş yıl önce öldü. Cenaze."

"Hatırlıyorum," dedi Adam.

"O zamandan beri onu görmedim," diye itiraf etti Carlos. "Karısının ölümüne iyi uyum sağlayamadığını ve sürüsünü terk ettiğini duydum."

Honey sıradakini tanıyordu, gri gözlü ve orta kahverengi saçlı, yumuşak yüzlü bir adamdı.

"Bu Kent Schwabe," dedi sesinde kederle. "İyi bir adamdı, Adam. Sonu kötü bir sürünün içinde oldu, sanırım Florida'da. Charles 1960'larda o Alfa'yı öldürdü ve tüm sürü dağıldı. Gerçi biz sıradan tanıdıklardık, o yüzden Kent'e ondan sonra ne olduğunu bilmiyorum."

"Teksas'a taşındı," dedi Adam ona. "Galveston'a yerleşti." "Orası Gartman'ın sürüsü," dedi Warren, biraz daha dik oturarak. Bu bir soru değildi ama Adam başını salladı. "Bu doğru."

Warren homurdandı. "Aptalın biri o Alfa'yı ortadan kaldırmalı. Dünya daha iyi bir yer olurdu."

Adam başını Warren'a doğru eğdi. "Öyle mi?"

"Sanırım insanların onun huzuru sağladığını söylediklerini duymuşsunuzdur. Kurtları sorun çıkarmaz ve onun hakkında asla kötü bir söz söylemezler," dedi Warren. "Biliyorum, çünkü Bran ile bu konuda birkaç kez konuştum. Bran onu izliyor ama bir şikayet alana ya da bir şey olana kadar bir şey yapamıyor."

Adam dikkatle, "Onun sert bir adam olduğunu anlıyorum," dedi.

"Kahretsin," dedi Warren. "Sert bir adam umurumda değil."

"Bunu duymuştum," dedi Ben, İngiliz aksanı odada yankılanıyordu. Warren ona çapkınca bir bakış attı - Ben'le arkadaşılar.

"Kyle bir yana," dedi Warren ve gruptan birkaç hafif kahkaha yükseldi. "Gartman sert biri değil, Adam, o bir polecat. Sürüsünden bazıları bundan hoşlandıkları için onunla kalıyor - onların da huysuz olmasına izin veriyor. Çoğu ciyaklamaktan çok korkuyor."

"Bildiğim iyi oldu," dedi Adam. "Dün geceye kadar onun hakkında kötü bir şey duymamıştım." Fotoğrafı tekrar değiştirdi.

Bu kez profilden ince yüzlü bir kadındı. Kimse onu tanımıyordu.

"Bu Nonnie Palsic. Kendisi yaşlıdır. Benim muhbirim-"

Charles, diye düşündüm, gerçi Marrok'a bağlı olmadığımız için resmi olarak Charles'ın bize bilgi vermemesi gerekiyordu. Eminim Marrok da oğlunun bu talimata ne kadar iyi uyacağını bildiği için Charles'a bunu söylemiştir.

"-dört yüz yaşlarında olduğunu söylüyor. Bu adamla çiftleşmiş."

Ekranı, bir elinde beyzbol topu, omzunda sopası olan sıradan görünümlü bir adamı gösterecek şekilde değiştirdi.

Adam odaya baktı ve kimse konuşmayınca, "Bu James Palsic. Eşinden daha yaşlı, muhtemelen eşinden çok daha yaşlı. James'le yaklaşık yirmi yıl önce tanıştım - Los Alamos'ta bulunduğumuz sırada benim sürüme dahil olanlarınız da öyle. Görevli bir mühendisti. Washington, D.C.'ye dönmeden önce iki ay boyunca oradaki Ulusal Laboratuarda çalıştı."

Kimse bir şey söylemeyince Adam gülümsedi. "İnsanların onu hatırlama eğiliminde olmadıklarını fark ettim. Bana bunun sihir olmadığı söylendi. Buna inandığımdan emin değilim. Çok gösterişsiz olduğu doğru. Dün gece kokusunu aldığım kurtlardan biriydi. Diğeri de Li Qiang'dı."

"Li Qiang'ı tanıdığını bilmiyordum," dedi Carlos.

"Onunla hiç tanışmadım," dedi Adam ona. "Ama cenazeden döndüğünde seni havaalanından ben almıştım."

Carlos kızardı ve başka tarafa baktı.

"Hey," dedi Adam. Carlos ona baktığında, Adam ona "Kimseyi ilgilendirmez" dedi.

Kelimelerde ve ses tonunda bir ısırık vardı, bir azarlamaydı. Ama Carlos rahatladı, başını salladı ve koltuğuna geri oturdu. "Pekâlâ," dedi.

"Yaklaşık altı ay önce," diye devam etti Adam, "Gartman'ın sürüsünde bir karışıklık oldu. Bran bunu öğrendiğinde her şey bitmişti. Gartman dört kurdu idam etmiş, Harolford ve kalan birkaç isyancı da kaçmıştı. O zamandan beri onlardan bir iz yok, Bran ve Gartman ikimiz de arıyorduk."

"Az önce bize gösterdiğin şu altılı," dedi Warren.

"Evet," diye onayladı Adam.

"Gartman'ı ben de duydum," dedi Darryl, sesi o kadar derindi ki, Gartman odada olsaydı, bizim saniyemizden daha hızlı koşabileceğini umardı. "Harolford ve diğerlerinin başı dertte ve onlar Gartman'ın ulaşamayacağı bir yer bulmalıyız. Marrok'a bağlı olmayan sürümüz, bizi alabilirlerse, durmak için iyi bir yer gibi görünebilir."

"Siz fark edene kadar bizim bölgemizde avlandılar," dedi Honey. "Ne kadar uyanık olduğumuzu görmek için."

Elliot, "Tri-Cities'te ne kadar süredir bulundukları belli değil," dedi.

Boğazımı temizledim. "Goblinler oldukça kapsamlı bir gözetim altında tutuyorlar. Adam'ın yeteneklerine sahip birileri yoksa, eğer uzun süredir buradaysalar bunu biliyordu."

Bizim için nöbet tutmaları için goblinlere para ödedik, vampirlere de öyle. Tri-Cities ve çevresindeki bölgelerin tamamını kapsayacak kadar kurtadam yoktu. Kaç tane goblin olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama doğaüstü yeteneklere sahip bir varlık bizim bölgemize ayak basarsa, çoğunlukla biz birkaç saat içinde öğrendim.

Auriele, "Belki de goblinlere ödeme yapmışlardır," dedi.

Tam karşı çıkmak üzereydim ki Adam, "Ya da belki de onlara bir Goblinler para için bize ihanet etmez. Ama tüm fae'ler yaptıkları pazarlıklara uymak zorundadır. Bu kurtlar bir kaç tane bizi bir süredir izlediklerini düşündüren şeyler- ya da belki

Bizim hakkımızda bilgi edinmek için burada olmalarını gerektirmeyen bir yolları var."

"Renny?" diye sordu Mary Jo.

Adam başını salladı. "Bu bir. Burada olmadan Renny'yi nasıl bilebilirler ki?"

Jesse ayağa kalktı.

Adam ona başıyla
selam verdi.

"Facebook," dedi. "Mary Jo son buluşmalarının bir fotoğrafını paylaşmış." Muzaffer bir edayla oturdu.

Mary Jo koltuğunda daha da çöktü ama başıyla onayladı. "Facebook," dedi Adam, gafıl avlanmış gibi bir sesle.

Darryl ayağa kalktı. "Dışarıda olan sürü üyelerinin sosyal medyada varlık göstermekten kaçınmaları iyi bir fikir olacaktır."

Darryl otururken Adam, "Öyle olsun," dedi. "Kim olduğunuzu çok fazla kişi biliyor ve bu da arkadaşlarınızı ve ailelerinizi hedef haline getiriyor."

"Sürüyü elimizden almak isteyenlere," dedi Darryl ağır bir sesle, koyu renk gözleri altın rengiyle parlıyordu.

Adam gülümsedi ve haftalardır ilk kez mutlu bir gülümsemeydi bu. Yüzündeki yorgunluğu hiçbir şey silemese de, bu ifade yüzünü aydınlattı ve güzel yüz hatlarını tatlandırdı.

"Evet," diye kabul etti.

5

"BU KONUDA MUTLU OLMAMIZIN BİR NEDENİ VAR MI PATRON?" SORULDU
SAVAŞ

Sherwood'u izliyordum ve onun ani bir kavrayışla sırtıttığını gördüm. Adam'ın ne yaptığını biliyordu.

Adam Warren'ın sorusuna cevap olarak başını salladı. "Sanırım öyle. Yapabilirsem onları askere alacağım. Daha fazla cesede ihtiyacımız var. Güvende olacakları bir yere ihtiyaçları var. Biraz pazarlık gerekebilir."

Auriele Adam'a baktı ve "Sürüyü senden almadan önce onları almaya mı çalışacaksın?" dediğinde ağzında alaycı bir ifade vardı.

Yanında, Darryl kaskatı kesildi.

Adam'ın yüzündeki gülümseme eridi ve gözleri soğudu. "Hata yapma, Auriele. Bu sürüyü benden alamazlar." Adam, Auriele gözlerini kaçırana kadar bir süre ona baktı. Auriele'nin gözlerini kaçırmayı gönüllü değildi. Bunu omuzlarındaki sertlikten anlayabiliyordum.

"Ne oluyor, 'Riele?" dedi Darryl, taşımaya niyetli olduğunu sanmadığım bir sesle.

Ona zehirli bir bakış fırlattı.

"Auriele," dedi Adam yumuşak ve tehlikeli bir sesle. "Sürü için bana meydan okumak ister misin?"

Ayağa fırladı. "Darryl-"

Adam, başını şiddetle sallayan Darryl'e bakmadan, "Darryl kendi kararlarını kendisi verebilir," dedi.

"Hayır," dedi Darryl. "Kesinlikle hayır." Belli ki Adam'ın -ya da belki eşine bakmayan Auriele'nin- niyetini yanlış anlamasını istemiyordu.

"Auriele," dedi Adam. "Ofisime git ve beni orada bekle."

Bu noktada Auriele'den hiç hoşnut değildim. Ama bu, onun ses tonuyla ensemdeki tüylerin diken diken olmasını engellemedi. Auriele sürünün güçlü bir üyesiydi ve onunla yaramazlık yapan on iki yaşında bir çocukmuş gibi konuşulmasından hoşlanmıyordum. Hafızamda Marrok'un bu tür sözlerine dair gölgeler belirdi.

Ama ben bir kurtadam değildim ve kurtadamların sahip olduğu sürü ve düzen ihtiyacına kapılmamıştım. Onun istediği tartışmanın, Adam'ın burada tüm sürünün katılımıyla tolere edemeyeceği bir şey olduğunu biliyordum. Onu hemen durdurmazsa, yapmak istemediği bir şeyi yapmaya zorlayabilirdi.

Kurtların hepsi sürünün diğer üyeleri, topluluk ve kendileri için tehlikeliydi. Sınırları olmayan bir kurt insan yarılarının öldürülmesini istemeyeceği insanlar. Auriele sürünün kurallarını ne kadar zorlayabileceğini biliyordu ve onların ötesine geçiyordu.

Bu ne kendisi ne de etrafındaki insanlar için güvenli değildi.

Yine de Auriele ve Adam'ın karakterlerinin biraz dışında davrandıklarını fark ettim. Odaya baktım ve havadaki gerginliği hissettim - ama ilk geldiğimden beri, hatta Renny olayından önce bile toplantı odasında bir şeyler vardı. Ve merak ettim, acaba Adam ikimizin arasındaki bağı kilitliyor muydu?

Bana zarar vermek/kirletmek/korkutmak (ya da her ne bahane kullanıyorsa), sürü bağlarına ne oluyordu? Onları kapatamıyordu, peki ne yapıyordu? Ve bu sürüyü nasıl etkiliyordu?

Auriele bir an tereddüt etti, sonra Adam'ın ses tonuna bakılırsa hiç de anlayışsız olmadığım haklı bir öfkeye kapıldı, kapıdan çıkmadan önce. Adam'la paylaştığı sürü bağının onu ne kadar abartılı davranışlara ittiğini merak ettim. Daha önce sürünün birkaç üyesi beni aptalca davranmaya zorlamıştı. Bunu bilerek yapıyorlardı ama bunun olabileceğini biliyordum. Bu nedenle, Adam'ın patronluk taslayan ses tonunun, dün onu tuhaf davranmaya iten aynı kaynaktan gelip gelmediğini merak ettim.

Adam onun gidişini izledi, sonra Darryl'e baktı.

"Seni de bu konuşmaya dahil etmek isterim," dedi Darryl'e. Darryl,

"Eşim sevdiklerini savunmak konusunda tutkuludur," diye

homurdandı.

defansif olarak.

Evet ama aptal değildi, diye düşündüm arkama yaslanarak. Dün ve bugün tamamen karakterinin dışında davranıyordu. Christy dışında başka bir şeyler oluyordu. Belki Adam'ın mücadeleleri ve sürü bağları gibi bir şey.

"Sadakati en iyi özelliklerinden biri," dedi Adam Darryl'e içtenlikle - sürünün geri kalanının onu dinlediğinin farkında olmasına rağmen. "Ve zekası da öyle. Bu yüzden burada işim bittiğinde onunla oturup her zamanki sağduyusuna neyin engel olduğunu bulacağız. Sorun aniden sürüyü ele geçirmeye karar vermesi değil. Eğer Auriele bu sürüyü isteseydi, Yucatán Yarımadası'nda yirmi yıllık bir izne çıkmayı kabul ettikten ve hepinizi onun şefkatli ve yetkin bakımına bıraktıktan birkaç ay sonra bunu anlardım."

Odadaki stres seviyesi, alaycı bir anlaşma dalgasına dönüştü. Darryl . . . Darryl suratını asmadı. Auriele'nin canını sıkan şeyin ne olduğunu bilip bilmediğini anlayamadım. Adam, sürü bağlarının neler yapabileceğini benden daha iyi bilir diye düşündüm. Sürüyü güvende ve istikrarlı tutmak için elinden geleni yapardı. Ama ne kadar süre için?

Adam bakışlarını tekrar odanın üzerinde gezdirdi. Ne kadar yorgun görüldüğünü, omuzlarındaki ağırlığı gördüm ve odada bunun uykusuzlukla, Auriele'nin dramatik anıyla, Underhill'den akıl almaz kaçışlarla ya da istilacı kurtadamlarla ilgisi olmayan bir nedeni olduğunu bilen tek kişi bendim. Bu da ona yardım eden kişinin ben olacağım anlamına geliyordu.

"Yani," dedi Adam. "Başlamakta olan bir istila var ve dışarıda kargaşa yaratan, yetenekleri pek bilinmeyen bir şey var. Dışarıda dikkatli olun. Arkanızı kollayın. Ailelerinize neler olup bittiğini anlatın ve gözlerini dört açmalarını söyleyin. Bir sorun olduğunu düşünüyorsanız benimle irtibata geçmekten çekinmeyin. Olaylar netleşene kadar ailelerinizi buraya getirmek isterseniz bunu yapabiliriz. Mary Jo'nun erkek arkadaşına vurduklarını-"

"İki haftadır," dedi Mary Jo.

"İki haftadır," diye kabul etti Adam, "bizi izledikleri anlamına geliyor. Nasıl çalıştığımızı incelemek için biraz zaman harcamışlar."

"Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Elliot.

Adam gülümsedi. "Bir sürüyü ele geçirmenin özünde basit bir şey var: Alfa'yı bir meydan okumada öldürmek. Ölmemeyi planlıyorum. Evine git." Elini salladı.

Toplu göç gerçekleşirken bir kahkaha gümbürtüsü koptu. Darryl gülmüyordu. Kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyesinde oturdu ve bacaklarını uzattı.

Adam gözüme takıldı ve olduğum yerde kalmam için başıyla işaret etti. Warren, Jesse ve Aiden'ı topladı ve diğerleriyle birlikte dışarı çıktı. Herkes gittiğinde kapıyı kapattım.

Darryl kapının kapalı olduğundan emin olmak için etrafına bakındı, sonra Adam'a baktı. "Ne olduğunu ben de bilmiyorum. Üzgündü - biliyorsun, öyle bir üzgün ki sorduğumda 'bir şey yok' cevabını alıyorum." Adam'a bakarken yüzünü buruşturdu. "Yalan söylediğini anlayabildiğimi bildiği halde bunu ona söylemek -zaten bildiği bir şey- ona sadece bana patlamak için bir bahane verecek. Ve o da bana kızmak için patlamak için bahaneler."

En azından, diye düşündüm, Adam artık *bana* "hiçbir sorun yok" cevabını vermiyor. Bunun bir gelişme olduğundan tam olarak emin değildim. Eğer bana yalan söylüyor olsaydı, ona kızabilirdim. Bu, boğazımdaki yumrudan daha iyi hissettirebilirdi.

"Gidip onun için ne yapabileceğimize bakalım," dedi Adam.

"Neden buradayım?" Ona sordum. "Bunun için bana ihtiyacın yok. Benden hoşlanmıyor bile."

"Elbette öyle," dedi Darryl beklenmedik bir şekilde. "Christy konusunda sana neden bu kadar kızgın sanıyorsun?"

"Bu nasıl mantıklı?" Şaşkınlıkla sordum.

"Kurt adam olan eşine yalan söylemek kadar mantıklı," diye cevap verdi Darryl. "O zeki, tutkulu ve sadıktır. Bunların üçünden de yararlandığı durumlarda, mantık pencereden uçup gider."

"Katılıyorum," dedim. "Ama bu bana neden gelmemi istediğinizi söylemiyor." "Onu bilmem," dedi Darryl. "Ama umuyorum ki sana odaklanınca bana kızmayı unutacak. Bu gece tek gözümü açık tutmak zorunda kalmadan uyuyabilmek istiyorum."

"Teşekkürler," dedim kuru bir sesle. "Yardım edebildiğime sevindim."

ADAM'IN OFISI DÖRT KİŞİNİN SİĞABİLECEĞİ KADAR BÜYÜK DEĞİLDİ
üçünün de baskın kurtadamlar olduğu düşünülüğünde daha da belirgindi.

Adam masasının arkasındaki sandalyeye oturdu. Diğer sandalyede Auriele oturuyordu; Christy'nin bir yıl önce yıldönümlerinde Adam'a hediye ettiğı deri ve akçaagaçtan yapılmış bir sanat eseri idi bu. Geriye Darryl'in bir duvarı tutması ve benim de Adam'ın masasında oturmam kalıyordu.

Auriele sanki bir portre için modellik yapıyormuş gibi oturuyordu, o kadar hareketsizdi. Vücudunu müzik başlamadan hemen önceki bir dansçı gibi tutuyordu, sırtı dik ve vücudu gergindi. Bacakları geriye doğru kıvrılmış, her an onu ayağa kaldırmaya hazır dı.

Hiçbirimizi tanı mıyordu bile.

Adam dudaklarını büzdü. "Peki sence Harolford -her zaman sorumlu olanın kendisi olduğunu varsayarak- saldırısını nasıl gerçekleştirecek? Yavaş ve istikrarlı mı? Yoksa tüm namluları ateşleyerek yıldırım saldırısı mı?"

Auriele sonunda başını kaldırdı. "Bana mı soruyorsun?" Ses tonu kuşkuluydu.

Adam önce yüzünü nötr tutan Darryl'e, sonra da bana baktı, sonra da Auriele'ye baktı. Yüzünde hafif bir eğlence ifadesi vardı. "Evet."

Ona ters ters baktı. Adam bir kaşını kaldırdı.

"Davranışlarım hakkında konuşacağımızı sanıyordum," dedi, sesi hırıltılıydı.

Adam başını öne eğdi. "Neden? Bugün yaptığın şeyin aptalca olduğunu biliyorsun. Bunun arkasında eski karımın Jesse'nin okul seçimiyle ilgili hayal kırıklığından çok daha travmatik bir şey olduğunu biliyoruz. Sana bunu sormayacağım. Sadece sana şunu söyleyeceğim" -sesi alçaldı ve gözleri sararırken tehlikeli bir şekilde yumuşadı- "bunun seni sürüye faydasız olduğun noktaya kadar etkilemesine izin vermeyi bırakmalısın."

Alt göz kapaklarında su toplanmadan önce uzun bir süre Adam'ın gözlerine baktı. Arkamı döndüm ve Adam'ın masasındaki çekmeceyi açarak bir mendil aldım. Arkamı döndüğümde Darryl onun yanında diz çökmüş, büyük kollarından birini ona sarmıştı. Darryl'in tutuşuna uyum sağlamak için sandalyenin kenarına.

Mendili ona uzattım. Mendili aldı ve gözlerini sildi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. "Özür dilerim Mercy. Harekete geçmeden önce seninle konuşmalıydım. Christy'nin senin hakkında mantıklı düşünmediğini biliyorum."

Bir mırıldanma sesi çıkardım. "Muhtemelen duşumda bıraktığı şampuan kabına koyduğum ya da koymadığım mavi saç boyasıdır," dedim. "Onun yerinde olsaydım ben de kendimi sevmezdim."

Dudakları yukarı kalktı ve yarım bir kahkaha attı. "Evet, Mercy. Christy'nin senden hoşlanmamasının asıl nedeninin mavi boya olduğuna eminim."

Adam'a baktı. "Özür dilerim. Birkaç gün önce ailemle ilgili bazı haberler aldım." Bir nefes aldı ve tekrar konuştuğunda Darryl ile konuşuyordu. "En küçük kız kardeşim ikizlere hamile."

Bunu takip eden sessizlik keskin uçlarla doluydu.

Auriele ve Darryl'in çocukları yoktu. Erkek kurtadamlar çocuk sahibi olabilirdi ama dişi kurtadamlar onları taşıyamazdı. Ay'ın çağrısı tüm kurtadamların değişmesini sağlamıştı. İnsandan kurda dönüşüm şiddetlidir, bir fetüsün ilk üç aylık dönemde hayatta kalamayacağı kadar şiddetlidir.

Auriele'nin en küçük kız kardeşi bir kurtadam değildi. "Taşıyıcı anne," dedi Darryl, sesi kararlıydı.

"Kim bir kurt adam için vekil olabilir ki?" Auriele karşılık verdi. Yanıtının hızı bana bunun eski bir tartışma olduğunu söyledi.

"Zaten kurtadam olmak isteyen biri," diye yanıtladı Adam. "Bran ile konuşmama izin verin."

İkisi de sanki hiç akıllarına gelmemiş gibi Adam'a göz kırptı.

"Böyle bir kadın var mı bilmiyorum," diye devam etti. "Ve bir tane bulabilirsek bile, bizim durumumuzla çalışmaya istekli bir üreme uzmanı bulmak zor olabilir."

"Ve eğer böyle birini bulursan," dedi Auriele, "çocuk isteyen uzun bir kurtadam soyu olacak. Ve bizim sürümüz artık Marrok'a bağlı değil."

Adam omuz silkti. "Zamanın var. Bu arada beni seni ya da Darryl'i öldürmeye zorlamadığın sürece."

Darryl, "O yüzden kavgaya başlama, *mi vida*," dedi.

Sesi titrek olsa da güldü. "Bunu aklımda tutacağım." Ellerini birbirine sürterek nemli mendili bir top haline getirdi. Darryl'e doğru biraz daha eğildi ve şöyle dedi. "Blitzkrieg. Başarılı olmalarının başka yolu yok. Burası bizim bölgemiz ve burada kaynaklarımız var. Sizi zayıf göstermeleri, sürüyü korumasız hissettirmeleri gerekiyor. Bu yüzden bize sert ve ağır vurmak zorundalar. Mary Jo'nun sevgilisi vurulan tek aile üyesi olmayacak."

"Yaralanmadı," dedim.

"İlk salvo," dedi Darryl. "Bizim sürüye diyorlar ki, 'Bize bakın, sizinkini alıp zarar görmeden geri verebiliriz çünkü biz sadece güçlü.'"

"Katılıyorum," dedi Adam. "Savunmasızlarımızın hiçbiri güvende değil." "Onları sürü evine çağırmalı mıyız?" Ben sordum.

Auriele başını salladı. "Hayır. Henüz değil. İnsanlarımıza güvenmek zorundayız.

Adam, Darryl ya da ben sürüye katılmadan çok önce, isteyerek ya da istemeyerek hepimize dövüş becerileri aşıliyordu. Kendimizi koruyabiliriz. Birinin desteğe ihtiyacı varsa, o zaman yardım çağırabilir."

"Bazı bekâr kurtları ailelere göz kulak olmaları için görevlendirmeye ne dersiniz?" Ben önerdim.

"Bunu halledeceğim," dedi Darryl.

"Tamam," dedi Adam, saatini kontrol ederek. "Şimdi gidersen, Auriele işe geç kalmamış olur."

Gittiler ve kapıyı arkalarından kapattılar. Adam'la yüz yüze gelene kadar masanın üzerinde döndüm. Bir an durdum ve sadece ona baktım, canını sıkan her neyse onun stresini, uykusuz gecelerin bedelini ve Sürünün Alfa'sı olmanın getirdiği bedel. Ona yardımcı olabilecek bir fikir üzerinde düşünüyordum ve onun yorgun yüzüne bakmak bana ihtiyacım olan cesareti verdi.

Masadan Adam'ın yanına kaydım ve elini tuttum. O da benim elimi tuttu; normalde tutacağından biraz daha sıkı tuttu. Arkama yaslandım ve onu sandalyesinden çektim; direnmedi, bu yüzden çok sert çekmem gerekmedi.

"Hadi," dedim suratsızca.

"Nereye?" diye sordu.

"Görmen gereken bir şey var." Mutfaktan ve oturma odasından gelen sürü üyelerinin seslerini duymazdan gelerek yukarı çıkarken elini elimde tuttum.

"Ne oldu?" Adam bana sordu.

Başımı salladım. "Bekle."

Onu yatak odamıza götürdüm ve kapıyı kapattım, bunu yaparken elini bıraktım. Bir kulağımı kapıya yasladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. Yorgun bir şekilde boynunu ovuşturarak odanın içinde biraz daha ilerledi.

"Kulak misafiri olacak kimse olmadığından emin olmak için," diye fısıldadım. Kaşlarını çatı. "Yukarıda kimse yok, Mercy. İkimiz de bunu söyleyebiliriz. Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

Ona geri döndüm. "Sana açıklayacağım şey için," dedim ciddiyetle, "yalnız olduğumuzdan kesinlikle emin olmak istiyorum."

Haftalardır iyi bir gece uykusu çekmemişti. Dün kıyamet kopmadan önce stresli ve bitkin durumdaydı. İstilacı kurt adam sürüsü endişelerimizin en küçüğü olmadan önce bir şeylerin verilmesi gerekiyordu.

"Sapığının da bir şey görmesini ya da duymasını istemiyorum" diye açıklayarak pencerelerin üzerindeki stor perdeleri indirdim.

"Gündüz vakti," dedi.

"Wulfe'u durdurma konusunda gündüz vakti ona güvenmiyorum," dedim yarı ciddi bir şekilde. "Ve bunu görmesini istemiyorum."

Hırıltılı bir ses çıkardı. "Mercy-"

Gömleğimi başımın üzerinden çekip yere attım. Sütyenimin kancasını açıp onu da silktim.

Adam sustu.

"Sana gösterecek bir şeyim olduğunu söylemiştim," diye mırıldandım seksi bir mırıltı olduğunu umduğum bir sesle.

Cinsel açıdan cesur değildim - bir süre önce uğradığım saldırıdan önce bile değildim. Adam olmasaydı, o olaydan sonra bırakın bir eşi, bir sevgiliyi bile kabul edecek kadar açılmayacağım düşünülemezdi. Ama Adam'a direnmek hiç aklıma gelmemişti - bu sabah umarım o da benim gibi hissetmiştir.

Aynı şekilde.

Hiçbir şey söylemedi, yüzündeki ifadeyi de okuyamadım. Belki de hissettiklerini bastırıyordu - ya da belki de odayı karartmak için çekilen perdeler ve gözlerini gölgelerin daha da derinine sokmak için eğilen başıyla, ifadesini yorumlamak için onu yeterince iyi göremiyordum.

Kalbim ağzımdaydı ve ben de "korkmuş" doğru kelime değildi ama nefes alış verişlerimi sığlaştıran şey korkuydu. Reddedilme korkusu. Çiftleşme bağımızı boğmasına neden olan şeyin, davetimi kabul etmesini engellemesinden ve bunun şu andan itibaren ilişkimiz hakkında ne anlama geleceğinden korkuyordum. Belki de "korkmuş" tam olarak doğru kelimeydi.

Ondan bir tepki gelmeyince iki seçeneğim vardı.

İlk olarak, kıyafetlerimi alıp ona işe gitmem gerektiğini söyleyebilirdim ve toplantı sırasında Tad'e bugün öğle yemeğinden sonraya kadar gelmeyeceğime dair mesaj atmış olmama rağmen bu bir yalan olmazdı (arkasını kollaması için bir uyarıyla birlikte çünkü bazı ilginç şeyler oluyordu).

İşimin bu sabah işe gitmeme ihtiyacı yoktu ama yaralarımı sarmak için bir yere ihtiyacım olacaktı ve garaj işimi görecekti. Burada cesaretimi kaybedersem, kaçacak bir yerim vardı.

İkinci seçeneğim ise cesurca devam etmek ve Adam'ın beni ortada bırakmayacağına güvenmekti.

Parmaklarım korkudan uyuşmuştu, kot pantolonumun fermuarını açtım. Hiçbir şey söylemedim, çünkü sesimin ona hissettiğimin arzu olmadığını söylemesinden korkuyordum - onu merdivenlerden yukarı çekerken tenim beklentiyle ısınmıştı.

Evliliğimi riske atıyordum.

Erkekler, bir kadının yapabildiği gibi arzu taklidi yapamazdı. *Benim* yapabildiğimden değil ve kesinlikle sevgilisi kurt adam olan hiçbir kadın bunu uzun süre taklit edemezdi. Ama bir erkeğin arzusu açık ve netti.

Kafamda, kalbimde Adam'ın neden ilgilenmeyeceğine dair bir düzine neden dolaşıyordu. Bölgemizi istila eden kurtadamlar vardı. Aramıza bariyerler koymasına neden olan şey vardı. Ne kadar zamandır tam bir gece uykusu uyumadığı gerçeği vardı. Bu Gündüz vakti ve işe gitmeye hazırlanıyor olmalı.

Ve eğer beni reddederse -ne kadar nazıkçe yaparsa yapsın- bir daha asla ona bu şekilde açılacak cesareti bulamazdım.

Bizi kaybetme, olduğumuz şeyi kaybetme düşüncesi gözlerimi yaşartıyordu. Ama bu riski almazsam ilişkimiz hakkında aynı derecede kötü bir şey söylemiş olacağımı hissediyordum. Bu yüzden başımı eğdim ve kot pantolonumu kaydırırken gözlerimi kırpıştırdım. Aynı anda külotum da kalçalarımından kaydı.

Kumaş halının üzerinde birikirken ona bakamadım. Zar zor nefes alabiliyordum. Odanın sıcaklığının altmış sekiz derece olduğunu biliyordum ama Sanki bir buz mağarasındaydım. Çırılçıplak, giysilerimden uzaklaştım ve sonra durdum, ellerimi yanlarımda kalmaya zorladım ve çıplaklığımı onun görüşünden korumak için hareket etmedim.

Adam beni daha önce de çıplak görmüştü ama kendimi hiç bu kadar savunmasız hissettiğimi sanmıyorum. Çünkü bu çıplak olmakla ilgili değildi.

Ona yardım etmek için kendimi riske atıyorum. Bize yardım et.

Orada dururken kafamda olası felaket hikayeleri dönüp duruyordu. Onu zor durumda bıraktığım için üzgün olduğunu ifade ettiğini hayal ettim. Bana böyle bir şey için uygun bir zaman olmadığını söylediğini duydum - kafasını kurcalayan düğümlü sorunu çözene kadar seksin söz konusu olmadığını açıkça belirtmişti. Hızla başarısızlığı hayal ettim ve bunu hayal etmek neredeyse gerçek bir şey kadar travmatikti.

Ciddi ciddi kusmayı düşünüyordum ki sıcak eller omuzlarıma kapandı ve Adam'ın yüzü boynuma bastırdı.

"Lanet olsun," dedi Adam, aynı anda boynumun onun gözyaşlarıyla ıslandığını fark ettim. "Seni hak etmiyorum aşkım. Bunu hak etmiyorum Mercy ama Tanrı şahidim olsun ki bunu kabul edeceğim. Ben de seni seviyorum."

Ve son sözüyle aramızdaki bağ açıldı, ama o anda düşünceler değil, sadece duygular iletiliyordu. Bağın açılmasının onun tarafından kasıtlı olarak mı yapıldığını yoksa kontrolünün kaymasının bir ürünü mü olduğunu bilmiyordum. Bu bağ tarafından taşınan, duygularının tufanı bana çarptı, hepsi bir arzu alevinde tüketilmeden önce şaşkınlık (Allah'a şükür, onu şaşırtmıştım), yorgunluk ve sevginin karmaşık bir karışımı.

İçimdeki rahatlama, artık iyice eskimiş olan gözyaşlarımın yüzümden aşağı dökülmesine neden oldu. Tanrı'ya şükür, işe yaramıştı. Bizim için bir yarın olacaktı. Her şeyi olduğundan daha da fazla berbat etmemiştim.

"Neden ağlıyorsun, sevgilim?" diye mırıldanarak sordu bana; sonra sanki son birkaç haftadır bizi getirdiği yeri hatırlamış gibi biraz sertleşti.

"Korku," diye dürüstçe cevap verdim. "Bana dokunduğunda dokunmamış olsaydın, kusmak için tuvalete doğru koşuyordum."

Güldü, ben de onu kastetmişim. Neden ağladığını sormadım. Belki de fark etmediğimi düşünecekti. Belki de fark etmemişti. Ama bugün ona güvenli bir alan sağlamak, biraz stres atmak ve sonra dinlenmek içindi. Hissettiklerini dürüstçe anlatabileceği bir yerde olduğunu sanmıyordum. Bu anın dışındakiler onun için bunlardan herhangi birini yapacaktı.

Güçlü elleri soğuk tenimde çok sıcaktı. Kaburgalarımı sıkıca saran kolları yine de nefes almama izin veriyordu. Kokusunu içime çekmek için bir an durdum. İçime dolan rahatlama gücü, normalde çıplak ve kocamın kollarında hissedeceğim uyarılmayı geçici olarak kısa devre yaptırdı.

Yine de sorun değildi, çünkü Adam'ın omuzlarımdan sırtıma ve popomun etrafına sıcak, yavaş bir sahiplikle uzanan parmaklarının dokunuşu bir buz saçağından tutku kıvılcımı çıkarmaya yeterdi. Hem tanıdık hem de dokunmadığımız süre için daha gerekli olan sert vücudu, stresle gerilmiş kaslarımı yumuşattı.

"Şşşt," diye fısıldadı kulağıma. "Biz iyiyiz. Biz iyiyiz."

Popomdaki o el beni kaldırdı ve bizi yatağa doğru götürürken bacaklarımı beline doladım - önce bir yan masaya yöneldi, beni oraya bıraktı.

Perdelerin kenarlarından sızan ince ışıqla Adam vücudumla temasını hiç kaybetmeden dizlerinin üzerine çöktü ve beni Adam'ı gevşetmek ve ne kadar geçici olursa olsun ona biraz huzur vermek için yaptığım büyük planı unutana kadar onun ağzını ve ellerini unuttum. Onun dokunuşu dışında her şeyi unuttum. Adam genellikle cömert bir aşıktı ve bugün de bir istisna değildi.

Beraberinde getirdiği sıcaklıkta boğulurken biraz zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Bildiğim bir sonraki şey içime girdiği, kot pantolonunun fermuarının tenimde sertleştiği idi. Sıcak, sert ve *bana aitti*.

Boynunu ısırđım ve uzun zamandır ondan duymadığım boğuk, tahrik edici bir sesle güldü.

"Bunu eğlenceli hale getiriyorsun," dedi kalçalarının yumuşak hareketiyle tezat oluşturan sert bir sesle.

"Ben de sana," diye başardım, gergin ve doluydum ve hayatımın geri kalanında bu alanda kalabilmeyi diliyordum.

Tekrar hareket etti ve ben konuşmayı bıraktım - ama sonra o da bıraktı.

Eğer baştan çıkarılmama ilk razı oluşu, düşündüğüm gibi, nasıl karşılanacağından emin olmadığım bir anda onun için soyunmanın benim için ne kadar zor olduğunu anlamasından kaynaklanıyorsa, ihtiyacı konusunda hiçbir soru işareti yoktu. İkimiz de boşaldığımızda, geçmişe baktığımda yan sehpanın -ne kadar sağlam olsa da- bizimle olan karşılaşmasından sağ çıkmasına şaşırdım.

Adam beni tekrar kucağına aldı ve yatağıma götürdü. Beni koyduğu yerde baygın baygın yatan bana baktı ve kendi giysilerini çıkarmaya başladı. Benim gergin bir acemilikle üzerimdekileri çıkardığım yerde, o yavaşça üzerindikileri çıkardı ve gözleri -ve vücudunun diğer kısımları- yatakta çıplak olmamı sevdiğini söyledi. Bu adil bir davranıştı çünkü Adam'ı soyunurken izlemek onun kıyafetleri asla bıkmayacağım bir ikramdı.

İşin içine striptiz falan sokmadı, sadece kalbimi, gözlerimi ve içimin geri kalanını oldukça mutlu eden yavaş, yırtıcı bir niyet koydu.

Kurtadamlar, hepsi, sert kaslıdır çünkü kurt huzursuz bir yaratıktır. Adam ise formda kalmayı çok önemli bir şey olarak görüyordu - onu bir Alfa yapan etrafındakileri koruma ihtiyacının bir parçasıydı bu. Vücudu da silahları, bıçakları ve kılıçları gibi bir silahtı ve onu yarı yolda bırakmayacaktı.

Tamamen kasıtsız bir yan etki olarak, onun gömleğini çıkarmasını izlemek, birinin harika bir sanat eserinden bir çarşafı çıkarmasını izlemeye çok benziyordu.

Gömleğini bırakıp kot pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarırken kasları kasıldı ve kaydı.

"Mmm," dedim.

Gülümsedi ve gözlerinin etrafındaki yorgunluk eriyip gitti. "Mmm geri," dedi yatağa bir dizini koyarak.

Bir süre sonra, ben üzerinde terli, gevşek bir erişte gibi yatarken uykuya daldı. Dinlenmesine izin vermek için kıpırdamadan yattım ve çok geçmeden ben de uyudum.

Bir şey beni hareket ettiriyor, çarşafın üzerinde kaydırıyordu ama yorgundum ve öfkeli ve uyanık olmayan bir homurtuyla yüzümü yastığa gömdüm. Kıçımdaki sıcak eller duraksadı. Büyük, sıcak bir vücut -çıplak bir erkek vücudu- sırtıma bastırdı.

"Hayır mı?" dedi.

Hâlâ büyük ölçüde uykuda olduğum için davet sırasında kalçalarımı oynattım.

Başı benimkinin yanında hareket etti. Dediği gibi ağzı kulağımı gıdıkladı, "Dürt." Ve bu bir soru değildi çünkü kalçalarımı kaldırdı ve içeri girdi.

Güldüm, herhangi bir şeye eğlendiğim için değil - ya da en azından sadece beni eğlendirdiği için değil. Beni mutlu ettiği için güldüm. Kalçalarımı kavradı ve ben de dansa katıldım.

- - -

AĞRILI, DİNLENMİŞ VE ÇILGIN BİR ŞEKİLDE UYANDIM ÇÜNKÜ KÖRLERDEN BİRİ

öğleyi çoktan geçtiğini söyleyebilirim. Yanımdaki yastığın üzerinde bir not vardı. Kalın siyah Sharpie kalemle ve oldukça iyi bir hatla yazılmıştı:

DÜRTÜYÜ UYANDIRAN HERKESİN KADERİ DE BÖYLEDIR.

Kâğıdın diğer yüzünde, normal bir kalemle ve Adam'ın köşeli büyük harflerle yazdığı bir yazı vardı:

TEŞEKKÜRLER, UYUYAN GÜZEL. OFİSE GIDIYORUM. SENİ UYANDIRIRSAM ODADAN ASLA ÇIKAMAYACAĞIMDAN KORKUYORDUM.

Bu sabahki egzersizin, birkaç saatlik dinlenmenin ve notun etkisiyle duş boyunca gülümsedim. Sıcak su beni rahatlatmıştı.

Ağrının sınırını güzelce aştım ve dışarı çıktığımda işe gitmeye hazırdım.

Hoş bir ateşkes olmuştu ama sabahın, Adam'a bilinmeyen bir savaş alanının ortasında biraz mutluluk ve dinlenme vermek dışında hiçbir şeyi çözmediğini biliyordum. Adam'ın canını sıkan her neyse çözdüğünü anlayacaktım çünkü bana söyleyecekti ve bir kez daha davul gibi sıkı sıkıya kapanmış olan çiftleşme bağımızı açacaktı.

Giyindim ve Tad'e yolda olduğuma dair mesaj atmak için telefonumu çıkardım- ve dün gece Stefan'dan gelen bir aramayı kaçırdığımı fark ettim. Bana mesaj bırakmamıştı. Jesse'den de bir mesaj vardı: **Arkadaşlarıyla dışarıda, Aiden'ı da yanında götürmüş.**

Arkadaşlarım onun sevimli olduğunu düşünüyorlar - keşke bilselerdi :P Akşam yemeği için geri döndük. Babam aşağı indiğinde çok neşeliydi! Yürü be!

Yanaklarımın ısındığını hissettim. Ama biliyordum ki Adam'ı baştan çıkarmak sır olarak kalmayacaktı.

Tad'e mesaj attım ve Renny'nin yerleştirildiği boş yatak odasına doğru yola çıktım. Ama oda boştu ve yatak yapılmıştı. Her şeyin yolunda olup olmadığını öğrenmek için Mary Jo'ya mesaj attım, gerçi öyle olmasını bekliyordum. Her şey yolunda mıydı?

Daha fazla sorun olsaydı ya da Renny beklendiği kadar iyi iyileşmeseydi, bu saatte uyumama izin verilmezdi.

Mary Jo mesaj attı: **Renny iyi. Baş ağrısı. Kendi kaçırılmasını kaçırdığı için üzgün. Hiçbir şey hatırlamıyor. Zavallı Renny.**

Aşağıda da evde kimse yoktu.

Masanın üzerinde Lucia'dan bir not buldum:

Joel'i Adam'ın müteahhidinin evimizde yaptığı ilerlemeyi kontrol etmesi için dışarı çıkardı.

Joel, kendisini zamanının büyük bir bölümünde köpek formunda tutan volkan ruhuyla lanetlendiğinde evleri darmadağın olmuştu. Lucia'yla birlikte bu konuda ne yapacaklarına karar vermeleri biraz zaman almıştı.

Sigorta poliçesi devreye girdiğinde, nihayet Adam'ın evlerini tamir etmesi için bir müteahhit tuttular. Joel ateşli tarafını daha iyi kontrol edene kadar bizimle birlikte paket merkezinde kalmak zorundaydılar çünkü Aiden, Joel'in ruhu sakinliğini kaybetmeye karar verdiğinde onu durdurabiliyordu. Ama seçenekleri vardı. Evi kiraya verebilir, satıp daha sonra başka bir ev satın alabilir ya da boş tutup Joel'in iyileşmesini bekleyebilirlerdi.

Medea bana miyavladı ve bacağımı okşayarak kimsenin onu beslemediği bilgisini yayınladı. Kediler yalan söyler ve onun da yalan söylediğinden oldukça emindim. Ama onu beslemek beni mutlu ediyordu ve onu da mutlu ediyordu.

Mamasını kaldırırken Tad aradı.

İlk söylediği şey "Bir şeyler bulduğunuzu duymak güzel" oldu.

Bağlantıyı kestim. Yanaklarım kıpkırmızı olabilirdi ama yüzümde bir gülümseme vardı. Gerçekten de vardı. Ama bu, karşı koymadan alay edilmeyi kabul edeceğim anlamına gelmiyordu.

Tekrar aradı ve ilk söylediği şey "Jesse babasının kanaryayı yiyen kediye benzediğini söyledi" oldu. Bir duraklama.

Tekrar kapatmamı beklediğine karar verdim ve kapatmadım.

"Eğer bana kanarya olup olmadığımı sorarsan, ışıkları açık uyusan iyi edersin," diye uyardım onu.

Güldü. "Tamam. Madem dükkana geliyorsunuz, beklediğimiz parçalar geldi ama yanlışlıkla Pasco'daki başka bir tamirhaneye bırakmışlar. Yeniden teslim edebilirler ama iki gün sürer. Diğer tamirhane bu akşam kapandıktan sonra getirmeyi teklif etti."

"Merak etmeyin," dedim. "Onları ben alırım." Diğer dükkânın adresini yazdım. Beni yoldan çıkaracaktı ama birinin onları alması gerekiyordu. Ve oldukça acıkmıştım; yolculuk sırasında bir fast-food restoranında durabilirdim. "Yiyecek bir şeyler getirmemi ister misin?"

"Merhamet et, saat öğleden sonra üç," diye karşılık verdi sert bir onaylamazlıkla.

Saate dikkat etmemeye çalışıyordum.

"Tamam," dedim. Geç kaldığım için özür dilemeyeceğimi düşündüm, ama yeni bir utanç içinde kıvrandım. *Dükkânın sahibi benim. Gelmezsem kimse beni kovamaz.* Bunu hatırlamak bazen zor oluyordu, çünkü garajı ondan satın almadan önce yıllarca Zee için çalışmışım ve hem o hem de Tad

(daha nadiren) bana emir verirdi.

Evi kilitledim ve arabama doğru yola çıktım.

"Özür dilerim," dedim kendime rağmen.

Tad güldü. "Babam erkenden öğle yemeği için uğradı ve kaldı. Eğer parçaları dörde kadar getirirsen, şu iki arabanın işini bitirebiliriz. onları bekliyor ve bir sonraki felaket gelene kadar hepimiz yetişmiş olacağız."

"Süper," dedim. Arabamın kapısında durdum ve yavaş bir daire çizerek döndüm, etrafımdaki kokuları algılamak için kendime zaman tanımak amacıyla yavaşça nefes aldım. Garip kurtlar yok. Tavşan da yoktu. Wulfe'un kokusu biraz kaldı ama bu eski bir kokuydu. Arabamın kaputundan geliyordu. Dün gece üzerinde oturarak biraz zaman geçirmişti.

Ona bir şey yapmayacağından oldukça emindim. "Mercy?"

"Üzgünüm, dikkatim dağıldı."

"İyi misin?" diye sordu. "Uyarını aldım - bu arada belirsiz olduğun için teşekkür ederim. Belirsiz uyarıları her zaman takdir etmişimdir." Daha ciddi bir ifadeyle, "Jesse de dün gece bir şeyler olduğunu söyledi ama bunu sana sormam gerekecek çünkü neyin çok gizli neyin gizli olmadığından emin değildi."

"Bugün Jesse'yle çok konuştun," dedim, aniden çarpılmışım.

"Bana bakıp kızarmaktan ve kıkırdamaktan başka bir şey yapamayan o zavallı kız da dahil olmak üzere bazı arkadaşlarıyla birlikte uğradı. Jesse kendi versiyonu olan belirsiz uyarıları iletme istemediyse, aslında neden durduklarını bilmiyorum. Aptal kız bana kıkırdayabilsin diye durduklarından çok korkuyorum."

Sesi öfkeliydi. Evet, diye düşündüm, Jesse'nin arkadaşının aşkı lanetlenmişti.

"Garaja gittiğimde sana bilgi veririm," dedim.

Bana hırladı.

"Gitmem gerek," dedim ona. "Arabamın sahip olduğu en ileri teknoloji bir teyp ve o da çalışmıyor. Yani hem konuşup hem araba kullanamam."

"Merhamet," dedi Tad. "Gerçekten sabırlı davrandım."

Derin bir nefes daha aldım; hâlâ ne garip kurtadamlar, ne tavşanlar, ne de taze vampir kokusu vardı. Evet, hâlâ gündüzdü. Evet, vampirler gündüz vakti dışarı çıkmazlar. Ama Adam'a da söylediğim gibi, Wulfe'u durdurmak için gün ışığına güvenmezdim. Rüzgâr esiyordu; etrafta bir şey olsaydı kokusunu alırdım. Arabanın kapısını açtım ve başımı içeri soktum. Orada olmaması gereken bir koku yoktu.

Ben de Tad'e kurtadamlardan ve Underhill'den kaçan olası kişiden kısaca bahsettim. Wulfe'u söylemedim çünkü bu korkutucu olduğu kadar utanç vericiydi ve Tad'in ya da Zee'nin güvenliğini nasıl etkileyeceğini göremiyordum.

"Underhill senin arka bahçene Fuar Toprakları'na açılan bir kapı mı koydu?" dedi Tad, sesi şaşkınlık içindeydi. Arkasından Zee'nin Underhill hakkında Almanca bir şeyler söylediğini duydum. Tamamını yakalayamadım ama kulağa pek de övücü gelmiyordu.

"Bir yıl bir gün kalmak zorunda," dedim onlara - çünkü Zee ne dediğini duyabiliyordu. Kulakları neredeyse benimkiler kadar iyiydi, belki daha da iyiydi. "Bunu nasıl başardığını ya da neden indirmeyi kabul ettiğini bilmiyorum."

"Aiden sizin evinizin bir üyesi," dedi Tad.

"Evet?" diye sordum. Aiden engelleyebilseydi, Underhill'e açılan bir kapının kendisine bu kadar yaklaşmasına asla izin vermezdi. Buna, güneşin yarın gökyüzünde doğacağına inandığım gibi inanıyordum.

"Oh, bilerek bir şey yaptığını sanmıyorum," dedi Tad. "Sadece bir şekilde izin almak için onu kullandı. Kibarca 'Keşke seni daha sık görebilsem' demek yeterli olabilirdi. Bunun daha önce olmamasına biraz şaşırdım ama Aiden uzun süre onun hükümdarlığından kurtuldu. Muhtemelen tam olarak doğru tepkiyi vermesi biraz zaman almıştır."

Aiden'ın suçluluğunu düşündüm. Hiç şüphe yok ki Tad haklıydı.

"Şey," dedim, "onu kalması için davet ettiğimizde tehlikeli olduğunu biliyorduk."

Zee bir şey söyledi. Oldukça net duyabiliyordum ama Almanca'ydı ve o kadar karmaşık bir şeyi tercüme edecek durumda değildim.

"Babam sizin tanımınıza uyan ya da duman iblisi veya duman canavarı olarak adlandırılan bir yaratık hatırlamadığını söylüyor - Japon ruhu dışında. Ve Japon şeytanının ne olduğunu anlayamıyor."

farklı bir varoluş düzlemi, bir Hristiyan iblisi değil ..." Durakladı ve sordu, *"Sag mal Baba, eski Katolik Kilisesi'nin İblisler hakkında söylediklerine göre, ibislere karşı bir hakkı var mıydı?"*

"Evet," diye yanıtladı Zee. "Daha fazla ya da daha az. Ama onların bildiği şekilde değil."

"Huh," dedi Tad. "Bu çok ilginç."

"Az önce Ortaçağ Katolik kilisesinin savunduğu gibi iblislerin varlığını mı doğruladı?" diye sordum.

Haklıydılar, demişti Zee. Az ya da çok. Ama inandıkları şekilde değil.

Bu iblisler sadece ortaçağ kilisesinin malı değildi - artık onlara inanan kiliseler de vardı. İblis hikayeleri

İncil ve çeşitli apokrifler de. Ancak İncil'deki referanslara dayanarak kastlar ve karakterler inşa eden, iblisleri kataloglayan ve tanımlayan ortaçağ kilisesi olmuştu. Ve iblislerin varlığını kilisenin gücünü pekiştirmek için kullanmıştır.

Bir keresinde bir ibisle karşılaşmıştım ama o değildi. Onlardan biri olduğunu sanmıyordum.

"Bu konu dışı," dedi Tad ben daha açıklama isteyemeden. "Babam senin tavşana tam olarak uyan bir şey bilmiyor. Ama sadece Underhill'de yaşayan bir şey olabilir ve o da oraya pek gitmezdi."

Bir Almanca konuşması onun sözünü kesti.

"Gerçi henüz bu konuda yeterince bilgi sahibi olmadığınızı söylüyor. Ya da unutmuş olabilir ve hatırlaması biraz zaman alacaktır. Ayrıca etrafa da soracaktır. Eğer Underhill'de hapsedilmiş bir şeyse -ki bunu kesin olarak bilmek faydalı olacaktır- belki Mike Amca ya da diğer fae'lerden bazıları hatırlayacaktır."

"Yararlı olur," dedim. Zee'ye teşekkür etmek yeterince güvenliydi, bundan emindim ama unutup başka bir fae'ye teşekkür etmem onu endişelendiriyordu. Bu yüzden bunu yapmamaya çalıştım.

Bir tereddüt oldu ve sonra Tad, "Jesse seninle Gabriel'in notu hakkında konuştu mu?" dedi.

"Hayır. Seninle konuştu mu?" Ben sordum.

"Okumama izin verdi." Yutkundu. "Bak, sanırım Jesse'ye yardımı oldu ama şimdi Gabriel için endişeleniyorum."

"Mektubu ne zaman bıraktı?" Ben sordum.

"Tarih vermedi," dedi bana. "Ama söylediği bazı şeyler, tüm eşyalarını taşıdığı gün onu oraya koyduğunu açıkça ortaya koyuyordu."

"Yeni bir kız arkadaşı var," dedim ona. "O mektubu bıraktıktan iki hafta sonra." Benim hesabıma göre buna yakın.

Tad usulca küfretti. "Piç kurusu kalbini onarmak için hiç vakit kaybetmemiş." Sanırım artık Gabriel için endişelenmiyordu.

"Kalp kırıklığı böyle bir şey olabilir evlat," dedi Zee ağır bir sesle. "Sağlıklı acı iyileşmeyi davet eder. Gabriel iyi bir çocuk; iyi bir adam olacak. Hepsi değil Sona eren ilişkiler başarısızlıktır."

Sonra sesi sanki fazla duygusal davranarak kendini utandırmış gibi sertleşti. "Mercy, o arabaları tamir edebilmemiz için parçaları zamanında buraya getirmek için acele etmen gerekecek. Aksi takdirde sabaha kadar beklemek zorunda kalacaklar."

"Gitmeden önce telefonu kapatmam gerekiyor," dedim ikisine de. "Yakında konuşuruz."

Bağlantıyı kestim, arabama bindim ve yola çıktım.

6

PARÇALARIN BIRAKILDIĞI DÜKKAN DOĞU YAKASINDAYDI.

Mike Amca'nın Tavernası'ndan birkaç mil uzakta, Fae'lerin toplanma eğiliminde olduğu yer. Kablo Köprüsü çalışır durumdayken dükkândan ya da evimden çok da uzak sayılmazdı. Ama bir trol, Fae'lerin Gri Lordlarından birinin yardımıyla onu yok etmişti.

Daha birkaç gün önce yeni bir köprünün inşasına başlanmıştı; yoğun talep üzerine, bir dönüm noktası olan eski köprünün bir kopyası yapılacaktı. Ancak köprünün faaliyete geçmesi bir yıl ya da daha fazla zaman alacaktı ve bu süre zarfında Pasco'ya giden en kısa yol Mavi Köprü'den geçiyordu.

Herkes için.

Kablo Köprüsü yıkılmadan *önce*, yoğun trafik nedeniyle Mavi Köprü'den mümkün olduğunca kaçınmıştım. Şimdi durum berbattı ama seçeneklerim ya bu ya da tüm yol boyunca araba sürmekti. Kennewick ve eyaletler arası köprüden nehri geçip Pasco'ya kadar geri dönmek.

Mavi Köprü'yü kullandım ve diğer tüm trafikle birlikte yürüme hızında geçtim. Çok da kötü sayılmaz.

Pasco'nun bu bölgesindeki ana doğu-batı arteri olan Lewis Caddesi'ne döndüğümde trafik normal hızına döndü. Kısa bir süre durup Mike Amca'nın tavşanımız hakkında benimle konuşup konuşmayacağını merak ettim. Hala Aiden'ın düşündüğü yaratık olduğundan emin değildik - Underhill'den kaçan biri olduğundan bile emin değildik. Sadece en iyi tahminlerle hareket ediyorduk.

Beni Mike Amca'nın evine götürecek sapaktan yarım blok önce gitmemeye karar verdim. Eğer o yaşlı fae bir şeyler biliyorsa, Zee ile konuşması benimle konuşmasından daha muhtemeldi. Lewis'te kaldım ve Oregon'a doğru yöneldim.

Ağır tarım ve inşaat makineleri satış ve hizmetleri, metal işleri, endüstriyel bağlantı elemanları, tarımsal sulama ve insanların parçalarını bıraktığı otomobil mağazası gibi bir dizi endüstriyel işletmenin bulunduğu Avenue.

Oregon Caddesi'nden bir blok kadar önce, Lewis'i ve Pasco'daki diğer tüm doğu-batı trafiğini kesen bir tren rayları topluluğu vardı. Trenler burada aktifti ve trafiği düzenli olarak durduruyordu.

Lewis Caddesi, Pasco'nun doğu yakasındaki ana caddeydi Çünkü demiryolu raylarının altından geçen kısa tünel, şhirden Oregon Caddesi'ne serbest trafik akışını sağlıyordu.

Dünya Savaşı sırasında inşa edilen tünelin kendisi tuhaftı. Lewis Caddesi dört şeritten iki şeride daraldı ve yer seviyesinin altına düştü rayların altına gömülmeden önce her iki tarafta yaya geçitleri var. Bu daralma, tünel çevresinde meydana gelen kazaların temel nedeniydi.

Tüneldeki yaya geçitleri ürkütücüydü. Işsıızdı ve yürüyüş yollarını trafikten koruyan sütunlu dekoratif beton barikatlar aynı zamanda ışıktan da koruyordu. En aydınlık yaz gününde bile bu yürüyüş yolları belaya davetiye çıkarıyordu.

Tünelle ilgili en tuhaf şey, Güney Tacoma Caddesi ile kesişme noktasının tam ortasına yerleştirilmiş olmasıydı. Eski kavşağın güney tarafında Güney Tacoma, tünel trafiğine paralel olarak garip bir şekilde doksan derecelik bir dönüş yapıyor ve Lewis'le yeniden birleşerek dört Tekrar şeritler.

Kuzey tarafında, Güney Tacoma tünelde çıkmaza giriyordu ki bu çok da şaşırtıcı değildi. Ancak bu çıkmaz sokak, turuncu konilerle çevrili eski püskü ama hareketli ahşap barikatlarla duyuruluyordu - *yetmiş* yıl boyunca bir geçiş caddesi olmadıktan sonra. Sanki tüneli açmışlar ve sonra da oraya aitmiş gibi görünmesi için projeyi bitirmeyi unutmuşlar, onlarca yıl unutmuşlar gibiydi.

Lewis'te seyahat eden herkes gibi ben de tünelden Oregon Caddesi'ne çıkmayı planlamıştım ama tünel polis arabaları ve sarı bantlarla kapatılmıştı.

Tacoma'ya doksan derecelik dönüşü yapmaktansa tünele girmeyi tercih ettim. Bir tırın o doksan derecelik dönüşü alabileceğinden emin değildim.

Trafiğin geri kalanıyla birlikte, çok daha uzun olan başka bir yoldan gitme niyetiyle yavaşıladım ve Jetta'mın kliması olmasaydı bunu yapabilirdim. Geceler serinlemeye başlıyor olabilirdi ama hava doksan yediydi.

Bu öğleden sonra Fahrenheit derece olduğu için camları açtım. Ve o açık pencerelerden ilk kez Dennis Cather'da bulduğum büyüünün kokusunu aldım.

Trafik kuyruğundan çıktım ve bir park yeri aradım. Pasco'nun bu kısmı, fırınların, restoranların ve vitrinlerinde quinceañera ve First Communion elbiseleri olan giyim mağazalarının bulunduğu, sadece İspanyolca konuşulan iş bölgesinin kenarındaydı. Bir Meksika fırınının önündeki dar alana paralel park ettim.

Tünelin yakınında yakaladığım kokuyu neredeyse bastıran kokular.

Jetta'mın kilitleri hâlâ düzgün çalışmıyordu ama kimsenin zorla girmeye zahmet edeceğini düşünmediğim kadar itibarsız görünüyordu. Göze batan bir şey olarak çekilmesi bir olasılıktı ama zorla girilmesi değil.

Aceleyle tüneldeki karmaşaya doğru ilerledim ve alana nasıl gireceğimi düşünürken tanıdık bir yüz gördüm. George buradaysa çok kötü bir kaza olmuş olmalıydı, çünkü trafik onun her zamanki işi değildi. Ve eğer sabahın beşinde çalışıyorsa ...

Üzerime bir büyü dalgası çöktü ve tavşanın boynumda bıraktığı ısırık izi rahatsız edici bir şekilde yandı. Bir elimi boynuma kenetledim ve George'un programını çözmeye çalışmayı bıraktım çünkü endişelenecek daha önemli şeyler vardı.

Bekledim ama herhangi bir cinayet ya da intihar dürtüsü hissetmedim ve nefes alışım engellenmedi. Ama başımda basınç hissediyordum, kulaklarımda hafif bir çınlama vardı ve büyüünün kokusu çok güçlüydü.

Kendimi korkutmanın faydasız olduğuna karar vererek elimi boynumdan çektim (çünkü bu acımı azaltmıyordu) ve tekrar tünel köprüye doğru ilerlemeye başladım. Trafiği yöneten memurun beni yoluma göndermesine yetecek kadar yaklaşımadan önce keskin bir ısıklık çaldım. George başını kaldırdı ve ben de onun bakışlarına karşılık verdim. Yanında duran üniformalı memura bir şeyler söyledi ve koşarak yanıma geldi.

Trafik memuruna elini omzuna koyarak, "Sorun yok," dedi. "O benimle birlikte."

Memur yüzüme bir kez daha baktı ve gözleri büyüdü. Columbia Basın Sürüsü'nün Alfa'sının karısı olmak beni ünlü biri yapmıştı.

"Elbette," dedi. Sonra dikkatini tekrar işine verdi.

"Bu sabahki toplantıyı sana anlatan oldu mu?" Polis hattının önünden geçerken ona sordum.

"Kurtadamlar ve şeytani bir tavşan," dedi. "Ve Alfa'mızı tekrar mutlu ettiniz; sadece sürü değil, onun için çalışan herkes buna minnettar. Bu sonuncusu hem Carlos'tan hem de Elliot."

Gözlerimi devirdim ve kızarmamı görmezden geldim. Bu konuda giderek daha iyi oluyordum - kızarmamı görmezden gelme konusunda daha iyiydim. "O tavşanın büyüünün kokusu her yere sinmiş."

"Evet, hiç şaşırmadım," dedi George, "çünkü sahip olduğumuz şey Burada anormal bir olay var. Az önce Adam'a bazı fotoğraflar gönderdim."

"Bir sürü polis var," diye yorumladım etrafıma bakarak.

George, "Evet, insanlar şu anda Pasco'nun herhangi bir yerinde hız yapmakta sakınca görmüyor," dedi. "Ben görevde değilim ve buradaki tek görevde olmayan polis de ben değilim. Şerif departmanı ve itfaiye bunu duyduğunda, biz de onların içinde boğulacağız."

Boynumdaki yanma hissi giderek artıyordu. "Hey, George," dedim gelişigüzel.

"Evet?"

"Eğer aniden nefes almayı bırakırsam ya da"-Allah yardımcım olsun-"gerçekten garip davranmaya başlarsam, beni nehre atar mısın?"

"Elbette," dedi tereddüt etmeden. "Isırıldığını duydum."

"Evet," dedim. "Ama bu büyüünün benim çakal tuhaflığıma çarpıp başarısız olanlardan biri olduğu varsayımı altında çalışıyorum. Ama yine de, bunu açıkça hak etmeyen birine zarar vermeye çalışırsam-"

"Nehir," diye bitirdi George benim yerime. "Ben hallederim." "Tamam."

Oldukça normal görünen römork kısmının etrafından dolaştık ve dekoratif olarak işlevsel beton bariyere tırmanmış olan traktöre ilk kez iyice baktım. Teçhizatın ön dört ayağı aşağıdaki açık yolun üzerinde garip bir şekilde eğik duruyordu. Ancak traktörün düşme tehlikesi yoktu - büyük kamyonun alt yarısı kelimenin tam anlamıyla erimişti. beton bariyer.

Lastiğin çenemle aynı hizada olan ve bir şekilde hâlâ hava tutan üst kısmına dokundum. Parmaklarımı lastiğin üzerinde gezdirdim ve durakladım.

kauçuk ve beton arasındaki geçişin üzerinde.

"Huh," dedim.

"'Huh' doğru," diye onayladı George. "Kaza muhtemelen şöyle oldu Çünkü aracı kullanan adam uçurtma gibi uçuyormuş. Bir grup çocuğu öldürmemek için bariyerlere çarptığını iddia ediyor. Kız arkadaşının direksiyonu tuttuğunu ve çocuklara nişan aldığını söylüyor. Kamyon kaza yaptıktan sonra, "Sevgili kamyonunla iyi şanslar" demiş. Küfürler silinmiş. Sonra da çekip gitmiş."

"Tanıklar mı?" Ben sordum.

"Evet. Dügün pastası sipariş etmek için pastaneye giden ve her şeyi gören iki bayan var. Kamyon tünelden aşağı inecekmiş gibi görünüyordu - aniden sağa doğru kaydı - ve caddenin karşısında yürüyen altı kişilik bir çocuk grubu vardı. Bayanlar kamyonun onlara çarpacağından emindi, ancak kamyon aniden sarsıldı ve pek çok aracın ölümüyle sonuçlanan barikat. Kız arkadaşını görmediler."

"Yani kız arkadaşın var olduğuna inanıyor muyuz?" Ben sordum.

"Peki ısırık izi var mıydı?" Dramatik bir şekilde durakladı. "Evet, evet, vardı. Finley'deki bir benzin istasyonundan aldığı için kendi kız arkadaşının adını bilmeyen şoförümüz, kızda bir ısırık izi olduğunu söyledi ve aynen aktarıyorum

-"Kolunda garip bir iz vardı, sanki bir vampir tarafından ısırılmış gibiydi."

Uymuştu. Kamyonun barikatla birleşmesi dışında her şey. Bir tırın altını betona dönüştürmekle zihin kontrolü bir arada olacak gibi görünmüyordu. Ama burnum yalan söylemiyordu, duman canavarı buradaydı.

"Şoför hâlâ burada mı?" diye sordum.

"Hayır, onu sorgulamak için içeri aldılar."

Etrafa gelişigüzel bakıyordum. Üniformalı ya da üniformasız polisleri diğerlerinden ayırmak ne kadar da kolaydı.

şimdi izleyiciler. Bu ince bir şeydi; içerdekiler, dışarıdakiler. Pasco o kadar da büyük değildi - tüm polis memurları birbirini tanıyordu ve vücut dilleri bunu ele veriyordu.

Gözlerim izleyenlerden birine takıldı. Şort ve pembe bir atlet giyen esmer bir kızdı ve ifadesi yanıltı. Hurdaya dönmüş araca bakıyordu ve diğer herkes gibi şaşkın, endişeli ya da heyecanlı görünmüyordu. Kendini beğenmiş görünüyordu.

"George," diye sordum gözlerimi kızıdan ayırmadan. "Kayıp kız arkadaşının eşkâlini biliyor musun?"

Tam o anda bana baktı. Aramızda muhtemelen bir düzine metre ve yirmi kişi vardı ve sanki tam olarak nerede durduğumu biliyormuş gibi bana baktı.

Bana gülümsedi ve boynumdaki ısırık, sanki bir şey kısa devre yapmış gibi tamamen yok olmadan önce sendelememe neden olan, kemiklerimi titreten bir acıyla alevlendi. O sırada yüzü acıyla ve sonra da kötü niyetli bir öfkeyle buruştu.

"Bu o," dedi George, kime baktığımı görünce alarma geçti. "İspanyol kadın, pembe üstlü."

Yüksek sesle konuşmadı ama sanırım yüzündeki ifadeden onu duyduğunu anladım, yani duyma yetisi en az bizimki kadar iyiydi. Biz ona doğru ilerlerken etrafını saran polislere baktı. Kısa bir süre sinirli görünüyordu ve sonra tekrar bize baktı. Omuzları gevşedi ve koşmadan hemen önce gülümsedi.

George onun peşinden fırladı, ben de onun peşinden fırladım.

"George," diye seslendim, çünkü -bilmiyor muydunuz- George benden daha hızlı olan çok az sayıdaki kurt adamdan biriydi. "Bırak onu- eğer seni ısırsa, ona ait olursun! O zaman ölürsün! George, bekle!"

Dikkatini verip vermediğini anlayamadım. Bir avın çağrısı oldukça güçlüdür ve ben Adam değildim.

Kadın, otomobil mezarlıkları, depolar ve boş arsalarla çevrili bir ara sokaktan kaçtı. Kendine özgü bir büyü kokuyordu ve bir kurt adam kadar hızlı hareket ediyordu. Tavşanımızı bulduğumuzdan oldukça emindim. George onun peşindeydi ve her adımda birkaç santim ilerliyordu.

Onların yirmi otuz metre gerisindeydim ve hızla yer kaybediyordum. İkisi de pürüzlü ve engebeli kaldırımında sorun yaşıyor gibi görünmüyordu ama bir keresinde ayağım takıldı ve neredeyse tepetaklak düşüyordum. Ayaklarımı tuttum ama bu beni yavaşlattı.

Kadın, terk edilmiş havası veren endüstriyel görünümlü bir çift binanın arasındaki dar toprak yolda gözden kayboldu. George da köşede kaybolduğunda, bir yerlerden gelen ekstra bir hız patlaması buldum.

Aynı zamanda Adam'la aramızdaki kapalı bağı da parçaladım. Çılgınca girişimime boyun eğdi ama bağımıza bir şey yapmıştım... Bir şekilde yaralanmış, kanıyor gibiydi. Ama bunun için daha sonra endişelenecektim. George'u güvende tutmam gerekiyordu.

Köşeyi döndüm ve George'un hızla kadına yaklaştığını gördüm - hızını kasten yavaşlattığından oldukça emindim. Bir kadın cenin pozisyonunda binaya doğru kıvrılmıştı, yüzü Sanki saklanmaya çalışıyormuş gibi duvara yaslanmıştı. Ama hareket etmiyordu ve içgüdülerim bana onun bir tehdit olmadığını söylüyordu, ben de yanından geçip gittim.

"George, dur!" Bu emir bir Alfa kurtadının gücüyle çınlıyordu, çünkü onu Adam'dan çalmıştım.

George olduğu yerde durdu, kadın da öyle. duman canavarı. Binanın önünden koşarak geçtiler ve daha iyi günlerde küçük bir park yeri olabilecek bir yerde durdular. Ben de durdum.

George'a "Buraya gel," dedim. Arka cebimdeki cep telefonum çalmaya başladı. Muhtemelen Adam aramızdaki bağı neden kopardığımı merak ediyordu. Ama ben meşguldüm. George'a tekrar söyledim, "Eğer seni ısırsa, iradeni çalar. Aiden, seni ele geçirdiğinde öldüreceğini söylüyor." Ya da ölecekti. Aiden bu konuda net değildi, bu yüzden ben de değildim.

İrademi çalamadığında beni öldürmeye çalışmıştı, bu yüzden söylediklerimin iyi bir bahis olduğunu düşündüm. Akan su ısırıkla arasındaki bağlantıyı düşündüm ama aklıma yuttuğum duman geldi. Belki de bugün tekrar denemek için içimde yeterince kalmıştı. İşe yaramamıştı.

George gözlerini kadından ayırmıyordu ama bana itaat etti; omuz omuza durana kadar hızla geri çekildi.

"George," dedim. "Arkamızdaki binanın duvarına yaslanmış yerde yatan biri var, solumda."

Omzumun üzerinden baktı ve homurdandı, "Bunu kaçırdım." Arkamdan yürüdü -yaratıktan bizi koruyacağıma güvenerek bana iltifat etti.

Kadın olduğu yerde kaldı ve kaşlarını çatarak bana baktı.

"Siz kimsiniz?" diye sordu. Sanki İspanyolca konuşuyormuş gibi değil de İngilizce ona zor geliyormuş gibi konuşuyordu. Aksanını daha önce hiç duymamıştım. Kelime seçimi tuhaf olsa da, bu sesindeki öfkeyi azaltmıyordu. "Benim gücüm büyük. Neden benim değilsin?"

"Bilmiyorum," dedim ona. "Ne istiyorsun?"

Gözlerini bana dikti. "Eğer o aptal adam bizi durdurmasaydı. Çok fazla ölü olurdu ve benim daha fazla gücüm olurdu. Seni almaya yetecek kadar."

"Öldürdüğünüz insanlardan güç mü alıyorsunuz?" Ben sordum.

"Aptal seni," diye alay etti. "Ölüm güçlü bir büyüdür. Kuklalarım öldürür ve bana bu büyüü verir."

George bana yaklaştı ve hemen sağımda durdu. "Ceset," dedi bana ve sesi biraz korkmuş gibiydi. Aynı zamanda kurt adam olan bir polis memurunu korkutmak için çok şey gerekiyordu. "Onun cesedi."

Kadın ellerini hiç de seksi olmayan, biraz müstehcen bir şekilde vücudunda gezdirerek, "Bunu öldürün," dedi. "Bu artık benim. İçinde Bu şekilde seni öldürürüm ve büyü boşa gider. Ölümü kendi bedenimde yiyemem, sadece kuklalar aracılığıyla yiyebilirim. Kurallar. Aptal kurallar."

Bize çok fazla bilgi verdiğini düşünüyordum ama sanki George ve benimle konuşmuyor gibiydi. Sanki düşüncelerini açıklıyordu.

Bu yaratık kim bilir ne kadar zamandır Underhill'de yaşıyordu ve Underhill büyüünün bol olduğu bir yerdi. Belki de burada kurallar Tepealtı'ndakinden farklıydı ve bu yaratık onları yüksek sesle çözmeye çalışıyordu. Kendi büyüünü güçlendirmekte zorlanıyor ve bunu telafi etmek için insanları öldürüyor gibi görünüyordu.

Bir konuda kararını vermişti, konuşmadan önce gözlerinden anladım. "Ölü ve sen bir sorun değilsin, küçük köpek. Pişmanım çünkü senden yiyeceğim çok güç var. Ama şimdi ölmeyi daha sonra güçlenmeye tercih ederim."

Ve bizi suçladı.

George ona saldırırken Sig'imi çekerek geriye savruldu. Beni uyarmasına gerek yoktu, ikimiz de bu tür senaryolarda kimin daha iyi dövüştüğünü biliyorduk. Silahı çıkardım ve doğrulttum ama dövüş güvenli bir atış için çok hızlı ilerliyordu.

George sadece benden daha iyi değildi, silahsız insan dövüşünde de en iyi savaşçılarımızdan biriydi. Adam'ın bana söylediğine göre, Adam sürünün başına geçmeden önce tecrübeliydi ve Adam onu bu becerilerini geliştirmeye zorlamıştı.

Canavar, kadın formunda savaşmakta biraz zorlanıyor gibiydi. Daha ağır olmaya alışkın olduğu, denediği yöntemden anlaşılıyordu.

ağırlığını kullanmak için. Ayrıca kaldıraç ve kör kuvvet yerine diş ve pençelerle dövüşmeye alışkındı. Öyle bile olsa, dövüş bana oldukça eşit göründü.

"Seni ısırmasına izin verme," diye hatırlattım George'a, gerçi bunu zaten biliyordu. Bunu tekrarlamamın nedeni daha çok bir şeyin zihninizi ele geçirebileceği fikrinden dehşete düşmemdi.

Bunun yararlı bir tavsiye olduğundan bile emin değildim, çünkü endişelenmesi gerekenin sadece bir ısırık olduğundan emin değildim. Bir yarıyı betona çevirmişti. Büyüsünün kurallarını anlamıyordum ve bu beni korkutuyordu. Neler yapabileceğini bilmeden kimseyi güvende tutamazdım.

Ağırlığı alışık olduğu gibi olmayabilirdi ama güçlüydü. Ve George'la dövüştükçe, sahip olduklarını kullanmakta daha iyi hale geliyordu. Döndü ve George -onu buruşturup bir çöp kutusuna atabilecekmiş gibi görünen George- havaya fırladı.

George binanın kenarına çarpmadan önce ona üç kez ateş ettim. Sig'imin on mermilik şarjörü vardı ve boşalana kadar ateş etmeyi bırakmadım. On beş metreden daha uzakta durmuyordum, her atışım hedefe isabet ediyordu.

İlk kurşun alnının ortasına isabet ettiğinde olduğu yerde durdu. İkinci ve üçüncü atışlar elmacık kemiğine, gözünün hemen altına isabet etti. İlk üç atış gövdesini bana doğru biraz sarsmış, vücudunu üç çeyrek cepheden görebileceğim şekilde açılı hale getirmişti.

Sonraki üçünü göğsüne, bir insanın kalbinin olması gereken yere koydum. Gerçekte ne olduğunu bilmediğim için sonraki üç kurşun göğsünün diğer tarafına geldi. Son kurşunu sağ gözüne sıktım.

Boş silahı elimde tuttum çünkü oldukça iyi bir silah olabilirdi. Ayaklarımı iyi bir denge pozisyonu olan at duruşuna getirdim. George ayağa fırladı ve tam önümde durmak için iki koşu adımı attı, böylece onunla tekrar çatışmaya girecek ilk kişi o olacaktı.

Orada öylece duruyordu, biraz sallanıyordu. Karanlık delikler vardı. Kurşunların girdiği yerde. Ama kan yoktu, hatta kan kokusu bile yoktu, sadece barutun keskin kokusu ve benim alıştığım koku vardı. bu yaratıkla ilişkilendirmek.

Arkamızda, çarpan ayak sesleri, yarı kazada toplanan polis memurlarının silah seslerini duyduklarını ve geldiklerini duyuruyordu. O sırada

Yaratık da onları duydu, başını eğdi, bana gülümsedi ve eriyip gitti.

duman hızla dağıldı ve beraberinde büyü kokusunu da götürdü.

Yumuşak metalik bir ses, sert çakıllara çarpan on mermiye eşlik etti.

"Siktir," dedi arkamdan bir kadın sesi.

Döndüğümde üniformalı bir polis memuru gördüm, silahını çıkarmış ve kadının bulunduğu yere doğrultmuştu. Canavarın çözüldüğünü görmemiş olan bir sonraki memur da silahını bana doğrultmuştu.

"Silahını bırak," dedi.

George ellerini havaya kaldırdı ve homurdandı. "Greenhorn." Binalar arasındaki küçük boşluk Pasco Polisi ile dolarken, kurdunu kontrol altına almaya çalışarak nefesini içine çekti. "Burada hepimiz iyi adamlarız." dediğinde gözleri, kurdun hâlâ kavgaya hazır olduğunu gösteren parlak sarı renkte parlıyordu. Geri çekil, Patton."

Yine de silahımı yere koydum, bir adam tarafından vurulmak istemedim. Aşırı hevesli ya da korkmuş bir memur. .40 kalibrelik bir silahla on kez ateş edebileceğim ve onu şaşırtmaktan başka bir şey yapamayacağım bir yaratığa karşı pek bir savunma olmayacak gibiydi.

"O şey de neydi?" diye sordu olay yerine ilk gelen polis memuru.

"Bilmiyoruz," diye homurdandı George. "Ama yarıçapı çimentoya çeviren şey buydu."

Polis memurlarından biri kısık bir sesle "Beton," dedi. "Çimento, beton elde etmek için suyla karıştırdığınız şeydir."

George onu görmezden geldi, bunun yerine eski binaya yaslanmış, çete etiketi özentisinin hemen altındaki cesede doğru yürüdü. Dokunmadan diz çöktü.

"On altı yaşlarında," dedi... bana, diye düşündüm. "Kokusu traktörün her yerinde. Lanet olası sürücü kırk yaşında, eğer bir günlükse."

"Kırk iki," dedi birisi. "Onu yasal ücret karşılığında alabiliriz."

Boş silahımı yere bıraktım ve cesede doğru yürüdüm. Sıra dışı bir koku alamıyordum. George'un yanında diz çöktüm ve "Emin olmak için ona dokunmalıyım" dedim.

"Yap," dedi.

Parmağımı boynuna götürdüm ve yaratığın giydiği kıyafeti giydiğini fark ettim. Daha ne olduğunu anlayamadan üzerime sihir kokusu yayıldı. Sanki, diye düşündüm, bütün yol boyunca

Ben ona dokunup serbest bırakana kadar büyü tamamen bedenin içine hapsolmuştu.

"Bu berbat," dedi hemen arkamdan bir ses.

Başımı çevirdim ve George'a oldukça sert bir şekilde çarparak başladım. Kendini sabitlemek için bir elini uzatırken, benim baktığım yere baktı, vücudu gergin ve harekete hazırdı.

Canavar yaşlı görünüyordu, genç bir kadın şeklinde olsa bile. Omzumun üzerinden cesede, onun vücuduna bakan bu kız çok gençti. Canavarın giydiği yüz ve vücut aynıydı ama bunu canlandıran her neyse, bizim canavarımız değildi.

Gözlerime baktı, kolları göğüs kafesinin etrafına sarılmıştı.

"Kahretsin," dedi. "Sanırım annem haklıydı. Bir gün beni almak isteyen herhangi bir yabancıyla arabaya atladığım için pişman olacağımı söylemişti." Onun

Sesi duman canavarınıninkine benziyordu ama İngilizcesi aksansızdı ve kelimelerinin ritmi daha yumuşaktı.

Üzerinde kimliği olmayabilir, diye düşündüm isteksizce. İhtiyacımız olan bilgiye sahip olabilirdi. Onu güçlendirme riskini almaya karar verdim, ancak herhangi birini bu hüznü küçük mekâna dadanmaya mahkûm etmek pek nazik görünmüyordu. Belki sokağın aşağısındaki neşeli fırına gidebilirdi.

"Adın ne senin?" diye sordum.

"Liv gibi, hani şu canavarların olduğu filmde beyaz atın üzerinde olan aktris gibi," dedi. "Liv Mendoza."

"Bana ne olduğunu anlatabilir misin?" diye sordum.

Hayalet titredi. "Benzin istasyonunun arkasındaydım-" Bana suçlu bir bakış attı. "Ne yaptığımı boş ver. Seni ilgilendirmez. Her neyse, bu tavşan çıktı ve beni ısırды, tam buramı." Kolunu uzattı ve kabuk bağlamış iki yara belirdi. "Ve sonra bir şey kafamın içine oturdu ve gösteriyi yönetti. Bir anda kontrolü ele geçirdi." Bir gözyaşı belirdi ve eliyle sildi. bileğinin arkasına vurdu. "Bir telefon görüşmesi bile yapamadım. Ve benimle işi bittiğinde, bir yılanın deri değiştirmesi gibi bedenimi bir kenara attı." Gözlerini benden kaçırdı. "Keşke" dedi, "bir sahilde ölseydim. Ya da filmlerde gördüğünüz o çiçekli çayırlardan birinde. Çiçekleri severim."

"Kiminle konuşuyorsun, Mercy?" diye sordu George.

Elimi kaldırdım ama o gitmişti ve Pasco Polisi'nin çoğu bana bakıyordu. Umarım temelli gitmiştir.

Omuz silktim, iç çektim ve onlara "Ölü insanlar görüyorum" dedim.

- - -

MAVI KÖPRÜDEN SÜRÜNEREK GEÇERKEN TELEFONUM ÇALDI.

arabamın bagajındaki parçalarla birlikte garaja götürdüm. Şansımı denedim ve Ekran. Adam'dı. Köprüyü geçip onu geri aramak için kenara çekebileceğim bir caddeye ulaşmam beş altı dakika daha sürdü. Adam'dan altı cevapsız arama almıştım.

"Hey," dedim.

"Başım ağrıyor," dedi Adam söze girmeden. "Ne oldu?"

Duman canavarıyla yüzleşmenin adrenalini azalmaya başladığı için ben de öyle yaptım. Bağımızı dürttüm. Garip kanama hissi gitmişti, ancak baş ağrımın nedeni kesinlikle bağı. Onunla oynamam beni irkiltti.

"Kes şunu," dedi Adam. "Bana ne olduğunu anlat."

Ben de anlattım.

- - -

EVE GELDİĞİMDE TÜM HİKAYEYİ TAD VE ZEE'YE TEKRAR ETMEK ZORUNDA KALDIM.

Elimde. Hikayeyi Anna'nın hayaletini ilk gördüğüm andan bugünkü yüzleşmeye kadar yeniden başlattım ve onlarla daha önce konuştuğumda atladığım ya da geçiştirdiğim parçaları ekledim.

İşim bittiğinde Tad, "Bu bir Skinwalker mı?" diye sordu.

Zee sadece homurdandı ve ben konuştuğum süre boyunca bize gevezelik eden cırcırıyla cıvataları gevşetmeye devam etti. Tad hikâyenin yarısında çalışmayı bırakmıştı ama Zee, yüz ifadesi gittikçe daha da kötüleşmesine rağmen çalışmaya devam etti.

Telefonum bir mesajla çınladı ve işler bu haldeyken bunu görmezden gelemezdim.

"Sanmıyorum," dedim telefonumu çıkararak. "Underhill'de vampirler var ama orada deri değiştirenlere inanır mıyım bilmiyorum." Onlardan biriyle hiç karşılaşmamıştım ve karşılaşmak da umurumda değildi.

Mesaj Aiden'dandı, hem Adam'a hem de bana gönderilmişti.

Tilly duman canavarını doğruladı. Başka kaçan olmadığını söylüyor. Onu avlamaya yardım edemediği için üzgün. Canavarları öldürmekte iyi olduğunu benden biliyor. Sana iyi şanslar diliyor. Bu benim hatam, çok üzgünüm.

Aiden'in mesajını onlara yüksek sesle okudum - sonuncusu hariç her şeyi saçma sapan bir cümleydi.

"Hayır," dedi Zee. "O bir Skinwalker değil. Skinwalker'lar bu toprakların yerlileridir. Bu Eski Ülke'den gelen bir şey."

"Ne olduğunu biliyor musun?" Ben sordum.

"*Nein*," dedi. "Bir şeyi başka bir şeye dönüştüren bir yaratık. Duman gibi görünen bir büyüyle birini istila edebilir. Bu büyüyü kullanarak kurbanlarını kendisi için öldürecek kuklalara dönüştürür, böylece bu ölümlerden güç kazanır. Ve sonra kukla olarak kullandığı kişilerin formlarını taklit edebilir." Kaşlarını çatı. "Büyünün kuralları vardır, Mercy. Özellikle de Fae'ler için.

Dönüşüm büyüsü - bu nadirdir ve sadece birkaç tür fae'ye aittir -Ama Gri Lordların birkaçı hariç, bunlar genellikle güçlü yaratıklar değildir."

Ne yaptığını ve yapmadığını düşündüm. "George'u ya da beni betona dönüştürmedi," dedim ona. "Belki de bunu sadece cansız şeylerle yapabiliyordur?"

Zee, "Genelde bu tür bir büyü için canlı ya da cansız olmanın bir önemi yoktur," dedi. "Ama seni dönüştürmemiş olması tüm büyüsünü kullandığını gösteriyor."

"Tamam," dedim.

"Yani," diye kabul etti. "Ama sahip olduğu bu diğer büyü, bir fae büyüsü için garip bir şekilde karmaşık."

Başını iki yana salladı. "Yaşayan bir varlığı ısır ve büyü ile istila et. vücudu ele geçirmesini sağlayan bir duman olarak ortaya çıkar. Daha sonra öldürdüğü kişinin şekline bürünecek kadar güç kazanmak için o bedeni öldürmek için kullanması gerekir."

"Böyle söyleyince kulağa çok tuhaf geliyor," dedi Tad.

Zee başını salladı. "Daha çok lanetli bir eserin üzerinde bulabileceğiniz bir şeye benziyor. Bir dizi adımın ardından bir sonraki adımı atmanızı sağlayan sonuçlar. I

Buna benzer büyüleri olan birkaç fae tanıyorum; daha zayıf fae'lerin karmaşık büyüleri yapabilmelerini sağlıyor. Ama onların büyüsü bu adımların hiçbirini kullanmıyor."

Tekrar başını salladı. "Bu gece gidip Mike Amca ile konuşacağım." Bana spekülatif bir bakış attı. "Beauclaire ile temasa geçebilirsin. Benden önce seninle konuşacaktır."

Aiden da bunu önermişti, ellerimi kaldırdım. "Ben Lugh'un oğlunun kişisel iletişim çemberinde değilim. Gri Lordlar benim maaş derecem çok üstünde."

Zee omuz silkmeden önce bir süre bana şüpheyile baktı. "Pekala, *Liebchen*. Belki Mike Amca Beauclaire ile konuşabilir."

Telefonum tekrar çaldı, bu sefer Darryl'den geliyordu ve Adam'la bana gönderilmişti.

Ogden aradı. Evinde yanlış bir şeyler olduğundan endişelenmiş. Auriele ve ben ona katılacağız ve üçümüz evine geri döneceğiz. Gerektiğinde sizi bilgilendireceğiz.

Adam hemen cevap verdi.

Yardıma ihtiyacınız var mı?

Darryl'in dediği gibi: **Hayır. Kaynakları harekete geçirme girişimi olabilir. Auriele toparlanmaları için genel bir uyarı gönderdi.**

Adam cevap verdi: **Tamam. Beni haberdar edin.**

Yüzüme bakan Tad, "Ne oldu?" diye sordu.

"Auriele haklıydı," dedim. "İstilacı kurtlar oyunlarına başladılar."

Tad telefonumu aldı ve mesajları okudu. "Ogden kim?"

"Kurtlarımızdan biri," dedim. "Sessizdir. İçine kapanıktır ve sorun çıkarmaz. O bir sözleşme avukatı."

Ogden daha az baskın kurtlardan biriydi. Ay avlarına ve Darryl ya da Warren'in kapısında belirip onu alıkoymadığı kadar sürü kahvaltılarına gelirdi. Sürüye katıldığımdan beri onunla belki dört kelime konuşmuşumdur. Ama onu tanıyan sürü arkadaşları tarafından çok sevilir ve saygı görürdü.

"Eve kadar eşlik edecek birine ihtiyacın var mı?" diye sordu Zee.

Bunu düşündüm. "Belki iyi bir fikir ama önce şu iki arabayı halledelim. Böylece sana bugün için ödeme yapabilecek kadar param olabilir."

"Endişelenmiyorum," dedi Zee sakince. "İnsanlar bana öyle ya da böyle her zaman ödeme yapar."

Biraz şaka yapıyordu. Ama gerçekten değil.

- - -

İŞİMİZ BITMEK ÜZEREYKEN ADAM BANA EVE KADAR EŞLİK ETMEK İÇİN UĞRADI.

o gün için arabalar.

Ofise girdiğinde hepimiz ona baktık ama Tad sordu: "Darryl'den haber aldınız mı? Herkes iyi mi?"

Adam homurdandı. "Bütün gün burada dedikodu yapmaktan başka ne yapıyorsun?" Tad'e sırttı. "Onlar iyi. İki tarafta da ceset yok."

Onu uzun zamandır görmediğim kadar iyi bir ruh halinde görünüyordu. Bunun neden olabileceğini düşündüm ve sonunda kızarmamayı başardım.

"Peki ne oldu?" Ben sordum.

"Darryl ve Auriele, Harolford'un sürüsünden iki kişiyi Ogden'in arka bahçesinde saklanırken buldular, ikisi de kurt formundaydı. Bir kavga olmuş ama kısa sürmüş çünkü diğerlerine açıkça çatışmaya girmemeleri söylenmiş. Kaçıp kaçmadıklarından emin değiliz. Çünkü Darryl ve Auriele ile de karşılaşmayı beklemiyorlardı ya da Ogden'i korkutmaktan başka bir şey yapmayı düşünmemişlerdi."

Adam aniden sırttı. "Ogden tüm hikâyeyi anlatmak için beni aradı ve istilacı ordunun altısını da öldürmüş olsalardı sesi daha neşeli çıkamazdı. Zaferlerini kutlamak için üçü pizza ile bizim eve doğru yola çıktılar." Tad ve Zee'ye baktı. "Bize katılmak isterseniz sizi doyuracak kadar var."

"Hayır," dedi Tad. "Jesse ve arkadaşlarını paten sahasına götürmek için görevlendirildim. Tuhaf kurt meselesi çözülene kadar korumasız gitmesine izin vermeyeceğini bildiği için mi beni istedi anlayamıyorum. Ya da bir kızla çöpçatanlık yapmaya mı çalışıyor? benimle konuşmaya çalışıyor ama tek kelime bile edemiyor. Ya da o kıza dünyada en son konuşması gereken kişinin ben olduğumu kanıtlamaya çalışıyorum.

aşık oldum." Adam'a alaycı bir bakış attı. "Bütün bu olanlarla eğlenmeye karar verdim."

- - -

ADAM BENİM HIRPALANMIŞ AMA İYİLEŞMEKTE OLAN JETTA'MI TAKIP ETTİ. SUV'a vampirler tarafından sürülen bir TIR çarpmıştı - bu siyah ve

Daha yeni olması dışında tıpkı eskisi gibi parlaktı. Koyu gri gibi daha cüretkâr bir şey alması için yaptığım girişimlere direnmişti.

Bu eve dönüş yolculuğunun şu anki hayatlarımızı simgelediğini düşündüm. O kendi yalnızlık kalesinde, ben ise sadece yolda ilerlemekte oldukça başarılı olan hırpalanmış aracımda. Birlikte ama ayrı. Adam beni incitmeye çalışabilecek herhangi bir dış güçten elinden geldiğince koruyor ama içeri girmeme izin vermiyordu.

- - -

DARRYL, AURIELE VE OGDEN HIRÇIN BİR ŞEKİLDE EVE GİRDİLER.

savaş kalıntıları. O ana kadar bu kalıntılar çoğunlukla, çoktan kapanmış yaraların kanıyla lekelenmiş kir ve yırtık giysilerdi

-Ve başarılı bir dövüşün savaştan doğan yüksek adrenalini. Gözlerindeki canavarlarla dövüş anlarını tekrar hatırladıkça kahkaha ve sohbet dalgası yarattılar.

"Aradım," diye duyurdu Ogden tüm ev halkına. "Evime gittim İşten eve dönerken bir şeylerin yolunda gitmediğini fark ettim." Adam'a utangaç bir bakış attı. "Söylediklerinizi dikkate alarak durmadım efendim. Uptown Alışveriş Merkezi'ne gittim ve Darryl'i aradım."

"Ve biz," diye mırıldandı Auriele, onu aylardır gördüğüm kadar mutluydu, "Ogden'in arka bahçesinde birkaç başıboş hayvan bulduk. Kurt formundaydılar, hangileri olduğunu bilmiyoruz. Onları kuyrukları bacaklarının arasında eve gönderdik."

O gece başka bir olay daha oldu. Warren evine giderken dört kurt onu gafil avlamaya çalışmış. Kyle dolu bir tüfekte dışarı çıktı ve birini kalçasından vurdu. Diğerleri geri çekildi.

"Warren telefonda, "Kyle ve benim ev idaresinden bir mektup daha alacağımızı umuyorum," dedi. Daha az komşusu olan bir yere taşınmayı düşünüyoruz ama Kyle Dick ve Jane'i geride bırakmak istemiyor."

Dick ve Jane, Kyle'ın fuayesinde gerçek boyutlarda iki çıplak heykeldi. Kyle evi satın aldığı anda onlar da evdeydi. Onları bulmaktan büyük keyif alıyordu.

onları giydirmek için çirkin kıyafetler. Onları son gördüğümde Jane çim etek giyiyordu ve başka bir şey giymiyordu, Dick ise erkeklik organının üzerinde bir sincap kuklası taşıyordu.

"Heykeller hareket ettirilebilir," diye yorum yaptım.

Telefonda konuşan Adam'dı ama hepimiz dinliyorduk. "Kyle inatçıdır," dedi Warren. "Ve Bay Francis, bizim eski çekişmeli komşusu öldü, bu da HOA'nın yelkenlerini suya indirdi. Kyle'dan biraz korkuyorlar çünkü o bir avukat."

"Ve Kyle'la tanıştıkları için," dedi Ogden; evini başarıyla savunmanın etkileri onu her zamankinden daha geveze yapmıştı. Gerçi alçak bir tonda söylenmişti, bu yüzden Warren'ın bunu duyması gerektiğini sanmıyorum ama duydu.

"Ve Kyle'la tanıştıkları için," diye neşeyle kabul etti Warren. "Seçtiği işteki köpekbalığı şöhretinden mi daha çok korkuyorlar bilmiyorum. ya da onu zorlarsa evin üzerinde dev bir penis uçurtması uçurmak gibi HOA sözleşmesine aykırı olmayan korkunç bir şey bulacağını söyledi."

"Hangi dört kurt olduğunu söyleyebilir misiniz?" Ben sordum.

"İki Palsik insan formundaydı," dedi Warren. "Diğer ikisi kurtlardı ve hangileri olduğunu bilmiyorum. Kyle ikisinden büyük olanını vurdu. İyileşecek, gümüş mühimmat değildi ama bu biraz zaman alacak. Bu tüfek Mercy'nin .444 Marlin'i kadar büyük değil ama .30-06'ydı ve çok fazla durdurma gücü var. Onu taşımak zorunda kaldılar."

"Yaralandın mı?" diye sordu Adam.

"Hayır, patron," dedi Warren. "Kyle büyük kötü kurtların bana zarar vermesini engelledi. Ona içeride kalmasını ve seni aramasını söylememe rağmen."

"Dörde bir," dedi Kyle açıkça. "Hiç şansları yoktu." Yalan söylüyordu ama kimsenin buna inanmasını istemiyordu. "Ama sonuçlarına katlanmadan kaç kez birini vurma fırsatı bulabilirim ki?"

Warren bir ses çıkardı. Hırıltı mı yoksa mırıltı mı olduğunu anlayamadım. "Gitmem gerek patron. Biriyle mantıklı bir şekilde konuşmalıyım."

- - -

O GECE STEFAN'I İKİ KEZ ARAMAYA ÇALIŞTIM. İKİNCİ SEFERİNDE BIRAKTIM.

Telefonunu. Telefonuma cevap vermedi.

7

CUMARTESİ GÜNÜ İŞTEN EVE GEÇ GELDİM. LUCIA BENİ KURTARDI tek başıma yedim. Bu yalnız olduğum anlamına gelmiyor.

Sürünün evinde fazladan bir kurt adam tutuyorduk çünkü Kyle'ın kurtlardan birini vurduğu geceden beri, kurtadam, duman canavarı ya da vampir olsun, yabancıların ne postunu ne de kılını görmüştük. Bu gece fazladan kurtadamımız Ben'di. Ben yemek yerken mutfak masasında karşıma oturdu ve bana yıkıcı BT personelinin (bilgisayar programcıları, sistem operatörleri ve veritabanı yöneticilerini içeriyordu) sorumlu olması gereken talihsiz şirket köleleriyle akıl oyunları oynamak için devam eden çabalarındaki bir olayı anlattı.

Bu bölümde (bunların çoğunun isimsiz failinin Ben'in kendisi olduğundan oldukça emindim) en seilmeyen yöneticilerden birinin e-postasını, gönderdiği her e-postanın bir kopyasını karısına ve patronuna da gönderecek şekilde ayarlamışlardı. Bu e-postalar, yönetici ile İK çalışanlarından biri arasında geçen müstehcen aşk mektuplarını da içeriyordu. Ben beni temin etti - bir örnekle daha iyi bir çiftin başına gelemeyeceğinin kanıtı olarak karşılaştılar. Bu olay daha bugün yaşandığı için nihai sonuç henüz belirlenmemiştir.

Beni güldürdü, sanırım amacı da buydu, yanında getirdiği bazı işleri yapmak için yanımdan ayrılmadan önce.

Jesse'nin bazı arkadaşları vardı ve Ben gittikten sonra iki kez yiyecek için mutfaka girdiler. Patlamış mısır yaptılar ve almak için geri dönmek zorunda kaldılar. Her iki seferde de Jesse'nin arkadaşı Izzy bana garip bir şekilde

özür dileyen bakışlar. Ama Izzy'nin ne için özür dilemesi gerektiği konusunda endişelenmek için kendi artan mutsuzluğumdan çok fazla dikkatim dağılmıştı.

İlk zaferime rağmen, Adam ben yatana kadar dışarıda kalma çabalarına devam etti. Son birkaç gündür misafir odasında uyuyordu. geceleri beni uyandırmamak için. Adam çaba göstermek istemiyorsa, ne yaptığının bir önemi olmadığına dair kesin inancım, mutsuzluğumu daha da karmaşık hale getiriyordu. Bir ilişki iki yönlü bir yoldu. Ben savaşırdım ama o da savaşmalıydı.

Jesse'nin arkadaşları çeşitli evlerine gittiler. Jesse yatmaya gitti. Yarım saatlik bir iç tartışmadan sonra Adam'dan vazgeçtim ve onun yolundan gittim.

Yatmaya hazırlanırken pencereden dışarı bakmama ne sebep oldu bilmiyorum.

Wulfe yedek parça arabamın tavanına uzanmıştı. Seçtiği sahnenin dört köşesine küçük LED fenerler yerleştirmişti; hepsi de gece görüşünü koruyan kırmızı ışığa ayarlanmıştı. Rabbit küçük bir arabaydı, bu yüzden Wulfe'un

bacaklar ve çıplak ayaklar ön camdan aşağı düştü.

Ve yakın zamanda uyuma şansım da kalmamıştı.

Çıplak olduğundan oldukça emindim ama bunu söylemek zordu çünkü yaramaz yerleri büyük bir beyaz karton parçasıyla kapatılmıştı. Kartona çizilmiş bir resim vardı; kabaca çizilmiş kırmızı bir çiçek ve üzerinde iki Uzun bir sapın dibindeki yapraklar, kartonun kapladığı anatomi parçalarına oldukça benziyordu. Wulfe henüz genç bir delikanlıyken ölmüştü. Solgun saçları, asla yaşlanmayacak ama aynı zamanda tam olarak olgunlaşmamış yüz hatlarının vaat ettiklerini asla yerine getiremeyecek bir yüzü çerçevesiyordu. Jesse'den daha genç görünüyordu.

Teatral sahnelemesinin üzerimde nasıl bir etki yaratmasını amaçladığından emin değildim ama beni üzmeyi amaçlamadığından oldukça emindim.

Vampir ona baktığımı gördü ve tam kapım çalınırken bana bir öpücük kondurdu.

"Bir dakika," dedim ve bornozumu kapıp üzerime sardım.

Ben'di.

"Merhamet," dedi. "Wulfe'un dışarıda dolaşması için geçerli bir neden var mı? Her yerde onun kokusunu alıyorum." Görünüşe göre, Wulfe'un Tavşanımın üzerindeki tutku oyununu görmemişti.

Hiç küfür kullanmaması Wulfe'un onu ne kadar rahatsız ettiğinin bir göstergesiydi.

"Beni takip ediyor," dedim ona. Wulfe'un Adam'ın sürüye sunduğu tehditlerden biri olmadığını unutmuştum.

Ben'in kaşları saç çizgisine doğru fırladı. "Affedersiniz? Tekrar edebilir misiniz?"

Ve normale dönmüştü.

Ben'in ilk seferinde beni gayet iyi duyduğunu bildiğim halde, "Bize beni takip ettiğini söyledi," dedim tekrar.

"Tamam," dedi ve ardından yaratıcı bir şekilde birkaç cümle ekledi "Bunu güvenliğinize önceden bildirirmeniz iyi olurdu, öyle değil mi?" şeklinde özetlenebilecek küfürler.

Haklıydı ve ben de bunu düşünmüştüm. "Adam sürüye söylemedi," dedim ona. "Bu yüzden gizli kalmasını isteyip istemediğini bilmiyordum ve sormak için de ortalıkta yoktu."

Ben dudaklarını sıkı ve kanıt olmadan onun da Adam'a kızgın olduğuna karar verdim. Sürünün ikimizi endişeyle izlediğini biliyordum. Ama şu anda mesele Adam değildi.

"Wulfe şu ana kadar saldırgan bir harekette bulunmadı," dedim Ben'e - aynı zamanda kendime de hatırlatarak. "Aslında beni nehre atarak duman iblisin ... duman canavarının üzerimdeki etkisini kıran ve hayatımı kurtaran oydu." İstediğim son şey Ben'in dışarı çıkıp Wulfe ile kavga etmesiydi. Kurtadamların sert olduğuna şüphe yoktu ama Ben, Wulfe'un sıkletinde değildi. Bu yüzden, "Belki de Wulfe'u öldürmek gibi bir niyeti yoktur," dedim. zarar verir."

"Aziz Elmo'nun kıllı kıcı zarar vermek niyetinde değil," diye patladı Ben. "Wulfe seni takip ediyorsa, dergi aboneliği satmak için yapmıyor. Lanet olsun, Mercy."

Değerlendirmesine tüm kalbimle katılmama rağmen omuz silktim. Etrafta korku içinde çılgınlıklar atarak koşturmak pek de faydalı değildi. "Şimdiye kadar Ben, tek yaptığı hayatımı kurtarmak oldu."

Ben ağzını açtı, sonra kaşlarını çatarak pencereye baktı. "Bu ışık nereden geliyor?" diye mırıldandı, ama bana değil. Yatak odasına doğru ilerledi ve pencereye doğru yürüdü. Birkaç saniye dışarı baktı ve sonra panjurları indirdi. Bana okunamayan bir bakış attı ve diğer pencerelerin de perdelerini indirdi.

Bana geri döndü ve çok nazik bir sesle, bir kez bile tekrarlamadan tam otuz saniye boyunca küfretti.

Sakinleştğinde, "Merhamet edin, bu eve elini kolunu sallayarak girebilir çünkü biz öldüğünü düşünürken lanet olası bir aptal onu buraya getirdi" dedi.

"Bence yine de içeri girebilirdi," dedim. "Bir vampir bilinçsiz olsa bile, onu evinize davet etmek zorundasınız yoksa gelemmez. Ogden onu içeri davet etmediğini söylüyor, en azından hatırladığı kadarıyla."

Ben, "Burada tek başına uyuman konusunda rahat olduğumu sanmıyorum. Adam nerede?"

"Biliyorsam ne olayım," dedim ona. Sesimde bir şey olmalı çünkü yüzü yumuşadı.

"Onun nesi var?" Ben sordu. "Son birkaç haftadır tam bir piç oldu."

Cümlesinin sonunda gözlerinde ani bir temkinli bakış belirdi - sanki bir süredir bu konuyu nasıl açacağını düşünüyormuş gibiydi. Ama bu konuyu şimdi açmayı beklemiyordu.

"Ben de en az onun kadar biliyorum," dedim Ben'e kararlılıkla. Sürünün, ikimizin de neler olup bittiğini gerçekten anlamadığını bilmesine gerek yoktu. "Bunu başka kimseyle tartışmayacağım."

"Asker," dedi başını sallayarak. Duruşunda bir rahatlama vardı. Sorunun ne olduğunu bildiğime inanması onun için yeterliydi. "Anlıyorum. Gidip vampiri kovmamı ister misin?"

Ben'in Wulfe'u uzaklaştırmak için dışarı çıkmasının Wulfe'un gitmesiyle sonuçlanacağına dair en ufak bir ihtimal bile yoktu. Ama bunun felaketle sonuçlandığı bir galaksi dolusu senaryo bulabilirim.

"Hayır," dedim. "Bence şu anda sadece oynuyor. Belki de bizi test ediyor. Onu ciddiye aldığımızı düşünmesine neden olacak bir şey yapmak istemiyorum." Ve bu bana bir fikir verdi.

Koridordaki dolaptan bir battaniye çıkardım - Costco'da satılan tüylü battaniyelerden. Bu şarap kırmızısıydı, bir vampir için uygundu. Yatağında hiç kullanmamıştım. Sanırım onu en son kullanan Christy'ydi, o yüzden benim ya da Adam'ın kokusunu almazdı. Vampirlerin keskin duyuları vardır ve bu battaniyeyle gönderdiğim mesaj konusunda çok dikkatli olmak istiyordum.

"Al," dedim ve Ben'e doğru ittim. "Bunu Wulfe'a götür. Ona benim ... hayır. Üşümesini istemediğimizi söyle."

Ben battaniyeyi aldı ama ben konuşurken olduğu yerde donup kalmıştı. Bir an kaşlarını çatdı, sonra başını salladı ve sonunda sırtıttı. "Kiminle uğraştığını bilmiyor."

Ben'in benim Wulfe'a uygun olduğumu düşünmesi güzeldi ama bu yanlış anlamayı sürdürmesi onun için tehlikeli olabilirdi.

"Ödümü koparıyor," dedim Ben'e ciddiyetle. "Seni de korkutmalı. Onu hafife alma. Zararsız olduğunu düşünerek seni kandırmasına izin verme. Ya da Adam'ın, benim ya da hatta Hanımefendi'nin Vampir sızısı onu yapmaya karar verdiği her şeyden alıkoyabilir. Ona battaniyeyi götür ve eve geri dön. Eğer onu eğlendirirsek, can sıkıntısından kimseyi öldürmek zorunda kalmayacaktır."

Yüzü ciddileşti. "Anlıyorum," dedi. "Hemen döneceğim."

O gitti ve ben dönmesini bekledim. Pencereden dışarıyı seyretmek istiyordum ama ona seyirci kalırsam Wulfe'un korkunç bir şey yapabileceğinden korkuyordum. Onu daha önce de korkunç şeyler yaparken görmüştüm.

Onun yerine mutfağa gidip bir kâse çıkardım. Uyumam gerekiyordu ama bunu bir süre başaramayacaktım. Çikolata parçacıklı kurabiyeleri karıştırdım. Sadece iki parti.

Joel ile paylaştığı süitte Lucia'nın sesinin mırıltısını duydum. Cevap veren bir ses yoktu-Joel son birkaç gündür insana dönüşmeyi başaramamıştı.

Aiden'in ateşi yeniden alevlenmişti ama henüz normal seviyeye ulaşmamıştı ve Joel'in ortaya çıkmasına izin verecek kadar volkan ruhunu susturamamıştı. Bu biraz cesaret kırıcıydı çünkü Joel'in daha fazla kontrol kazanmasını umuyorduk. Görünüşe göre Aiden bunun yerine Joel'in ateşini söndürmekte daha başarılı olmuş. En azından Joel kendi odasında kalabildi. presa Canario formundaydı, böylece evi yanlışlıkla yakması konusunda endişelenmemize gerek kalmadı.

Mutfakta yemek yaparken çıkardığım sesler Medea'yı uyuduğu karanlık köşeden çekip çıkardı. Tezgâhın üzerinde zıplamanın yasak olduğunu bildiği için ayak bileklerimin etrafında dolanıyordu. Çikolata parçalarını ve cevizleri karıştırmadan önce ona hamurdan küçük bir parça verdim. Yerken mırıldandı ve bu ses beni rahatlattı. Kediler üzgün ya da endişeli olduğunuzda size iyi arkadaşlık ederler.

Cevizler pakette tartışma konusuydu ama ben onları seviyordum ve bunları kendim için yapıyordum. Çikolataya ihtiyacım vardı çünkü Adam burada değildi.

Ve Ben'in dışarı çıkıp battaniyeyi teslim etmesi çok uzun sürdüğü için.

Adam'ın cipi garaj yolumuza mırıldanarak girdiğinde arka kapı açıldı ve Ben battaniyesiz içeri girdi.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Adam'ın kapısının kapanışını dinlememeye çalışarak sordum. Artık Adam gerçekten buradaydı ve ben gergindim. Ya beni gördüğünde mutsuz olduysa? Beni görmesinin Adam'ı mutsuz etmesini istemiyordum.

"Bilgiyi kurabiye hamuruyla takas edeceğim," diye pazarlık etti Ben; demek ki onu alıkoyan kötü bir şey değildi.

Çatal bıçak çekmecesinden temiz bir kaşık aldım, hamura batırdım ve ona doğru uzattım. Kaşığı almak için uzandığında, uzun kollu elbisesi aşağı kayarak bileğindeki iki küçük kırmızı izi ortaya çıkardı. Ve bu iki işaretten belli belirsiz dumanlar yükseliyordu. Aiden, tavşan beni ısırdıktan sonra yaralarımın çıkan dumandan düşmanımızı teşhis etmişti. O sırada ölmemeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki başka hiçbir şeye dikkat etmemiştim.

Aiden'in neden bahsettiğini şimdi anlamıştım. Kalbim durdu. Ben duman canavarı tarafından ısırılmıştı.

Eski Tavşanımın çatısında çıplak bir Wulfe gördükten sonra damarlarımda zaten hızla akan adrenaline karışan ani korkumun fark edilmemesini umarak izleri görmemiş gibi davrandım.

Ben'i kurtaracak kadar bilgim yoktu. Yeterince değil. Duman canavarının kurbanlarının bedenlerini ele geçirip onları yönlendirdiğini biliyordum. Duman canavarının

Bu kurbanlar güç kazanmak için başkalarını öldürüyordu ve daha sonra kuklasını öldürüp kendisini o kişinin bir kopyasına dönüştürebiliyordu. Ne istediği ya da neden istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Canavar tarafından ısırılan birini nasıl kurtaracağıma dair hiçbir fikrim yoktu ve bunu çözemezsem Ben kaybolurdu. Ve ağzı bozuk kurdumuzun olmadığı bir dünyaya katlanabileceğimi de bilmiyordum.

Önce ilk sorunlar, diye karar verdim. İlk sorun önümüzdeki birkaç dakika hayatta kalmaktı. Ben bir kurt adamdı. Bu benden daha güçlü olduğu anlamına geliyordu ve benden daha ağırdı. George'un aksine, Ben benden çok daha yavaştı. Belki beni nehre kadar kovalamasını sağlayabilirdim.

Adam'ın verandadaki ayak seslerini duydum, ama kaşığı yalayarak temizleyen Ben umursamaz görünüyordu. Çiftleşme bağımı panikle sertçe çektim ve Adam'ın yaklaşma sesi kesildi. Bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmasını ummak zorundaydım.

"Çikolata parçacıklı ister misin?" Ben sordum.

Kaşığı bana geri uzattı. Bir paket cips koydum ve çay kaşığını karışıma daldırmadan önce daha büyük kaşığımla karıştırdım - dikkatini dağıtmak adına hijyenik sorunları göz ardı ettim.

Adam kapıdan içeri girmemişti, bu yüzden onu yeterince uyardığıma dair makul bir umudum vardı. Ama uyarımı Ben'le ilişkilendirmesini sağlayacak şey neydi?

Ben gözlerini kapadı, tereyağı-tatlılık-ve-acı-çikolata kombinasyonu. İfadesinde bir farklılık var mıydı? Yoksa Ben'in kafasının içinde başka birinin olabileceğini bilmem mi bana böyle düşündürüyordu?

Yanılıyor olabilir miyim? Bu Ben miydi?

"Peki bana borçlu olduğun bilgi nedir?" Gözleri tekrar açıldığında sordum.

Bana bir adım daha yaklaştı ve beni mutfağın uzak tarafına kaçmaya itecek içgüdülerimle savaşmak zorunda kaldım.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu, sesi flörtözdü. İngiliz aksanı aynıydı ama konuşma ritmi yanlıştı. Ve düzeltmem gereken küfürler de yoktu.

"Wulfe gerçekten çıplak mıydı?" Ben sordum.

"Kurtlar genellikle çıplak olur," dedi şaka yapar gibi.

"Kesinlikle," diye kolayca kabul ettim.

Üst katta yumuşak bir pencere sesi duydum. Jesse'nin penceresi olduğunu biliyordum, ama evin seslerine aşına olmayan biri olsaydı, Belki de her evin normal sesleri olan çeşitli gıcırta ve iniltilerin arasına karışacaktı. Ben'in bu sesin ne anlama geldiğini bilip bilmediğini bilmiyordum. Onu ısırın canavarın Ben'in anılarının ne kadarına sahip olduğunu bilmiyordum.

Jesse'nin penceresine verandanın çatısından erişilebiliyordu; bu bir güvenlik sorunuuydu ama aynı zamanda evde kötü bir şey olması durumunda bir kaçış yoluydu. Adam risk ve faydanın dengeli olduğuna karar vermişti. Dinledim ama üst kattan başka ses gelmedi. Ya Adam Jesse'yi uyandırmamayı başarmıştı ya da Jesse bir şeyler olduğunu fark etmişti.

Ben kaşığı tekrar bana uzattı. Biraz daha hamur alıp uzattım. Ama bu sefer bileğimden tuttu.

"Bir sırrım var," dedi.

Bana zarar vermiyordu. Bileğimin onun ellerinde gevşemesine izin verdim. "Bu da ne?" diye sordum.

"İşaretleri görmene izin verdim," dedi bana. "Hatta tavşanı giyerken bu vücudu işaretlediğimden emin oldum, böylece neye baktığınızı bilecektiniz."

"Bunu neden yaptın?" diye sordum.

Merdivenlerde bir gıcirtı mı vardı? Derin bir nefes aldım ve duman canavarının büyüünü kokladım. Ciğerlerimi doldurdu ve başka hiçbir şeyin kokusunu alamadım.

"Ne yapacağını görmek istedim," dedi. "Neden seni alamıyorum? Seni öldürebilirim, geçen gece neredeyse öldürüyordum. Ama seni öldürebilmem için Fae lordlarının en güçlüleri dışında kimseyi alamazsın. Sen hiç de Fae değilsin. Nesin sen?"

"Kaos," dedim ona.

Kaşları çatıldı ve gözleri öfkenin başlangıcıyla daraldı. Daha fazla şey söyleyebilirdi. Ama bodrumdan hızlı ayak sesleri geldi ve Aiden mutfığa daldı.

Canavarın büyüü arttı. Pasco tünelinin güvenlik rayının betonuyla birleşen o tırın görüntüleri kafamda dans etti. Bunu yaşayan bir varlığa yapabileceğini bilmiyordum; hayat sihri etkiler. Sadece karbon bileşikleri olabilirdik, ama yaşama haliyle ilgili büyüü bir şey vardı.

Ama canavar Aiden'ı görünce büyü biriktiriyorsa, neler yapabileceğini görmek için beklemeye niyetim yoktu. Aiden dikkatini dağıtırken bileğimi büküm, kendi bileğimle onun bileğini kavradım ve dengesini bozmak için kalçamı döndürdüm. Aynı anda dizine olabildiğince sert bir tekme attım. Dizi sesli bir şekilde patladığında homurdandı ve beni istemsizce bıraktı, ben de bırakıp geri sıçradım.

Bu hamlenin birkaç karşı hamlesi vardı -Ben bunları biliyordu ama bedenini kontrol eden yaratık savunma yapmak için hiçbir çaba göstermedi. Saldırım hızlı ve içgüdüsel ve canavarı hazırlıksız yakalamıştı. Canavarın Ben'in bilgisinin ne kadarına erişebildiğini söylemek imkânsız. Daha önce Wulfe ile bir kurt arasındaki farkı bilmiyordu ama elimdeki kanıtlarla Ben kadar iyi dövüşemediğini varsayamazdım.

Ben'in bedenini işgal eden acıyı hissedip hissetmeyeceğini de bilmiyordum ama o anda bunun pek bir önemi yoktu. Ben'in dizindeki hasar vücudunu yavaşlatan fiziksel bir şeydi.

Bir silaha uzandım ve mermer oklavamı buldum, ama Ben'le tekrar yüzleşmek için döndüğümde Adam oradaydı. Onu duymamıştım. İlk hamleyi kaçırdım, sadece Ben'in omzunun eklem kilidinden kırılırken çıkardığı sesi duydum. Ben, Adam'ın tutuşuyla itilerek düşerken, Adam dizini Ben'in sırtının küçük kısmına getirdi. O kemiklerin de çatırdadığını duydum.

"Onu fazla tutmaz," dedi Adam ama ben çoktan koşmaya başlamıştım. İkisinin de üzerinden atladım ve merdivenlerden aşağı, inşaat daha medeni bir şekilde tamamlandığında güvenli odamız olacak olan kafese doğru koştum. Ama kafesin kendisi tamamlanmıştı ve gümüş kelepçeler ve zincirler hemen dışındaki bir direğe asılmıştı.

Oklavayı düşürdüm ve açıktaki beton zeminde kırdım. Daha sonra bu konuda kendimi kötü hissedecektim çünkü oklava annemin annesine aitti. Ama şu anda kelepçeleri ve zincirleri kapmakla meşguldüm. Canavar ya da değil, yaratık Ben'in bedenini giyiyordu ve bu bağlar bir kurt adamı tutabilirdi.

Merdivenlerden yukarı koştuğumda tablonun değişmediğini gördüm. Ben, Adam'ın altında kıvranıyor ve sarsılıyordu, görünüşe göre kırılan kemiklerinin acısından rahatsız olmamıştı
-Alt uzuvları hareket etmiyordu. Adam onu yerde tuttu. Onlardan yaklaşık on adım ötede, ellerini alevler sararken Aiden dikkatli gözlerle onları izliyordu.

Ben'in bacaklarını birbirine bağladım, sonra kırık omzuna bağlı bileğindeki kelepçelerden birini kapattım. Bundan sonrasını Adam devraldı. Ben'in kırık kemiklerinin acısını düşünmeden, Ben'in kollarını arkaya doğru çekti ve bileklerini sıkıca birbirine kelepçeledi. Sonra Adam bacak kelepçelerini bağladı, Ben çelik ve gümüşle domuz bağı gibi bağlanmıştı, metalin değdiği her yerde derisi kararıyordu.

Hareketsiz tutulduğu anda Ben'in vücudu gevşedi.

"Tanrım, Tanrım," diye fısıldadı. "Gitmeme izin verme. Hâlâ kafamın içinde. Onun ölmesini istiyor. Onu korkutuyor ve onu öldürmemi istiyor. Artık soru sormak yok, sadece öldür onu. Nedenini sonra öğrenirsin."

Ben titreyerek derin bir nefes aldı. "Gitmeme izin verme."

"Tamam," dedi Adam.

"Mercy'nin bana yaklaşmasına izin verme," dedi. "Aman Tanrım. Kafamın içinde ve yapamıyorum. Yapamam. Yapamam." Tekrar gevşedi.

"Nefes alıyor mu?" Panikle sordum. "Bu benim hatam, Adam. Onu oraya ben gönderdim."

"Nefes alıyor," dedi Adam. "Nabızı güçlü. Bir kurt adamı öldürmek için birkaç kırık kemikten ve esrarengiz bir şeyin sahipliğinden fazlası gerekir." Bana baktı. "Nöbetçiydi, zarar görebilecek bir yerde. Bu onun işiydi. bu gece."

Kollarımı kendime doladım. "Onu Wulfe ile konuşması için gönderdim," dedim Adam'a. "Duman canavarını unutmuşum."

"Bizi unutmadı," dedi Adam.

- - -

AKAN SU BEN'E YARDIM ETMEDİ.

Warren ve Kyle, Darryl'den yaklaşık on dakika önce geldiler çünkü Kyle'in ofisinde çalışıyorlardı. O sırada Ben'in kemikleri kendini toparlamıştı ve oturma odasındaki bayılma koltuğunda yarı oturuyor, yarı yatıyordu. Adam, Ben'i daha fazla incitmekten korktuğu için onu merdivenlerden indirip kafese kendi başına sokmaya çalışmak istemediğine karar verdikten sonra onu oraya koymuştu. Kurtadamlar hızlı iyileşirdi ama sürünün gücünden yararlanan Adam bile Ben'in aldığı hasarı aradan geçen yarım saat kadar sürede iyileştirmekte zorlanırdı.

Canavarın büyüünün kokusunu artık alamıyordum ama gittiğini düşünmek gibi bir hata. Ben'in periyodik delilik nöbetleri burnuma çok fazla güvenmiş olsaydım beni bundan vazgeçirebilirdi. Bazen bu büyüyü algılayamadığımı zaten biliyordum.

"Warren, birini taklit etmeye çalıştığı her halinden belli olan gıcırtılı bir sesle Ben'e, "İşte *seni* içine soktuğun bir başka güzel karmaşa," dedi.

"Sanırım Laurel olduğumu varsaymalıyım?" diye sordu Ben, kendisi gibi konuşmaya çalışarak, ama sesi gergindi ve kenarlarında kaba bir hırıltı vardı.

"Sen Hardy değilsin," dedi Adam.

Aradaki bağlantıyı kuramamıştım. Laurel ve Hardy benim zamanımdan çok önceydi, Ben'in zamanından da önce, çünkü o aslında benim yaşlarımdaydı. Adam ise

Diğer yandan, benden kırk yıl daha fazla kültürel referansa sahipti. O ana kadar bu benim için hiç önemli olmamıştı.

Ben için dehşete düşebileceğimi keşfettiğimde cesaretim kırılmıştı ve hâlâ Adam'la aramdaki mesafe konusunda endişeliydim.

Warren önce bana sonra da Adam'a baktı; anlaşılan hissettiklerimi yeterince iyi saklayamamıştım.

Adam, "Sadece Darryl'i bekliyoruz," dedi.

Warren başını salladı. "O kadar da ağır değil. Sen ve ben onu nehre kadar taşıyabiliriz."

"Sorun beni taşımak değil," dedi Ben, sesi titreyerek. "Ne zaman biri tükürme mesafesine gelse *Şeytan*'daki kıza dönüşüyorum."

"Başın dönmüyor," dedim, korktuğum kadar korkmuş görünmemeye çalışarak.

"Ona yardımcı olacak fikirler verme," diye azarladı Ben beni.

Kendisini kontrol eden yaratığa eril zamirle hitap etmekle "o" demek arasında gidip geliyordu. Yargılamaktan kaçınıyordum.

Darryl sonunda geldi. "Üzgünüm. Lastik patladı."

"Endişelenme," dedi Ben. "Sadece kötü bir fae tarafından ele geçirilmiş olarak burada oturuyorum."

Ona dokundukları anda Ben debelenmeye başladı. Yılmayan üç kurt adam Ben'i tekmeleyerek ve çığlıklar atarak nehre sürükledi.

Kendimi hasta hissederek onları takip ettim. Kyle yanımda yürüdü, eli omzumdaydı. Başka bir el diğer omzuma konduğunda neredeyse irkilmeyecektim ve Wulfe, tüylü kırmızı battaniyeye toga tarzında sarılmış, sağ tarafımdaki boşluğu kapladı.

Wulfe sohbet edercesine, "Kötü bir iş," dedi.

"Evet," diye kabul ettim. Kyle'a geri çekilmesi için işaret vermenin bir yolu yoktu ve ondan istesem bile bunu yapmayacağını bilecek kadar onu iyi tanıyordum. Sadece Wulfe'un dikkatini üzerimde ve diğer tarafımdaki savunmasız insandan uzak tutmam gerekiyordu. Kyle, yardımsever bir şekilde sessizliğini korudu.

Warren Wulfe'u gördü ve Ben'in bağlı ayaklarını karnına sapladı. Ne yaptığına dikkat etmek zorunda kaldı.

Wulfe, "Nehrin çalışıp çalışmadığını görmek ilginç," diye devam etti. "Çalışacağını düşünmüyor musunuz?" Ben sordum.

Dudaklarını büzmüştü, togası içinde ters giden bir partiden kaçmış gibi görünüyordu. Stefan'dan daha yaşlı olduğunu biliyordum.

Rönesans döneminin başlarında vampirdi, ama asla büyüyüp bir yetişkin gibi. Ayakları çıplaktı ama taşlar ve sazlar onu rahatsız etmiyor gibiydi.

"İşe yaramalı," dedi sonunda. "Neden senin için işe yarıyor da küçük kırmızı başlıklı kurdun için yaramıyor anlamıyorum." Ben'in kurdu kırmızıydı. Wulfe'un bunu bilmesi hoşuma gitmemişti.

Wulfe başını eğerek hemen önümüzde mücadele eden kurtları izledi.

"Ama içimde öyle olmayacağına dair garip bir his var," dedi rahat bir ses tonuyla.

"Yazık. Bana battaniye getirmesi çok hoştu, sence de öyle değil mi? Gerçi bu senin fikrin de olabilirdi, ne dediğini unuttum."

Eli boynumda sıkılaştı. Elini ne zaman boynuma götürmüştü?

Bir ses çıkarmış olmalıyım çünkü Adam bana baktı ve tek bir bakışla yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu. Başımı kısaca salladım. Ben'e dikkat etmesi gerekiyordu. Ben'in bulaşıcılığını bir ısırıkla bulaştırıp bulaştıramayacağını bilmiyordum ama kimse bu konuda endişelenmek zorunda kalmazsa kendimi daha iyi hissedecektim.

Ayrıca, Wulfe'un henüz karar verdiği oyunu bırakmaya hazır olmadığından oldukça emindim, bu yüzden yeterince güvende olmalıydım. Stefan'ın beni geri aramasını diledim. Telefonlarıma cevap vermemek onun yapacağı bir şey değildi.

"Burada olmamam gerekiyor, biliyorsun," dedi Wulfe.

"Öyle mi?" diye sordum.

"Marsilia tüm vampirleri seethe'ye çağırdı çünkü ... oh. İşte bu yüzden."

Sözlerini anlamlandırmaya çalıştım, sonra son bölümde kendi kendine konuştuğunu fark ettim. "Bu yüzden ne?"

"Bu yüzden akan suyun kurdunuza yardımcı olacağını sanmıyorum. Stefan'a da faydası olmadı."

Durdum. "Stefan?"

"Onu nehre atmaya çalıştık," dedi Wulfe mecburen. "Ama tek başardığımız şey hepimizi ıslatmak oldu. Neyse ki nefes almamıza gerek yok yoksa seethe'nin birkaç üyesi boğulabilirdi. Yine de birini dışarı çıkardı. Ama ondan hoşlanmadım, bu yüzden üzgün değilim."

Yaptığım tüm o telefon görüşmelerini düşündüm.

Stefan'ın duman canavarı tarafından yakalandığını hayal etmeye çalıştım ama başaramadım.

Stefan çekingen ve kontrollüydü. Birden onu öfke içinde, yüzü buruşmuş bir halde hatırladım. Ama o zaman bile Stefan hiç kıpırdamamıştı.

İblis onun gözleri önünde bir otel hizmetçisini öldürdü ve şeytani güçlerini kullanarak arkadaşımında içgüdüsel bir kana susamışlık uyandırdı. Ben'in bu davranışında hiç haysiyet yoktu.

Stefan'ı da aynı durumda hayal etmek *istemiyordum*. "Başka ne denedin?"

Tekrar nehre doğru ilerlemeye başlayarak sordum.

Şu anda Stefan için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Wulfe omuz silkti. "Her zamanki gibi. Nehirden sonra, tuz, gümüş, işkence, ateş.

Hiçbir şey işe yaramıyor gibi görünüyor."

"Onu nasıl öldüreceğini biliyor musun? Ya da onu öldürmek Ben ve Stefan'ı kurtaracak mı?" Stefan'a işkence eden birini gözümde canlandırmamak için mücadele ederek sordum. Wulfe yaşlıydı.

-Orta Çağ'dan kalma. Ve o bir büyücü, bir cadı ve bir vampirdi. Bu canavar hakkında bir şeyler biliyor olmalı.

"Sana bu konuda ne bildiğini soracaktım," diye cevap verdi, sanki biz Adam, Warren ve Darryl'in Ben'in bağlı halini suyun kenarına varacak kadar uzun süre tutmaya çalışmalarını izlemek yerine çaya doğru yürüyorlardı.

Ona bildiğim her şeyi anlattım. Çok uzun sürmedi.

"Duman canavarı," dedi Wulfe, Ben suyun üzerinde yükselip bir sıçramayla içeri girerken. "Hiç duymadım. Sigara ısırıkları da bir şey çağrıştırmıyor.

-Ve ısırın şeyler hakkında çok şey bilirim." Dişlerini birbirine geçirdi.

Kyle beni bıraktı ve ben de Wulfe'dan kurtuldum, böylece ona daha iyi bakabildim.

Adam, Warren ve Darryl Ben'i sudan çıkarmaya çalışıyorlardı.

Parmaklarının arasından kayıp gitmeye çalışıyor gibiydi ve kurtadamlar yüzmez, batarlar. Çok fazla kas, yeterince yağ yok. Ya da belki de sihirlerinin çalışma şekliyle ilgili bir şeydi.

Ben'i kıyıya sürüklediklerinde dördü de ıslanmıştı. Bağlanmış uzuvlarını zorlayan büyük öksürüklerle su yuttu. Nehir onu neredeyse boğmayı başarmıştı.

Adam kelepçelere uzandığında Ben başını salladı. "Hayır!" Ve bu tek kelimeyi söyledikten sonra öksürerek bir nehir daha fişkırttı. topal bir yığın halinde çökmek.

"O benim içimde," dedi. Sonra sanki nehrin bir kısmını ciğerleriyle birlikte gözlerine de çekmiş gibi gözyaşları süzüldü. "O hâlâ burada. Bana izin verme özgür."

"Şşşt," dedi Adam. Bana baktı.

"Wulfe'yi duydun mu?" diye sordum.

Başını salladı, sonra Ben'in başının üstünü öptü; Ben'in dişlerini görünür bir çaba göstermeden kırmaktan kaçındı. "Bir sorunumuz var. Onu geri götürelim.

En azından onu kelepçelerden kurtarabileceğim bir kafese götürebilirim. Marsilia'yı arayıp Stefan'ı kontrol edeceğim."

Bu daha iyi olurdu, diye sessizce onayladım. Adam'dan hoşlanıyordu ve benden gerçekten hoşlanmıyordu. Özellikle de Stefan hakkında soru sormamdan hoşlanmazdı. Onu kendi malı olarak görme eğilimindeydi ve beni de kaynaşmadan kurtulmasının nedeni olarak görüyordu. Üç Şehir'de ona ait olmayan tek vampir oydu. Gerekğinde birlikte çalışabilirdik ama şimdi bunu zorlamak için bir neden yoktu.

Ve tüm bunlar bana zavallı Ben ve Stefan'ın aynı cehennemde olmasından başka düşünecek bir şey verdi. Ve yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Korkunç vampir nereye gitti?" diye sordu Kyle alçak bir sesle.

"Korkunç vampirler nereye giderse," diye yanıtladı Warren. Sesi bir anda sert kenar. "Merak etmeyin. Geri dönecek."

- - -

BEN'İ YERDE BİR ŞİLTE İLE KAFESE YERLEŞTİRDİK.

Manşetleri çıkar.

Onu kelepçelerden kurtarmak neredeyse bir felaketle sonuçlanıyordu. Eğer Kyle şok tabancası taşımasaydı ve onu kullanmaktan korkmasaydı, Ben serbest kalacaktı.

Adam Marsilia'yı aradı ve o da Wulfe'nin bize söylediklerini doğruladı. Canavar gerçekten de Stefan'ı yakalamıştı, ancak sorulduğunda omzundaki ısıruk izlerinin bir tavşandan çok büyük bir yılan -çok büyük bir yılan- benzediğini söyledi. Fotoğraflarını gönderdi. On sent büyüklüğünde iki kırmızı iz, sol omzunun beyaz etine zarar vermişti. Ölçüm bandına göre, izler dört ve üç çeyrek inç aralıklıydı.

"Bu bir atın ağzı kadar," dedi Warren. "Aşağı yukarı." "Onu neyin ısırdığını biliyor mu?" Adam sordu.

"Bizimle tutarlı bilgiler paylaşmadı," dedi Marsilia. "Onu ... süresiz olarak tutabiliriz, sanırım. Ama ben değer verdiğim hiç kimseyi bu durumda uzun süre tutmazdım."

"Hayır," diye onayladı Adam, Ben'e ait olmayan gözlerle ona bakan Ben'i izleyerek. "Ama üzerinde çalışıyoruz."

Marsilia, "Wulfe hariç -ki onun için bu pratik değil- tüm halkımı ve sürülerini seethe'mize getirdim ve bizi buraya kilitledim," dedi. "Bu konuda bir şeyler yapman gerektiğini düşünmeni anlıyorum, ama ben size de aynısını yapmanızı tavsiye ederim. Kurtlarınızdan biri ısırıldığında ve ölüm saçmaya başladığında haber kuruluşlarının ne yapacağını düşünün."

"Stefan böyle mi yaptı?" diye sordum. Sonra aklıma panikle bir düşünce geldi: "Peki ya onun halkı?"

Vampirlerin kulakları da iyiydi. "Bütün koyunları güvende." dedi.

"Hayatta kalanları" eklemedim ama eklemek istedim. Marsilia, Stefan'ın adamlarından bazılarını (benim duyduğum kadarıyla onlara hiçbir zaman koyun ya da sürüsü dememişti) umutsuz bir plan yapmak için öldürmüştü. Stefan onu asla affetmemişi.

Beni suçladı. Halkını öldürmek zorunda kaldığı için değil, affetmediği için. Mantıklı gelmedi ama duyguların mantıklı olması gerekmez.

"Ne olduğunu nasıl anladınız?" Adam sordu.

"Onu Wulfe getirdi," dedi. "Hiç hoş değildi ve bir şeyin ya da birinin onu kontrol ettiğine hiç şüphe yoktu. Uyum sağlamaya çalışmadı. Hem de hiç."

"Bilgi için teşekkür ederim," dedi Adam. "İşe yarar bir şey bulursak, size haber vereceğimden emin olabilirsiniz."

Marsilia ona, "Buna minnettar olurum," dedi.

Warren ve Kyle eve gidip uyumak için ayrıldılar. Ben sahadan çekildiği için Darryl bizim muhafızımız olarak yerleşti. Ben yatağa gittiğimde Adam ve Darryl hâlâ nasıl güvenli bir şekilde devriye gezeceklerini tartışıyorlardı. Adam'ın ben güvenli bir şekilde uyuyana kadar yatağa gelmeyeceğinden oldukça emindim, bu yüzden onları konuşurken bıraktım ve yukarı çıktım.

Jesse'nin kapısının önünde durakladım, sonra bu gece güvende birini görme ihtiyacıma boyun eğdim ve kapıyı kırdım. Gabriel'in ona aldığını bildiğim doldurulmuş bir fille yatağa kıvrılmıştı. Kapıyı tekrar kapattım ve onu rüyalarıyla baş başa bıraktım.

Telefonum çaldığında nevresemi çeneme kadar çekmiştim. Arayanın kimliği numaraya ulaşamadığını söylüyordu. Tereddüt ettim, ama gecenin bu saatinde robocall araması için yanlış bir zamandı.

"Mercedes," dedi Beauclaire, Lugh'un oğlu ve Fae'lerin Gri Lordu. "Mike Amca bu gece seni aramamı istedi. Birkaç gün önce bana Underhill'in sizin arka bahçenizde kendi alemine bir kapı açtığını ve

Aiden'in size duman canavarı olarak adlandırıldığını söylediği bir yırtıcıyı serbest bıraktı."

"Evet," dedim ona.

Beauclaire bana, "Bunu biliyorum," dedi ve içimin rahatladığını hissettim.

Beauclaire, Ben ve Stefan'ı tutan yaratık hakkında bir şeyler biliyordu. Ben'i ve Stefan'ı kurtarabilmemiz için ne yapmamız gerektiğini biliyordu.

"Stefan kaçırıldığı için Marsilia'nın öfkesini içine attığını biliyorsunuz."

"Evet," dedim.

"240. Otoyol'daki kazayı duydunuz mu? Bir tankerin diğer iki araca yandan çarptığı korkunç trajik kazayı? Üç sürücü ve yolcuları öldü. Toplamda sekiz kişi."

Bu kaza Kyle'in kurt adamlardan birini vurduğu gece meydana gelmişti. Bu olay manşetlere taşınmış ve Kyle ile Warren'in karşılaşması gazetenin Kamu Kayıtları bölümüne düşmüştü.

"Evet," dedim, midem bulanıyordu çünkü Marsilia açıklanması gereken "sorunlu cesetleri" açıklamak için araba kazalarını ya da ev yangınlarını kullanmayı severdi. Bana Stefan'ın adamlarının güvende olduğunu söylemişti ama ölüm çılgınlığıyla ilgili ilk soruma cevap vermemişti ve ben de şimdiye kadar bunu fark etmemiştim.

"Birkaç saat önce, fae'lerden biri, bir Gri Lord değil ama güç ve beceri sahibi biri, Mike Amca'nın evine bir kılıçla girdi ve onu ve büyüsunü kullanarak öldürebildiği kadar çok kişiyi öldürdü. On dört fae ve ayrıca üç insan ve iki goblin öldü. Mike Amca başka bir işte olduğu için orada değildi.

Goblin kralı Larry ve kar elfi orada olmasaydı, daha fazla insan ölebilirdi."

Bildiğim kadarıyla kar elfi diye bir şey yoktu. Bu sadece bizim yerleşik buz devimizin çağrılmaktan hoşlandığı şeydi. Bir kar elfinin ne kadar güçlü olduğunu düşündüm.

Bir goblin kralını ve bir buz devini zapt etmek gerekiyorsa, fae'ler de öyle olmalıydı. "Ölenlerden bazıları çok yaşlı ve çok güçlü varlıklardı."

Beauclaire bana söyledi. "Mike Amca, duman canavarıyla daha önceki karşılaşmalarınızın onun güç kazanmakta zorlandığını gösterdiğini söyledi. Bu gecedan itibaren durumun artık böyle olmadığı konusunda seni uyarmam gerektiğini düşündüm."

"Anlıyorum," dedim. Beauclaire'in arkadaşlarımı kurtarmak için bana kolay bir yol sağlayacağı konusunda artık umutlu değildim.

"Bu geceki olay nedeniyle - ve yaşanan sorunlar nedeniyle Siebold Adelbertsmiter ve oğlu da dahil olmak üzere bölgedeki tüm fae'leri rezervasyona geri çağırdım." Orada bir Zee'nin tam adına ısırick. Zee, Beauclaire'in babasını milyonlarca yıl önce öldürmüştü ama fae'lerin hafızaları çok eskidir.

"Onu yenmemize yardımcı olacak bana söyleyebileceğin bir şey var mı?" Ben sordum.

"Evet." Beauclaire sözlerine dikkat ediyormuş gibi bir duraksama oldu. Her zamankinden daha dikkatli. "Size onun kim olduğunu söyleyemem."

Ve bu önemliydi, yoksa soruma yanıt olarak söylediği ilk şey bu olmazdı.

"Yapamam," dedim. "Yapamazsın'ın karşıtı olarak. Bir büyü gibi mi?"

"Size göre, belki de bunu açıklamanın en iyi yolu budur. Bu onun doğasının bir cilvesi. Size onun hakkında birkaç, çok az şey söyleyebilirim."

"*Lütfen*," dedim telefonu sıkıca kavrayarak.

"Duman canavarı'na ek olarak, bazıları ona 'duman dokumacısı' ya da 'duman ejderhası' diyor; bunların üçü de onun doğasına atıfta bulunuyor - hiçbirisi onun adı değil ya da adıyla herhangi bir benzerlik taşıyor."

"Çünkü onun adını söyleyemezsin," dedim, bana söylediği şeyin önemini anladığımı anlatmak için.

"Öyle," dedi. "Uzun zaman önce Underhill tarafından yakalandı, onunla yaptığı bir pazarlık sonucunda. Olduğu yaratığın doğasının bir parçası olarak pazarlık yapması gerekiyordu. Bir insan kadın ona karşı üstünlük sağladı.

bir şekilde Underhill ile yaptığı pazarlığın şartlarını tetikledi. Underhill onu yuttu ve biz de ... Bunca yıldır onun ağlarına güvenli bir şekilde takıldığını sanıyordum."

"İhtiyacım vardı," dedim. "Artık ihtiyacım yok anlamında."

Bana hemen cevap vermedi. "Size vereceğim herhangi bir cevap yanıltıcı olabilir" dedi.

"Underhill'in onu bilerek serbest bıraktığını düşünüyoruz," dedim.

"Öyle mi?" diye sordu, ama daha çok bu fikri ilginç bulmuş gibi. "Ne amaçla, merak ediyorum? Ve neden avının çok daha ilginç olacağı, çok daha fazla ölüme neden olabileceği rezervasyondaki kapılardan biri yerine arka bahçenizdeki kapıda?"

"Ve çok daha güçlü mü olacaksın?" Yarı sordum, yarı söyledim. Sonra endişe verici bir şey fark ettim. "Bu gece Mike Amca'nın evinde yaptığı gibi mi?"

Beauclaire özür dileyerek, "Şu anda spekülasyon yapıyorum," dedi -ya da bir Gri Lord'un rahatça söyleyebileceği kadar özre yakın bir şekilde. Bu sözlerden çok bir ton meselesiydi. "Underhill'in yaptığı şeyi neden yaptığını bilmiyorum. Ama bahçenize bir kapı koyduğunda ilk olan şeyin duman canavarının kaçması olması ilginç."

"Ne istediğini biliyor musun? Amacının ne olduğunu?" Ben sordum. "Buralarda takılıyor gibi görünüyor."

"Ne istediğini bilmiyorum," dedi Beauclaire ve ses tonunda yine bir özür vardı. "Kendisiyle şahsen hiç tanışmadım. Ama herhangi bir fae'yi alabilir-"

"Yapamayacağını söyledi," diye sözünü kestim. "Bana göre. Kurtlarımızdan birini aldı. Fae lordlarının en güçlüleri hariç hepsini alabileceğini söyledi."

"İlginç," dedi Beauclaire. "Ama bunu riske atamayız. Bu gece aldığı çok güçlüydü. Kapılarımız süresiz olarak kapalı."

"Onları nasıl kurtarabilirim?" diye sordum. "Onun kaçırdığı arkadaşlarımı mı?"

"Bilmiyorum," dedi. Ve o bir Fae'ydi, bu yüzden doğru olmalıydı. "Ama bilen varsa soracağım. Eğer bu bilgiyi edinirsem, size söylenmesini sağlayacağım."

"Bir seferde kaç tane alıp tutabilir?" Ben sordum.

"Bunu ben de bilmiyorum. Muhtemelen bu biriktirdiği güce bağlı."

Başka bir deyişle, bu geceden önce kontrol edebileceğinden çok daha fazla insan var artık.

"Onu nasıl öldürebilirim?" diye sordum.

"Bunu ben de bilmiyorum," diye cevap verdi. "Henüz kimse bunu yapmayı başaramadı. Bildiğim tek şey, ona sadece kendi formundayken zarar verilebileceği, hangi şekli giyerse giysin, büründüğü kişilerin bedenlerinde değil. Kendi formunun

İsteddiği gibi sigara içebilir, bu yüzden kolayca hapsedilemez. Underhill idare etti - onunla konuşabilirsiniz." Durakladı. "Onun hakkında bir hikaye var. Ve pazarlıklarla ilgili." Tekrar durdu. "Duman dokumacısı ve onun gibi yaratıklar hakkındaki eksik bilgim beni size anlatmaktan çekinir hale getiriyor.

bundan daha fazlası-"

Sesi değişti, derinleşti ve garip bir tınlama geliştirdi. Kulağa daha kadınsı geliyordu ve bu ses tanıdıktı. "Onu mahvetmenin anahtarı temel doğasında yatıyor. Dumana aldırmayın ve görüşler."

"Baba Yaga?" Ben sordum.

Beauclaire içini çekti. "Onun da kendi oyunları olacaktır," dedi. "Ama tavsiyeleri iyi."

Bağlantıyı kesti. Telefonumu komodinin üzerine koydum ve sonra Adam'ın kapıda durduğunu fark ettim. Ne kadar zamandır orada olduğunu bilmiyordum. Gözlerinde bana Jesse'nin okulu yüzünden kavga ettiğimiz geceyi hatırlatan yabancı bir şeyler vardı.

"Ne kadarını duydun?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Telefon çaldığında yukarı geldim," dedi. "Beauclaire'in neden benim yerime seni aradığını merak ediyorum." Sesinde bir öfke vardı. Muhtemelen, diye düşündüm, bunun nedeni Ben'in bir kafeste kilitli olması, Underhill'den kaçan biri tarafından ele geçirilmesi ve bu konuda hiçbir şey yapamamamızdı.

"Bilmiyorum," dedim. Ve bu doğruydı. Adam'ı arayabilirdi. Beauclaire'in onun yerine beni aramasının da bir mesaj olup olmadığını merak ettim. Fae'ler çok kurnaz yaratıklar olabiliyordu.

Cevabım üzerine Adam'ın çenesi gerildi ama bir şey söylemedi. Sadece kapıyı kapattı ve aşağı indi. Bir süre onu bekledim ama saat sabahın birine yaklaşıyordu ve erkenden kalkıp iş yerime *İkinci Bir Bildirime Kadar Kapalı* tabelası asmam ve dükkânda randevusu olan herkesi aramam gerekecekti.

Tad ya da Zee olmayınca dükkân beni hedef haline getirdi. Sadece istilacı kurtadamlar ya da Underhill'den kaçan mahkûmlar için değil, aynı zamanda sürümüze saldırmak isteyen doğaüstü ya da doğaüstü olmayan herhangi bir çatlak için de. Çoğu insan, hatta doğaüstü insanların çoğu bile benim sıradan bir insan olduğumu düşünüyordu. Bir çakala dönüşebilmem oldukça havalıydı ama bu beni bir süper kahraman yapmıyordu.

Alarmımı kurdum, yorganı başıma çektim ve gözlerimi kapattım ama Adam'ın ağırlığı altında yatağın çöktüğünü hissedene kadar gerçekten uyumadım. Her ne sebeple olursa olsun, bu gece uyumak için boş odaya gitmemişti ve buna minnettardım.

- - -

YASTIĞIMIN ÜZERİNDE YÜZÜSTÜ YATARKEN UYANDIM.

Tehdit. Gözlerin üzerimde olduğunu, avın hedefinin ben olduğumu hissedebiliyordum. I

kıpırdamadan yattım ve ağızımdan sığ bir şekilde nefes aldım.

Wulfe muydu? Odada Adam ve benden başka kimsenin kokusunu alamıyordum.

Adam yatağın üzerinde hareket etti ve bu his yavaş yavaş kayboldu. Muhtemelen çok kötü bir rüyadan arta kalanlardı. Adam'a dokunana kadar yuvarlandım ve parmaklarım kürkünde gezindi. Yatağa geldiğinde insan formunda olduğundan oldukça emindim, ama çoğunlukla uyuyordum, bu yüzden yanılıyor olabilirdim.

Yüzümü boynundaki kürke gömdüm ve onun kokusu ve hissi beni uyandıran son paranoyak duyguyu da yok etti. Çok yorgundum, bu yüzden tekrar uykuya dalmam uzun sürmedi.

"İyi geceler," diye mırıldandım.

Uyu, dedi kurt bana bağımız aracılığıyla, tehdit bu gece için sona erdi.

ALARMIM BENİ UYANDIRDIĞINDA ADAM GITMİŞTİ. ALT KATTA, DAR. Ben'e göz kulak olmak için kahvesini indiren George'un yerini aldı.

"O nasıl?" Ben sordum.

"İyi değil," dedi George, bodrumun yarısında duraklayarak. "Bu sabah kendindeydi ama o şeyin hâlâ onu tuttuğunu söylüyor." Tereddüt etti. "Seni orada istemiyor. Kafasındaki o şeyin seni en kötü şekilde öldürmek istediğini söylüyor."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Aşağı inip ona göz kulak olma dürtüsü kalbime acı veriyordu. O benim arkadaşımdı ve benim isteklerimi yerine getirerek başını belaya sokmuştu. Ama eğer mesele onu yalnız bırakmaksa, az ya da çok, ulaşamayacağım bir yerde olduğum sürece, onun için işleri daha da kötüleştirmeyecektim. Dün gece nehrin kıyısında ağlarkenki görüntüsü çok güçlüydü.

Ben'in durumu hakkında yüksek sesle paylaşmak istediğim bir yorumum yoktu. Bu yüzden "Beauclaire dün gece beni aradı" dedim. Sesimi duyuracak birine ihtiyacım vardı ama Adam belli ki benimle telefon hakkında konuşmak istememişti; yaşamak için suçları çözen George'dan daha iyi kimle konuşabilirdim ki?

"Ben de öyle duydum," dedi George. "Adam Darryl'le konuşmuş, Darryl de bana söyledi." Bana kaşlarını çattı, sonra "Darryl Beauclaire'in söyleyecek fazla bir şeyi olmadığını söyledi" dedi. Aşağıya baktı ve sonra Adam'ın ofisine doğru yürümeye başladı. "Ama hem Adam hem de Darryl tüm önemli konuşmaların üst kattaki yatak odalarında kapılar kapalı olarak ya da Adam'ın ofisinde yapılması gerektiğini söylediler."

Ben bizi duymasın diye.

George süslü koltuğa oturdu; ben de ofis kapısını kapattım ve Adam'ın masasındaki her zamanki yerime oturdum.

"Adam ve Darryl konuşmalarını burada mı yoksa dışarıda mı yaptılar?" Ben sordum.

"Burada," dedi George, gözleri çakmak çakmaktı.

Midem bulandı. Beauclaire kurnazca davranmıştı ama Adam kurnazlığı benden daha iyi anlıyordu. Fae'lerde satır aralarını okumak kuşkusuz tehlikeliydi. Ama Beauclaire halkını rezervasyonda kilitli tutmak istemiyordu. Underhill fae'ler için güvenli bir sığınak olmadığı sürece -ki kesinlikle değildi- rezervasyon sınırlı süreli bir çözümdü. Eğer tüm Fae'ler bu duvarların içinde sıkışıp kalırlarsa, hem mecazi hem de gerçek anlamda birbirlerinden beslenmeye başlayacaklardı. Beauclaire öncelikli amacının halkının hayatta kalması olduğunu çoktan kanıtlamıştı ve onun halkı da tüm fae'lerdi.

Beauclaire'in kurnazca davrandığı kesindi. Ama bana çok fazla bilgi vermişti. Adam'ın bunu görmemiş olması beni korkuttu.

"Beauclaire, Underhill'in duman canavarına izin vermesinin bir nedeni olduğunu düşünüyor.

Rezervasyon yerine bizim bahçemize kaçtı, orada çok kısa sürede binlerce olmasa bile yüzlerce insanı öldürebilecek fae'lere erişebilirdi." Ve bu sonuncusu Beauclaire'in tüm halkını güvenli bir yere çekmesinin nedeniydi. Marsilia'nın da halkını içeri kapatmasının nedeni buydu.

"Yani kaos yaratmak ya da bir sürü fae öldürmek istemedi," dedi George.

"Doğru," diye kabul ettim. "Aiden kapıyı keşfettiğinde, Underhill ona, 'Mercy'nin arka bahçesine bir kapıya ihtiyacım var. Seni özledim. Fae'ler oyun oynamıyor.

güzel.'" Aiden'in bana tam olarak ne söylediğini hatırlamaya çalışarak kaşlarımı çattım. Fae'lere hiçbir şey borçlu olmak istememekle ilgili bir şey söylemişti.

Ama George, "Bu ifadelerin bir araya getirilmesini istedi" dedi. O da benim gördüğümü görmüştü. "Aiden'ı görebilmek için arka bahçenize bir kapı istedi - çünkü onunla ilgili olarak fae'lere güvenmiyordu ya da onun pazarlık kozu ya da benzeri bir şey olarak ziyaretler."

Başımı salladım. "Ama neden onu benim arka bahçeme bırakma ihtiyacı duysun ki? Adam'ı benden daha çok seviyor. Adam'ın arka bahçesi de diyebilirdi. Aiden da burada yaşıyor, yani senin arka bahçen de diyebilirdi."

"Duman canavarı seni ısırды," dedi George. "Ve seni kontrol edemedi."

"Tamam," dedim. "Sanırım bu önemli. Ve daha sonra Aiden'a Canavarları öldürmekte iyi olduğumla ilgili bir şey." Adam'ın üst çekmecesinden küçük spiralli bir defter aldım, acımasızca tüm yazıları

yırtıp attım.

üzerinde yazı olan sayfaları çekmeceye geri koydum. Sonra yazdım:

*Underhill benim yüzümden Duman Canavarı'nı buraya saldı.
Duman Canavarı'nın ısırtığı beni kontrol etmesine izin vermiyor.*

"Yine de neredeyse seni öldürüyordu," diye hatırlattı bana.

"Neden o TIR'a yaptığı gibi beni de betona çevirmedi?" Ona sordum.

"Ya da, bu konuda, neden ikimizi de betona dönüştürmedi?

Beton mu?"

"Yaşadığımız için mi?" George tahmin etti.

Başımı salladım. "Zee, fae büyüğü için dönüştürme dönüştürme olduğunu söylüyor."

"Güç," diye önerdi George - Zee de bu sonuca varmıştı. "Bir şeyleri güç için öldürdüğünü söylemişti. Ve öldürmeyi başaramamıştı.

Yoldan geçen çocuklar. Belki de tüm gücünü yarıyı dönüştürmek için kullandı ve bu yüzden biz oraya vardığımızda yarının tamamı beton değildi.

Şoföre kızdığında neden TIR'ın sadece bir kısmını dönüştürdüğünü merak ediyordum. Ya şoförüyle birlikte tamamını dönüştürmeye çalıştıysa ama bunu yapacak gücü olmadıysa? Dennis'i aldı ve Dennis Anna'yı öldürdü ama başka kimseyi öldürmedi. Sen kimseyi öldürmedin ya da kendin ölmedin. Bu zavallı otostopçuyu aldı ve yine de kimseyi öldürmeyi başaramadı. Bildiğimiz kadarıyla. Bu çok fazla güç harcaması demek."

"Kulağa doğru geliyor," dedim ve yazmaya başladım:

*George ve beni dönüştürmek için yeterli güce sahip değildi ve sadece
1/2 yarı.*

George, "Yani canavarın aldığı insanların kimseyi öldürmesini engelleyebilirsek, gücünün azalmasını da sağlayabiliriz," dedi. "Ben'i kontrol altına aldık."

Sesi çok umutlu geliyordu.

"Adam Darryl'e, Darryl de sana fae'lerden birinin ısırtıldığını, Mike Amca'nın evine girdiğini ve bir sürü insanı -fae, insan ve goblin- öldürdüğünü söyledi mi? Larry ve buz devinin onu durdurduğunu?"

George kaşlarını çattı. "Hayır," dedi. "Vampirler gibi Fae'ler de duman canavarının icabına bakılana kadar saklanıyorlar. Bizim tarafımızdan."

"Kyle'ın Warren'ı korumak için silahını ateşlemesini manşetten düşüren büyük araba kazasını hatırlıyor musun?" Ben sordum.

George hasta görünüyordu. "Stefan," dedi.

Başımı salladım. "Beauclaire'in belirttiği de buydu. Bence duman canavarının şu anda çok fazla gücü var."

"Beauclaire sana başka ne söyledi?" George sordu.

"Ona duman ejderhası ve duman dokumacısı dediklerini, bu iki terimin de onun doğasını anlattığını, bir adı olduğunu ama Beauclaire'in bunu söyleyemediğini söyledi. Ne de herhangi bir fae. Bunun nedeni de duman dokuyucunun tabi olduğu kurallarmış."

George bir şeyler söylemeye başladı ama ben elimi kaldırdım. "Pardon, Zee'nin bana söylediği bir şey var. Dedi ki... Duman canavarının-" Tereddüt ettim çünkü Beauclaire bana yaratığa ne isim verdiklerini boşuna söylememişti. "Duman *dokumacısının* güçlenmek için tüm vücudu kapıp öldürerek yaptığı şey daha çok bir objenin yapılış şekline benziyor. Dokumacının semi ile yaptığı gibi dönüşümlerin bir grup küçük fae'ye ait bir güç olduğunu söyledi."

"Huh," dedi George. "Bu, sahip olduğu güç sorununu açıklıyor. Fae'lerin kendi sihirlerine güç sağlamakta sorun yaşadıklarını hiç fark etmemiştim.

Belki de kullandığı bir obje vardır? Tek yapmanız gereken ne olduğunu bulmak ve onu alıp götürmek."

Kulağa ilginç bir plan gibi geliyordu. Tanıdığım güçlü bir fae olan Ariana'nın halkı hakkında yazdığı kitabın bende olmasını istedim. Eserlerle ilgili koca bir bölüm vardı ama hiçbirinin bu şekilde çalıştığını hatırlamıyordum. Eğer Zee böyle bir şey bilseydi (ya da yapsaydı) bana söylerdi. Kitap gitmişti ama Ariana'yı arayıp böyle bir şey bilip bilmediğini soracaktım. Ondan en son haber aldığımda, eşi Samuel ile birlikte Afrika'da bir yerlerdeydi ve iletişim zordu.

George yoluna devam etmişti. "Bunun Fae olduğundan emin miyiz? Onun büyüünün -büyüsünün- Fae kokmadığını söylemiştin."

Omuz silktilim. "Daha önce hiç karşılaşmadım. Çok fazla Fae var; belki Bu ornitorenk gibi, ya da goblinler gibi. Tam olarak uyum sağlayamıyor."

"Beauclaire başka ne dedi?" diye sordu George, çok düşündüğü zaman yaptığı gibi gözlerini yarı kapalı tutarak.

"Onu öldürebilmemiz pek mümkün değil" -ve Beauclaire bir objeden söz etmemiştir- "ve kendini dumana dönüştürme numarası onu yakalamayı zorlaştırıyor. Sonra da Underhill'in onu hapsettiğini söyledi. yaptığı bir pazarlık yüzünden. Ve bu pazarlıkla ilgili bulmam gereken bir hikaye varmış. Sonra Baba Yaga onu susturdu ve bana Duman dokumacısının felaketi temel doğasında bulunur." Huh. "*Onun* temel doğası," dedim tekrar.

"Yani bir başlangıç yaptık," dedi George. "Bu Ben ısırıldığında bildiğimizden daha fazla. Objeler hakkında bir şeyler bilebilecek birkaç bağlantım var. Periler Ülkesi'nde kilitli olsalar bile cep telefonları hâlâ çalışıyor. Biraz hafiyelik yapacağım."

"Çok memnun olurum." Masadan kalktım ve kapıyı açtım. "Gidip garajıma birkaç tabela asmam gerekiyor," dedim George'a. "Ben Ben yokken Ben'in kimseyi ya da kendini öldürmesini engelleme için sana güveniyorum."

"İntihara meyilli görünmüyor," dedi George. "Doyurucu bir kahvaltı yaptı - pastırmalı muffin, yumurta ve peynir - çatal kaşık bile kullanmadan kağıt tabakta yedi. Pek neşeli sayılmaz ama Ben genelde neşeli bir adam değildir."

Hmm. Ben genellikle benim yanımda oldukça neşeliydi. Ağzı bozuk ve alaycıydı belki ama yeterince neşeliydi. Başlangıçta böyle olmadığı kesindi. Belki de diğer insanların yanında daha huysuzdu ya da onlar ondan o kadar çok kaçıyorlardı ki değiştiğini bilmiyorlardı.

"Demek bu sabah aşçılık oynadın?" diye sordum. George bana pek ev kadını tipi gibi gelmemiştir. Tost ve yumurta belki, ama fast-food'un daha iyi bir versiyonu değil.

"Adam hepimiz için pişirdi." George kaşlarını çatı. "Ben saat beşte geldiğimde yemek pişiriyordu ve Darryl sabahın körüne kadar uyuyamadığını söyledi. Sekiz saat daha uyusanız iyi olur gibi görünüyor. İkcinizin de daha fazla dinlenmeniz gerekiyor yoksa hiçbir işe yaramayacaksınız."

"Haberler on birde," dedim kuru bir sesle ve o da sırıttı.

"Zaten bildiğin şeyleri sana anlatmak tüm arkadaşlarının işi," dedi ve bodruma indi.

George ne zaman arkadaşım oldu?

Buzdolabını açtığımda yüzümde bir gülümseme vardı ama Adam'ın el yazısıyla yazılmış montaj talimatlarıyla birlikte büyük tabaktaki parçalara ayrılmış kahvaltılık sandviçi gördüğümde gülümsemem kayboldu.

Sandviç benim içindi. Ve başka bir zaman olsa bunu düşünceli bir sevgi notu olarak kabul ederdim. Ama şu anda öyle bir yerde değildik, bu yüzden bu jestin nedenleri sınırlıydı. Özür dilemek ya da suçluluk duymak - ki ikisi de aynı şey sayılırdı.

Tam o sırada, gecenin bir yarısı uyandığımda beni düşman gözlerle izleyen bir yırtıcı olduğunu düşündüm. Uzanıp Adam'ı kurt formunda bulmayı.

Kendime güvenmiyorum, demişti. Bir kurt adam olduğumdan daha uzun süredir Sen hayattasın ve ben de bu konuda sorun yaşamayalı onlarca yıl oldu. Ama Şimdi uyandığımda kurt şeklimdeyim ve oraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum.

Bu düşmanca varlık Adem olabilir miydi?

Sarsılmış bir halde, mikrodalgada pişirilmesi gereken şeyleri mikrodalgada pişirdim ve İngiliz çöreğini kızarttım. Adam şekil değiştirmesini kontrol etme sorununa neyin yol açtığını bilmediğini söylemişti ama kurdu cadıları suçlamıştı.

Adam zekiydi ama bunun da ötesinde sezgileri kuvvetliydi. İnsanlara bakarken genellikle at gözlüğü takmazdı, aynaya bakıyor olsa bile.

Sandviçi ısırdım.

Aslında, aynaya baktığında aşırı sertti. Hâlâ bir canavar olduğunu düşünüyordu. Yutkundum ve bunu düşündüm. Acaba bu Cadılar ona bir şey yapmıştı ve o bunun kendi içindeki şeytanların serbest kalması olduğunu mu düşünüyordu? Kurdun haklı, Adam'ın haksız olduğunu mu?

Peki bu konuda ne yapabilirim? Başka bir cadı mı bulacaktım? Adam onu öldürmek zorunda kalmadan önce onlarca yıldır sürümüzün cadısı olan Elizaveta'yı düşündüm. Adam'a güvenebileceğim bir cadı olduğunu bilmiyordum. Belki de Bran ile konuşmalıyım? Bu biraz haklı bir fikirdi.

Sandviçi bitirdim ve sağlık için kendimi bir bardak portakal suyuyla cezalandırdım. Bunu, gün boyunca uyanık kalmak için kendimi bir fincan kahve ile cezalandırarak takip ettim. Kahveyi neredeyse portakal suyu kadar iğrenç buldum ama umarım ikisi de görevini yerine getirir.

Kahvemini son yarısını lavaboya döküyordum ki ön kapı açıldı ve burnum bana Auriele'nin içeri girdiğini söyledi.

Mutfığa girerken bana "İkimiz de azarlanıyoruz," dedi. "Bugün her ne yapıyorsanız ben de size eşlik edeceğim."

Ses tonu ve vücut dili nötrdü. Benim için nöbet tutma konusunda ne hissettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de artık kartlar masada.

Ellerimin tozunu aldım ve ona kasvetli bir bakış attım. "Senden hoşlanıyorum. Bence bir jaguarın korunmaya ihtiyacı olduğu kadar korunmaya ihtiyacı olan Christy'yi koruma ihtiyacın seni çok kolay yönlendiriyor." Christy'ye köpekbalığı ya da engerek demedim, aferin bana!

Auriele bana, daha seksi olan "jaguar" yerine "engerek" kelimesini gayet iyi duyduğunu belirten bir bakış attı.

"Senden hoşlanıyorum," dedi sesi boğulacakmış gibi çıkmadan. "Bazen çok iyisin ama Adam, Jesse ya da sürüden biri için el bombasının üzerine bile düşersin. Christy için bile el bombasının üzerine düştün. Ama hiç tanımadığın biri için de el bombasının üzerine düşersin ve bu da seni sürü için bir sorumluluk haline getirir."

Söylediklerini düşündüm.

"Bu adil," dedim ona. "Ama ben başkalarının mektuplarını açmam."

"Bu da adil," dedi. "Nereye gidiyoruz ve ne zaman? Adam sekizde hareket edeceğinizi düşündüğünü söyledi."

Saat yediydi ve beş dakika sonra gelseydi çoktan gitmiş olurdum. Normalde kiliseye gidiyor olurdum (sabahın yedisinde olmasa da), ama garaj bugün daha acildi.

Çantamı aldım ve dedim ki, "Garaj. Fae'ler herkesi rezervasyona geri çağırdı. Zee ve Tad orada olmadan koşullar altında garajda tek başıma çalışmak sürüye karşı bir sorumluluktur." Kelimelerini bilinçli olarak seçtim.

Onaylarcasına başını salladı. "İyi karar." Çoğu kararımın iyi olmadığını ima ediyordu.

Ama ben bir yetişkindim ve Jesse'nin postalarını açma kararını bir daha gündeme getirmedi.

ATÖLYEDEKİ BİLGİSAYARI KULLANDIM VE AURIE'DEN SONRA İŞARETLERİN ÇIKTISINI ALDIM

El yazısıyla yazdığım işaretler, öğrencilerinin sınıfta kalmaya çalıştıklarında yapacakları bir şeye benziyordu. Bilgisayar uzmanı değilim ve bir araya getirdiklerimin el yazısından daha iyi olduğundan emin değildim ama yine de Auriele telefonuyla oynarken onları astım. Daha önce keçeli kalemle karaladığım işaretleri de günlük kullanım için sakladım:

Öğle arası, içeri dön

beş ve Beklenmedik drama, eninde sonunda geri dönecek. O tabelada "eninde sonunda" kelimesini tek "I" ile yazmıştım. Kendimi savunmam gerekirse, yazarken panik içindeydim. Tad daha sonra benim kullandığımdan farklı renkte bir kalem kullanarak benim için düzeltti. Bunu müşterilerime göstermenin beni rahatsız etmemesi muhtemelen benimle ilgili bir şey söylüyordu, ama Auriele'nin bunu görmesini istemedim.

O hafta için arayabildiğim randevuları arayıp iptal ettim ve geri kalanları düzene soktum. Pazartesi günü gelip umutsuzca ihtiyaç duyulan birkaç aracı tamir edecektim. Yeni arabası olan bazı müşterilerimi bayiye gönderdim.

-Ve bayiliği karşılayamayan birkaç kişi de başka bir garaja gitti. Bu müşterilerin daha sonra o serviste kalma ihtimali yüzde elli, çünkü o iyiydi ve neredeyse benim kadar ucuzdu.

Ben kapıyı kilitlerken Auriele, "İkinci bir emre kadar garajı kapattığını sanıyordum," dedi.

"Bu doğru."

"Ama yine de Pazartesi günü geri geliyorsun," dedi.

"Başkasına emanet edemeyeceğim bazı arabalar var," dedim. "Ve birkaç tane Özel muameleye ihtiyacı olan müşteriler. Kurtlardan birini benimle gelmesi için çağıracağım. İnsanların çalışmak için arabalarına ihtiyacı var."

Jetta'ma geri döndük.

"Arabamı alabilirdik," dedi, ilk kez söylemiyordu.

"Darryl'in yarı sahibi olduğu hiçbir arabaya yağ lekesi bulaşmasını istemiyorum," dedim ona ciddi bir şekilde. "Kalp krizi geçirebilir ve Adam istilacıları saflarımıza katmayı başarana kadar daha fazla kurt kaybetmeyi göze alamayız."

Güldü. "Demek ki sorun benzin tüketimi ya da sürücü koltuğunda olma ihtiyacı değil." Jetta'dan şikayet ettiği ilk iki seferde ona verdiğim cevaplar bunlardı. "Kocamın sağlığı için duyduğum derin ve sürekli endişeden kaynaklanıyor."

"Kesinlikle," dedim. "Darryl'den hoşlanıyorum."

Eve gitmek için ters yöne döndüğümde "Geri dönmeyecek miyiz?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Zor birkaç gün geçirdim. Donut yemeye gidiyorum. Spudnuts." Hamuru patates unundan yapıldığı için çöreklerle çörek deniyordu. Ben çöreğe bayılırdı.

"Tamam," dedi. "Bir çörek yapabilirim."

Spudnuts, Richland'daki Uptown'daydı.

Kennewick'in doğusundaki garaj, ama kesinlikle gezmeye değerdı. Kapalı olduğu zamanlar hariç - ki görünüşe göre öyleymiş.

"Bu çok üzücü," dedim. Pazar günleri kapalı olduğunu neden bilmiyordum? Pazar günü buraya bir ya da iki kez geleceğimden emindim. Auriele ayık bir tavırla, "Safeway'de güzel çörekler var," dedi.

İç çektim. Bakkal çörekleri ve spudnuts aynı nefeste anılmamalıydı. Öngörülebilir bir gelecek için garajın kapalı olmasıyla, elimde fazladan biraz zaman olacak gibi görünüyordu. Belki de çörek yapmayı denemeliydim. Ev yapımı ekmeğim güzeldi. Ben zaten nasıl kızarmış ekmek yapılacağını biliyordu -ve çok fazla yoktu-

Beynim bilgiyle aydınlandı.

Diğer kurtların da sürüyle olan bağlantılarını benim gibi görüp görmediklerini bilmiyordum. Bana göre, Noel çelenklerinden bir ağ gibiydi, ışıltılı ve

Orada burada beklenmedik ışıklarla metalik, Adam ve benim aramdaki çiftleşme bağı kalın, parlayan bir ip. Her gözlemlediğimde bu değişiyordu. Bugün asık suratlı bir kırmızıydı ve içinde neredeyse bir lav lambası gibi hareket eden turuncu bir ışık vardı. Turuncu ışığın, bağıın sahip olmamı istediği ama Adam'ın benden sakladığı bir bilgi olduğundan emindim.

Normal şartlar altında

Bu bağ bana Adam'ın ruh hali, nerede olduğu, hangi müziği dinlediği ya da ne düşündüğü gibi konularda bilgi veriyordu.

Öte yandan sürü bağları bana nadiren çok şey anlatırdı. Çoğunlukla birinin ne zaman öldüğünü söyleyebilirdim. Adam'ın bundan çok daha fazla bilgiye sahip olduğunu biliyordum. Ama sürü bağlarının bana gerçekten çok şey verdiği tek zaman bir avda olduğumuz zamandı. O zaman sanki tüm sürü tek bir canavara dönüşüyordu.

Sürü bağları tarafından tüketildiğimde çıldıracağımı düşünebilirdim ama bu dünyadaki en iyi duyguydu. Üzüntü yoktu, endişe yoktu, sinir uçlarımı yakan vahşi bir sevinç dışında hiçbir şey yoktu. Tereddüt yok, sorgulama yok, sadece sürünün bir olduğunu bilmek var.

Kabul ediyorum, eğer tahviller bunu her zaman yapsaydı, bizi *Uzay Yolu*'ndaki Borg gibi bir kovan zihne dönüştürseydi, İstanbul'a veya

Dışarı'ya taşınıyor olurdum.

Moğolistan ya da başka uzak bir yere kaçmak için. Ama planlı ve organize bir avda ayda bir ya da iki kez? Bu oldukça havalıydı.

Bugün farklıydı.

Elim itibarsız Jetta'mın açık kapısının üstünde, başım ve parmak uçlarım çağrının aciliyetiyle uğuldayarak park yerinde durduğum yerde donup kaldım. Bunun gücü soluduğum havayı elektrikli hissettiriyordu. Ve av gecelerinde olduğu gibi, bilmemem gereken şeyleri biliyordum. Kelly'nin çökmüş ve korkmuş olduğunu biliyordum.

"Makaya," dedi Auriele, kıcını Jetta'nın yolcu koltuğuna koyarak.

Bunu ben de anlamıştım. Makaya Kelly'nin altı yaşındaki kızıydı ve başı dertteydi. Kelly'nin evinden iki milden daha az uzaktaydık. Auriele kapıyı çarparak kapatmadan önce lastikleri soyuyordum.

Genel olarak, 80'lerin Jetta'ları Chevette veya Echo çizgisinde üretilmiş yaya arabalarına benziyordu. Kullanışlı ama gösterişsiz ve dikkat çekici değillerdi. Restorasyonların ortasındaki Jetta'm, tüm yanlış nedenlerden dolayı dikkat çekiciydi. Ancak otoyol hızına ulaştığı için şanslı olan sevgili Vanagon'umun aksine, Jetta hareket etmek için üretilmişti, sadece hızlı değil aynı zamanda manevra kabiliyetine de sahipti.

Jadwin'den Kelly'nin sokağına döndüğümde altmış yapıyordum ve bunu yaptığımda tekerlekler yerde kaldı. İleride, Kelly'nin evinin hemen yanında, elinde küçük bir çocuk olan iri yarı bir adam gördüm; çocuğu başının üstünde tutuyordu. Onların hemen ötesinde büyük bir inşaat çöplüğü vardı.

"Yaşıyor," dedi Auriele, sesi kurt sesiyle boğuk boğuk çıkıyordu.

"Bacaklarını hareket ettiriyor."

"Arabayla ona çarparsam," diye sordum ona, "onu korumak için arabanın kaputundan tutabilir misin?"

Konuşurken oldukça sert fren yaptım ve saatte yaklaşık yirmi beş mil hızla gidene kadar arabayı yavaşlattım. Daha hızlı gidersem Auriele'nin hiç şansı olmazdı. Çok daha yavaş gidersem kurt adama Makaya'yı bırakmasını sağlayacak kadar hasar verememe riskiyle karşı karşıya kalırdım. Bu eski bir arabaydı, iyi tasarlanmıştı ama planladığım şey bana da zarar verecekti çünkü hava yastıkları yoktu. Bu düşünce beni üzdü ve planlarımı değiştirmedim.

Makaya bir çocuktu. Ve aynı zamanda ukalaydı. Ve ona hayrandım.

Auriele bana cevap verme zahmetine girmedi. Dirseğinin kesin bir darbesiyle yan camı kırdı ve parçalanmış camın üzerinden dışarı tırmandı. Jetta'nın camları elle açılıp kapanıyordu; bu şekilde deneseydi Kelly'nin evini geçtikten on saniye sonra bile camı indiriyor olurdu.

Kurt adam olmak ona camı etkili bir şekilde kırma ve yere düşme riski olmadan sürünerek dışarı çıkma gücü vermişti. Ama ben çukurlarla dolu yolda arabayı sürerken Jetta'nın kaputunun üzerinde durup iki bin kiloluk silahımı küçük kızı tutan kötü adama doğrultmasını sağlayan şey onun kendi doğal zarafetiydi.

Makaya'yı tek bacağından tutarak yere düşürdü. Görünüşe göre niyeti ailesini korkutmaktı, çünkü Kelly'nin evine doğru odaklanmıştı. Kelly'yi ya da eşi Hannah'yı göremiyordum ama dışarıda olmadıklarını, sadece çitleri ve komşularının çitleriyle görüş alanımdan gizlendiklerini hayal edemiyordum.

Yavaşlamaya başladım. Makaya'ya arabayla çarpma riskini almak istemedim. Neredeyse yarım blok ötedeydik, iptal etmek zorunda kalacaktım.

Sonra onu tekrar başının üzerinde salladı ve bir daire çizerek dans etti. Bize bakmadı bile - ama motoru duymuş olmalıydı. Çok eğleniyordu.

Auriele arabamın kaputunun üzerinde, dizleri hafifçe bükülmüş bir şekilde çömelmiş duruyordu.

Sürüde bunu insan formunda denemeyi isteyebileceğimi düşünebileceğim başka bir kurt yoktu. Auriele'den sadece kazadan sağ çıkmasını istemiyordum. Ondan altı yaşındaki Makaya'yı güvende tutmasını istiyordum. Ama onu bir yanardağ tanrısıyla savaşırken görmüştüm. Bunu film yapabilir, Auriele yapabilir.

Yine de denemezdim; köşeyi döndüğümde altı blok ötede olsa bile düşman kurdun vücut dilinden deliliği okuyabiliyordum. Marrok'un sürüsünde büyümüştüm, her yıl yeni değiştirilen insanlar kurtlarını kontrol etmekte başarısız oluyorlardı. Bazıları tamamen delirirdi. Muhtemelen onlardan bir düzine görmüştüm ama bir tanesi bile yeterli olurdu. Beynime kazınacak kadar korkutucuydular. ilk kez.

Eğer herhangi bir şüphem olsaydı, Makaya'yı tutan adamın yüzündeki ifade bunu açıklığa kavuştururdu. Lincoln Stuart-I

Onu Adam'ın fotoğraf sunumundan tanıdım - bugün yaşasa da ölse de bir daha asla bir insan kalbine sahip olamayacaktı.

Hannah ve Kelly'yi şimdi görebiliyordum. Bir omzunda kızıl bir çizgi olan Hannah kapının hemen içinde donup kalmıştı. Kelly çimlerin üzerindeydi, dirseği ona doğru sürünüyordu.

Ve sonra gözlem zamanı sona erdi.

Auriele kendini fırlattı ve Jetta kurt adama çarpmadan önceki anda uzandı. Uzun boyluydu, bu yüzden tampon onu dizinin hemen altından yakaladı ve kemiği yok etti. Ses yüksekti ama sanki yumuşak bir şeye çarpmışım gibi donuktu. Araba onu çöp konteynirinin içine doğru ezerken, hız onu kaputun üzerinde yana doğru katladı.

Beni koltuğumda tutan emniyet kemeri hayaletten vazgeçti - bu konuda endişeliydim; tamir edilecekler listemdeydi. Yine de araba, tasarlandığı gibi, çarpışmanın gücünün büyük bir kısmını emerek buruştu. Emniyet kemeri ön cama çarpmamamı sağlayacak kadar uzun süre dayanmıştı.

Çarpışmanın etkisiyle zilim oldukça iyi çaldı ve belki de direksiyon simidindeki burnum kırıldı. Bunun için yeterince kan vardı ve burnum yeterince acıyordu. Sersemlemiş bir halde, arabayı durana kadar geri geri sürdüm.

Çarpmanın etkisiyle yerinden oynamamış olan çöp konteynerine. Kapıyı açtım ve damlayan camların arasında dışarı çıkmaya çalıştım. Emniyet kemerinin kalıntılarından kurtulmak için bir kez garip bir şekilde dönmek zorunda kaldım.

Araba beklediğimden daha hasarlıydı; belki de hız göstergesinin biraz tamir edilmesi gerekiyordu. Bir süre arabaya baktım ve hız göstergesinin tartışmalı bir konu olduğuna karar verdim. Yine başka bir araba arayacaktım.

O sırada çok fazla gürültü duyduğumu ve arabamın enkazından çok daha önemli şeyler olduğunu fark ettim.

Silahımı çıkardım ve arabanın etrafından dolanarak, uluyup hırlayan ve sol bacağının kalıntılarını radyatöründen çıkarmaya çalışan Lincoln'e doğrulttum. Her iki bacağının da korkunç bir şekilde kırılmış olduğu anlaşılan fark edilmemişti çünkü diğerlerinin arasında Çıkardığı sesler tehditti. Şu an için oldukça amaçsız görünüyorlardı ama ona inandım.

Bu tür davranışları daha önce de görmüştüm. Kurdunun içinde kaybolmuş biri için acı hiçbir şey ifade etmezdi. Ama sonra gömleği geriye kaydı ve omzunun üst kısmında bir yara gördüm.

Nefes almakta zorlanıyordum çünkü burnum yüzünden ağızımdan nefes almak zorundaydım. Çarpışmanın (buna kaza demek zordu) şoku biraz geçince, bir ya da iki kaburgamın kırıldığını düşünmeye başlamıştım. Ne kadar sersemlemiş olsam da gözlerimi Lincoln'den ayırmaya gücüm yetmiyordu. Gömlek biraz daha kaydı ve derisinde başka bir dişin girdiği yerde ikinci bir kabuk gördüm. Ben ve benim ısırduğımız tavşan ısırığı gibi küçük delikler değildi. Bunlar daha büyüktü.

Marsilia Stefan'ın yaralarını göndermişti. Emin olmak için gömleğini yırtmak istesem de ona daha fazla yaklaştırmaya cesaret edemedim. Isırılmış olabilirdi ama o da bir kurt adamdı.

"Makaya?" Ben seslendim. "Auriele?"

"Güvende," dedi Auriele, sesi son derece sakindi.

Sesler azalmış, sadece çocuklar ağlıyordu -yakın ve uzak- ve Lincoln'ün çığgınlığı.

"Yaralanma mı?" Ben sordum.

"Makaya'nın bileği ve belki de ayak bileği kırılmış gibi görünüyor," dedi Auriele. "Hannah'nın omzunda dikiş atılması gereken kötü bir kesik var. Bir sürü dikiş. Kelly-"

"Hayatta kalacak," diye homurdandı. "Şimdi değişiyorum."

"Isırık var mı?" diye sordum. "Bu kurt Ben gibi ısırıldı."

Auriele keskin bir şey söyledi. Bir süre sonra sesinde bir rahatlama hissederek, "Makaya değil. Hannah değil. Kelly mi?"

"Hayır," dedi Kelly. "Bana beyzbol sopasıyla vurdu. Sonra da alet sandığımla vurdu."

"Ve balyoz," dedi Hannah, sesi kırılmış gibi çıkıyordu.

"Ve balyoz. Ama ısırık yok. Hayatta kalacak," dedi Kelly tekrar. "Isırık yok, Mercy."

Söylediği son kelimenin benim adım olduğundan oldukça emindim ama Kelly'nin sesi değiştiği için düşmüş ve netliğini kaybetmişti.

Kurda ve yiyeceğe geçmek, önümüzdeki birkaç gün içinde çoğunu düzeltecektir - hiçbir şey yanlış hizalanmadığı sürece. Kelly'nin de iyi olacağından emin olmak için Auriele'ye güvenmek zorundaydım. Benim işim bu kurtla ne yapacağımı bulmaktı.

Silahım ve hala arabada kılıfında duran bıçağım vardı ama onu öylece öldüremezdim, burada, açık alanda, kapı kameraları ve cep telefonları varken olmazdı.

telefon kameraları (Kelly'nin komşusunun evindeki perdelerin hareket ettiğini görebiliyordum).

ev). Burada kimsenin görebileceği şekilde kimseyi öldürmemiştir. Arabama çarparak parçalandığı için acil bir tehdit gibi görünmüyordu. Özellikle ısıruk izlerine bakılırsa öyleydi ama onu öldürürsem insan yetkililer bunu bilemezdi. Ve eğer ayağa kalkana kadar beklersem, beni öldürmeyi başarabilirdi.

"Peki ya diğer çocuklar?" Auriele sordu - tabii ki ben değil.

"Güvende," dedi Hannah. "Sean ve Patrick bir arkadaşlarının evindeler. Bebeği yatak odamıza kilitledim; mutlu değil ama güvende." Sean ve Patrick

on iki ve on yaşlarındaki iki oğullarıydı. Bebek üç yaşındaydı, yani artık bebek sayılmazdı.

Bir kamyon geldi. Lincoln'den başımı kaldırıp bakmadım ama gayet iyi duydum. Sesinden son model bir Ford dizel olduğunu düşündüm. Sürüden birine ait değildi, sürünün araçlarının seslerini biliyordum.

Kamyon caddenin karşısında durdu ve bir çift kapı açıldı. Kamyondan üç kişinin indiğini ve yolun diğer tarafında durduklarını duydum. Kurt adam olan üç kişi, ama bizim kurt adamlarımız değiller. Onları koklamıyordum - burnum kesinlikle kırık - ama hareket edişlerindeki kurtadam sesini duyabiliyordum. Kamyonet yüzünden onların bizim işgalcilerimiz olduğunu biliyordum.

"İnsanlar izliyor," dedim onlara. "Bundan sonra ne yapacağınızı düşünün." Sonra daha yumuşak bir sesle "Auriele?" diye sordum.

"Kavga etmeye geliyor gibi görünmüyorlar," dedi bana sessizce. "Bu değişebilir." Düşman kurtadamlar bizi duyabilirdi ama evlerindeki insanlar duyamazdı.

Hareket etmem gerekiyordu, arkamı Auriele'ye, önümü de yeni bir tehdit. Sorun şu ki hâlâ başım dönüyordu, gözlerim odaklanmakta zorlanıyordu ve yere yığılmış kurt delisi Lincoln'den ne kadar uzak durmam gerektiğinden emin değildim. Hareket kabiliyetini yeniden kazanmaya başlarsa onu vurabilecek kadar yakın olmalıydım.

Yeni kurtadamlar oldukları yerde kaldılar.

"Çocuklar iyi mi?" diye seslendi bir erkek sesi.

"Onun tartakladığı kızın kemikleri kırılmış," dedim. "O altı yaşında."

"Yedi," dedi Makaya, sesi titrekti. "Ben yedi yaşındayım."

"Sana söylemiştim," dedi yabancı. "Sana onun doğru olmadığını söylemiştim. Ama sen daha iyi bildiğini sanıyordun."

"Lincoln iyi olduğunu söylemişti. Seksen yıldır canavarını kontrol ediyordu," dedi bir kadın.

Kaşlarımı çattım. Bu sesi daha önce de duymuştum. Ama Adam'ın derlediği verilere göre istilacı kurtadamlar grubundaki tek kadın olan Nonnie Palsic'i tanımıyordum. Belki de onun sesini sadece telefonda falan duymuştum.

Keşke burnum çalışıyor olsaydı. Koku hafızam ses hafızamdan çok daha iyiydi.

"Bugün dışarı çıkıp biraz kargaşa yaratmamız gerekiyordu," dedi adam - sanırım benimle konuşuyordu. "Çocuklu evlerin kesinlikle yasak bölge olması *gerekiyordu*."

Yeni kurtadamlara hızlıca bir göz attım.

Adama odaklanmak zordu, sanki büyük bir köpek kılığında kendini gizlemek için sürü bağlarını çeken bir kurt adama bakan bir insandım. Ona göz ucuyla bakmaktan fazlasını yapacak vaktim yoktu, ama bu bir James Palsic olduğunu bilecek kadar dahiydi. Hemen arkasında Nonnie Palsic duruyordu. Adam'ın sürüye gösterdiği fotoğrafta daha açık olmasına rağmen saçları koyu kahverengiydi. Yüzü daha inceydi ama çok netti. Üçüncü kişi de kısa boylu ve zayıf bir kadındı, belli belirsiz tanıdık geliyordu.

Sonunda bacağını koparmayı başardığında dikkatimi tekrar Lincoln'e çevirdim. Arabamın yıkık ön kısmından kurtuldum. Bu noktaya kadar beni fark ettiğine dair hiçbir işaret göstermemişi. Ama yine de bana bakmadan, hızla yana doğru yuvarlandı ve sahip olduğunu fark etmediğim bir bıçakla dizimi kesti.

İki sağlam bacağım olduğu için yolundan çekilmeyi başardım ama bu beni sokağın ortasına getirdi. Ve Palsic'lere ve garip bir şekilde tanıdık gelen kadına daha da yaklaştım.

James Palsic, "Onunla ilgilenmemin bir sakıncası var mı?" dedi. Bana mı soruyordu anlayamadım.

"Onu kamyonun arkasına koyun," diye emretti tanıdık sesli kadın. "Geri döndüğümüzde onunla ne yapacağımıza karar veririz."

"Devam et," dedim.

Kimseye nişan almamak için silahı havaya kaldırdım ve beni düşmana daha fazla yaklaştırmamak için yolun ortasında bir düzine metre geri çekildim. Makaya'yı annesine veren Auriele, kendini küçük ailenin önüne koydu. Onlara Lincoln'ün nesi olduğunu söylemeli miyim diye düşündüm.

Palsic yanımdan geçip gitti ve İspanyolca ya da İtalyanca olmayan bir Roman dilinde bir şeyler söyledi -Portekizce ya da Romence olabilir. Sesi kederli ve kararlıydı. Lincoln'ün saldırısından kurtuldu ve bu manevra onu hasarlı kurt adamın arkasına geçirdi. Hızlı ve kolay bir hareketle mücadele eden kurtadamı kaldırdı.

"Seni ısırmasına izin verme," dedim ve bana bir kaşını kaldırdı. "Öyle bir niyetim yok," dedi.

"Öldürün onu," dedi Nonnie.

"Pencerelerden bize doğrultulmuş yaklaşık altı cep telefonu var," dedi James ona. Lincoln'ün ağzını kendisinden uzak tutmakta zorlanıyor gibi görünmüyordu.

"Ne yapacağımıza döndüğümüzde karar vereceğimizi *söyledim*." Diğer kadının sesinde buz vardı ve nedense bu her şeyin yerine oturmasını sağladı.

Onunla daha önce Marrok'un ofisinde karşılaşmıştım. Bran bir sim bombasının kurbanı olduktan sonra orayı temizliyordum. Bazı nedenlerden dolayı beni suçlamıştı - her ne kadar sadece ilk üç ya da dört tanesinden sorumlu olsam da. Ben olmayan biri Bran'in ofisine girecek ve sim bombasını masasının üzerine asacak kadar cesurdu. Bran savunmamla ilgilenmedi - gerçi yalan söylemediğimi biliyor olmalıydı - bu yüzden odayı temizlemem gerekti. Ortallığı dağıtmak için çok fazla sim gerekmiyordu.

Bran bunu unutmuş olmalıydı ya da temizliğin sadece yarım saat kadar süreceğini düşünmüştü. Belli ki iki saat sonra yanında tatlı yüzlü, küçük, sarışın bir kadınla içeri girdiğinde beni orada bulmayı beklemiyordu. Ama bizi tanıştırdı ve parıltılı bombadan bahsetti.

Hatırladığım kadarıyla buna çok az tepki vermişti. İşlerini yapabilmeleri için beni göndermişti.

Birkaç saat sonra beni geri çağırdı. Odası kesinlikle ışıltısızdı, ki bu benim için söylenebilecek olandan çok daha fazlasıydı. Özür diledi - gerçek suçlunun itiraf ettiğini (kim olduğunu söylemeden) ve odayı temizlediğini söyledi. Sonra da bana Fiona'yı bir daha görürsem ondan uzak durmamı söyledi.

Etkilemişti çünkü beni böyle başka bir kurt adam hakkında hiç uyarmamıştı. Çünkü çok küçüktü - benim on dört ya da on beş yaşında olduğumdan daha küçüktü. Ve çünkü gözleri soğuk, berrak bir yeşildi - ela gözlerin yeşili değil. Sanki açık mavi gözlü biri yeşil renkli lens takmış gibiydi. Bu renk gözleri olan birini hiç görmemiştim.

Daha sonra Bran'in kurtadamları düzen içinde tutmak için kullandığı bir grup kurttan biri olduğunu öğrendim. Charles sadece en belirgin ve korkulan kişiydi. Ama Charles'ın da sınırları vardı; doğruyu yanlış ayırt edebiliyordu. Bu kadın kendisine ne söylenirse onu yapıyordu ve suikast işinden çok hoşlanıyordu.

"Fiona," dedim ve bana odaklanmak için döndü. Bu mesafeden göz rengini göremiyordum ama açık renkti. Saçları sarı değil siyahtı ama vücut dili aynıydı.

"Mercy Hauptman," dedi gülümsemeden. "Bran'in küçük çakal hayvanı." "Ne kadar da beklenmedik," dedim - gerçi Bran'in küçük çakal hayvanını bulduğuna şaşırmadığı belliydi.

Buradayım. "Hala ..." Nasıl ifade edeceğimi bilemedim. "Ayak işlerini yapıyorum," dedi.

"Hâlâ Bran'in ayak işlerini mi yapıyorsun?" Onun ifadesini kullanarak sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır, aslında. Eşimi buldum ve yolumu değiştirdim."

"Lincoln Stuart değil," dedim, Lincoln olma ihtimali olduğunu düşündüğümünden çok, düşmanlarını tanıyan tek kişinin kendisi olmadığını bilmesini sağlamak için. Lincoln onun eşi olsaydı, onun için olduğundan çok daha fazla endişelenirdi. "Ve Palsikler birbirleriyle çiftleştiler."

Hâlâ arabamın yanında duran ve kollarında çırpınan Lincoln'le James gözlerime baktı.

"Adam seni hatırladı," dedim ona. Charles'tan gelen iyi istihbarat yerine, bizim de onları izlediğimizi düşünmelerini sağladım.

Fiona bana keskin bir gülümseme verdi. "Sven Harolford benim dostum, Mercedes Thompson . . . Hauptman. Sürünü devralmak için buradayız. Biz Hauptman'ın üç kurdu ve seni yanına almasına izin ver. Minnettar olmalısın."

Ona gülümseyerek karşılık verdim ve ağırlığımı ayaklarımın üzerinde topladım. İçinde değildim kırık burnum ve ağrıyan kaburgalarım arasında dövülecek haldeydim ama bunu görmesine izin vermeyecektim.

"Çizmelerimin içinde titriyorum," dedim ona. Fiona muhtemelen oyunun kurallarını değiştiren biriydi. Sürümüzde insan öldürmüş pek çok kurt vardı. Ama cinayetten zevk alan katil kurtlarımız yoktu. Fiona'yı sürümüzde istemiyordum. "Tavsiyemi dinlemeyeceksin ama yoluna devam etmelisin. Gartman ve sürüsünden kaçmak için bir sığınağa ihtiyacın olursa Bran sana yardım edecektir."

"Hayır," dedi Fiona, sesinde belli belirsiz bir burukluk vardı. "Yapmayacak. James? Ne bekliyorsun? Lincoln'ü kamyonu bindir." Arkasını döndü ve kamyonu doğru yürümeye başladı.

James, Lincoln'le birlikte yanımdan geçerken bana başıyla selam verdi. Yüz hatlarını kafamda oturtmaya çalışarak ona baktım. Adam'ın resminden neye benzediğini biliyordum. Ama yüzüne kilitlenemiyordum.

James diğer kurdu kayıtsızca kamyonetin arkasına fırlattı. Doğüstü duyma yetisine sahip olmayan seyirciler, Lincoln'ün boynunu kırarken çıkan patırtıyı duyamazlardı.

"*Aptal,*" diye tersledi Fiona. "Burada emirleri kimin verdiğini sanıyorsun?"

Uzun bir süre kamyon kasasına baktı, vücudunda bir gerginlik vardı. Sonra *bana* döndü.

"Onlara söyledim," dedi yumuşak bir sesle. "Çocuk yok. Zaten Fiona ve Sven de onu buraya gönderdi." Fiona'ya baktı. "Burayı kendi başına bulmadı. O kadar vahşiydi ki kendi kıyafetlerini bile zor giyiyordu." Bakışlarımla buluştu.

Bir kıvılcım hissettim. Kafamın içinde küçük bir patlama oldu, tıpkı kulaklarımın basıncının düşmesi gibi. Omurgamdan aşağıya bir sihir fırladı ve sonunda onun yüzünü görebildim.

Fiona, "Durumunun stabil olduğunu sanıyorduk. Bugün daha iyiydi" dedi.

Ve buraya kargaşa yaratması için bir kurt gönderdi. Kelly'nin evine, çocukların olduğu yere.

James'e dönüp baktım. "Yeşil Beetle," dedim ona. "Güzelce restore edilmiş. Yeni bir jeneratöre ihtiyacınız vardı."

Birkaç hafta önce dükkâna gelmişti ve ben onun bir kurt adam olduğunu fark etmemiştim bile. Adam yüzünü sürüye gösterdiğinde yüz hatlarını hatırlamamış ya da onu tanımamıştım. Daha da endişe verici olanı, Zee o gün benimle birlikte çalışıyordu ve James'in bir kurt adam olduğunu o da fark etmemişti. Adam'ın verdiği bilgi yanıltıcıydı. James Palsic'in fark edilmeme yeteneği kesinlikle sihirdi. Artık benim üzerimde işe yaramayacağından emindim.

Bana gülümsedi, içten ve açık bir gülümsemedeydi. Az önce yurttaşlarından birini öldürmüş olan düşman bir kurt adamdan gelmesi biraz tuhaf hissettirdi.

"Doğru," dedi. "Güzel bir dükkanınız var."

"Geçici olarak kapattım," dedim onlara. "Çünkü şu anda endişelendiğimiz canavarlar sizler değilsiniz."

"Fae'lerle sorun mu yaşıyorsun?" diye sordu Fiona. "Onları bizim halletmemize izin vermelisin."

Ona gülümsedim ve duman canavarının halkından çoktan bir kurban aldığını söylemeyi düşündüm. "Tüm fae'ler değil - onlar kilitli Çünkü *bundan, bundan* korkuyorlar." "Sirenler yaklaşıyor," dedi Nonnie.

"Eğer gerçekten istemiyorsan İnsan yetkililerle daha sonra görüşürüz Fi, hemen yola çıkmalıyız."

Onu dinlediler ve tek kelime etmeden kamyonu bindiler. Yanıp sönen ışıklar altmışla gittiğim köşeyi döndüğünde uzaklaştılar. Polis aracı benden çok daha yavaş gitmişti. Kamyon onları geçti, sağa döndü ve gözden kayboldu.

Ve Fiona'nın bana neden Fae'leri sorduğunu merak ettim. Orada vampirler ve sınıflandırmaya meydan okuyan diğer şeyler. Isırığı biliyor muydu?

- - -

HASTANEDE BURNUMU AYARLADILAR. TIBBİ PR

Kendi halime bırakıldım ve Makaya'yı aramaya çıktım. Auriele ve Kelly'yi diğer acil durum bölmelerinden birinde beklerken buldum ve içeri girdim.

"Güzel gömlek," dedi Auriele.

Benimki beni bir korku filminin figüranı gibi göstermişti çünkü kırık burunlar kanıyordu. Bu yüzden bana bir hastane üstü verildi. Hastane kıyafeti soluk bej rengindeydi ve yerli tonlarındaki tenimi yeşilimsi gösteriyordu.

Ciddiyetle arkamı döndüm ki arkası açık elbiseye iyice bakabilsin.

"Yakında herhangi bir moda akımı oluşturacağımı sanmıyorum," dedim ona.

"Makaya X-ray'de mi?"

"Evet," diye başını salladı Auriele. "Hannah da onunla gitti. Makaya'nın bakımı biter bitmez onu başka bir odada dikmelerine izin verecek. Makaya oldukça sarsılmış durumda ve annesini istiyor."

"Hannah'nın kesiği ne kadar kötü?" diye sordum.

"Uzun," dedi. "Ama derin değil. Üst kısmına dikiş atılması gerekecek ama alt kısmı iyi durumda. Sana çektiği bıçakla onu kesmiş."

Kelly ile konuşmak için diz çöktüm. "Nasılsın?"

Ağzı buruştu ve alçak sesle öfkeli bir hırıltı çıkardı.

"Buraya kendi başına geldi," dedi Auriele. "Ama bu onun için kolay olmadı. Onu iyice kontrol ettim. Kemiklerinden herhangi birinin yanlış hizalandığını sanmıyorum."

Hiçbirinin yeniden kırılması gerekmeyeceğini kastetmişti. Kelly hâlâ homurdanıyordu.

"Biliyorum," dedim. "Ben de biliyorum. Bu insanlar bu ülkenin *bizim* sürümüz. Ama birilerini korkutmadan önce hırlamayı bırakmalısın."

"Bize katılmaya niyetleri yok, unutma," dedi Auriele kuru bir sesle.

"Onlar

Adam kendi adamlarından üçünü ve seni alsın. Sen kimi seçeceksin?" Adam'ı ve beni, sürüyü başkasına bırakıp çekip gitmenin olmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu.

Hissettiğimden daha fazla küçümseyerek homurdandım. "Artık hiç şansları yok. Eğer sürüyü bizden almak istiyorlarsa, Kelly'nin evine gitmemeleri gerekirdi. Kimse çocukların öldürülmesine izin veren bir kurdu takip etmez. saldırıya uğradı."

Aniden ayağa kalktım. "Adam burada." Kokusunu almadım. Bağlarım şu anda bana hiçbir şey söylemiyordu. Ama sesini duydum. En azından kulaklarım çalışıyordu.

Oyuktan çıktım ve etrafıma bakındım, onu bir hemşireyle konuşurken buldum. Fiona ve Palsic'leri taşıyan kamyon ayrılır ayrılmaz onu aramış ve olanları anlatmıştım.

Adam arabayla yaklaşık bir saat uzaklıkta, Hanford Bölgesi'ndeydi; çok sayıda nükleer reaktörün ve yeniden işleme tesisinin yavaş yavaş devre dışı bırakılıp temizlenmesini çevreleyen yaklaşık altı yüz mil karelik hükümet erişimine kısıtlı arazi. Kelly'nin yaralı olduğunu biliyordu, onu aramaya çalışmıştı. Sonra Darryl ve Warren'ı aramıştı. Görünüşe göre, Auriele ve benden başka kimse sürü bağları tarafından uyarılmamıştı - soruna en yakın olanlar bizdik. Bunu düşünme fırsatı bulduğumda, bunun sürü bağları hakkında söylediklerinden biraz rahatsız oldum.

Sürüdeki kimseye ait olmayan bir zeka.

Darryl ve Warren, ben arabadan indikten kısa bir süre sonra Kelly'nin evine varmışlardı.

Adam'la telefonda. Diğer üç çocuğu -Sean ve Patrick

ve onları güvende olmaları gereken evimize götürdü. En azından daha güvende.

Adam bizimle hastanede buluşacağını söylemişti ve söz verdiği gibi buradaydı.

Yumuşak bir ısıklık çaldım ve Adam başını kaldırıp baktı. Hemşireye bir şeyler daha söyledi ve sonra yanına gitti.

Önümde durdu ve başımı ellerinin arasına aldı. Korkmuş görünüyordu. Aramızdaki tuhaflık her neyse bu olamazdı. Çünkü o yüz ifadesi bana ne olduğunu önemsediğini gösteriyordu. İnatçı bir piç gibi davranıyor, sorunlarını kendine saklamaya çalışıyordu. Belki de bu işin geri kalanı - başıboş kurtlar ve duman dokumacı- bitene kadar bekleyecektim. halledildi. Ama onu rahatsız eden şeyi tek başına taşımaya devam etmesine izin vermeyecektim.

"Merak etme," dedim inatçı piç kurusuna. "Direksiyonda burnumu kırdım. Muhtemelen iki gözüm de moraracak. Ama iyi haber şu ki kaburgalarım kırık ya da çatlak değil, sadece morarmış."

"Önümüzdeki haftayı basına sana vurmadığımı söyleyerek geçireceğim," dedi ama yeniden nefes alabilecek gibi görünüyordu.

"Aferin sana," dedim cesaretle.

Alaycı bir şekilde gülümsedi ve alnımdan öptü. "Bir sonraki arabanda hava yastığı olabilir mi sence?"

Hava yastıklarını yenilemek aptalca bir oyundu ve tehlikeliydi. Bir tamirci olarak eski bir araba kullanmak benim için bir gurur meselesiydi.

"Sadece arabalarımınla insanlara çarpmayı bırakmam gerekiyor, o zaman iyi olacağız," dedim ona.

"Keşke," diye mırıldandı, "vurulması gereken başka biriyle karşılaşmasan." Beni tanıdığını kanıtlıyordu. "Sanırım tutuklu olmadığın için minnettar olmalıyım."

"Olabilirdi," dedim ona. "Kelly'nin komşusunun evinden koşarak çıkması dışında. Her şeyi cep telefonuyla kaydetmiş. Ben Lincoln'e Jetta ile çarparken Auriele'nin Makaya'yı yakalamaya çalıştığı kısmı görene kadar bekleyin. Cirque du Soleil'den bir sahne gibi görünüyor. Polis haklı olduğuma karar verdi ve bir daha yapmamam için beni uyardı. Ben de bir daha yapamayacağımı çünkü arabanın pert olduğunu ve o anda garajıma çekildiğini, orada parçalarını çıkarabileceğimi söyledim."

Adam gülümsedi ama gözleri endişeliydi.

ÇÜNKÜ MAKAYA EVE DÖNERKEN BİZİMLE ARABADAYDI.

Onu korkutmak için Adam'a Fiona'dan ya da Lincoln'ün nasıl ısırıldığından bahsetmedim. Ne bildiğimi biliyordu, çünkü Kelly'nin evinden aradığımda telefonda onunla bu konu hakkında konuşmuştum. Hala bazı Tartışmamız gereken önemli çıkarımlar vardı ama eve gidene kadar beklemek zorundaydı.

Bu yüzden eve dönüş yolunda, Auriele telefonundan bir paket hazırlarken ben sessiz kaldım ve kırık burnuma baktım. Toplanma, bir adım utangaçtı "Herkes Batcave'e" - bizim evimiz Batcave'di. Bunk-up, kurtların iki ila dört kişilik gruplar halinde kalması ve tek başlarına bir yere gitmekten kaçınması anlamına geliyordu.

Bir ranzanın herhangi birini nasıl güvende tutacağından emin değildim. duman dokumacısı- gerçi muhtemelen Fiona'nın grubuna karşı etkili olurdu, en azından kısa vadede. Ama ben bir şey söylemedim. Başka ne yapabilirdik ki?

Sürünün insan ailelerini evimize çekebilirdik; cadılar bir sorun haline geldiğinde bunu yapmıştık. Ama çok fazla kurtadamların hepsini uzun süre evimize alamazdık ve alsaydık bile onları içeride, duman dokumacısını dışarıda tutmak için kapıları kilitlemenin bir yolu yoktu.

Birkaç saatten fazla böyle kapalı kalırsak kavga etmeye başladık. Kurtlarımızın hareket etmek için özgürlüğe ihtiyacı vardı. Fae ve vampirlerin kendilerini korumak için yaptıklarını biz gerçek anlamda yapamazdık. Mecazi anlamda da yapamazdık. Biz Üç Şehir'in koruyucularıydık. Korkunç kötü şeylerle yüzleşmek bizim işimizdi - eğer geri çekilirsek, meydanı kötülere bırakmış olurduk.

Eve vardık ve çok küçük bir alanda çok fazla insanın oluşturduğu kitlesel kaos Auriele, Hannah ve Jesse'nin ortak çabalarıyla şekillendi. Birkaç kez Adam'ın dikkatini çekmeye çalıştım ama o

Ben'in onları duyamayacağı bir yerde, ofisinde görüşmek için farklı insanlarla geri çekiliyordu. Ama aynı zamanda masasında bile benim için yeterli yer yoktu.

"Canın yanmış gibi görünüyorsun," dedi Adam bana. "Konuşmamız gereken bazı şeyler olduğunu biliyorum. Elimden geldiğince çabuk geleceğim. Bir torba donmuş bezelye al ve uzan. Güvenlik çizelgelerini hazırlar hazırlamaz seni bulacağım. dışarı."

Buz torbalarımız vardı ama ben donmuş bezelyeyi daha çok sevdim. Şişmiş dokulara daha nazik davranıyorlardı. Zavallı burnuma donmuş bezelye koymak iyi bir fikirdi ve sessiz bir yer bulmak kulağa harika geliyordu. Dondurucudan bir torba aldım ve yatak odamıza gidip kapıyı kapattım.

Yatak odamız az çok ses geçirmezdi - Adam'ın ofisi gibi değildi, orada ses yalıtımı ciddi bir şeydi. Yatak odasının kapısı kapalıysa ve ev sessizse, kurtadamlar yatak odasından gelen sesleri duyabilirdi ama muhtemelen gerçek konuşmaları duyamazlardı. Evdeki kitlesel kaosla birlikte, kulak misafiri olmak söz konusu bile değildi.

Telefonumu çıkardım ve hafızamdaki bir numarayı çevirdim. "Mercy."

Marrok'un sesini duymak bile günümdeki stresin bir kısmını aldı. Gerçi strese karşılık veremez ve mide asidi üreten bir ilgi katamazdı ama şu anda konuşmaya en çok ihtiyaç duyduğum kişi oydu.

"Başımız belada," dedim ona. Sonra kiminle konuştuğumu düşündüm ve "Üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil" dedim.

"Sanki bunu düzeltmen gerekiyormuş gibi hissediyorum," dedi Bran. "Aksi takdirde beni aramazdın."

Vampirlerin ve Fae'lerin kendilerini kilitlediklerini düşündüm. Ve Ben'in bodrumda hiçbir sorun yokmuş gibi davranmasını.

Kimse onları durduramadan, Kelly'nin çocukları elektronik oyuncakların beklediği bodrum katına inmişlerdi. Ve Ben'i kafesin içinde buldular. Ben, Makaya'nın Jesse sayesinde sıcak yapıştırılmış simler ve plastik değerli taşlarla süslenmiş parlak pembe kalıplarına hayranlıkla bakıyordu. Ve bir kez daha kendini kaybetmeden önce çocukları yukarı çıkarmamız için gözleriyle hepimize yalvarmıştı.

Tam olarak yetişememiştik ama Jesse, Makaya'ya Ben'in çalacağını söyledi.

Makaya başını Darryl'in omzuna koydu (her ne kadar korkunç olsa da çocuklar Darryl'i severdi) ve üzgün bir şekilde, "Belki de

İstedığı gibi güldü ama o adam bugün beni korkuttu. Bir süre daha korkmak istemiyorum."

Evet, belki de bununla başa çıkmakta zorlanıyorduk.

"Tamam. Diyelim ki bazı endişelerim var," diye sözümü kestim. "Sanırım birkaç tanesinde yardımcı olabilirsiniz."

"Bölgenizi işgal eden bazı kurtlar var," dedi.

O fotoğraf montajı ve bilgi organizasyonu çoğunlukla Charles'a aitti. Adam'ın onunla konuştuğunu duymamış olsaydım bile bunu bilirdim. Charles yararlı, düzenli ve özlü bilgiler veriyordu. Ama Charles işgalcilerimizi biliyorsa Bran de biliyordu.

Bran yardım ulaştırırken daha Sokratikti. "Adam," diyebilirdi, "bilgi aramak için nereye gitmen gerektiğini düşünüyorsun? Senin yerinde olsaydım bakabilirdim. Teksas'a bakardım."

Bu yüzden Adam yardım için Bran'e değil Charles'a gitmişti. Bu ve Bran, insanlar ve fae'ler aynı dünyada nasıl yaşayacaklarını çözerken bir kurtadam sürüsünün tarafsız taraf olması deneyinde gerekli bir adım olarak sürümüzden resmen elini çekmişti. Sürümüz bağımsız olmalıydı ki işler yolunda gitmezse Kuzey ve Güney Amerika'daki tüm kurtadamları fae ya da insanlarla ya da her ikisiyle birden savaşa sürüklemeyelim.

Bran'a gitmiştim çünkü aradığım şey bir sürü bilgi değildi, tavsiyeye ihtiyacım vardı. Tavsiye Bran'ın en iyi şeyiydi.

"İstilacı kurtlardan biri Fiona," dedim ona. Aslında soyadından emin değildim ama buna ihtiyacım yoktu.

Bran nefes aldı, sonra da "O öldü" dedi.

"Hayır," dedim. "Onu daha üç ... hayır, beş saat önce hayat kadar küçük gördüm. Acil servisteyken zaman uçup gidiyor." Ve bunu son olarak söylememeliydim.

"İyi misin?" diye sordu. "Evet."

"Merhamet."

"*Tanrım,*" diye yakındım, kendimi dört yaşında hissediyordum.

"Arabamla sürünün çocuklarından birine zarar veren ele geçirilmiş bir kurda çarparak burnumu kırdım.

Çünkü ben burnumu kırdım, onun sadece bileği ve bileği kırıldı ve kurt öldü. Bugünkü sonuçlardan memnunum."

"Anlambilim," diye homurdandı.

"Gerçek," dedim ona. "Fiona hakkında bana ne söyleyebilirsin?" "Ondan uzak dur," dedi.

Gözlerimin yuvarlandığını duyabilmesini umuyordum. "On dört yaşımıdayken de bana böyle demiştin. Artık bir yetişkin olduğuma ve o da sürümü ele geçirmeye çalıştığına göre daha faydalı bir şey umuyordum."

"Bana gözlerini devirerek bakma," diye tersledi. "Ve sen on beş yaşındaydın."

Telefona baktım. "Kaç yaşında olduğumu hatırlıyor musun?" İnanamayarak sordum.

"Charles'ın ofisine sim bombası attığı gündü," dedi Bran karanlık bir sesle. "Tabii ki hatırlıyorum."

"*Charles?*" İmkânı yoktu. "Charles ofisinizi bombaladı." Soğuk, korkutucu, etkili, ölümcül... Charles'a yakışan kelimelerdi bunlar. "Sim bombası" teriminin ve Charles'ın adının aynı cümlede geçmesi, "Charles sim bombacısının gizli kimliğini keşfetti ve fikrini çalan diğer insanlara bunu bir daha asla yapmamaları gerektiğini öğretmek için onu ayak tırnaklarından astı" gibi bir şey dışında şaşırtıcı değildi.

"Neden ofisinize sim bombası attı?" Ben sordum.

Bran bana, "Söylediğim bir şeydi," dedi. "Ve seni ilgilendirmez. Fiona hakkında ne biliyorsun?"

"Bana ondan uzak durmamı söyledin," dedim, "bu da beni doyumsuz bir merak içinde bıraktı."

Bran kuru bir sesle, "Elbette öyle," diye karşılık verdi. "Ne düşünüyordum bilmiyorum."

"Atın önündeki havuç gibi," diye kabul ettim. "Ama kimse pek bir şey bilmiyordu. Charles'ın yapmayacağı işleri yapması için gönderdiğin suikastçındı."

"Evet," diye kabul etti Bran.

"Charles kadar ölümcül olduğunu."

"Farklı şekilde ölümcül," dedi. "Charles ya da Adam onunla dövüşebilir. Ama mecbur kalmadıkça onlarla çatışmaya girmez. İnsanları kullanacaktır. Charles bana bölgenizi istila eden altı kurt olduğunu söyledi. Fiona'dan bahsetmediğine göre -ki bahsederdi- bildiğin başka kurt var mı?"

"Hayır. Şahsen gördüklerim sadece James ve Nonnie. Palsic," dedim ona. "Bir de Lincoln Stuart var ama o sayılmaz çünkü öldü."

"Öldürdüğün kişi o mu?"

"Arabamla çarptığım kişi oydu. Onu vuracaktım ama çok fazla seyirci vardı. Onu James Palsic öldürdü." Bran'a bugün olanları teker teker anlatma seçeneğim olduğunu görebiliyordum ya da ona tüm hikayeyi anlatabilirdim. Aslında, zaman kazanmak için her şeyi bir araya getirmem daha iyi olurdu.

"Sanırım," dedim ona, "gerçekten de tavşanla başlamam gerekiyor."

"Eğer düşündüğün buysa," dedi. "O zaman elbette, tavşanla başla. jackrabbit."

Ben konuşurken tamamen sessizdi - bu yüzden niyetim olmadığı halde ona Wulfe'dan bahsetmeye beni nasıl ikna ettiğini gerçekten bilmiyordum. Ya da Adam'ın istemeden yer değiştirmesine neden olan ve çiftleşme bağımızı kapatmasına neden olan şey her neyse onunla ilgili büyüyen sorununu. Ya da Adam'ın çiftleşme bağımızı kapatmasının nedeni olarak *ima* ettiği şey buydu -bazen bir şey hakkında yüksek sesle konuşmak bile gözden kaçırdığım bir bilgiye işaret ediyordu.

Dün gece odada sadece Adam ve ben varken uyandığımda hissettiğim o soğuk duyguyu kendime saklamayı başarmıştım. Bir avın öznesi olmanın nasıl bir his olduğunu bilirim. Av olmak. Bu benim hayal gücüm olabilirdi, Üzgünüm kahvaltı sandviğine rağmen.

Ben'in bodrumda Makaya'yı korkutmasını nihayet bitirdiğimde sesim biraz kısılmıştı. Bran'in cevabını bekledim. O kadar uzun sürdü ki hâlâ bağlı olduğumuzdan emin olmak için telefonumu kontrol ettim. Son bir saati kendi kendime konuşarak geçirmiş olsaydım kendimi aptal gibi hissederdim.

"Bran?" Ben sordum. "Hâlâ orada mısın?"

"Adam'a söyle Fiona'yı öldürsün, ne zaman ve nerede fırsat bulursa," diye cevap verdi hızlıca. "Hizmetlerini en yüksek teklifi verene satıyor. Parasını bir ekiple paylaşmıyor, bu yüzden diğerleri muhtemelen yararlı araçlar. Korkmadığı hiç kimse ya da hiçbir şey için iyi bir müttefik değil. Eğer endişelendiğiniz gibi bir ittifak kurduysa "Duman dokuyucuya karşı dikkatli olun."

"Onun ölmüş olması gerektiğini söylemiştin," dedim Fiona'nın kimin için çalıştığını merak ederken ve bariz cevaptan pek hoşlanmadım. Cadıların yanı sıra ölmemizi isteyen başka insanlar da vardı. Bana Adam'la üç adamımızı alıp gidebileceğimizi söylerken samimiydi; belki de kendine bir üs, bir sürü yaratmak için buradaydı.

Marrok'tan bağımsız ve onun planları için yok edemeyeceği kadar önemli.

"Beş ya da altı yıl önce öleceğinden emindim," diye kabul etti. On beş yaşındayken ofisini sim bombardımanına *tutmadığımı* hatırlayabiliyordu ama Fiona'nın ne kadar önce öldüğünü hatırlamıyordu?

"Onu sen mi öldürttün?" Fiona'nın sesindeki acıyı hatırlayarak sordum.

"Yapardım," dedi bana. "Ama hayır. Bir cadı için çalışıyordu ve anlaşma kötü gitti."

"Cadılarla yapılan anlaşmalar genellikle kötü sonuçlanır," diye mırıldandım.

"Aynen öyle," dedi nazıkçe. "Adam'a Palsics ve Chen Li Qiang'ın mümkünse kurtarılmasını tercih ettiğimi söylemelisin. Kent? Hangi sürüye bağlı olduğu ya da olmadığı dışında, Kent hakkında altmışlı yıllardan beri hiçbir şey duymadım, bu da beni endişelendiriyor. Ya benden saklanıyor ya da katıldığında küçük bir kırılma ile sıkıcı bir hayata yerleşti. Galveston'daki isyancılar."

"Artık sizin için çalışmıyoruz," dedim kuru bir sesle. "Bize dikte edemezsin."

"O zaman neden sana yardım ediyorum?" diye sordu aynı derecede kuru bir sesle.

Haklıydı. Palsic'ler ve Chen söz konusu olduğunda ne isterse yapmaya çalışacaktık. Chen'den bahsederken Carlos'un yüzünü görmüştüm. Ve kendimi James Palsic'ten hoşlanırken bulmuştum. James Palsic'i tanımıyordum.

Nonnie kayda değer bir şey yapmamış ya da söylememişti ama sürüde başka bir kadının olması iyi olabilirdi. Ama Bran'e, sırf şekil olsun diye emirlerine itaat edeceğimizi varsayması konusunda zor anlar yaşatmıştı.

"Tamam," diye kabul ettim. "Fiona'yı ve eşini öldürmemizi *önerdiğinizizi* Adam'a bildireceğim."

"Dostum?" Bran sordu.

"Harolford," dedim ona.

"Harolford'u unutmuştum," dedi. "Ama elbette Harolford'u da öldürün. Sadece Fiona'nın ikisi arasında daha tehlikeli olduğunu unutmayın."

"Tamam," diye kabul ettim. "Palsic'leri ve Chen'i sürüye dahil etmek için elimizden geleni yapacağız ve Kent hakkında kendi kararımızı vereceğiz."

"Aferin kızıma," dedi, sandalyesinin gıcırtısını duyabiliyordum ve arkasına yaslandığını biliyordum. Seninle mutlu olduğunu her zaman böyle anlardın.

Ve eğer onu mutlu etmekten memnun olsaydım, bunu bilmesine izin vermeyeceğimden emindim.

"Sorunlarınızdan birini çözdüm mü?" diye sordu.

"Hayır," dedim hemen. "Ama bana nasıl gördüğünü anlattın ve bizden daha fazla bilgiye sahipsin. Ve bu deneyi desteklediğini biliyorum - bizim sürümüz, fae'ler ve vampirler birlikte çalışarak herkesin iyiliği için çalışacağız, yani bu işte bizim tarafımızdasınız. Bu da tavsiyelerinizi ciddiye alacağımız anlamına geliyor. Ve *bu*, oh Marrok, kendi sorunumuzu çözmemizi kolaylaştırır."

"Güzel," dedi, sesi yine memnun görünüyordu. Beni kendi adıma düşünmeye zorluyordu, öyle mi? Düşünmemi istediği şeyi düşündüğüm sürece, kendi adıma düşünmemden hoşlanıyordu.

"Şimdi, Wulfe ile olan sorununuza gelelim." Sesi daha da koyulaştı ve kutuplaştı.

Sadece bu ses tonundan bile, birinin Bran'e, vampirlerin kralı (ya da en azından vampirlerin fiili hükümdarı) Bonarata'nın beni yakalayıp Avrupa'ya götürmesinin nedeninin Wulfe olduğunu söylediğini anladım.

Bonarata, Wulfe'ye Tri-Cities'teki en tehlikeli kişinin kim olduğunu sormuştu. Wulfe, berbat bir mizah anlayışının yanı sıra neredeyse fae-Bonarata'ya benim yaptığımı söyledi. Wulfe'un kullandığı mantıktan hala tam olarak emin değilim.

"Bence Wulfe'u Adam ve bana bırakabilirsin," dedim aceleyle. "Sanırım sadece oynuyor. O benim hayatımı kurtardı. Onun iyi adamlardan biri olduğunu kastetmiyorum ama ..." Bir nefes aldım ve kendimi toparladım.

Bran'in gelip Wulfe'u yok etmesini istemedim çünkü bu yanlış olurdu. Şu ana kadar Bran'in onu hedef almasını hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Ayrıca, Bran'i kimseye doğrultmamak için gerçekten çok uğraştım. Sinir bozucu sinekleri yok etmek için nükleer aygıt kullanmama gibi bir prensibim vardı çünkü bu karışık sonuçlar doğurmaya meyilliydi. Bran'in bile Wulfe ile başa çıkıp çıkamayacağını merak eden küçük sesi bastırdım. Bran'in ölümsüz ve durdurulamaz olmasına ihtiyacım vardı.

Tam şu anda Bran'i Wulfe'u öldürmemesi için ikna etmeliydim.

Bran'e "Onu incittim, sanırım çok kötü incittim," dedim. "Onu yönlendiren sapkın sebep ne olursa olsun bize yardım etmeye çalışıyordu - belki Marsilia istediği için, belki de canı sıkıldığı için. Ama bize yardım etmeye çalışıyordu ve zombilerin ruhlarını dinlendirmeye çalışmamın tepkisine yakalandı. Bu onun içinde bir şeyleri kırdı."

Bran, "Ben de onun içinde bir şeyler kırabilirim," anlamına gelebilecek bir şeyler mırıldandı.

"Bonarata onu uzun zaman önce gerçekten kırdı," dedim Bran'a. "Wulfe bir büyücü, bir vampir ve bir cadı." Bu sonuncusu bir sır olabilir. Ben'in deyimiyle Zombiler Gecesi'nden önce bunu kesinlikle bilmiyordum. Ama Bran'in Wulfe'u anlaması gerekiyordu, böylece Fiona'yı ortadan kaldırmamız için bizi görevlendirdiği gibi onu da ortadan kaldırtmamış olacaktı. "Yüzyıllardır Bonarata ve Marsilya için kan döküyor. İşkence gördü ve öldürüldü. yüzyıllar."

Bran benim dramatik duraksamam karşısında, hissedilir bir ironiyle, "Evet Mercy, biliyorum," dedi.

"Ve onun büyücülüğü beyaz."

Bu kez duraklama onundu.

"Aynen öyle," dedim. "O karanlıkta dolaşan kayıp bir ruh..."

"Saçmalık," dedi Bran, ki bu cümleyi daha ziyade güzel bir şarkı söylediğini duymuştum. Sanırım şarkı birkaç yüzyıllıktı ama o yazmıştı.

Ona "Duygusal olması onu gerçek dışı yapmaz," dedim. Bu da Bran'dan bir alıntıydı. Koşullara bağlı olarak her iki şekilde de -doğru ya da gerçek dışı- kullandığı bir söz.

"Tehlikeli biri," dedim Bran'a, "ve ne yapacağı belli olmaz. Ama belki bir müttefike dönüştürülebilir. Adam Marsilia'yı müttefik yaptı."

"Adam, Elizaveta'nın müttefiki olduğunu düşünüyordu."

"Elizaveta da öyle," diye karşılık verdim. "Ama bu konumuzun dışında."

Uzun bir nefes aldı ve burnunun köprüsünü tuttuğunu hayal ettim. Nefesin böyle bir sesi vardı.

"O zaman onu sana ve Adam'a bırakıyorum," dedi sonunda. "Şimdilik."

"Teşekkür ederim," dedim ve bana hırladı.

"Üçüncü bir sorun," dedi Bran. "Underhill'den kaçan yaratık. Onun hakkında bildikleriniz, Beauclaire'in eklemeleriyle bile, kim olduğunu anlamam için yeterli değil. Onu tanımıyor olabilirim ya da sadece sizin karşılaşmadığınız özellikleri sayesinde tanıyor olabilirim."

"Tamam," dedim. Bran'in bu konuda bize yardım edebileceğini gerçekten ama gerçekten ummuştum. Bran'e, "Ben ve Stefan onun elinde," diye hatırlattım.

"Biliyorum," dedi nazikçe. "Ve ikisini de kaybetmek istemem. Bu amaçla, faydalı olabilecek bazı varsayımlarım var."

"Tamam," dedim umutla.

"Birincisi, Beauclaire size yaratığın adını veremedi. Fae'ler isimlere büyük önem verirler. Bazı fae'ler kendi isimlerini korurlar. isimlerin başkaları tarafından söylenmesine izin vermeyerek."

"Tamam, bu yaratığın kim olduğunu bulduktan sonra isim önemli olabilir. Ama sadece adını saklayan birini arayarak onu bulmamız pek olası değil - çünkü hepsi bunu yapıyor."

"Kesinlikle." Sesi yine memnun gibiydi.

Artık çocuk değildim. Sokratik öğretim yöntemi için iyi bir öğrenci olduğumu düşünmesine sevinmemeliydim.

"Bence Beauclaire'in sana söylediklerinin pazarlık kısmına odaklanmalısın," dedi bana. Ve şimdi sesinden bariz bir şeyi kaçırdığımı düşündüğünü duyabiliyordum.

"Ama hepsi de *pazarlık yapıyor*," dedim. Ve belki de biraz sivriydim.

"Gerçekten de öyle," dedi. Ve sesindeki sabır, iç çamaşırlarının hepsini mora boyamak istememe neden oldu, gerçi bu ilk seferde pek işe yaramamıştı denediğim zaman.

Ama artık bir yetişkindim, bu yüzden küçük intikamları bir kenara bıraktım ve Beauclaire'in pazarlık hakkında söylediklerini düşündüm.

"Ama tüm fae'ler Underhill ile bir pazarlık yapmadı," dedim sonunda.

Bran'in gördüklerini gördüğüm için bana verdiği ödül, "Ve Tanıdığım birinin arka bahçesinde Underhill'e ait bir kapı var ve Underhill'in değer verdiği biri kapıyı çalıp dışarı çıkmasını istiyor."

Tilly'yi düşündüm ve iç çektim. "On yaşındaki bir çocuğun dikkat süresine sahip, kana susamış ölümsüz bir varlıkla başa çıkmak için herhangi bir ipucun yok, değil mi?"

"Onu tatlılarla besle," dedi hemen. "Ya da Ariana'yı ara ve ona sor. Ama bence tatlı bir şeyler, özellikle de kendiniz pişirirseniz, sahip olabileceği bilgileri ortaya çıkarmanın bir yolu olabilir." Durakladı ve sonra şöyle dedi: "Ve ona bir suç ortağı gibi davranın, dünyanın başına felaket getiren yaramaz bir çocuk gibi değil. Size fazla bir şey söyleyemeyebilir ama yine de işinize yarayabilir. Pazarlığın sınırları dahilinde bir şey onunla birlikte."

"Tamam," dedim. "Teşekkür ederim."

"Peki ya Adam?" Ona tereddütle sordum. Ona Adam hakkında söylediğim tek şey, Adam'ın tüm cadıları öldürdükten sonra aramızdaki bağı kapatmış olduğuydu.

"Bağları havaya uçur," dedi Bran. "Bakalım ne olacak."

Ve telefonu kapattı.

Telefonuma baktım. Onu geri aradım ama açmadı. Sanırım bunu çözmem gerektiğini düşündü. Adam'la aramızdaki bağı yok etmeye çalışmam gerektiğini mi söylemek istiyordu? Böyle bir şeyi nasıl yapabilirdim ki? Bunu yapmak *istemedim*.

Onu tekrar aramaya çalıştım. Belki de bunun sadece Adam'ın istemedi kurda dönüşmesi olmadığını açıklasam? Neydi? Ben ne yaptım? biliyor musun? Adam'ın aramızdaki bağ açık olursa zarar göreceğimi düşündüğünü mü?

Adam bunun bana ne yapacağını düşünüyordu? Onun deliliğine kapılacağımı mı düşünüyordu - bir canavara dönüştüğünü düşündüğünü varsayarsak? "*Argh*," dedim hayal kırıklığı içinde ve ekrandaki kırmızı düğmeye bastım.

Bran belli ki bu gece benden başka telefon almamaya karar vermişti. Birisi kapıyı çaldı.

"Kim o?" Bran'a beni geri araması için ne mesaj atabileceğimi bulmaya çalışarak homurdandım.

"Ben," dedi Adam, kapıyı açarak. "Telefonda kiminle konuşuyordun?"

"Bran," dedim ona. "Seninle konuşmamız gerek." Gözleri çok mutsuzdu.

Ama yüzü, "sorunlarla başa çıkıyorum" ifadesine kilitlenmişti, bu yüzden onun içini görebildiğimi bilmediğini düşündüm. Aramızdaki bağ canlı ve işler haldeyken onu okumak daha kolaydı ama onu uzun zamandır tanıyordum

biz çiftleşmeden önce, ve ben dikkat etmişim.

Bir an düşündükten sonra, "Katılıyorum," dedi. "Ama burada değil."

"Burada olmaz," diye kabul ettim. Çok fazla keskin kulak vardı ve en azından bir tanesi düşman tarafından seçilmişti. Ama mesele sadece bu değildi. Sürüden bu kadar çok kişi evdeyken, birinin Adam'ın dikkatine ihtiyaç duyması için fazla zamanımız olmayacaktı - daha önce onunla konuşmaya çalıştığım da fazlasıyla kanıtlandığı gibi.

"Senin evin mi?" diye sordu, başını benim boş imal edilmiş evime doğru eğerek.

Evet demeye başladım ama sonra tereddüt ettim. "Anna'yla karşılaşmak istemiyorum

tekrar," dedim ona. "Garaja ne dersin? Oradayken telefonu kontrol edebilirim."

O telefonu kendi telefonuma yönlendirmiştim ama sabahtan beri tamirhaneyi arayan olmamıştı. Bu, kimsenin arabasının tamir edilmesine ihtiyacı olmadığı anlamına gelebilirdi. Aynı zamanda benim hata yaptığım anlamına da gelebilir.

"Tamam," dedi, yatak odasının kapısını daha geniş tutarak ve davet için geri adım atarak. "Ben kullanırım. Arabalarınız iyi durumda değil."

"Ha-ha," diye homurdandım, yanından geçip giderken. "Zavallı Jetta."

Vanagon üzerinde çalışmak için zaman bulmam gerekecek diye düşündüm, istifa ettim. Tüm hava kabarcıklarını çıkarana kadar onu kullanmaktan nefret ediyordum. Hava

Baloncuklar aslında hiçbir şeye zarar vermez. Yapacakları tek şey, göstergelerin bana minibüsün aşırı ısındığını söylemesini sağlamaktır.

Büyük sorun

Bununla birlikte, motor gerçekten aşırı ısınırsa, bunu görmezden gelirdim çünkü bunun sadece hava kabarcıkları olduğunu düşünürdüm. Bu da motoru mahvederdi.

"Sana yeni bir Jetta alacağım," dedi Adam, yoluma çıkarak, ben de durdum.

Uzandı ve kırık burnumun iki yanındaki yanaklarımı okşadı. Dokunuşu burnumu olduğundan daha fazla acıtmayacak kadar nazikti.

"Sinsi planının farkındayım," dedim ve yanağını öpmek için ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim. Bu hareket kaburgalarımın da yaralandığını hatırlattığında irkilmedim. Yine "Mercy yaralandı" muhabbetine dönmek istemiyordum.

"Yeni Jettalar yok," dedim, vurgulamaya çalıştığı kelimeye vurgu yaparak merdivenlere doğru ilerlerken yanımdan geçip gitti. "Hava yastıkları olmasına rağmen. "Hava yastıkları olmasına rağmen." Eğer bir VW kullanırken yakalanırsam tüm VW tamircileri bana güler. yeni araba. Başka bir eski araba bulmalıyım. Bu eski VW'ler etrafınızda katlanacak şekilde tasarlanmıştır, bu yüzden hava yastığı olmadan bile kazalarda iyi iş çıkarırlar."

Emniyet kemeri açılmasaydı muhtemelen iyi olacağımı ya da en azından burnumun iyi olacağını itiraf etmeden önce kendimi tuttum. Çünkü bu benim değil onun argümanını besleyecekti.

Yürümeye başlarken başka bir araba aramaya nereden başlayabileceğimi düşündüm. Jetta'yı bulmam biraz zaman almıştı. Buradaki, Yakima'daki ve Spokane'deki tüm hurdalıkları arayıp, makul ölçüde onarılabilir bir araba aradığımı bildirdim. Belki de pes edip biraz daha fazla ödemem gerekecekti.

-Onları ucuza bulmak zordu. En azından o eski Jettalar ve Tavşanlar Vanagonların yaptığıını yapmıyordu-Vanagonlar daha çok

İkinci el almak, üretim hattından yeni çıktıklarında sattıklarından daha pahalıydı. Syncro'm şu anda yeni olduğundan *çok* daha değerliydi.

"Belki başka bir Tavşan," diye düşündüm. "Eski Rabbit'im bana on yıldan fazla dayandı. Jetta bir yıl bile dayanamadı."

"Artık Tavşan yok," dedi Adam. "En azından bu hafta yok. Sanırım bir hafta için yeterince tavşan yedik."

Merdivenlerden aşağıya kadar beni takip etti. Ya da belki de beni merdivenlerden aşağı sürüyordu. Ondan garip bir elektrik almaya başlamıştım.

Omzumun üzerinden gizlice ona bir göz attım. Hazırlıksız yakalanmıştı, gözleri hâlâ yatak odasının kapısını açtığımda olduğu gibi mutsuzdu.

"Ne?" Adam bana sordu.

Ancak ben cevap vermek zorunda kalmadan önce Warren ona yaklaşarak ve herkese yatması söylendikten sonra hala bu planla devam edip etmediğimizi sordu.

- - -

GERÇEKTEN YOLA ÇIKMAMIZ YAKLAŞIK YARIM SAATİMİZİ ALDI.

Ofisime gelirken cipi gördüm. Neden olmasın, emin değildim.

Yani, neden bir şey söylemediğimi elbette biliyordum. Hâlâ Bran'in söyledikleri üzerine kafa yoruyor, bunları mantıklı bir şekilde düzenlemeye çalışıyordum. Bran'in gerçekten söylediği şeyleri ve benim onlardan çıkardığım şeyleri sıralıyordum. İlki önemliydi, ikincisi biraz daha şüpheliydi.

Ama *Adam'ın* neden bir şey söylemediğini bilmiyordum. Belki de kapıdan çıkarken karşılaştığı çığ gibi büyüyen sorular arasında benimle ne konuşmak istediğini unutmuştu.

Ona baktığımda gözleri gölgeler içinde donuklaşmıştı. Yine de bir an için, gösterge panelinin yüzünün düzlemlerini ve kıvrımlarını aydınlatma biçimine kapıldım. Eski masallardaki kızların onun dikkatini çekmek için kendilerini uçurumlardan atmalarına neden olacak türden bir güzelliğe sahipti. Büyüleyiciydi.

Yine de onu izlediğimi fark etmedi - yolculuğun geri kalanında onu sessiz tutan şeye odaklanmıştı. Her neyse, omuzlarındaki gerginliğe bakılırsa iyi bir düşünce değildi.

Elimi kalçasına koydum. Fark ettiğinden emin değildim. Bu hiç de onun yapacağı bir şey değildi. Garaja vardığımızda, onun hakkında ya da söyleyecekleri hakkında endişelenmeye başlamıştım. Belki de içinde bulunduğumuz durum hakkında benden daha fazla şey biliyordu, ama öyle hissetmiyordum.

Otopark, garajı yeniden inşa etmeden önce olduğundan çok daha iyi aydınlatılmıştı. Ön basamakta oturup kitap okuyabilirdim. Işık Adam'ın güvenlik kameralarının net görüntü almasını kolaylaştırıyordu.

Ofise giderken yolda durdum ve kameralardan birine baktım. Görebildiğimden değil, gerçekten çok küçüktü. Ama nerede olduğunu biliyordum.

"Adam," dedim düşünceli bir şekilde. "Buradaki güvenlik kamerası görüntülerini ne sıklıkla temizliyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi.

Bu benim dikkatimi dağıttı. "Gerçekten mi? Hiç mi? Bu çok fazla veri depolama alanı kaplamıyor mu?"

"Veri depolamanın fiyatı iki kat daha ucuz," dedi. "Burada kurtadamlar, vampirler, yanardağ tanrıları ve-" Durdu ve yüzünü buruşturdu.

"Bir Tim," dedim ona sertçe. "Gerçi bu karşılaşmadan en kötü o çıktı."

Bana kısa bir baş selamı verdi. "Ben hiçbir şeyi silmem."

"Tamam," dedim beynimi Tim'den uzaklaştırıp daha güncel konulara odaklanarak. "Eğer silmeyeceksen, bunları ayıklamanın şık bir yolu var mı?"

"Neye ihtiyacınız var?" diye sordu.

"James Palsic birkaç hafta önce tamir etmem için bir araba getirdi. O zaman onu fark etmemiştim, çünkü eminim ki o beni hatırlama olayı sürü büyüünün bir çeşidiydi ve bunu kendi çıkarları doğrultusunda kullanmayı öğrenmişti. Zee o gün buradaydı ve James'in bir kurt adam olduğunu fark etmedi bile."

"O zaman onu tanımadıysanız, içeri girdiğini nasıl anladınız?" diye sordu. "Sana söyledi mi?"

Başımı salladım. "Kelly'nin evinde karşılıklı konuşurken bir şey oldu ve o sihir benim üzerimde çalışmayı bıraktı. Görünüşe göre, geçmişe dönük olarak da bıraktı. Çünkü çalışmayı bırakır bırakmaz onu hatırladım.

"Onu yayında bulabilirseniz, belki nerede kaldıklarına dair bir ipucu bırakmıştır," dedim.

Ford kamyonun plakası elimizdeydi ama George'a göre hayali bir adrese kayıtlıydı. Bize kurtların Washington plakası alabilecek kadar uzun süredir burada olduklarını söylediler. VW aracının plakasının daha fazla işe yaramasını beklemiyordum. Özellikle de o plakaların eyalet dışından geldiğine emin olduğum için. Ama bize işimize yarayabilecek bir telefon numarası vermişti.

Adam başını salladı ve hızlıca, "İyi bir fikre benziyor," derken sesi daha çok kendisinden geliyordu.

Kapının kilidini açacak sıralamayı tuşladım. Benden daha yaşlı olan araçların ucuz onarımlarında uzmanlaşmış olan dükkanımın güvenliği oldukça üst düzeydir.

"Zor bir ihtimal olduğunu biliyorum," dedim ona. "Ama kötü adamların harekete geçmesini beklemekten nefret ediyorum. Burada işimiz bittikten sonra senin ofisine gidebiliriz."

"Savunma savaşlarını ben de sevmiyorum," diye kabul etti Adam. "Video dosyalarına buradan erişebilirim."

Bizi içeri aldım ama ofisin ışıklarını açmadım. Her tarafta pencereler vardı, bu da orada çalışmak için harikaydı. Ama şimdi, ofisi aydınlatmak bizi oturan biri için mükemmel bir hedef haline getirebilirdi. dışarıda bir silahla.

Bildiğim acil tehditlerin dışarıda silahla oturuyor olma ihtimalinin düşük olduğu doğrudu. Kurt adamlar (ve sanırım Wulfe da) silahları gayet iyi kullanabilseler de, sürüyü ele geçirmek için bizi vurmak onları zayıf gösterecekti. Bir kurşun Wulfe'un denemesi için yeterince eğlenceli olmazdı.

Ancak dünyada meydana gelen değişikliklerden mutsuz olan pek çok insan vardı ve herkes Columbia Basın Sürüsü'nün Alfa'sının Kennewick'in doğusundaki garajın sahibi Mercy ile çiftleştiğini biliyordu.

Pencerelerde sırf bu nedenle perdeler vardı ama tam bir baş belasıydı. Elektronik olmaları gerekiyordu, ancak bu tam olarak bir hafta sürdü. Üretici firmayla uzun sürebileceğini düşündüğümüz görüşmeler yapıyorduk.

"Video sistemine girebilecek kadar iyi görebiliyor musun?" Adam'a sordum. "İşe yarayacaksa perdeleri çekip ışıkları açabilirim."

"Gayet iyi görebiliyorum." Kameralar arasında gezinen bir monitörün bulunduğu ofisin köşesine gitmek yerine bölmelere açılan kapıya doğru yürüdü

pahalı görünen bir elektronik yığını üzerinde.

"Adam?" Ben sordum. "Nereye gidiyorsun?"

"Ofisteki kontroller sahte kontroller," dedi bana. "Gerçek kontroller garajda."

"Huh," dedim.

"Kötü adamlara 'kapatacakları' bir şey veriyoruz ve aramayı bırakıyorlar," diye açıkladı. Güvenlik işinde büyük paralar kazanmasının nedeni de buydu.

"Tamam," dedim. "Siz bunu yaparken ben de makbuzları arayacağım. Bir telefon numarasına ve bir adrese ihtiyacımız var. Adres sahte olabilir ama onu arabasını almak için aradık." James Palsic adını vermediğinden oldukça emindim. Bu yeterince tuhaf bir soyadıydı, hatırlardım. Ve takma isim de bir ipucu olabilirdi.

"Yani iki kez kameralara çıkacak," dedi Adam.

"Evet. Saat dört gibi geldi, belki üç buçuk gibi, ama daha erken değil. Geçen hafta değil ama önceki iki hafta içinde bir ara," dedim.

"Tamam."

Ben arkamdaki bir kutunun üzerine yerleşirken o açık kapı aralığında bekledi. ve ofis klavyesi ile monitörü kullanabileceğim bir yere çektim. Tezgâhın arkasına sıkıştıklarından, monitörden gelen ışığı dışarıdan kimsenin görmeyeceği kadar alçaktılar.

"Neden bütün pencereleri buraya koyduk ki?" Adam ben otururken sordu. Sanırım alaycı bir ton kullanmaya çalışıyordu ama gözleri yüzüme odaklanmıştı. Burnuma. Burnumun kenarındaki bant bir hafta kadar arkadaşım olacaktı; siyah gözlerimin sararmasıyla aynı zamanda ondan kurtulacaktım. En azından paketlemek zorunda kalmamışlardı.

"Çünkü pencereler duvarlardan daha dost canlısıdır," dedim ona, biraz da utanarak burnuma dokunarak. "Ve zaten çoğunlukla koylardayız." Aramızdaki bağın kopması beni gülünç duruma düşürüyordu. Adam beni seviyordu, kırık burnum ve her şeyimle. Beni hastanede ilk gördüğünde yüzünde beliren ifadeyi hatırlayarak kendimi rahatlattım. Yine de, biraz titrek bir sesle, "Bir şişlik olmadan iyileşeceğini söylediler," demekten kendimi alamadım.

"Çok inciniyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

Vücut dilini ya da ses tonunu okuyamıyordum ki bu alışılmadık bir durumdu. Ama durduğu yer garip bir şekilde gölgelenmişti, pencereden gelen güçlü ışık Pencere yüzünün alt yarısını gizliyordu.

"Bu benim seçimimdi," dedim ona. "Ben ya da Makaya. Benim burnum ya da onun hayatı.

-Zor bir karar bile değildi."

Adam homurdandı ve gözetleme sisteminin gerçek kontrollerini sakladığı bölmelerde kayboldu. Bunu bilmek güzel, eğer kapatmak istersem sistem çökerse, ikincil kontrolleri aramak zorunda kalırım ...

Ona daha fazla şey söylemek istedim. Son konuşmamızdan daha iyi hissettirecek bir şey. Yine de Adam iletişim konusunda oldukça iyiydi, benden daha iyiydi. Belki de ona biraz zaman tanımam gerekiyordu. Kararlılıkla dikkatimi dosyalara yönelttim.

Üçümüzün de çalıştığı iyi bir günde belki on beş araba tamir ederdik. Buna sattığımız parçalar dahil değildi, ama aşılamayacak bir rakam değildi. Doğru faturayı bulmam yaklaşık on dakikamı aldı ama bunun tek nedeni arabanın yılını ve modelini bilgisayara girmemiş olmamızdı.

Ama notlar hatırladıklarımla uyuşuyordu.

Jeneratör şarj olmuyor, polarizasyona yanıt vermiyor. Yeni jeneratör öneriyoruz. Müşteri kabul ediyor.

Fatura, adres ve telefon numarasıyla birlikte eksiksizdi. John Leeman adına bir kredi kartıyla ödeme yapmıştı, adresi Richland'ın kuzeyinde, Uptown Alışveriş Merkezi'nin yakınlarındaydı, çok sayıda apartmanın bulunduğu bir bölgeydi ve kamyonun plakasını kaydettirmek için kullanılan sahte adrese şüpheli bir şekilde benziyordu. Ama telefon numarası işe yarayabilir.

"Anladım," dedim ve Adam'a faturanın tarihini söyledim. "Faturadaki zaman damgası on bir yirmi sekiz."

Adam
homurdandı. Sesi
tuhaf geliyordu.

"Adam?"

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun, Mercy? Evde konuşmadığımız?" O kadar alçak sesle konuşuyordu ki kelimelerini zor seçebiliyordum ve işitme duyum çakallar kadar iyiydi.

"Karşı karşıya olduğumuz kurtadamlar hakkında paylaşmak istediğim birkaç bilgi var," dedim ona temkinli bir şekilde.

Uzun bir duraklama oldu. O içerideyken ve ben dışarıda ofisteyken ciddi bir tartışma yürütmek istemedim. Klavyeyi masanın üstüne koydum.

ve monitörü kaldırmak için eğildi.

"Dün gece hakkında konuşmak isteyebileceğinizi düşündüm."

Ait olduğu yere koyarken monitör tezgâhın üzerinde kaydı, bu yüzden onu yanlış duymuş olabileceğimi düşündüm. "Dün gece mi?"

Ben'i kilitlemek mi? Ama sanki tartışılması gereken bir şey olmuş gibi konuştu. Kişisel bir şey. Oh.

"Bana özür kahvaltısı yapma nedeninden mi bahsediyorsun? sandviç? Bu arada teşekkür ederim." Ofisteki her şeyi yerleştirmiştim. Onunla konuşmak için bölmelere doğru ilerleyebilirdim ama tereddüt ettim, içgüdülerim beni olduğum yerde tutuyordu.

"Seni tehlikeye attım," dedi.

Adam'ı seviyordum ve ona daha önce hiç kimseye güvenmediğim kadar güveniyordum. Ondan hiç korkmamıştım. Gerçekten korkmadım. Tamam, o bir kurt adamdı ama bu farklıydı. Sesi karanlığın içinden geliyordu. Kalp atışlarım hızlandı.

"Kendimi tehlikeye attım," dedim ona. "Bugün kırılan burnumla kesinlikle bir ilgin yok."

Cevap vermedi. Ağrıyan soğuk, göğsüme saplanan bir bıçak gibi içimi titretti ve bu bir duygu değildi, çiftleşme bağımızdı, çiftleşme bağımız. Beni bağlayan bağları görebildiğim o yere uzandım.

Sürüdeki başka hiç kimsenin gidebileceği böyle bir yer olmadığını anlamıştım. Sanırım yerimin, ötekiliğimin, sürü bağlarını ilk kez gördüğümde bir peri kraliçesinin beni hapsederken kendi kafamın içine kilitlediği gerçeğiyle bir ilgisi vardı. Marrok, muhtemelen haydut bir fae bastonunun yardımıyla, yerimi tespit etmek için bu bağları kullandı. İçinde Bu süreçte beni, taşıdığım ruhani ve büyümlü bağları gösterebileceği bir yere çekti. Zamanla oraya kendi başıma nasıl gidebileceğimi öğrendim. Çoğunlukla bu ötekiliğin rüya gibi bir niteliği vardı. Değişken ve bilinçaltıma duyarlı. Ama bazı açılardan, şimdiye kadar bulduğum diğer yerlerden daha gerçektir.

Paket bağları hâlâ oradaydı. Bu kez ışıklar yoktu ama yine de parlak renkli ve şenlikli Noel çelenkleri her yere asılmıştı. Sanki dev bir örümcek ağının parçasıymışlar gibi yön değiştiriyorlardı. Bazen sürüdeki kurtları taş ya da tuğla olarak algılıyordum. Bir keresinde çiçektiler ve nedenini asla anlayamadım. Ama bu sefer bağlar sadece

karanlığa doğru uzanıyordu. Hangisinin hangisi olduğunu bilmek isteseydim, birini tutup çekebilirdim ama şimdilik bunların hiçbirini aradığım bağ değildi.

Genellikle çok fazla dikkat etmemeye çalıştığım tahvil de oradaydı. Görsel olarak bu bağ diğer bağlardan çok daha fazla değişmişti. Yine de başka bir zaman Stefan'la aramda var olan bağın iyi bir rüzgârda uçup gidecekmiş gibi görünen simsiyah bir dokuma olması beni endişelendirirdi. Bir vampire, hatta Stefan'a bağlı olmaktan hoşlandığımdan değil ama bu kırılma arkadaşım ve onun hakkında iyi şeyler söylemiyordu. duman dokumacısı ile savaş.

Bazen burada, ötekiliğin içinde aradığım en önemli şey, bulduğum en son şeydi. Adam'la aramızdaki bağ belime sıkıca sarılmıştı; soğukluğuyla beni yaktığı yerde. Kordonun kendisi, en son gördüğüm kalın kırmızı kordondan

Buzdan yapılmış esnek kablo.

Bu görüntüyü göz kırparak sildim ve bir kez daha garajdaki ofisimde durdum, kendimi ne aydınlanmış ne de güvende hissediyordum. Aramızdaki bağın buza dönüşmesi, sadece diğer evimin imgesinde bile olsa, muhtemelen iyi bir şey olamazdı.

"Adam?" Tezgâhın arkasında durduğum yerden kıpırdamadan temkinli bir şekilde söyledim. "Bağımıza ne yapıyorsun? Bundan hoşlanmıyorum."

"Buradan çıkman gerek."

O Adam değildi. Adam'ın boğazından konuşan kurttu. Bir yırtılma sesi duydum.

"Adam, iyi misin?" Kurdun tavsiyesini duymazdan gelerek sordum.

Sessizlik o kadar derindi ki Adam konuşmaya başladı, sesi bazen kurt formuna geçerken olduğu gibi çakıllı çıkıyordu. Genellikle kurtlardan biri form değiştirirken toplanan büynün kokusunu alabilirdim ama burnum kırılmıştı. Adam her ne kadar gerçekten büyü kokusu almadığımı, sadece bir koku olarak yorumladığımı iddia etse de, burnum çalışmadan onun gerçekten değişip değişmediğini anlayamıyordum.

"Bran ile konuştuğunuzda ona benden bahsettiniz mi, Mercy benim?"

Bu ses Adam'dan duyduğum hiçbir sese benzemiyordu. Ne Adam'ın ne de kurdun sesine benziyordu.

Ben'in sesinin nasıl çıktığını hatırladım. Duman dokumacı ısırды mı *Adam* mı?

Yaratık Ben'i kullanırken beni birkaç dakikadan fazla kandıramamıştı. Ve şimdiye kadar beni hiç yanıltmamış olan içgüdülerim bana bunun duman dokumacısıyla hiçbir ilgisi olmadığını söylüyordu. Stefan'ın ötekiliğimle kurduğu bağın, o zamanlar fark etmemiş olsam da, tıpkı tavşan gibi tuhaf bir kokusu olduğunu şimdi hatırlıyordum. Duman dokumacı gibi kokuyordu. Görünüşe göre kırık bir burunla bile kokuyu alabiliyordum. o diğer yerdeydi.

Adam ve benim aramdaki bağ hâlâ bizim gibi kokuyordu. Bu, bu her neyse, duman dokumacısı kaçmadan çok önce Adam'ı rahatsız eden şeyle ilgiliydi.

"Sana bir soru sordum," diye homurdandı ofis kapısının ardındaki büyük boşluğun derinliklerinden. "Bran'a, şu anda yaşadığın sorunla mı gittin?

Sahip olmak mı? *Benimle* mi?" Sonuncusu insandan çok kurt sesine benzeyen bir kükreyişt ve aniden yükselen sesiyle kulaklarımı acıttı.

Cevap vermedim, nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Merhamet mi?" Yankılanan bölmelerden çıkan bu yumuşak soru, kendisinden önce gelen ses patlamasından daha tehditkârdı.

O anda ona evet demenin akıllıca olacağını düşünmedim. Ama ona yalan söylemeyecektim. Ve bunun, bir kurt adama karşı hiçbir engel oluşturmayacak bir tezgâhın arkasına sinmişken yapmamız gereken bir konuşma olduğunu düşünmüyordum.

Bu Adam, diye kendime hatırlattım. Dertleri ne olursa olsun, başına ne gelirse gelsin, elinden gelse bana zarar vermezdi. O

Başı beladaydı ve ona yardım etmem gerekiyordu.

Bölmelere açılan kapıya doğru yürüdüm. Mürekkep gibi karanlık önümde sonsuza kadar uzanıyordu. Karanlıkta oldukça iyi görebiliyorum ama gözlerim

ve bölmeler bir mağara kadar karanlıktı. Işığa doğru uzandım.

Adam, "Yapma." dedi.

"Neler oluyor?" diye sordum. Burnumu kullanamıyordum ve boş bölmelerin ses efektleri Adam'ın nerede olduğunu tam olarak tespit etmemi engelliyordu.

"Gitmelisin," dedi, sesi gıcırdıyordu, neredeyse hırçındı. "Lanet olsun, Mercy." Çaresiz. "Hayatında bir kez olsun bana itaat et ve defol git buradan."

Dolu bir silahın bulunduğu tezgah altı silah kasasını açtığını duydum.
Tedirgin kurtadamların yanında ne kadar dikkatli olsam da, Adam'ın *beni*
vurmayacağından kesinlikle emindim.

Işığa çarptım.

ADAM'I ELİNDE SİLAHLA GÖRMEYİ BEKLIYORDUM.

Sekiz ya da dokuz metre boyunda olmasını, insandan kurda dönüşürken başına korkunç bir şey gelmiş gibi görünmesini beklemiyordum. Onu daha önce iki arada bir derede görmüştüm; kurt ve insan arasında, ne kadar korkutucu olsa da tuhaf bir şekilde zarif olan bir karışım. Bu o değildi.

Bu bir canavardı.

Derisi kırmızı ve benekliydi, büyük damarları orman zeminindeki ağaç kökleri gibi göze çarpıyordu. Vücudundaki tek kıl ya da kürk, boynunun arkasından başlayıp kalçalarının tepesinde biten bir şeritti. İğneli, büyük kulakları ve kuyruğu bile çıplaktı.

İri omuzları doğal olmayan bir şekilde kabarmış ve orantısız uzunluktaki kolları, büyük Ruger Redhawk'ı geçmiş bir çağdan kalma bir çocuk oyuncağı gibi gösterecek kadar büyük pençeli ellerle son buluyordu. O ellerle silah kasasını açmayı nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Gövdesi dik durması bakımından insansı bir şekle benziyordu ama çok uzundu ve sanki omuzları tarafından ağırlaştırılmış gibi çok fazla eğilmişti. Kalçaları ve bacakları daha çok bir kurdunki gibiydi ve kendi kurdununkinin iki ya da üç katı büyüklüğünde pençelerle son buluyordu.

Ayak parmaklarındaki pençeler beton zemini çiziyordu. Bu izlerden onu geriye doğru, içlerinde bir şey patlamış gibi görünen giysi yığınının kadar takip edebildim. Yırtık değillerdi, konfeti gibiydiler; ağır deri savaş tipi botları da buna dahildi.

Doğrudan silah kasasına giden bir yol izlediğini fark ettim.

Yüzü bir kurt adam yüzünün kabus versiyonuydu, çizdiği şeyin ne kadar uygulanabilir olduğundan çok bir şeyi korkutucu gösterme konusunda endişelenen bir çizgi roman çizerinin hayal ettiği bir şey gibiydi.

Adam'ın devasa alt çenesi bir kurttan çok bir buldogunkine benziyordu ama üst çenesinden de daha genişti. Ağzının tamamı yüzünün genişliğine göre çok uzundu.

Kurtadamların bir sürü büyük ve keskin dişleri vardı ama Adam'ın dişleri bir T. rex'e taş çıkartırdı. Siyahtılar ve sanki bir tanesinin üzerine bir parça kâğıt düşürseniz iki parça kalacakmış gibi görünüyorlardı. Dişlerinin çoğunu görebiliyordum çünkü dudakları hırıltılı bir şekilde geriye çekilmişti.

Ama en rahatsız edici şey gözleriydi. Tamamen insandılar, tamamen Adem'in gözleri, canavarın içine hapsolmuşlardı. Ve bu yanıltıcı, çünkü bir kurt adam kurt formunu aldığı anda, ilk değişen şey gözleri.

Çirkindi. O çirkindi.

Donup kaldım, elim elektrik düğmesinin üzerindeydi.

Eğildi ve başını inanılmaz bir şekilde çevirdi ve yarı çılgılık yarı feryat gibi bir ses çıkardı, inanılmaz derecede tizdi ve arkasından gelen ve arka beynimi nöbetlere sokan bir bas gümbürtüsü vardı. Bana doğru agresif bir adım attı ve sonra iki yavaş adım geri gitti.

"Sonra," dedi ve o ağızdan çıkan sesi tuhaf bir şekilde netti. Kurtadamlar kurt formundayken konuşamazlardı. Tıpkı gözleri gibi, konuşma yeteneği de bu formu daha yanlış kılıyordu. "Bran'e git. Onun tavsiyesine uy."

Ve sersemlemiş beynim Adam'ın silahı olması konusunda neden bu kadar endişelendiğimi hatırladı.

Ne yapacağımı düşünmek için çok az zamanım vardı. O bir askerdi. O silah patlayacak ve o ölecekti. Tereddüt yok, beceriksizlik yok.

Bran'e Adam'la sorunlarımız olduğunu söylediğimde daha açık konuşmuş olmayı dilemek faydasızdan da kötüydü. Tüm bilgilere sahip değilken ondan iyi bir tavsiye almak zordu.

Bran, çiftleşme bağına patlatmamı söylemişti. O sözler olmasaydı ve bağımızı yeni incelememiş olsaydım, belki farklı bir şey denerdim. Belki ne yapacağımı gerçekten düşünecek zamanım olsaydı, akıllıca bir plan yapardım. Ama elimde sadece içgüdülerim vardı. Zamana ihtiyacım vardı.

Böyle bir şeyin mümkün olabileceği ötekiliğe geri adım attım. Avrupa'da kaybolduğumda bu yerin yararlı olduğunu kanıtladığından beri pratik yapıyordum. Bu bir çeşit berrak rüya görmek gibiydi, çünkü orada bulduğum şeyleri hem bilerek hem de kazara etkileyebiliyordum.

Kontrolün bende olduğunu söylemek için. Bu durumda, zamana ihtiyaç duyarak, gerçek dünyada zaman geçmezken zamanın hareket ettiği bir varoluş cebi hayal ettim.

İçeri girer girmez, sadece kısmen başarılı olduğumu anladım. Bu zaman hediyesi sonsuz değildi. Adam'ın silahı hâlâ hareket ediyordu ve ben sadece bir şeyler yapmak için kendime biraz zaman kazandırmıştım.

Aramızdaki bağı hâlâ donmuş olduğunu görebiliyordum, ancak bu kez yapısında derin çatlaklar olduğunu, hiçliğe dönüşmek için sert bir darbeyi beklediğini görebiliyordum. Onu paramparça edeceğim korkusuyla hareket etmekten çekiniyordum. Bran "parçala" ya da "kes" de dememişti. Bana şöyle yapmamı söylemişti.

havaya uçar.

Sadece bir bombaya ihtiyacım vardı.

Sürüyü Tri-Cities'in barış koruyucusu yerine koyduğumdan beri çok fazla peri masalı okuyordum. Peri masalları çoğunlukla gerçeklere dayanmıyordu. Ama onlardan elde edilebilecek şaşırtıcı miktarda bilgi vardı.

Underhill kaçağımız insanları öldürmeye başladığından beri, birkaç tane daha okuyup tekrar okudum. Okuduğum son peri masalı Perrault'un hikayesiydi.

"Elmaslar ve Kurbağalar "da bir kız kuyu başındaki yaşlı bir kadına nazik davranır ve bunun sonucunda kız her konuştuğunda ağzından güzel ve değerli eşyalar dökülür.

Rüyalarda olduğu gibi ötekilikte de algıladıklarım, yaptığım ya da düşündüğüm şeylerden görünür bir rastlantısallıkla etkileniyordu.

Bonoyu havaya uçar.

Ağzımı açtım ve içinden çıkan golf topu büyüklüğündeki inciye çıkardım. Her ne kadar yuvarlak olsa da tam olarak bir bomba sayılmazdı. Onunla aramızdaki bağı nasıl havaya uçuracaktım? İnci ışıltı ışıltı, rengi bana şunu hatırlattı.

beyaz renksiz değildi - inci beyaz olduğu için tüm renkleri yansıtıyordu. Bu inci bana umut verici bir şey gibi geldi.

Kelimeler güçlü şeylerdir.

Bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyorum. Belki okuduğum bir şeyden ya da birinin bana söylediği bir şeyden. Belki de o anda aklıma gelen evrensel bir gerçektir.

İnciyi ağzıma götürdüm ve onunla konuştum. Sonra onu aldım ve belimden içinde durduğum küçük açıklığı çevreleyen karanlık sise kadar uzanan buzlu bağa vurdum. İnci çarptığında, bağ Jetta'mın güvenlik camı

gibi etrafından çatladı. İnciyi içeri ittim

ve çatlamış cam tabakasını deliğin etrafına katladım. Ellerimi bağı zedelediğim yerin üzerine sardım ve derimin altında yeniden şekillendi, önce pürüzsüzleşti ve sonra o kadar soğudu ki ellerimi çekmek zorunda kaldım.

Ne dedin sen?

Baktım ve sırtında daha açık, yüzünde ve ayaklarında daha koyu olan gri kürkü ötekiliğin tuhaf, kaynaksız ışığında parıldayan bir kurt gördüm. Denizin kenarında büyüyen bir ağacın kovuğuna kıvrılmıştı.

sis. Kuyruğu vücudunun etrafını sarmış ve burnunun üstünden sarkıyordu.

Çok küçüktü, çok zayıftı ve onu hiçbir şeyden saklanırken görmemiştım ama onu Adem'in kurdu olarak tanıyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona sordum. Bu benim ötekiliğimdi ve onu - ya da Adam'ı- buraya ben çağırmamıştım.

Canavar tarafından kovuldum, dedi gözlerini kapatarak ve görüş alanımdan kaybolmaya başladı.

"Kurt!" Dedim, onu yanımda tutmak için çaresizce. Ortadan kaybolduğunda onu bir daha asla göremeyeceğimden ölesiye korkuyordum.

Bana bir sorunuz var mı? diye sordu.

Ona bir şey sormak için ağzımı açtım, burada benimle kalmasını sağlayacak herhangi bir şey. Ve ağzımdan çıkan kelimeler şunlar oldu: "Cadı ne yaptı?"

Ah, dedi başını kaldırarak. *Bu iyi bir soru.*

Aramızda, bizi ayıran, Manhattan'daki bir apartmanın mutfak masası büyüklüğünde bir sahne bel hizasına kadar yükseldi. Açıklığın kenarlarından gelen sis masanın üstüne doğru sürüklendi ve cadıya kadar katılaştı.

Elizaveta ve Adam sahnede karşı karşıya duruyordu, ikisi de çıplaktı.

Bu açıdan bakınca ikisinin de ne kadar mükemmel olduğunu fark ettim. Vücudu uzun ve güçlüydü, güzel soluk teni ellerimde tuttuğum inciye çok benziyordu. Saçları uzun ve siyahtı. Tıpkı

Bir sanatçının idealize edilmiş bir kadın yorumu. Ve Adem . . . Adem'di.

Bu sahneyi daha önce de görmüştüm ama bu gözlem noktasından değil. Ayaklarında sisler oynaşırken, Rus masallarından fırlamış gibiydiler - sanki birbirlerine aitlerdi.

Yapma, diye sertçe uyardı kurt. *Böyle düşüncelerin burada gücü var. Senin aptalca güvensizliklerinle onun büyüünü besleyemeyiz.*

Haklısın. Zihnimi temizledim ve yargılamadan dikkatimi vermeye çalıştım. Burada bilmem gereken bir şey vardı.

Bunu ilk gördüğümde Adam'ın yüzünü izleyebilecek bir konumdaydım. Bu sefer Elizaveta'nın Adam'ın alanına girip uzun, çıplak bedenini Adam'inkine yasladığını görebiliyordum. Başını eğdi ve onu öpmek için öne doğru eğildi.

Dudakları onunkilere dokundu ve ne olduğunu ve nedenini bilmeme rağmen, şiddetli bir sahiplenme duygusu içimi kapladı.

O benimdi. Ona dokunmaya hakkı yoktu.

Evet, dedi kurt. *Biz senindik.*

Benim, diye düşündüm şiddetle.

Benim.

Kelimeleri yüksek sesle söylemedim ve beni duyup duymadığını anlayamadım.

Adam'ın kollarından biri kadının beline dolanarak onu kendine doğru çekti ve eli kadının sırtının alt kısmına yaslandı.

Bana böyle sarılmayı severdi, koruyucu ve sahiplenici.

Diğer eli kızın yüzünü kavradı, sonra uzun ipeksi saçlarının arasından geçerek başının arkasına doğru ölümcül bir yolculuğa çıktı.

Adamın parmakları sıkılaştığında, öpücüğün tadını çıkarmak için kapalı olan gözleri parlayarak açıldı ve yüzünde bir anlayış belirdi. O saniyede, öleceğini bildiği anda, sihir onun ağzından onunkine kaydı.

Büyüsü sesini, sözlerini onun içine taşıdı. *Sen kendini canavar sanıyorsun.*

Boynunu kırdı, ondan uzaklaşarak vücudunun düşmesine izin verdi. Ama aralarına mesafe koymakta çok geç kalmıştı. Ölüm hediyesi içine battı, başını kaldırıp geçit törenine dalarken derisinin altında kayboldu.

Kararımı *beklediğimi* hatırladım. Ona doğru uzandım ve sahne kayboldu. Parmaklarım sahneye dokundu ve dokunuşumun altında değişti, dev bir testerenin kestiği bir ağacın kütüğüne dönüştü. daha az düz. Tahta parmağımı ısırdı ve bir damla kan akarak kütüğün üzerine düştü.

Bu benim ötekiliğimdi, bildiğim şeylerden oluşuyordu. Midem sıkışmıştı, kurda baktım ve sordum: "Bu gördüğüm ama dikkat etmediğim bir şey miydi?" O gece korku üstüne korku yaşamıştım, o ana kadar çok yorulmuştum. "- dikkat etmedin mi?"

Olan buydu, dedi kurt, daha önce olduğundan biraz daha az sağlam görünüyordu.

O anda kaybolmuştu, çünkü kadının söylediklerinin doğruluğuna inanmıştı. kelimeleri ona vermeden önce. Sesi soluklaştı, yumuşadı. Bu kelimeler iki kez doğdu, önce onun sonra onun. Böylece onun inancını ele geçirdiler ve doğru yaptı.

Ağaç kütüğünün etrafından dolaştım ve yanına diz çöktüm. Artık daha küçüktü, belki bir Alman çoban köpeği büyüklüğündeydi.

"Sana neler oluyor?" diye sordum.

O oluşuyor, diye yanıtladı kurt yorgunca. *Ben yapıyorum.*

Ağzımdan başka bir değerli taş çıkardım. Bu bilye büyüklüğünde bir ametistti, kesilmemiş ve kaba kenarlıydı. Onu da aldım ve onunla da konuştum. İsim bittiğinde onu kurda uzattım, o da baktı.

Benim için neyin var? diye sordu.

"Sana söylersem işe yaramaz," dedim içgüdülerime uyararak. "Ye onu."

Ağzını açtı ve mor taşı yuttu. Bekledim ama iyi ya da kötü bir etkisi yok gibiydi. Belki de zaman alacaktı -gerçek zaman, ötekilik zamanı değil.

Daha büyük değildi. Vücudunu hareket ettirmiyordu, burada bulunduğumuz süre boyunca başı dışında hiçbir yerini oynatmamıştı.

Ama *"Bağa ne yaptınız?"* diye sorarken sesi sabitti.

Sonra bağa baktım. Beni Adam'a bağlayan bağ artık Adam'ın vücudunu kaplayan uyuz kırmızısı deriyle aynı renk ve dokuydu. korkunç bir form. Ona dokundum ve deriye benzeyen yüzey parmak uçlarımda altında pürüzlü bir hal aldı. Yaralı parmağım geride ince bir kan izi bıraktı ve bu iz bağın içinde eridi, bir daha da değişmedi. Kan, kelimeler gibi beklenmedik bir güce sahip olan şeylerden biridir. Bağ çirkindi ama kırılğan görünmüyordu.

"Şey," dedim ona, "ben patlatmadım." İncinin bağa dokunmadan önceki o son saniyeye kadar onu patlatmasını istemiştım. Adam'ı kaybetmek istemiyordum ve aramızdaki bağı koparma riskini almak istemiyordum ve inci çok umutlu görünüyordu.

"Ama belki," dedim, "duruma biraz sağduyu ve mantık aşıladım."

İncide hangi kelimeler vardı? diye sordu.

Bir nefes aldım ve öteki dünya yok oldu. Adam ve kafasına doğru hızla ilerleyen bir silahla birlikte tekrar otomobil bölmesindeydim.

"Sen benimsin," dedim ona, inciye söylediğim sözlerin aynısını kullanarak. "O silahı kullanmanı engelleyemem. Ama ne var biliyor musun?"

Ona çok *kızgındım*. Sanki o ötekiliğin içinde olduğum süre boyunca öfke gerçek beni ayaklarımın altından başımın üstüne kadar doldurmuş ve tıpkı o incinin yaptığı gibi ağzımdan dökülmüştü.

"Yaşasan da ölsem de fark etmez, sen hâlâ *benimsin*," diye ısırdım. "Alfa kurt adam, kâbus yaratığı, umurumda değil. Ama *benim* kim olduğumu sakın unutma. Kendini bana verdin ve şimdi *kaçamazsın*." Ona bir adım daha yaklaştım ve çenemi çıkardım. "Ölürsen öbür dünyadan kışını tekmeleyerek ve çığlık atarak geri getiririm. Ama size şunu söyleyeyim bayım. Eğer ölürseniz, bu konuda hiçbir şey yapamadan canımızın yanmasını izlemek zorunda kalacaksınız. Çünkü ölü ve çaresiz olacaksınız ve ben gitmene izin vermeyeceğim. Ve. Her." Parmağımı ona doğrulttum, gerçek anlamda yapmak istediğim gibi mecazi anlamda da parmağımı ona sapladım. "Tek. Gün. 'Sana o tetiği çektiğine pişman olacağını *söylemişim*, seni piç kurusu' diyeceğim. Sana söylemişim."

İnci ile bağımızın içine gönderdiğim kelimeleri söylemeyi bitirdiğimde öfkeden titriyordum. Bu ne cüret? Ne cüretle öldürmeye çalışır? kendisi mi?

Konuşmam sırasında bir ara silahını indirdi. Yüzünde garip bir ifade vardı.

"Piç," dedim tekrar, oysa o incinin içine mühürlediğim kelimeleri söyledikten sonra durmaya niyetliydim.

Ancak bu tek kelime hissettiklerimi hafifletmeye yetmedi. İki yaşında bir çocuk gibi ayağımı yere vurdum. Gözlerim yandı ve gözyaşlarım oluştu ... kederden, öfkeden daha büyük bir şeyin gözyaşları yüzümü yaktı.

"Git Bran'la konuş, demiştin." Bu düşünce beni öfkelenlendirmişti. O vermişti Başımı okşar gibi sözler söyledim - beni yalnız bırakmadığını hissettirecek bir şey. "Siktir et onu. Beni terk etmeyi dene, seni piç kurusu, bak bakalım ne kadar ileri gidebiliyorsun-" Ondan sonra tutarsızlığa sürüklenmiş olabilirim.

Adam silahı yavaşça tezgâhın üzerine bıraktı. Silahın horozunu açmaya çalıştı ama büyük pençelerle donatılmış iri elleri görünüşe göre

Bu yüzden namluyu ikimizden de uzağa çevirdi. Onu dinleyip kasadaki silahı Redhawk yerine bir 1911 ile değiştirseydim, çok küçük olacağı için onunla kendini öldürmeye bile çalışamayacağını fark ettim (ve bu öfkemi bir nebze olsun azaltmadı).

Silahı güvenli bir şekilde hallettikten sonra (dolu ve horozlu bir silahın halledilebileceği kadar güvenli bir şekilde) Adam bana doğru yürümeye başladı. Sanki benden korkuyormuş gibi yavaşça, temkinli bir şekilde yaptı bunu.

Ya da daha büyük olasılıkla, bu koşullar altında, alışılmadık biçiminin beni korkutabileceğinden -ya da belli ki onu olduğu gibi beni de isyan ettirebileceğinden- endişe ediyordu.

O çok uzun kollarını yavaşça bana doladı ve beni kendisine doğru çekti, yüzüm boynuna degecek şekilde kaldırdı. Hâlâ ona bağırıyordum.

"Şşşt," dedi. "Özür dilerim. Haklısın. Tabii ki haklısın." "Seni *canavarlaştıracağım*," diye homurdandım.

"Tabii ki yapacaksın," diye yatıştırdı. Ama sesinde bir şey vardı. O kadar kızgındım ki, ona buhar yanıkları versem şaşırmazdım. "Bana mı gülüyorsun?"

"Belki-" diye başladı ve sonra boğuldu. Kolları sarsılarak titredi.

Beni aniden kendi ayaklarımın üzerine bıraktı. Bir adım geri attı ve sonra elleri ve dizleri üzerinde betona düştü. Canavardan insana dönüşürken hiç ses çıkarmadı ama o kadar hızlıydı ki canı yanmış olmalı. Başka koşullar altında, patlayan ve çatırdayan sesler Kemiklerin aslında yapmak için tasarlanmadığı bir şeyi yapması onun için üzülmemi neden olabilirdi. Onun için endişelenmemi sağlayabilirdi. Ama ben hala çok ... çok *bir şeydim*.

Ölmüyordu, yaptığı diğer her şey kendi sorunuydu.

Silahıma doğru yürüdüm, horozunu indirdim ve kasaya geri koydum. Kasanın kapısını kapattım ve onun yanından geçip banyoya girdim. Kapıyı arkamdan kapattım ve gözlerimi silmek için bir bez aldım. aynada kendimi gördüm.

Vay anasını.

Normalde kahverengi olan tenim yeşil görünene kadar beyazlamıştı. Kazadan sonra ortaya çıkan iki siyah gözüm kesinlikle morarmıştı ve burnum şişmiş, üst dudağımda bir damla kan kurumuştı. Yanağımdaki beyaz yara izinin yanında bir morluk daha vardı.

genellikle savaş boyası gibi görünürdü. Ama şimdi *The Walking Dead*'den bir figüran gibi görüldüğüm için bu etki tamamlanmış oldu.

"Canavarını görüyorum," diye mırıldandım, suyu açarak. "Ve sana bir tane daha yetiştiriyorum." Aynaya doğru eğildim. "Beyinssss."

El bezini akıntının altında tutarken, başka bir açıdan daha iyi görünüp görünmediğimi görmek için çenemi eğdim. Hah. Emniyet kemerinin beni çok erken bırakmadan önce yakaladığı yerde boynumda bir çürük ve sürtünme yanığı vardı. Gömleğimi geri çektim ve ... vay canına.

Daha kötü kazalar geçirmiştım ve daha kötü yaralanmıştım. Ama bir çarpışmadan sonra daha kötü *göründüğümü* hatırlamıyorum. Adam'ın gergin olmasına şaşmamalı. Bu ve görünüşe göre Elizaveta ölürken onu bir lanetle yakalamıştı.

Bu lanetle ilgili ne yapacağımı bilmiyordum. Bize biraz daha zaman kazandırdığımı düşündüm. Bran'in bir ya da iki fikri olabilirdi ama Adam'ın aşırı tepkisinden sonra onunla iletişime geçme konusunda biraz temkinliydim. Ve Bran büyücülük konusunda tuhaftı. Belki Charles'ı aramalıydim; Charles'ın da kendine has bir büyüğü vardı.

Bezi göz kapaklarıma dayadım - burnuma çok dikkat ederek - ve bir süre bekledim. Bezi çektiğimde gözlerim hâlâ bir haftadır kötü lens takmışım gibi kızarmıştı ama daha iyi hissediyordum. Dudağımdaki kanı sildim.

Tüm bu duygulardan yorulmuştım. Kapıyı açmak istemedim. Yarın sihirli bir şekilde uyandığımda Adam'la aramızdaki ilişkinin normal bir noktaya dönmüş olmasını istiyordum. Kalbim acıyordu.

Eve ve yatağa gitmek için mantıklı bir yol düşünmeye çalıştım. İlk adım: arabaya binmek. Ama Adam, insan formuna geri döndüğünü varsayarsak, ki öyle görünüyordu, çıplak olacaktı.

Tad'in burada Adam'a uyabilecek kıyafetleri vardı ama kurtadamlar başkasının kıyafetlerini giyme konusunda tuhaf davranabiliyordu, özellikle de bu kişi sürüden değilse. İyi bir günde belki işe yarayabilirdi. Bu gün başlı başına kötü bir yıldı.

Adam'ın cipinde kıyafet değişimi olacaktı. Muhtemelen ayakkabı değil ama kendi yatağını yapmıştı ve içinde yatabilirdi.

İkinci adım: eve git ve ...

Bezi tekrar gözlerime koymak zorunda kaldım. Ellerim hâlâ titriyordu. Eğer o tetiği çekseydi ... Yine yalnız kalabilirdim.

Belki on dakika sonra Adam kapıyı çaldı. "Mercy? Oraya yerleşmeyi mi planlıyorsun?"

"Olabilir," diye ısırdım. "Arkadaşım bir aptal."

Bunu söyledikten sonra, bu iki şeyin birbirine uymadığını biliyordum, ancak bunu gerçekten son olarak söylemem gerekiyordu.

"Evet," diye kabul etti. "Öyleyse neden eve gitmiyoruz ve oradaki herkese nasıl hissettiğini söyleyerek beni cezalandırabilirsin."

Donup kaldım. "Bunu yapamayız," dedim ona. "Bir istila ve katil bir tavşan var. Senin zarar görmez olmana ihtiyaçları var."

"Tanrım," dedi hisli bir şekilde, "eğer ihtiyaçları olan buysa hayal kırıklığına uğrayacaklar."

Sonra güldü ve sesi biraz benim titrek ve hasarlı hissettiğim gibi çıktı. Evet, bu gece oyun tahtasını biraz değiştirmişti ama henüz kimse kazanmamıştı. Alnı (bundan oldukça emindim) kapıya çarptığında yumuşak bir gümbürtü duyuldu.

"Elizaveta seni lanetledi," dedim

ona. "Biliyorum," diye itiraf etti.

"Ne zamandır tanıyorsun?" Nazıkçe sordum. Ses tonumun ardında ne kadar öfke olduğunu o da ben de çok iyi biliyorduk. Ne de olsa bunu ondan öğrenmiştim.

"Bu karmaşık bir soru."

Kapalı bir kapıdan konuşmak aptalcaydı. Ondan korkmuyordum ve kapıyı açmazsam asla eve gidemeyecek ve battaniyeleri başıma çekemeyecektim. Kapının kilidini açtım ve kapıyı açtım.

Her zamanki muhteşem haliydi, canavar görünmüyordu. Ayrıca bir alakarga kuşu kadar çıplaktı. Yüzüme bakıp yüzünü buruşturmasaydı, çıplak ve görkemli vücudu dikkatimi dağıtabilirdi.

Gazabımdan ürktüğünü düşünmek istedim. Ama bunun yüzümdeki hasar olduğundan emindim. Tişörtüm sayesinde diğer yerlerimdeki morlukların çoğunu gizleyebilmişim.

"Ne kadar karmaşık?" Ben sordum.

"Kurt biliyordu," dedi. "Ama o sana söyleyene kadar ben bilmiyordum." Komşularım öldükten hemen sonra.

"Ve daha sonra bunu kendine sakladın çünkü neden?" İstedğimden daha sert bir şekilde sordum. Ama cadı lanetleri konusunda yardımcı olabilecek insanların vardı, Bran ve Zee, hatta Wulfe bile vardı. Hakkında bildiğim tek şey

Cadı lanetlerini görmezden gelmek -bu gecenin de açıkça gösterdiği gibi- onları iyileştirmiyordu.

Gözlerini benden kaçırdı.

Bunu kendine saklamanın ne kadar akıllıca olduğunu düşündüğümü ona söyleyecektim. Ağzımı açtım ve tereddüt ettim. Bugün yeterince şey yaşamamış mıydık? Kıyafetlerini giyip sürü evine geri dönmesi ve her şey yolundaymış gibi davranması gerekecekti. Tanrı yardımcımız olsun, Fiona'yla yüzleşmeye hazır ve formdaydı. Ve katil tavşan. Ve Wulfe ve başka ne varsa başımıza yağmaya karar verdi.

çünkü evren böyle cömertti.

İçinde bulunduğu durumu benden başka kimsenin görmesine izin veremezdi. Çünkü sürümüzde yapmamız gereken işi yapacak insan sayısı azdı. Çoğunlukla harika bir şekilde dayanıyorlardı ama baskı azalmayacaktı. yakın zamanda.

"Ee," dedim konuyu değiştirmek için. "Benimle konuşmak için neden beni yalnız yakalamak istedin?"

"Çünkü tavsiye almak için Bran'i aradığını ve onun da sana benden uzak durmanı söylediğini sanıyordum."

Şaşkınlıkla ona göz kırptım. "Ne?"

Daha yavaş konuştu. "Çünkü tavsiye almak için Bran'i aradığını ve onun da sana benden uzak durmanı söylediğini sanıyordum."

"Komik adam," dedim. "Seni ilk seferinde duymuştum. Ama bu kadar saçmalayacağınızı hiç düşünmemiştim."

"O zamanlar mantıklı görünüyordu," dedi.

"Ha," diye hırladım ona. "Bran bana seni terk etmemi söylese bile, bunun benim yapacağım bir şey olacağını sana düşündüren nedir? ne yapacaksın?"

Ve bu da yine suları akıtmaya başladı. Ağlamaktan nefret ederdim -bu durumda kendimi çıkarıcı hissediyordum, sanki onu bir şekilde cezalandırıyormuşum gibi- oysa şu anda aklımdan geçen en uzak şey buydu. Gömleğimin altıyla gözlerimi sildim ve burnumu tuttum.

"Lanet olsun," diye homurdandım ve ellerini savuşturdum.

"Ben lanetliyim," dedi hafifçe. "Düşünmemi engelliyor. Kes şunu. Kendine zarar veriyorsun."

İkisi de doğruydı. Gözlerimi gömleğimle silmeye çalışmayı bıraktım ve bunun yerine ellerimi kullandım.

Lanet olsun ya da olmasın, karışık düşünceleri konusunda onu rahat bırakmayacaktım. Onu terk edeceğimi söyleyeceğimi sandı. Ve sonra bu geceki davranışlarıyla birleştirdim.

"Yani seni terk edeceğimi söyleyeceğimi ve böylece kendini öldürüp beni bu dertten kurtaracağını mı düşünüyordun?"

Yüzü hareketsizleşti. Sonra, "Böyle söyleyince kulağa çok aptalca geliyor," dedi.

"Güzel," diye tersledim. Burnumu sıkmaya başladım -Bran tarzı- ve Adam elimi yakaladı.

Parmak eklemlerimi öptü (onu ne kadar incitmek istediğimi bildiği halde bu oldukça cesurcaydı) ve elimi kendi elinin içine aldı. "Bunu yapma," dedi. "Yine kendini inciteceksin." İçini çekti. "Sanırım bugün bunu yeterince yaptım."

Bu, onun hakkında daha önce düşündüğüm şeyi, bugün yeterince şey yaşadığını yineliyordu. Derin bir nefes aldım.

"Bunu konuşmak için uygun bir zaman olmayabilir," dedim.

"Anlaştık," dedi, sesi içtendi. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun? Yoksa bu da başka bir mayın tarlası mı?"

Hatırlamam bir anımı aldı.

Bir parmağımı kaldırdım. "Bran bizim, yani sizin ilk fırsatta Fiona'yı öldürmeniz gerektiğini düşünüyor."

"Fiona?" dedi boş boş, sanki onun kim olduğunu unutmuş gibi.

"Fiona," dedim. "Görünüşe göre bir süre önce haydutluğa başlamış. Kim para verirse yeteneklerini ona satmaya başlamış. Bran onun bazı cadılarla çalışırken kötü giden bir anlaşmada öldüğünü düşünmüş. Belki Bran'i arayıp onunla onun hakkında konuşmalısın." Telefonlarıma cevap vermiyordu. "Bran istilacı kurtlara ne yapmamız gerektiğine karar verdi. Harolford ölüm listesinde, ama daha az acil. Kent Schwabe bir soru işareti ama Chen ve Palsic'leri kurtarmamızı istiyor."

"Onunla konuşacağım," dedi bana.

Hâlâ çıplaktı. Dikkatimi dağıtıyordu ama onun bunu henüz bildiğini sanmıyordum.

İkinci bir parmağımı kaldırdım. "Bana Underhill ile duman dokumacı hakkında konuşmamız gerektiğini söyledi."

Adam'ın kaşları kalktı. "Peki bu nasıl bir vahiy?"

"Ona Underhill'in kendisiyle yaptığı pazarlığı ya da onunla yaptığı pazarlığı sormamı söyledi. Ona kendi pişirdiğim tatlı bir şeyle rüşvet vermemi söyledi. Ve ona ortak bir sorunumuz varmış gibi yaklaşmamı söyledi, masumları öldüren ve şu anda değer verdiğim iki insanı kölesi yapan birini serbest bırakmış gibi değil."

"Tamam," dedi. "Bu faydalı oldu."

Üçüncü parmağımı kaldırdım. "Ve eğer beni dışlamaya devam edersen, çiftleşme bağımızı patlatmam gerektiğini söyledi."

"Affedersiniz?"

"Telefonu kapattı ve aramalarım cevap vermiyor," dedim. "Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece ne dediyse o."

"Yine de bağımıza bir şey yaptın," dedi yavaşça ve bağda hafif bir çekilme hissettim, bir an sonra eski haline dönerek sertleşen bir yumuşama.

"Ben havaya uçurmadım," dedim ona.

Ona tam olarak ne yaptığımı söylememeye karar verdim.

Sürü bağlarından etkilenmiştim ve bu deneyimden hiç hoşlanmamıştım. Ona bağırmanın silahını indirmesine neden olduğunu düşünmesine izin verdim.

Bu sözleri yüksek sesle söylemeden önce çiftleşme bağımız aracılığıyla bir inci tanesine gönderdiğimi bilmesine gerek yoktu. Belki tek başına bağlamak işe yarayabilirdi. Normal bir kafa yapısında olsaydı işe yarardı - ama normal bir kafa yapısında olsaydı, kendini öldürmeye çalışmazdı. Ona söylediğim sözlerin kalıcı olmasını umuyordum. Biriyle konuşma şansımız olana kadar onu düşüncesizce bir şey yapmaktan alıkoyacaktı.

Elizaveta'nın büyüünün etkisi altındaydı. Onun lanetinin etkisini kırmamı sağlayan şeyin benim incim olduğundan emindim - onun sözlerine karşı umut dolu incim.

"Bunu bana neden evde söylemedin?" diye sordu. "Yatak odamız yeterince özel."

Ona alaycı bir gülümseme verdim. "Çünkü gerçekten yorgun görüldüğünü ve evimizin insanlarla dolu olduğunu düşündüm. Ayrıca bana sorunun ne olduğunu söylemeni sağlayıp sağlayamayacağımı görmek istedim."

Bana aniden sırtıttı ve "O kısmı gerçek Mercy tarzında halletmişsin" dedi.

"Yapmaya değer her şey aşırıya kaçmaya değerdir," dedim ciddiyetle. Derin bir nefes aldım ve yüksek sesle iç çektim. "Sanırım zevk almayı bırakmalıyım

Manzarayı seyredin ve gidip SUV'dan size kıyafet getireyim."

Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve onu öptüm. "Sakın bizden vazgeçme aşkım."

"Tamam," dedi. O da beni öptü. "Dürtmek mi?"

Evet, evet. Oh evet. O kadar çok duygu vardı ki, içim gelgitlerle yıkanmış gibi hissediyordum. Seks... sevişmek bunların hiçbirini düzeltmeyecekti. Elizaveta'nın kocama yaptıklarını düzeltmeyecekti. Adam'ın ölmeyi hak ettiğini düşünecek kadar kendinden nefret ettiği gerçeğini değiştirmeyecekti. Kendime yalan söylemedim. Onun kurduyla konuşmuştum. Adam bahçeyi sürüp gübrelemeseydi, Elizaveta'nın sözleri meyve vermeyecekti.

Seks bunu düzeltmez. Ama paylaşmak çok güçlü bir şeydir. Ve Adam'la sevişmek cömert ve sıcaktı - kendi türünde güçlü bir sihirdi. Ve on dakika düşünmemek şu anda kulağa cennet gibi geliyordu ve Adam'ın da aynı şekilde hissettiğinden emindim. "Dürtme "siyle aradığı şey tutku değil, rahatlamaydı.

Ama Elizaveta'nın büyüü hâlâ üzerindeyken beni çıplak görmesine asla izin veremezdim. Eşimi tanıyordum. Suçluluk duygusu. Kendi beklentilerini karşılayamamak bu laneti tetikliyordu. Adam'ın aşırı bir sorumluluk duygusu vardı. Bugünkü kırılma noktasının zavallı yüzüm olduğundan emindim. Sağ tarafımın kazınmamış yerlerinin simsiyah olduğunu görmesine izin vermeyecektim.

"Bu gece olmaz," dedim ona. "Öldürmemiz gereken kurtlar ve konuşmamız gereken Underhill var. Meşgul, meşgul." *Prenses Gelin*'den yanlış alıntı yaptıktan sonra Gerçeği, gerçeğin birazını. "Her ne kadar kendimi dürtmek istesem de, sanırım vücuduma bir gün kadar ara vermem gerekiyor." Durakladım ve doğru olduğu ve biraz sızlanma şansını hak ettiğim için, "Ve burnum zonkluyor."

Bana nazikçe sarıldı ve ben de kaburgalarımındaki acıdan dolayı kasılmadım bile - aslında aynada görene kadar fark etmemiştim. Zedelenmiş kaburgalarımın çok daha fazla acı veren birçok şeye odaklanmışım. Tüm dram yatıştığında, vücudum tüm o Adam'ın silahı var sahnesi yaşanmadan önce hissettiğinden daha fazla ağrıyordu.

EVE GELDİĞİMİZDE HERKES YATAĞINA GİRMİŞTİ. JES

Odasının önünden geçerken bize iyi geceler diledi, yani uzun süredir yatakta değillerdi.

Hastayken giydiğim pijamalarımı buldum -Adam burnum kırıkken onları almamı garip karşılamazdı. Annemin hediyesiydi, kendime asla almayacağım bir şeydi. Onları bu kadar çok sevmem gülünçtü.

Nane yeşiliydi ve inanılmaz mor yeleleri ve kuyrukları olan pembe midillilerle kaplıydı. Annemin atlara karşı bir ilgisi vardı. Ama bu gece onlar hakkında önemli olan şey, boynumdan ayaklarıma kadar beni örtmeleriydi.

Duş aldım, giyindim ve işim bittiğinde o kadar çok canım yanıyordu ki uyuyabileceğimden emin değildim. Vücudumdaki her kas sertleşmiş ve ağrıyordu. Sürünerek yatağa girdim ve sonunda göğsümün altına bir yastık koyarak yüzüstü yattım ve burnum yatağa çarpmasın diye yüzümü yana çevirdim. Hiçbir şey başka bir şey de rahat değildi.

Adam duş aldı ve ben rahatsızlığa rağmen uyuklamış olmalıyım çünkü bir sonraki bildiğim şey yatağın onun ağırlığı altında hareket ettiğiydi.

"Merhamet," dedi bana. "Gömleğini çıkar."

Kıpırdamadan yattım. Belki uyuduğumu sanırdı.

"Sen bana parmağını sokarken gömleğin yukarı kalktı," dedi. "Beni ölüleri çağırabilen Coyote'nin öfkeli bir kızının yanında ölmenin korkunç sonuçlarıyla tehdit ediyorsun. Kendini saklamak zorunda değilsin.

Benden yaralanmalar - anlaşılmamız buydu, hatırladın mı?" "Biliyor muydun?" Ben sordum.

"Sadece ne kadar ileri gidebileceğini görmek istedim. Gömleğini çıkar sert kız, seni daha iyi hissettirmek için ne yapabileceğime bir bakayım."

Kendini sorumlu hissedeceği bir şey daha olmasın diye çürüklerimi sakladığımı bilmiyordu. Elizaveta'nın lanetinin onu deşmesi için bir şey daha. Canavar giymiyordu, yani görünüşe göre ondan bir şey saklamaya çalışmama gerek yoktu.

"Hareket edemiyorum," diye sızlandım, artık rol yapmak zorunda değildim. "Acıyor."

Yuvarlanmama yardım etti ve burnum için, ben uyurken yukarıdan getirmiş olması gereken bir torba donmuş bezelye verdi.

"Hayır, bastırma," dedi. "Bırak orada dinlensin."

Kokusunu alamadığım vanilyalı bir mum yakıp ışıkları söndürürken burnum sakinleşti.

"Romantik olmaya çalışmıyorum," diye öğüt verdi bana. "Işıklar gözlerini acıtacak. Mum, zavallı kaslarının gevşemesine yardımcı olmak için kullanacağım yağı ısıtıyor."

Bunun kulağa oldukça romantik bir şey gibi geldiğini düşündüm. Romantik olmak her zaman seksle ilgili olmak zorunda değildi.

Pijamamın gömleğinin düğmelerini açtı ve beni daha fazla incitmeden üzerimden çıkarmayı başardı. Gözlerimi bezelye torbasıyla kapatmıştım, bu yüzden vücudum hakkında ayrıntılı bir rapor aldıktan sonra neye benzediğini göremedim.

Bir süre sonra, "Tamam, pantolonunu da çıkar." dedi.

Topal bedenimi kaldırıp dolaştırdı. Bir noktada durdu ve "Bunlar senin en sevdiğin pijamaların." dedi.

"Evet," dedim.

Homurdandı. "Onları sökebilseydim daha kolay olurdu ama hallederim." Ve öyle de yaptı.

Sonra ısıtılmış yağı ağrıyan kaslarıma sürdü. Masaj değil, sadece hafif tekrarlayan hareketlerle yorgunluğumu aldı. Güçlü elleri omuzlarımı ovarken uykuya daldım. Hâlâ canım yanıyordu ama eskisi kadar umurumda değildi.

- - -

SAAT KAÇTA UYANDIĞIMI BILMIYORUM.

boyunu

sürünüyordu.

"Adam?"

Odanın uzak tarafından gelen alçak bir hırıltı bana cevap verdi. Bu Adam'ın her zamanki hırıltısı değildi ama oydu. Çirkin, çirkin canavarı düşündüm.

Bir an düşündükten sonra, "Tanrı aşkına," diye yakındım. "Yatağa geri dön. Üşüyorsun."

Çok ama çok ağır bir şey yanımdaki yatağa girdi. Yatağın kırılacağından endişeleniyordum. Çok büyük, sıcak bir vücut etrafımda kıvrıldı ve sert teni benimkine dokundu. Adam kocaman çenesini başımın üstüne yasladı.

"Daha iyi," diye homurdandım, onun sıcaklığına sokularak. "Hadi uyu."

- - -

SABAH UYANDIĞIMDA GITMIŞTI VE BEN DE UYANDIM.

Hareket etmek acıttı. Adam bana kızgın yağ tedavisi uygulamamış olsaydı bu kadar acımayacaktı. Bugün pazartesiydi ve ikinci bir emre kadar garajı kapatıyor olsam da, pazartesi günü kesinlikle sadece benim yapabileceğim arabaları tamir edeceğime söz vermiştim. Eğer bu sabah işe gitmek zorunda kalacaksam, erken kalkmış olmam muhtemelen iyi bir şeydi.

Kendimi yüz on yaşındaymışım gibi hissederek aşağı indiğimde Hannah mutfaktaydı. Bana şöyle bir baktı ve yüzünü buruşturdu.

"Adam bu sabah zor durumda olacağını söyledi," dedi. Sonra yanıma geldi ve beni yanağımdan öptü. "İkimizi de incitmeyecek olsa sana sarılırdım. Küçük kızımı kurtardığın için teşekkür ederim."

"Beni karıştırdınız," dedim ona. "Auriele Makaya'yı kurtardı. Ben sadece arabamla o piç kurusuna çarptım."

"Evet, bunun için de teşekkürler," dedi. "Uyuyamayacak kadar ağrım var, o yüzden aşağı inip büyükannemin gizli tarifini yapayım dedim."

Hepsini çift kazanda demledi, sonra iki fincana döktü, yanında *Büyükannenin Gizli Malzemesi* yazan bir şişe çıkardı ve sonuca cömertçe ekledi.

Fincanlardan birini kokladı, sonra bir çay kaşığı bal ekledi. Tekrar kokladı.

"Bu doğru kokuyor," dedi. Sonra iki bardağa da birer çay kaşığı bal ekledi ve birini önüme itti. "İç şunu."

Ona baktım. O tencerenin içinde ne olduğunu biliyordum. Dahası, Büyükanne'nin içki şişesinde etkili bir şey olduğuna dair haklı bir şüphem vardı.

"Sadece burnunu tıka," diye tavsiye etti. "Ha-ha," dedim ona.

"Komik."

Hepsini içti. Hepsini bir yudumda. Bitirdiğinde gözleri yaşardı ve konuşamadı ama parmağıyla önümdeki bardağı işaret etti.

Bu bir hediye idi, biliyordum. Hazırlamak ve bana yedirmek için sabahın köründe kalktığı bir teşekkür.

Bu, reddedilemeyecek türden bir hediye idi.

Onu takip ettim ve demliğe ne koyduğunu çok fazla düşünmeden hepsini içtim.

Üniversitedeyken, ilk ve tek sarhoşluğumdan sonra, içki içmek için çok fazla insanın sırrını bildiğimi fark ettim. Ondan sonra her türlü alkolden uzak durmayı alışkanlık haline getirmiştım; bu yüzden Hannah'nın hediyesine verdiğim tepkinin bir bardak eski alkolü yudumlasaydım da aynı olup olmayacağını bilmiyordum.

Tenim ısındı, kulaklarım karıncalandı ve dizlerimin arkası da öyle. Kırık burnum, uyandırılması gerekmeyen sinir uçlarını uyandıracığından endişe ettiğim bir hisle uğuldadı. Bunun yerine, acıyı uzaklaştıran hoş bir uğultuya dönüştü.

Tam bir dakika boyunca nefes alamadım ya da göremedim ve tat alma tomurcuklarım ellerinden gelse isyan ederek ağzımdan kaçacaklardı. Ama bu, acının olmaması için ödenmesi gereken adil bir bedeldi.

Tekrar dikkatimi toplayabildiğimde Hannah, "Warren bugün seninle garaja geliyor. Birazdan burada olur. Onun sürmesine izin verirdim.

Ama garaja gittiğinizde, aletleri tekrar kullanabilecek duruma gelmiş olmalısınız."

Sağ omzumu hareket ettirerek bir daire çizdim. "Yaşayabilirim," dedim ona.

BIRAZ KAFAM GÜZEL VE ÇOK DAHA AZ AĞRILI BİR ŞEKİLDE HANNAH'NIN YANINDAN AYRILDIM.

mutfağa ve bodruma indi.

Kırmızı bir kurt kafesin içinde huzursuzca bir ileri bir geri volta atıyordu. "Merhaba Ben" demek için durduğumda bile beni fark etmemiş gibi görünüyordu.

Nöbetçi Luke, oynadığı video oyunundan başını kaldırıp şöyle dedi: "Sabah iki gibi kurda dönüştü. Neden olduğunu ya da kendi kararı olup olmadığını bilmiyorum. Adam'a yaklaşık iki saat önce söyledim."

Saat sabahın altısıydı. Bu Adam için çok az uyuduğu bir gece daha demekti. Luke'un ses tonundan onun da endişeli olduğu anlaşılıyordu. Birden fazla krizin ortasında ihtiyacımız olan son şey Adam'ın uykusuzluktan etkilenmesiydi.

O anda Adam'la ilgili bir şey yapamazdım ama başka konularda ilerleme kaydedebileceğim bir yol vardı. Eğer Adam evde olsaydı, onu yanıma alırdım çünkü müzakerelerde benden daha iyiydi - kaybetmediği sürece

onun öfkesi. Ve bu pazarlıkta daha iyi olabilirdi çünkü Underhill'in çoğu kadın gibi Adam'a karşı zayıf bir noktası vardı.

Aiden'in kapısını çaldım. "Kalk bakalım. Hannah waffle yapıyor."

"Giyinip çıkacağım," dedi, sesi uyanık geliyordu. Hayatta kalmak için korkunç

uyanık olmayı öğrenirsiniz.

Elimi kapısına koydum.

"Waffle mı?" dedi Luke umutla ve yüzümü ona dönerken elimi bıraktım.

"Sanırım listenin başında sen varsın," dedim ona.

Gülümsedi ve oyununa geri döndü.

- - -

AIDEN YUKARI ÇIKTIĞINDA, LUKE'UN WAFFLE'INI TAŞIMIŞTIM.

bir fincan taze kahve ile birlikte ikinci bir tabak hazırlıyordu. Aiden, dışarıda hava iyice ısınıyor gibi görünmesine rağmen bir kazak ve kot pantolon giymişti. Bana söylediğine göre ateşi büyük ölçüde geri dönmüştü ama Wolfe'un ona yaptıklarının kalıcı etkileri vardı.

Hannah'nın ikinci partisinden aldığım waffle'lar eşit derecede kızarmıştı. Üzerine ince bir tabaka halinde ev yapımı (Christy'nin) ahududu şurubu döktüm ve taze çırpılmış kremayla süsledim. Üzerine biraz da yaban mersini ve Underhill'e vereceğim hediyenin son dokunuşu olan çilekleri dilimliyordu.

Aiden tabağa baktı, kaşlarını kaldırdı ve "Benim için mi?" dedi.

"Dışarıda yeriz," dedim ve yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi.

Ağzını açtı, merdivenlerden aşağı baktı ve sadece başını salladı.

"Kulağa hoş geliyor."

Tabağı kaldırmaya başladım ve son peri masalları çalışmamdan başka bir şey hatırladım. Dolaptan küçük bir bardak aldım ve "Hey, Hannah? Mataranı ödünç alabilir miyim?"

- - -

KENTUCKY BURBONUyla DOLU ÜÇ PARMAKLIK BİR BARDAK TAŞIYORDUM,

Hannah'nın büyükannesinin daha önce sadece aile kullanımı için hazırladığı waffle'ları arka bahçemizdeki duvarda bulunan kapıya götürdü. Aiden waffle tabağını getirdi.

"Kapıyı çalarsan gelir mi bilmiyorum," dedi bana.

"O bizim arka bahçemizde misafir. Gelecektir," dedim daha çok hissettiğimden daha güvenliydi. Kaba tahtaya, sanki iş yapmak istiyormuşum gibi parmak uçlarımla vurdum. Üç kez, çünkü peri masallarında üç önemlidir.

Hiçbir şey olmadı.

Kendime *üçün katlarının da önemli olduğunu* söyledim.

Kapıyı üç kez daha çaldım. Bekledim. Üç kez daha vurdum. İşe yaramazsa, tabağı ben alacaktım ve Aiden kapıyı çalacaktı. Ama içgüdülerim

Ondan bilgi istediğim için, onun varlığını talep eden kişinin ben olmam gerektiğini söyledi.

Kapı açıldı ve huysuz görünümlü Tilly kafasını dışarı uzattı. Saçları ıslaktı ve içinde deniz yosununa benzeyen bir şey vardı. Burnum çalışmadığı halde tuzlu su kokusu aldım. Kısmen açık olan kapıdan sörf ve rüzgâr sesi duydum.

"Ne oldu?" diye tersledi. "Ben bir şeyleri boğuyorum ve sen araya giriyorsun-" Yüzüme baktı ve aydınlandı. "Kavga mı var?" Sonra gülümsemesi derinleşti. "*Yaralandın* mı?"

"Çoğunlukla arabasıyla bir kurt adamı öldürüyordu," dedi Aiden. "Tek ihtiyacı olan bir darbe vurmaktı." Durakladı ve sonra kederli bir sesle şöyle dedi,

"Araba herkesin iyiliği için feda edildi."

Tilly'nin gülümsemesi kayboldu. "Eyvah," dedi. Tilly arabaları severdi. Birine binmek için kapılarından yeterince uzağa gidemezdi ve sonra tüm o soğuk demir vardı. Ama yine de onları severdi.

Aiden onaylarcasına başını salladı, sonra daha içten bir ses tonuyla, "Kurt adamın başının üzerinde tuttuğu çocuğa zarar vermeden darbeyi başardı. Kendi kurtadamlarından birini kullandı; çocuğu yakalamak için kurdunu arabanın önüne fırlattı. Mercy biraz yaralandı ama düşmanı öldü."

"Bunu tersten anlatmışsın," dedim. Ve bu hikayeyi anlamlı kılacak kısımların çoğunu atladım.

"Önce önemli kısımlar," dedi Tilly düşünceli bir şekilde. "Bir hikâyeye böyle anlatılır. Sıkıcı kısımları atla. Yine de sonuçlarla bitir. İyi işti Ateş. Güzel bir hikâyeydi, özellikle de arabanın öldüğü kısmı sevdim. Trajediye çok severim."

Kapıdan içeri adımını attı ve kirli parmağını mandalın etrafında gezdirerek arkasından kapattı. Kullandığı sihir tüylerimi diken diken etti. Beyaz elbisesi, ona bakana kadar suyla ıslanmıştı. Bakışlarının altında, Kumaş birkaç saniye içinde kurudu ama sert ve tuzla kabuk bağlamış görünüyordu. Orada burada yeşil lekeler vardı. Diz hizasında olan etek ucunun alt kısmına kan bulaştığından oldukça emindim.

"Sana birkaç şey sormam gerekiyor," dedim ona. "Sana takas olarak bir hediye getirdim."

Aiden tabağı ona uzattı. Dikkatini yemeğe vermeden önce bana düşünceli bir bakış attı. Parmağını kremaya soktu ve yaladı.

Çıkardı. Bir dilim çilek yedi. Bekledi. Sonra yaban mersinlerinden birini zehirli olabilirmiş gibi yedi.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu.

Keşke kek, kurabiye ya da başka bir şey yapmak için zaman ayırıyaydım diye düşündüm çünkü soruş şekline bunun önemli olduğunu anladım.

"Ben hazırladım," dedim ona. "Arkadaşım bu sabah waffle'ları taze taze yaptı, üvey kızımın annesi de yazın ilk meyvelerinden şurup yaptı.

Kremayı çırpıttım" -böylece evde uyumaya çalışan herkesin uyanmasını sağladım- "çilekleri dilimledim ve hepsini senin için bir araya getirdim."

"Dostlar ve düşmanlar," dedi. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu anlayamadım. "Acı ve tatlı. Ve dünyanın meyveleri. Kabul ediyorum."

Aiden tabağı onun için tutarken açlıktan ölmek üzere olan bir sokak köpeğinin görgüsü ve hızıyla yemeğini yedi. Tabağı ondan aldı ve geri vermeden önce yalayarak temizledi. Yüzü çırpılmış krema ve şurupla kaplıydı ve ellerini beyaz elbisesine silerek arkasında pembe çizgiler bıraktı.

"İlginç," dedi. "Ben beğendim." Elimdeki bardağa dikkatle baktı.

Aiden bana başını salladı, ben de bir şey söylemedim. Sonunda içini çekti, gözlerini devirdi ve "Bardağında ne var?" dedi.

"Arkadaşımın büyükannesinin burbonu," dedim ona.

Bardağa uzanmak üzereydi ama tereddüt etti. "Burbon bilmiyorum."

"Viski," dedi Aiden. "Yerel bir çeşit."

Tekrar uzandı ve ben de ona verdim. Şüpheli bir şekilde "Bunun içinde sihir var" dedi.

"Huh," dedim. "Alkolden daha fazlasıydı. Bu sabah biraz içtim ve kaslarımdaki ağrıyı aldı. Bunu yapan kadın torununa vermiş. Özellikle ailesi için yapmış."

Tilly ihtiyatlı bir şekilde kokladı, sonra bardağa dokunabilmek için bardağı eğdi.

dilini soktu. Dudaklarını birkaç kez birbirine vurdu. "Güzel," dedi. "Çok güzel." Sonra hepsini bir dikişte içti.

Bardağı bana geri uzattı ve şöyle dedi: "Bu fae büyüyle demlenmiş. Arkadaşının büyükannesinde Fae kanı var. Bu onun şifa ve sağlık için kullandığı eski bir büyü."

Ellerinin tozunu aldı ve saçlarının altından bana bir bakış attı. "Bu konuda romantikleşmeden önce, o büyü *özellikle*" -kullandığım kelimeye ağırlık kattı- "insan köleleri mümkün olduğunca uzun süre tam güçle çalıştırmak için."

Omuz silktim. "İçkiye karıştırıldığında bu özel büyü'nün amacı bu değildi."

"Hayır," diye kabul etti Tilly. "Ama şu anki ortamda ilginç olduğunu düşündüm."

"Ben sadece yarı insanım," dedim ona. Bu çok sık söylediğim bir şey değildi ama beni insanlara -ve bu arada fae'lere- karşı hissettiği küçümsemeye görmemesi önemliydi. Adam bunun için gerçekten daha iyi olurdu. "Benim babam Coyote."

Bana kaşlarını çattı. "Bunu biliyorum. Bu yüzden seni ilginç buluyorum."

"Ben de seni ilginç buluyorum," dedim ona içtenlikle ve bunu tam da onun söylediği gibi iltifat olarak söyledim.

Bir dakika boyunca bir aşağı bir yukarı zıpladı, sonra bana sinsî bir bakış attı. "Bana sorularını sormayacak mısın?"

"Evet," dedim. "Ama önce sana duman dokuyucunun kaçmasının çok kötü olduğunu söylemek istiyorum. Bana öyle geliyor ki, biri bir pazarlığı kaybettiğinde, o pazarlığın şartlarına uymalı ve ilk fırsatta kaçmamalı."

Biraz tahmin yürütüyordum.

Ayağını toprağa sürttü. "Değil mi? Hile yaptı." İç çekti. "Tamam, aldatmadı. Hile yapsaydı ona bir şeyler yapabilirdim. Pazarlığımız onu benim almam üzerineydi; ayrılamayacağını belirtmemiştim."

"Şeyler" o bağlamda hoş bir kelime değildi.

"Onunla yaptığın anlaşma hâlâ geçerli mi?" diye sordum.

Bana göz kırptı, sonra düşünceli bir şekilde başını eğdi. En sonunda dedi ki, "Nihai bir terim yoktu. Ve her şey belirsizdi. Ona 'Anlaşmamızı bozarsan' dedim -sanırım bal likörü içiyorduk- 'Anlaşmamızı bozarsan seni buraya getiririm'. O da 'Karşılığında ne alacağım?' dedi."

Aiden'a sevgiyle baktı. "Ona Ateş'i vermeyi düşündüm, çünkü en sevdiğim şey o, ama onun yerine sana verdiğim için memnunum. Sen ondan çok daha iyi bir arkadaşsın."

"Peki ona ne verdin?" Ben sordum.

"Ceset kapma," dedi keyifle. "En sevdiğim sakınlerden biriydi - çünkü bir avcıydı ve bana tutsak tutmam için çok ilginç varlıklar getirdi. Hücrelerini tasarlamama bile yardım etmişti..." Gözlerinde uzaklara dalan bir bakış vardı. "Bir ceset hırsızı vardı. Diğer mahkûmları ve köleleri serbest bıraktığımda o hücreleri hiç açmadım. Avlarından bazıları diğerleriyle iyi geçinemeyebilir."

Aiden benimle bakıştı.

"Bu akıllıca bir şeye benziyor," dedim ve sonra devam ettim çünkü dünyanın onun o hücreleri ve içlerinde her ne varsa onu düşünmeye devam etmesini istemediğini hissediyordum. "Yani duman dokuyucuya bedenleri ele geçirme yeteneği mi verdin?"

Başını salladı. "O öncelikle bir şekil değiştiriciydi." Bana baktı. "Senden daha iyiydi. Kendini ve başkalarını değiştirebiliyordu. Beden kapma sadece yeni şekillere geçmeyi kolaylaştırıyordu." "Çok büyük bir değişiklik değildi ve ben ona sınırlar koydum. Isırmak zorundaydı

Avını, kendi kullanımına hazır hale getirmek için bir süre yönlendirirdi. Öldüklerinde, özlerini -şekillerini- onları yıpratana kadar kullanırdı. Yine de büyü için yeterince güçlü değildi." Suratını astı. "O söyledi kötü bir hediye idi. Kuklalarına bazı insanları öldürtürse, bunu güç için kullanabilecek şekilde düzeltiltim."

Aiden'a baktı. "Ateş'i bilseydi, bunun için pazarlık yapardı." Durakladı. "Bunu ona vermezdim. O kadar güce ihtiyacı yoktu. Ben sadece ona kendi başına işe yarar bir şey verdim."

Onun daha kolay şekil değiştirmesini sağlamak istemişti. Bunu başarmak için birinin zihnini ele geçirmeyi içeren bir yöntem tasarladı. Onları öldürüyordu ama bunu yapabilmek için olabildiğince çok insanı öldürmeden önce değil.

Çünkü duman dokumacısına verdiği karmaşık yetenek onun sahip olduğundan daha fazla büyü gerektiriyordu. Ben ve Stefan'ı, Anna ve Dennis'i ve hatta öldükten sonra tanıştığım zavallı otostopçuyu düşündüm ve ağzımı kapalı tuttum. O anda ağzımdan çıkacak hiçbir kelime yardımcı olmayacaktı.

"Çok zekice," dedi Aiden, beni kurtarmaya gelerek.

Tilly gülümsedi ve reverans yaptı. "Ben zekiyim," diye kabul etti.

"Eğer pazarlık hâlâ yürürlükteyse," dedi Aiden ben sessiz kaldıktan sonra, "bu onu yeniden ele geçirebileceğiniz anlamına mı geliyor?"

"Evet," dedi. "Oh, bu çok hoş olurdu. Onu özlüyorum." Aiden'a kaşlarını çatarak baktı. "Bütün arkadaşlarım beni terk ediyor."

Bunu akıllıca görmezden geldi.

"Pazarlığı başlatmanıza nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu. "Şartlar nedir?"

"Çok iyi bal likörü içiyorduk," dedi özür dileyerek. "Yani çok karmaşık değil. Onun bir sırrı var ve sen de ona bu sırrın ne olduğunu söylemelisin."

"Arkadaşınızın geri dönmesi için elimden geleni yapacağım," dedim ona.

Bana baktı, sonra iç geçirdi. "Elinden gelenin en iyisi. Sen de benim umutlarımı artırdın. Bu benim aptallığımdı. Tamam, devam et. Elinden geleni yap." Aiden'a baktı. "Yiyecek ve içecek çok iyiydi. O öldüğünde" - parmağıyla beni işaret etti- "umarım arkadaşlarının kim olduğunu hatırlarsın. Sen *ya da* duman dokumacısı olmadan çok yalnız kalacağım."

Bana baktı. "Özür dilerim," dedi. "Kiminle uğraştığımı unutmuşum. Umarım yakında ölürsün. O zaman en azından Aiden'ı geri alırım."

"Hayır," dedi Aiden. "Ben her zaman senin arkadaşın olacağım, Tilly. Ama bir daha asla Underhill'de yaşamayacağım."

"Asla değil," dedi, "asla demek. Ama hiçbir zaman uzun bir süre. Asla olacağını sanmıyorum."

Onu selamladı ama hiçbir şey söylemedi.

Suratını astı. "Hiç nazik davranmıyorsun. Sanırım gidip bir şeyler öldüreceğim." Kapıyı gümbürtüyle arkasından kapatarak çıktı.

"Bu daha faydalı olabilirdi," dedi Aiden bana. "Özür dilerim."

Başımı salladım. "Yararlıydı, sanırım."

- - -

DÜKKANDA TEK BAŞIMA ÇALIŞMAKTAN MEMNUNDUM; BU BANA ÇOK ŞEY KAZANDIRDI

düşündüm. Çoğunlukla Adam'ı düşündüm. Ama aynı zamanda Tilly'nin söylediği her şeyi, Beauclaire'in söylediği her şeyi ve pazarlıklar hakkında okuduğum her şeyi bir kenara bıraktım. Bir yol arıyordum.

İlk çocuğumu verdiğim bir pazarlığa girdim.

Warren ofiste kalıp kitap okudu. Doymak bilmez bir okuyucuydu - bir keresinde bana kitapları sevmeyi aylarca dışarıda kaldığında öğrendiğini söylemişti

sığır sürülerinde. Warren on dokuzuncu yüzyılda kovboyluk yapmış ve kurt kadar kovboyluk da onun bir parçası haline gelmişti.

Yanında üç kitap getirmişti ve okumak için farklı bir şey isterse diye kamyonunda da birkaç tane olduğundan emindim. Herhangi bir zamanda genellikle altı ya da sekiz kitap okurdu.

Savaş ve Barış'ı okumaya çalışmasının üçüncü yılındaydı. Bir keresinde bir hayal kırıklığı anında bana özel olarak şöyle demişti: "Bence bu kitabı okumak için Rus olmanız gerekiyor. Özellikle de kimin kim olduğunu hatırlamaya çalışacaksan."

Tolstoy'a karşı duyduğu hayal kırıklığıyla mücadele etmek için *Prences ve Cin*'in eski bir kopyasını getirmişti. Lime lime okunmuştu ve bazen alıntı yapıyorum. "Görmek inanmak değildir, sadece görmektir." Ya da "Korku bize bu şekilde hizmet eder: her zaman korktuğumuz şeyin yanında yer alır."

Getirdiği üçüncü kitap, bugün gerçekten okuduğu kitap, Stephen Ambrose'un *Band of Brothers*'ıydı. Bu kitabın bir kurt adamın okuması için çok ilginç bir şey olduğunu fark ettim. Sürü aslında neydi ki, üyelerini hayatta tutmaya çalışan ve kurtadamları bir araya getirmeye çalışan askeri bir birlik.

dünyayı daha iyi, daha güvenli bir yer haline getirebilir miyiz?

Yardım etmeyi teklif etmişti ve kötü bir tamirci de değildi ama bir şeyleri tamir edebilmek ve düşünebilmek için bölmelerde yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Öğle yemeğini garajdan çok uzakta olmayan bir çorba ve sandviç dükkanında yedik.

O *Savaş ve Barış*'ı okudu (çünkü okurken araya girilmesini hoş karşıladı) ve ben de daha fazla peri masalı bulmak için telefonumdan internette arama yaptım. "Fareli Köyün Kavalcısı" tüm çocukların ve kavalcının sonunda ortadan kaybolması açısından umut vericiydi. Ama başka hiçbir şeye uymuyordu.

Duman dokumacımızın hangi hikâyeden geldiğini bildiğinden emindim ve bu hikâye bana onun sırrını anlatıyordu. Beauclaire bana çoğunu vermişti.

Ama duman dokuyucuyu yenmenin sırrını ona haykırmak kadar basit olamayacağından da emindim; özellikle de Stefan ve Ben'i de kurtarmak istiyorsam.

Geri döndüğümüzde ofisteki bilgisayarın başına oturdum. Duman dokumacısıyla ilk karşılaşmamızdan beri Ariana'yı ara sıra arıyordum. Şimdi yaratık hakkında bildiğim her şeyi ve vardığım tüm sonuçları içeren

bir e-posta yazdım. Ve ona fae pazarlıklarını sordum.

Gri Lordlar ya da en güçlü fae'ler tarafından yapılan pazarlıklar değil, daha küçük fae'lerin yaptığı pazarlıklar. Ve o e-postayı Ariana'ya gönderdim.

arkadaşı, Bran'ın ilk oğlu Samuel'e e-posta gönderdi ve Afrika'da ya da bulundukları her yerde e-posta alabileceklerini umdu.

İşe dönmek için kalktığımda, yazıcının önünde yerde bir kağıt parçası fark ettim. Elime aldım ve kendimi bir jeneratör faturasına bakarken buldum.

Tereddüt ettim, sonra Bay John Leeman'ın bıraktığı telefon numarasını aradım.

Biz.

"Alo?" dedi tanıdığım temkinli bir ses.

"James Palsic," dedim. "Bu Mercy Hauptman. Fiona orada mı?"

"Hayır," dedi. "Ne istiyorsunuz, Bayan Hauptman?"

"Bilmeniz gereken bir bilgim var-" Ve ona Bran'in ne yaptığını söyledim. bana anlattı. Chen, Palsic'ler, Schwabe ve Harolford hakkında söylediklerini anlattım. Ben de Bran'in Fiona hakkında söylediklerini anlattım.

"O kiralık bir haydut değil," dedi inançla. "Bir sürü insan öldürdü - Bran'in hizmetinde olduğunu da eklemeliyim. Ama en yüksek teklifi verene satılık değil."

"Bran yalan söylemez," dedim ona. "Ve onun doğruları da genellikle Fae'lerin kullandığı türden gölgeli doğrular değildir. Bak. Yapacağın şeyi yapacaksın. Bunu anlıyorum. Ama bence Bran'i aramalısın."

Bran'ın numarasını verdi ve yazarken kâğıt üzerinde hareket eden kalemin sesini duydum-"ve onunla konuşmalısın. Ona kendi ve Fiona'nın size neden Bran'den yardım isteyemeyeceğinizi söylediğini sordum." "Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Evet," dedim ve telefonumdaki bağlantıyı kesen düğmeye bastım.

Warren beni izliyordu. "Bu tilkiyi kümise koymak olabilir."

"Bran'i ararsa," dedim. "Eğer aramazsa- Tanrım. Onu dükkan telefonundan aramalıydım çünkü ona takip etmesi için cep numaramı verdim. Muhtemelen bunu önce Adam'la konuşmalıydım."

"Cep telefonu numaranız kartınızın üzerinde." Warren parmağını kartvizitlerimin bulunduğu kartlığın hemen önündeki tezgâha vurdu.

"Madem Palsic'in numarası sendeydi, neden bunu daha önce yapmadın?"

"Dikkatim dağıldı ve bunu düşünemedim," dedim ona ve dikkatimi neyin dağıttığını sormamasını umarak konuşmaya devam ettim. Yapılacak doğru şeyin bu olduğundan emin olana kadar sürüden kimseye Adam'ın canavarından bahsetmeyecektim.

"Faturayı dün gece, içinde kullanabileceğimiz bilgiler olabileceğini umarak buldum ama Adam'la *konuşmaya başladık*-"

Bu bir yalan değildi ve Warren yanlış bir çıkarım yaptıysa -ki sırtıtışına bakılırsa yapmıştı- bu benim suçum değildi. Ayrıca Warren'ın Bütün sürü Adam'ın ve benim seks hayatımızla fazlasıyla ilgileniyor gibiydi. Bunu Warren'a karşı kullandığım için kendimi suçlu hissetmedim.

"Ama az önce o faturayı elime aldığımda, Palsic'in Lincoln'ün Kelly'nin evine, çocukların olduğu bir yere saldırmak için gönderilmesinden dehşete düştüğünü düşündüm. Bran, Palsic'in iyi adamlardan biri olduğunu düşünüyor gibi görünüyor - neden ona kendini kurtarması için gereken bilgiyi vermeyelim?"

Warren başıyla onayladı. "Bana iyi bir düşünce gibi geldi."

Az önce yaptığım şeyi Adam'a mesaj atarken ona "Bundan bir şey çıkmayabilir," dedim.

Warren, "Bunun bize nasıl zarar verebileceğini anlamıyorum," dedi. Adam ona numarayı mesaj atmamı istedi, ben de attım.

Hareketlerini takip edebilmemiz için üzerine bir iz koymaya çalışacağım, diye mesaj attı Adam. **Bu biraz zaman alacak. Bence yaptığın şey daha fazla meyve verebilir.**

- - -

ALTIYA KADAR SÖZ VERDİĞİM HER ŞEYİ BITİRMİŞTİM VE SON ARABA Sahibi hesap yüzünden bana öyle bir homurdandı ki, sözde kitabını okumakta olan Warren'a endişeli bakışlar fırlatıyordum. Sonunda hesabını ödedi, ben de ona arabasının anahtarlarını verdim ve bir daha gelmemeye yemin ederek hışımınla çıkıp gitti. Bunu hep yapardı. Bu yüzden onu başka bir yere göndermek yerine arabasını tamir etmek zorunda kaldığım özel müşterilerimden biriydi. Başka biri aşırı tepki verebilir, duygularını incitebilir ya da fazla ücret isteyebilirdi.

Warren'a, "Bir keresinde birisi ona, büyük bir yaygara koparırsa insanların ona indirim yapacağını söylemiş," dedim. "Ve sonra işe yaradı. Şimdi her seferinde bunu yapıyor." Onun sakın sakın uzaklaşmasını izledim. "Sanırım bu onun tek sosyal çıkışı olabilir. Ben Tad kadar eğlenceli değilim. Tad bazı günler onu yirmi dakika boyunca oyalayabiliyor."

Warren, "Sana bir santim yaklaşıyorsa, seni bir daha asla rahatsız

etmezdi," dedi ve kitabını bir çırpıda kapattı.

Evet. Endişelenmekte haklıydım.

"Pat Henderson'dan korunmaya ihtiyacım olduğu gün, pembenin gerçek bir renk olduğuna karar verdiği gündür."

Homurdandı. "Pembe giymiştim."

"Çünkü Kyle'ı seviyorsun," dedim. Ona daha yakından baktım. "Daha iyi görünüyorsun."

Homurdandı. "Kötü sonuçlanan bir davamız vardı. Bir şey olacağını bildiğinizde ve bu konuda hiçbir şey yapamadığınızda ağzınızda ekşi bir tat bırakıyor."

Onu izledim, gözlerinin altın rengine dönüşmesini izledim. "Oh?" Yumuşakça sordum.

"Ne mutlu ki bu konuda bir şeyler yaptım," dedi. "Kyle birkaç gün içinde benimle yeniden konuşmaya başlayacak. Elinden gelse yapmayacağı bir şey yapmadım ve sanırım bu onu daha da kızdırıyor."

"İyi adamlar kazanmalı mı?" Ben sordum.

"Ve kötü adamlar kaybetmeli," diye kabul etti ve yumruk tokuşturduk.

- - -

ADAM GEÇ GELDİ, AMA BEN ONU BEKLIYORDUM.

"Yatağa," dedim sertçe.

Kaşları kalktı ve ev sakinlerinin -insan formunda olanların bile-kulaklarını diktiklerini duyar gibi oldum.

"Oh?" dedi yavaşça. Ses tonuma kızıp kızmaması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

"Oh," dedim. "Evet. Sen. Ben. *Yatağa*. Şimdi." Ben de kaşlarımı kaldırabilirdim. "Bu yeterince basit mi? Yoksa şiire mi ihtiyacınız var? İstersen bir haiku yapabilirim."

George bodrum katından, "Ben oyumu limerick'ten yana kullanıyorum," diye seslendi. "Mercy adında genç bir bayan varmış..."

"Senin oy hakkın yok," diye karşılık verdim.

Evin çeşitli yerlerinden dostça ve ilgili kahkahalar yükseldi.

"Görünüşe göre çağrıldım," dedi Adam, -umduğum gibi- evin beklentilerinin baskısına boyun eğerek.

Yüzünde bir gülümseme vardı ama gözleri endişeliydi.

"Emin olabilirsin, dostum," dedim ve onu yağ ısıttığım odaya götürdüm. Çünkü her iyilik bir karşılığı hak eder.

- - -

O GECE RÜYAMDA STEFAN'I GÖRDÜM.

Ter. Adam o kadar derin uyuyordu ki onu uyandırmadım. Benim hesabıma göre haftalardır gecede ortalama iki ya da üç saat uyuyordu; baygın olması hiç de şaşırtıcı değildi.

Hala . . .

İyi yağlanmış omzuna dokundum ve homurdandı, yüzü kalçama yaslanana kadar aşağı doğru kıpırdandı, eli kısa bir süre dizimi kavradı. Görünüşe göre rahatlamıştı, tekrar gevşedi.

Elimi omzunda bırakarak, beni halkıma bağlayan bağlara bakabilmek için ötekiliğime geri döndüm. Bu kez, biraz *da* şaşıracak, hem yatak odasını hem *de* Adam'ı yanıma aldım. Adam, her yöne dağılmadan önce derisini çaprazlama kesen küçük ışık dizileriyle aydınlanmıştı. Çiftleşme bağımız eskisinden daha kalındı ama hâlâ aynı canavar derisi dokusu ve rengindeydi. Doymuş hissediyordum. Umarım bu iyi bir şeydir.

Ama bu gece aradığım şey bu değildi. Stefan'la paylaştığım bağı buldum. Bu seferki kahve telvesi renginde bir danteldi. O kadar kırılıyordu ki dokunduğumda küçük bir parçası koptu.

Ağzımı açtım ve tam çiçek açmış bir karahindiba çıkardım, bulanık altın rengi ve neşeli. Bir an ona bakakaldım, çünkü bir değerli taş uzandığımı sanmıştım - gerçi Perrault'nun öyküsünde erdemli kızın ağzından da çiçekler dökülüyordu.

Bunu önceden düşünmüş olsaydım, güller ya da orkideler hayal ederdim, ama belki de Stefan'ın daha az sera ve daha inatçı bir şeye ihtiyacı vardı. Bu kulağa doğru geliyordu çünkü onun inatçı olmasına ihtiyacım vardı.

Dudaklarıma götürdüm ve dedim ki, "İşte sana bir parça umut. Güçlü kal, dostum." Daha fazlasını da söyleyebilirdim ama küçük çiçeğin taşıyabileceği tüm kelimeler bu kadardı.

Çiçeği dantelli kurdelenin üzerine tuttum ve tereddüt ettim. Zaten dokunduğumda parçalanacak kadar kırılgan olan bu bağı açmanın hiçbir yolu yoktu.

Bir an düşündükten sonra çiçeği parmaklarımın arasında ezdim ve küçük altın ve yeşil parçalarının dantelin üzerine düşmesine izin verdim. Çiçeğin tamamı küçük parçalar halinde dağıldığında, bunlar bağın içinde eridi ve küçük bir kıvılcım patlayarak çiçek parçalarının olduğu yerden Stefan'a doğru sıçradı.

Adam ve ben bir an önce ötekiliğimde baş başa kalmış olsak da, şimdi yerde sırtüstü yatan kişi.

Adam'ın burada uyanmayacağından emin olarak yataktan kayarak çıktım. Hâlâ çıplaktım ama bornozum yatağın ayak ucunda beni bekliyordu. Stefan'ın yanına gitmeden önce onu giydim ve sıkıca bağladım.

Ona olan mesafeyi kat etmek için olması gerekenden çok daha fazla adım atmam gerekti. Ve her adım ağırdı, sanki Stefan'la yatağım arasında uzanan on ya da on iki metreden çok daha fazlasını kat ediyordum. Rüyalar gibi otherspace bazen zengin sembolik bazen de sadece tuhaftı. İşin püf noktası hangi tür tuhaflıkla uğraştığımı bulmaktı.

Stefan'a yaklaştığımda, halı bir adımla diğeri arasında kayboldu ve Adam'ın canavarının pençelerinin çizikleriyle birlikte garajımın oto bölmelerinin cilalı betonuna dönüştü. Bornozum yerini kot pantolona ve göğsümde siyah harflerle *Scooby Snacks Forever* yazan kırmızı bir tişörte bıraktı. Küçük siyah yarasalar "Forever "ın son "r "sinden başlayıp sol omzumun üzerinde yoğunlaştı, böylece tişörtün omzu ve sol kolu siyah oldu.

Böyle bir tişörtüm yoktu. Bilinçaltım neden bu kadar Stefanvari bir şey giymem gerektiğini düşündü, bilmiyordum.

Stefan'ın kendisi de bir oyundaki sahne görevlileri gibi simsiyah giyinmişti.

Onun

Gözleri kapalıydı ve yüzü, eğer burada görünmüş olsalardı bölme kapılarının olacağı yere doğru eğilmişti, ama onun yerine sadece mürekkep gibi bir siyahlık vardı, tıpkı Adam'ın canavarıyla karşılaştığım zamanki gibi. Uzaktan bir gümbürtü duyuldu ve kendimi canavarı düşünmekten vazgeçmeye zorladım.

Onun yerine Stefan'ın yanına diz çöktüm ve elimi omzuna koydum. Sonuç patlayıcıydı.

Göz açıp kapayıncaya kadar hareketsizlikten tam hıza geçti, belli ki bir

tür dövüş ve pratik manevrasıyla benden uzaklaştı ve ayağa kalktı. Ama ayağa kalktıktan sonra sallanarak durdu, ellerini yüzüne götürüp gözlerini kapattı.

"Stefan?" Çekinerek sordum. Çünkü birden Stefan olmayabileceği gibi endişe verici bir düşünceye kapıldım. Duman dokumacı onun şeklini alabilirdi.

Ama endişe beni bulur bulmaz, gerçek dünyada hangi şekle bürünürse bürünsün, burada ötekiliğimde, yine de duman dokumacısı olacağını biliyordum. Ve ben onu çağırmadıkça, duman dokumacı beni burada ziyaret edemezdi.

Stefan ellerini iki yanına bıraktı ve bana vahşi bir bakış attı. "Git," dedi. "Burada olmamalısın."

"Hayır," dedim ayağa kalkmadan sabırla. "Sorun değil. Burası benim alanım. Buraya gelebilirsin çünkü davetlisin." Sağ ayak bileğimin etrafına bağlanmış ve sol ayak bileğine kadar uzanan kahve rengi dantel bağı gösterdim.

Sanki dizleri çalışmayı bırakmış gibi yere düştü. Eğer gerçek dünyada bir insan olsaydı ve benim beton zeminime o şekilde düşseydi, acı içinde kıvranırdı. Ama bu Stefan'ı incitmiş gibi görünmüyordu - belki de Stefan'ın incinmesini istemediğim içindir.

Bir süre öylece oturduk, aramızda yaklaşık bir metre vardı.

Sonunda merak dolu bir sesle, "Burası çok sessiz," dedi. "Evet," diye onayladım.

Parmakları yerde Adam'ın pençelerinin kekeleyen bir kavis bıraktığı küçük bir yerle oynadı. "Özür dilerim," dedi, kendini toparlamaya çalışıyor gibiydi, yüzünde sosyal etkileşime uygun bir maske oluşuyordu. "Kafamın içinde sessizlik olmayalı uzun zaman oldu."

"Beni dinlemene ihtiyacım var," dedim ona.

Başını kaldırdı ve gözlerinde öyle bir umutsuzluk vardı ki. "İnsanları öldürdüm, Mercy," dedi bana. "Yanlış zamanda yanlış yerde olan masumları. Bunu daha önce de yaptım." Bana ne olduğunu hatırlatmak için kollarını açtı. "Ama bunu bir daha asla yapmayacağıma yemin ettim. Ve *bu ana* kadar yeminimi tuttum."

Ona doğru süründüm ve elimi çenesine koydum. "Dayan Stefan. Sana söz veriyorum, eğer dayanabilirsen yardım gelecek."

Üzüntüyle, "Bir dakika daha dayanacak bir kahraman değilim," dedi.

Yazarı hatırlayamasam da göndermeyi tanıdım- Alman biri, diye düşündüm.

"Katılmıyorum," dedim ona. "Dayan Stefan. Yardım geliyor."

Başını iki yana salladı. "Marsilia onun eliyle ölmeme izin vermeyecek," dedi bana. "Ama beslenmeme de izin vermeyecek. An be an zayıflıyorum, ta ki yakında

artık benden eser kalmayacak."

Bunu düşündüm. Sonra, sözsüz bir şekilde, kolumu ona uzattım.

Stefan bileğimi ısırdı ve ben de ona izin verdim, tıpkı daha önce izin verdiğim gibi. Beslenme, rüyaların gerçek olması dışında gerçek değildi ya da

rüyalar güçlüydü. Damarlarımdan kan içmedi; güç, inanç ve umut içti.

İşini bitirdiğinde bileğimi öptü, sonra bileğimi eliyle ovdu.

Küçük yaralar yok olana kadar başparmakları. Başını kaldırıp baktı. "Size teşekkür mü etsem yoksa lanet mi etsem bilemiyorum."

"Umurumda değil," dedim. "Dayanabildiğin sürece."

Tek perdelik sanatsal bir oyundaki bir aktörün yapabileceği gibi, yere uzandı ve şimdi beni çevreleyen karanlığın içinde kayboldu.

Parmağımı Stefan'ın dokunduğu yerdeki aynı izin üzerinde gezdirdim, pürüzleri tenimde hissettim. Etrafıma bakındım ve oturduğum yeri aydınlatan spot ışığı gibi yatak da aydınlanmıştı. Arkadaşımın yüzünü bana çevirmiş, uyurken yattığını görebiliyordum. Belli belirsiz, devasa canavarın bir sevgili gibi onun etrafında kıvrıldığını görebiliyordum.

Ayağa kalktım ve karanlığın içinde yatağa doğru yürüdüm. Sonunda yatağa ulaştığımda, içine tırmandım ve sanki onu kendisinden koruyabilecekmişim gibi vücudumu Adam'ın etrafına sardım.

"Umut," dedim yüksek sesle, çünkü onun için başka bir incim yoktu.

"Umut, aşkım." Sonra gözlerimi kapattım ve uyudum.

- - -

BİR SONRAKİ AY UYANDIĞIMDA ADAM HALA YANIMDA UYUYORDU.

Kalktığımda kıpırdamadı ve olabildiğince sessiz bir şekilde aceleyle kıyafetlerimi giydim.

-Bornozumun hiçbir yerde göremedim.

Adam tembel bir memnuniyetle, "Duş almalısın Mercy," dediğinde kapıya kadar gelmişim. Seks gibi kokuyorsun."

"Uyumana izin vermeye çalışıyordum," dedim ona, yatağa geri dönerek.

Gözlerini açmadan gülümsedi. "Git duş al. Sen çıkana kadar uyuyacağım." Banyoya doğru yürürken "Teşekkür ederim." dedi.

"Hayır, efendim," dedim. "Teşekkür ederim."

- - -

KAHVALTIMI YAPTIM-YUMURTA, PASTIRMA VE PATATESLİ TOST-AŞAĞI hala kurt formundaydı.

Tekrar nöbetçi olan Luke, ben yanından geçerken başını salladı. "Dün sabahtan beri hiçbir şey yemedi."

Kaşlarımı çattım ve kafese yaklaştım. Ben'e gücünü koruması gerektiğini söylemeye başladım ve Stefan'ı ve onun söylediklerini hatırladım. Buraya son geldiğimde Ben'in beni nasıl görmezden geldiğini hatırladım. Ama ondan önceki sefer -konuşanın bizim Ben olduğunu biliyordum- o zaman beni yakınında istememişti.

Ben bana gitmemi söyleyecekti.

Ben'e hitap etmek yerine, sohbet edercesine, "Bir kurt adamı açıklıktan öldürmek uzun zaman alır. Yiyecek için daha çaresiz hale geldiklerinde, kurtları insanın yerini alır. Serbest bırakacağın vahşi canavarı tutabilecek misin merak ediyorum." Tabağı bu iş için tasarlanmış uzun, dar açıklıktan geçirdim ve Ben'in kahvaltısını önüne bıraktım. "Eğer yapabilirsen, çok fazla sihir gerekecek. Sen beni bile tutamazsın."

Ben'in kurdu bana ters ters baktı ama kalktı ve yemeği yedi. Getirdiğim ikinci tabağı da yedi. Sonra sırtı odaya dönük bir şekilde kıvrıldı ve yardım edemedim ama Adam'ın kurdunun ona ametist verdiğimde nasıl aynı pozisyonu aldığını hatırladım. O zamandan beri kurdu görmemiştim.

"Umut," dedim Ben'e. Bunu kendime de söyledim.

Biraz çamaşır yıkadım; çarşaflar ve yatak takımları yağ lekesi olmuştu. Kelly'den Medea'ya kadar herkesin bana yönelttiği bilmiş bakışlardan ürkmedim. Kedi benim hayal gücüm olabilirdi ama sıcak, temiz nevresimin üzerindeki tüneğinden mırıldandı. Onları katlayabilmek için onu kaldırdığımda bile durmadı.

Adam sabahın büyük bölümünde ofisinde çalışıyordu ama ben son çarşafları katlarken çamaşır odasına geldi.

"Sana da mı bakıyorlar?" Şikayet ettim.

Güldü ve katlanmış çarşafları benden aldı. "Davetini tüm ev halkının duyacağı şekilde yapmasaydın, bunların bir kısmından kaçınabilirdin."

Bütün evin önünde bu daveti yapmamış olsaydım, beni kabul etmeyeceğinden emindim. Yorganı elime aldım, baş edilebilir bir bohça haline gelene kadar yuvarladım ve "Elbette yapardım" dedim.

Tekrar güldü ve yorganı yatak odamıza götürürken beni takip etti. "Seni bir saatliğine tüm bunlardan uzaklaştırmama ne dersin? Öğle yemeğine çıkmak ister misin?"

Keskin kulakları ve burunları olan kurt adamlarla dolu evden çıkın - ve bir kafese hapsedilmiş bir kurt adam. Koşuşturmayı ve organize kaosu sevdim. Ama memnun ve bilmiş bakışlardan uzaklaşmak?

"Bu harika olurdu," dedim ona.

KARAR VERDİĞİMİZ RESTORANIN YEMEKLERİ İYİYDİ.

insanları buraya getiren manzara. Suya bakan güvertede dışarıda bir masa aldık ve güneş ışığı ve nehrin ferahlattığı hava için olası böceklere cesaret etmeyi seçen sadece biz değildik.

Yazın sonlarında bazen olduğu gibi sıcaklık düşmüştü. Birkaç gün önce hava üç haneli rakamlara ulaşmıştı ama bu öğleden sonra sudan gelen hafif bir esintiyle birlikte hava seksenlerdeydi. Hafif ceketler ve kazaklarla dolaşan birkaç kişi gördüm; ilk bakışta çok saçmaydı. Ancak sıcaklıklardaki ani düşüş bazı insanları diğerlerinden daha fazla etkiledi.

Ne Adam ne de ben kazak giyiyorduk, biraz üşümüştüm ama kurtadamlar soğuğu pek hissetmezler. Montana'da kışın ortasında hiç ürpermeden çıplak dolaştıklarını görmüştüm. Sıcak hava onları rahatsız ederdi ama soğuk değil.

Yaz sonu güneşinin altında, ona aldığım düğmeli gömleği giyen Adam, onu uzun zamandır görmediğim kadar rahat görünüyordu. Aynı zamanda zayıf görünüyordu. Geçen hafta belki on ya da on beş kilo vermişti. Kurtadamların şekil değiştirmek için yakıta ihtiyacı vardır. Canavarın daha fazla yakıta ihtiyacı olduğundan şüpheleniyordum. Adam yiyordu ama hepsini yakıyordu.

Çıkışta masamızın önünden geçerken tanımadığım biri "Hey, Mercy," dedi. "Araba kazanı okudum. Çok üzgünüm, ben de birkaç kez burnumu kırdım. Gerçekten berbat bir şey."

Yerel bir ünlü olmanın sorunlarından biri de gazete ve televizyon kanallarının her türlü heyecanı haber yapma eğiliminde olmasıydı. İnsanları korkutmak ve aynı zamanda halkla ilişkiler yapmak için bir fırsat sağlıyordu. Gazeteden Görünüşe bakılırsa, Jetta'mın kaderi ikincisi için kullanılmış.

"O arabayı severdim," dedim ona dostça bir gülümsemeyle. "İyi olacağım ama Çarşamba günü araba için özel bir cenaze töreni düzenliyoruz."

Son söylediğimi komik olsun diye söylemiştim. Eski Tavşanım için bir cenaze töreni düzenlemiştik, ama Jetta aslında törensiz bir şekilde benim parça araba mezarlığında son bulacaktı - her ne kadar üzerine birkaç söz söyleyebilsem de.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi ve sonra ortağı bize başıyla selam vererek ve ona "Bırak yesinler canım," diyerek onu itti.

Gittiklerinde, "Yerel haberlerin arabamla yaptığım çılgınlıkları yakaladığını bilmiyordum" dedim.

Adam homurdandı. "Birisi polis memurlarıyla görüşmüş ve resmi bir versiyon almış. Bizi aradılar ve ofisim tüm haber kuruluşlarına bir basın açıklaması gönderdi. Hepsi de yaralanmaları küçümsedi, böylece arabanızın ölümü en büyük haber oldu. Gazetelerin ön sayfalarından ve canlı yayın haberlerinin son beş dakikasından uzak tuttular."

"Huh," dedim.

"Haberlere çıktığınızda sizi takip etmemi ister misiniz?" diye sordu. "Ofisteki adamlarımdan biri benim için takip ediyor - tüm muhabirlerde onun adı ve iletişim bilgileri var."

"Bir film yıldızının tanıtım müdürü gibi," dedim ona kirpiklerimi kırıştırarak. "Bay Hauptman'ın asistanı."

Güldü. "Ona böyle söylediğini söyleyeceğim. Asıl işi müşterilere onları koruyabileceğimiz konusunda güven vermek için büyük ve korkutucu olmak. Basına şirin görünmek hoşuna gidiyor gibi - bu onun için farklı bir görünüm. Bana onlardan biri onu gerçekten görene kadar beklediğini söylüyor."

"Butch?" İnanamayarak sordum. "Butch senin halkla ilişkiler elemanın mı?"

Butch altı-sekiz yaşında ve üç yüz kilonun üzerinde eski bir futbolcu ve denizciydi. Yüzündeki bazı yara izlerinin de yardımıyla korkutuculuk konusunda Darryl ile yarışabilirdi.

"Evet."

"Onu yayına çıkarmalısın," dedim. "Butch'u takip edebilirlerse kimse birkaç kurt adama dikkat etmez."

"Ona sizi bilgilendirmesini söylememi ister misiniz?"

"Evet," dedim. "Bunu kendi başıma takip etmem gerektiğini biliyorum ama ..." Omuz silktim. "Eğer önceden haber alabilirsem, insanlara Japon balığı gibi tepki vermeyeceğim." Gözlerimi kocaman açtım ve ne demek istediğimi anlatmak için ağzımla baloncuk üfleme hareketleri yaptım. "Bu benim için iyi bir görünüm değil."

"Aynı fikirdeyim," dedi bana takdîrîkâr bir sırıtışla. "Özellikle de burnundaki bantla."

Banyomdaki ayna ile restoranın ön kapısı arasındaki bandı bir şekilde unutmuştum. Şimdi hatırladım. Ve sol gözümdeki morluğun sağ gözümdekinden daha koyu ve büyük olduğunu. Bana orantısız bir görünüm veriyordu.

Kendimin bilincinde olarak, insanların bize bakmamaya özen gösterdiği masalara baktım: çok yakışıklı -çok zayıf olsa da- adam ve az önce akvaryum balığı suratı yapan orantısız kadın. Belki de Adam'ı tanımasalar, onun normal yapısının ince olduğunu düşüneceklerdi.

"Burnunda ne kadar bant olursa olsun güzel olduğunu düşünüyorum," dedi teselli edici bir şekilde.

Yalan söylemiyordu. Aramızdaki bağı koparmış olmasına, güzel ve korkunç bir kurt adam yerine korkunç bir canavara dönüşmesine ve zaman zaman tamamen mantıksız davranmasına rağmen onu çok sevmemin bir nedeni vardı.

"Sana bu konuda yardımcı olabilecek iyi bir göz doktoru tanıyorum" dedim ve bana gülümsedi.

"Demek herkes araba kazasını biliyor," dedim, çünkü *seni Bran'e götüreyim de seni düzeltsin* diyemezdim. Bran'in onu iyileştirebileceğinden emin değildim ve duman dokumacısı ve Fiona'nın kurtları etrafta dolaşmaya devam ettiği sürece gitmeyeceğini de biliyordum.

"Herkesin seni dövüp dövmediğini merak etmesinden iyidir," diye cevap verdi. "Hah," diye kabul ettim.

Garson kız geldi ve siparişlerimizi aldı. Adam'ın siparişinin büyüklüğü karşısında gözlerini bile kırpmadı - burada daha önce de yemek yemiştik.

O gittikten sonra, "Burada yemek yemenin evimizin yanındaki nehir kıyısında yemek yemekten neden bu kadar farklı olduğunu bilmiyorum" dedim.

Adam, "Nehir alanını temizleyebilir ve kıyıya piknik masaları koyabiliriz," dedi. "Ama ben bu halini daha çok seviyorum."

"Yabani otlar, kayalar ve nehirdeki vahşi yaşamın kullanması için çamurla birlikte," diye kabul ettim.

"Ve," dedi Adam, su bardağını bana doğru kaldırarak, "*burada* bir Sürü saatte dört kez araya girmeden samimi bir yemek yeme şansı."

"İkimizin de yemek yapmak zorunda kalmaması gibi bir avantajı da var," dedim hafifçe. Adam hâlâ çiftleşme bağımızı bir cimrinin kumbarasından daha sıkı bir şekilde kilitlemişken nasıl samimi bir öğle yemeği olabilirdi ki?

Sakladığı canavarı biliyordum ama yine de bana izin vermedi. içinde.

Meraklılar tarafından izlendiğimizin bilincinde olarak duman dokumacıdan, davetsiz gelen kurt adamlardan ya da Wulfe'den bahsettik. Onun yerine Jesse'nin okul planlarını ve Richland'daki kampüse yakın bir daire tutup tutmayacağını konuştuk. bağımsızlık ve çok daha az günlük seyahat süresi.

"Larry'nin adamları," dedi Adam, goblinleri kastederek, "muhtemelen onu yakından izleyecek ve herhangi bir sorun olduğunda bizi uyaracaklardır - onlara ödeme yaptığımız sürece."

"Richland yakınlarında yaşayan birkaç kurt adamımız var. Okul," dedim. "Böylece eğer bir sorun çıkarsa, birisi ona hemen ulaşabilir. Asıl soru Jesse'nin bunu yapmak isteyip istemeyeceği. Bu mu?"

"Bakalım," dedi Adam ve Jesse'nin bu konudaki kararı ne olursa olsun, Jesse'nin bunu düşünmekten heyecan duyacağını bildiği için ağzı bir karış yukarı kalkarak ona mesaj attı.

Jesse'yi mutlu etmeyi seviyordu. Ben de onun mutlu olmasını istedim.

"Elizaveta'nın yaptıkları hakkında Bran ya da Charles ile konuşmayı düşündün mü?" Kimse duymasın diye çok sessiz bir şekilde sordum.

Bu sorunun ne yeri ne de zamanıydı ama onun için çok endişeleniyordum. Mesaj yazmayı bıraktı ve yüzündeki küçük gülümseme kayboldu. Bana bakmadı. "Dün Charles'ı aradım. Dün gece sana anlatacaktım ama ..."

Acı acı gülümsedi, gözleri nehirdeki bir karabatağa takılmıştı. Eğer iyi haberleri olsaydı, bana bakıyor olurdu.

"Charles," diye devam etti Adam, "bana cadı büyülerinin genellikle cadı öldüğünde dağılır, ki bunu zaten hepimiz biliyoruz. Ölüm lanetleriyle başa çıkmak çok daha zordur. Bunu araştırarak ve bana geri dönecek."

"Tamam," dedim. Charles'ın ne yapacağını bileceğini umuyordum. Bu gece Bran'ı arayacaktım -tabii telefonlarıma tekrar cevap verdiğini varsayarsak- her şeyi masaya yatıracak ve ne diyeceğine bakacaktım. Gerçekte neler olup bittiğini bilseydi belki de "tahvili havaya uçurmaktan" daha faydalı bir tavsiyesi olurdu.

Bran'i aramadan önce Adam'a söyleyeceğimden emin değildim. Belki de bu durumda izin almaktansa af dilemek daha iyiydi. Zaten kendimi suçlu hissediyordum.

Adam'ın Bran'e yaptığım son aramaya verdiği garip tepki yüzünden -Ve o kadar da ilginç değildi.

Adam mesajlaşmaya geri dönmüştü, bu yüzden benim değerlendiren bakışlarımı görmedi. Belki de bunun özel, gizli bir mesele olduğunu hissetmemin tek nedeni Adam'ın bu şekilde davranmasıydı. Sanki korkunç ve güçlü bir cadı tarafından dövülmek utanılacak bir şeymiş gibi. Adam bundan daha iyisini biliyordu. Lanetin ona yaptığı bir şey olmalıydı.

Telefonuma bir e-posta geldi. Kontrol ettim, Ariana'dan geliyordu. Kısa ve öz, yazıyordu:

Çıkardığınız sonuçlara katılıyorum. Pazarlık kurallarla ilgili bir şeydir, özellikle de küçük fae'ler için, denge en önemli kısımdır. Düzgün bir şekilde yapılan pazarlıklar karmaşık şeylerdir. Her şeyden önce, uygun bir pazarlık dengelidir. Her iki taraf da eşit değerde istedikleri bir şeyi alır. Ben senin hayatını kurtarıyorum, sen de bana ilk çocuğunu veriyorsun. Bu bir dengedir. Sen bana sakızını verirsin, ben de sana balonumu veririm. Bu da dengelidir. Dengesiz pazarlıkların gücü yoktur ve sizin de gücü olan bir pazarlığa ihtiyacınız vardır. İyi şanslar, dostum.

Adam Jesse'ye yazdığı mesajı bitirdi, gelişigüzel etrafına bakındı ve sonra, "Diğer önemli şeyleri arabaya saklayalım. Çok fazla şey alıyoruz gizli bir ilgi."

"Yapılacak akıllıca bir şey gibi görünüyor," dedim ve omuzlarının gevşemesini izledim.

Merak etme aşkım, Bran'le bunu en etkili şekilde nasıl yapacağımı konuşana kadar acını deşmeyeceğim, diye düşündüm. Ama bunu yapmak, Adam'ın onu durdurmak için etrafta olmadığım bir zamanda umutsuzluğa teslim olduğunu öğrenmekten daha iyiydi.

Elizaveta onun içinde bir şeyleri kırıp açmıştı ve sadece büyüden kurtulmanın onu düzelteceğinden emin değildim.

"Araba kazasından sonra oldukça hızlı bir şekilde iyileşiyorsun," dedi. Görünüşe göre yaralarımı deşmek iyi bir konu değişikliği idi.

Yeterince adil, benimkiler o kadar derin değildi ve daha da iyiye gidiyorlardı.

"Değil mi?" Ben de öyle dedim. "Hala oram buram ağrıyor ve burnum hala acıyor.

Ama şu anda beklediğimden çok daha iyiyim. Bunun Hannah'nın hatası olduğuna eminim."

Ona Hannah'nın büyükannesinin burbonundan ve Underhill'in bu konuda söylediklerinden bahsettim. Dün Underhill'le yaptığım konuşmanın özünü ona anlatmıştım ama Hannah'nın burbonunu unutmuştum.

"Kimseyi ölümün kapısından döndürmez," dedim ona mantıklı bir şekilde. "Ama reçetesiz satılan herhangi bir ağrı kesiciden çok daha iyidir."

"Acaba Kelly ve Hannah'nın bu kadar çok çocuk sahibi olmalarının nedeni Hannah'nın büyükannesinin fae kanı mı?" diye düşündü Adam. "Gerçi fae kanı onların aleyhine çalışıyor gibi görünüyor, çünkü fae'ler üreme konusunda kurtadamlardan daha fazla sorun yaşıyor."

"Belki de Hannah'nın büyükannesinin gizli malzemesidir," dedim ona. "Gebe kalmak için gerektiğinde yatmadan önce bir yudum alın."

Beni bir kahkaha ile ödüllendirdi.

Cep telefonum çaldı. Çantamdan çıkardım ve arayanın kimliğine baktım. Palsic. Görebilsin diye Adam'a doğru çevirdim.

Gülümsemesi kayboldu ve başını salladı.

Temkinli bir şekilde cevap verdim. "Ben Mercy."

"Bu Nonnie Palsic." Sesi iliklerine kadar sarsılmış gibiydi. "Bize yardım edebilir misiniz? Bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. O... gibi *Hobbit*'teki troller."

Bir an düşünmek zorunda kaldım ve sonra ne dediğini anladım. "Taşa dönüştükleri zamanı mı kastediyorsun?"

Adam çoktan cüzdanını çıkarmış ve henüz gelmemiş olan yemeklerin parasını ödemek için masanın üzerindeki banknotları saymaya başlamıştı. İçinde protein barları vardı.

SUV. Yolda onu beslerdim.

"Sayılır," dedi. "Ama bunun gibi. Evet. Yardım edebilir misiniz?"

"Geliyoruz," dedim ona. "Duman dokumacı kimi yakaladı?"

"Duman dokumacısı mı?" dedi.

"Fae," dedim ona. "İnsanları ısırtıyor ve onları öldürtüyor. Ve o yapabilir Eski simyacıların kurşunu altına dönüştürmeye çalışması gibi bir şeyi başka bir şeye dönüştürmek. Bu tür şeyler."

"Tanrı yardımcımız olsun," dedi ve sonra titrek bir nefes aldı. O zaman tekrar konuştu, sesi daha kararlıydı. "Duman dokuyucunuz eşimi taşa dönüştürdü."

"Neredesin?" Restorandan otoparka doğru aceleyle ilerlerken ona sordum. Adam garsonla konuşmak için kısa bir süre durakladı ve sonra Nonnie bir adres sayarken ona yetiştirdi.

Adam telefonunu çıkardı ve konumu tuşladı. Dışarı çıkar çıkmaz ikimiz de koşmaya başladık. Acele etmemiz için bir neden olduğundan emin değildim. James Palsic taşa dönüşmüştü. Tolkien'in trolleri bile bundan geri dönememişti.

- - -

"FIONA ORADA SENİNLE Mİ?" DIYE SORDUM.

"Hayır, ben-bekle." Derin bir nefes daha aldı. Ve yine işe yaramış gibi görünüyordu. Konuşmaya başladığında daha sakindi. "Bilmeniz gereken şeyler var. Fiona ve Sven, Sven'i vuran Warren Smith'in erkek arkadaşını öldürmeye gidiyorlar."

Adam'a baktım.

"Kyle işte," dedi. "Warren ve Zack de onun iş yerinde nöbet tutuyor."

"Fiona insanları vurmayı seviyor," dedi Nonnie yorgun bir sesle. "Neye nişan alırsa onu vuruyor." Neredeyse kendi kendine mırıldandı, "James'e onun kötü bir haberdi ama kendisinin de belirttiği gibi o sırada çok fazla seçeneğimiz yoktu."

"Yanında kim var?" Adam telefonunu çıkarıp Warren'ı ararken ben de sordum.

"Li Qiang ve Kent," dedi. "James dün Bran'i aramasını söylediğini söyledi." Tereddüt etti ve sonra şöyle dedi: "Bran'in radarına yakalanmamaya çalışıyorduk. Fiona, Galveston sürüsünden ayrılmamızın büyük bir suç olacağını, Charles'ı bizi avlaması için göndereceğini söyledi. Hepimizi öldürür. Fiona, Harolford burada Alfa olduğunda misillemeye karşı güvende olacağımızı çünkü sizin sürünüzün Marrok'lardan biri olmadığını söyledi."

"Bran izin verdiği için bağımsız olarak varız," dedim kuru bir sesle. "Bran sürümüze tam yetki vermedi ve Harolford'un yönetimi devralmasına göz yummazdı. James dün Bran'i aradı mı?"

"Evet," dedi. "Ve görünüşe göre onunla bir süre konuştum. Ama Fiona ve Sven hedeflerinin peşinden gidene kadar hiçbir şey söylemedi - o zaman bizimkinin peşinden gitmemiz gerekiyordu. Bunun bir önemi yok. Gitmedik. Dördümüz yalnız kaldığımızda James bize Fiona'nın yalan söylediğini açıkladı."

yardım için Bran'a gidebilirdik ama Fiona ölüm cezasına çarptırıldı. *Bize* ihtiyacı vardı."

"O ve Harolford burada başarılı olsalardı bile Bran onu öldürürdü," dedim ona.

"James öyle dedi," diye kabul etti.

"Peki James nasıl taşa dönüştü?" Ben sordum.

"Bran bizi Montana'ya davet etti. Fiona ve Sven gider gitmez toplanmaya başladık," dedi. "James önce bitirdi ve arabayı almaya gitti. Bir daha da geri dönmedi. Onu arıyorduk ve Li dedi ki Li, 'Hey, Nonnie, orada bir taş olduğunu hatırlıyor musun?' dedi. Ve o James'ti."

Sesinde korku vardı. Bize ihtiyacımız olan tüm bilgileri verene kadar onu zorlamak istemedim, bu yüzden ona James hakkında daha fazla soru sormadım. Onu yakında görecektim.

"Fiona'nın ne zaman dönmesini bekliyorsun?" Ben sordum. "Elimizden gelirse yardım ederiz ama halkımın neyle karşılaşacağını bilmem gerekiyor."

"Sven ve Fiona'nın saat beşe kadar buraya dönmüş olmaları gerekiyordu," dedi. "Ama Fiona öldürdüklerinin tadını çıkarmayı seviyor ve eğer onu hedefinden uzak tutmayı başarırırsanız ... vazgeçmiyor."

Telefonunu yere bırakmış olan Adam'a baktım. Konuşmasını takip etmeye çalışmamıştım.

"Üçü de biz onlara izin verene kadar içeride ve pencerelerden uzak duracaklar. Warren ve Zack silahlı. Kyle herkes ofisinde. Boş zamanlarımızda Fiona ve Harolford'un peşine düşebiliriz."

"Bunu duydun mu?" Ben sordum.

"Hayır," dedi. "Özür dilerim. Dikkat etmemiştim."

"Kyle Brooks güvende ve muhtemelen öyle kalacak. Zamanımız var. Şimdi telefonu kapatıp Adam'la görüşeceğim. Bizi yaklaşık yarım saat sonra bekleyin."

"Tamam," dedi kederle. "Bekleyeceğiz."

Telefonu kapattım.

"Ben'e yardım edemeyiz," dedi Adam. "Ve kimse onu taşa çevirmedi."

"Dokumacıyla nasıl başa çıkacağım üzerinde çalışıyordum," dedim ona.

I

Arka koltuğun zemininde tuttuğumuz sırt çantasını kaptı ve protein barlarıyla geldi. "Daha fazla zamanım olmasını isterdim.

Doğru. Ama kötü adamımızın kim olduğunu biliyorum ve sanırım ne yapmamız gerektiğini de biliyorum."

"Anlat bana," dedi Adam.

"Size adını söyleyemem, sanırım bu onun dikkatini yanlış yöne çekebilir."

"Ama çözdünüz mü?" diye sordu.

Başımı salladım. "Belki. Muhtemelen. Fae'ler kadar güçlü değil." Adam bana bir bakış attı.

"Gerçekten. Underhill'in ona verdiği gücün dışında, o daha küçük fae'lerden biri."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Fae'ler yaşamları kurallara bağlı olan yaratıklardır. Yalan söyleyememeleri, hepsinin uyması gereken temel kuraldır." Ona bir protein çubuğu uzattım. "Al, bunu ye."

"Onları hiç bu şekilde düşünmemiştim," dedi Adam ve çubuğu alıp çalışmaya başladı. Hemen biraz daha sakinleştiğimi hissettim.

"Çünkü sen genellikle güçlü fae'lerle uğraşıyorsun," dedim ona.

"Gri Lordlar, Zee, Baba Yaga ve benzerleri. Güçlü fae'lerin çok daha az kuralı vardır ve esnektirler."

"Tamam," dedi. "Evet, bunu fark ettim."

"Kurallar hakkında hatırlanması gereken bir diğer önemli şey de tüm fae'leri kısıtladıklarıdır. Ama sadece Fae'leri." Kaşlarımı çatıttım. "Lanet olsun. Sanırım yalan söylemekle ilgili kural bir istisna olmalı, çünkü fae'lerin gerçekten yalan söyleyebildiğini biliyoruz - sadece söylerlerse korkunç bir kadere maruz kalıyorlar."

"Belki de kural budur," diye önerdi Adam. "Eğer bir fae yalan söylerse, korkunç bir kadere maruz kalacaktır."

"Tamam," dedim, kendimi daha iyi hissederek. "Bu uyuyor. Ve fae'ler korkunç bir kadere maruz kalmadan yalan söyleyemezler. Ama bir fae'ye yalan söyleyebiliriz."

"Sadece ölmek istiyorsak," dedi Adam. "Ama ne demek istediğini anlıyorum. Zee'ye portakal suyunu sevdiğini söyleyebilirim. Ki bunun doğru olmadığını o da biliyor. Ama bu sözleri söyleyebilir ve korkunç bir kadere maruz kalmayabilirim."

"Doğru," dedim ona.

"Fae ne kadar zayıfsa, o kadar çok kuralı mı var?" Adam konuşmayı tekrar konuya çekerek sordu.

"Evet." Kafamı kaldırdım ve en kestirme yoldan gittiğini fark ettim. bize verilen adres. "Gitmeden önce eve uğrayabilir miyiz?"

duman dokumacısının James Palsic'e ne yaptığını gördün mü?"

Kaşları havaya kalktı ama bizi önce eve götürecek küçük bir rota düzeltmesi yaptı. Bir protein bar daha açtım ve ona uzattım. Dudağı büküldü ama barı aldı.

Yemeğini yerken onu izledim ve bir araya getirdiğim bilgileri nasıl çerçevelemek istediğimi düşündüm. Bana inanmasını istiyordum ki dün araba tamir ederken çok zaman ayırdığım planı kabul etsin. Çünkü bu plan benim açımdan belli bir miktar risk gerektiriyordu

-Bu Adam için zor bir şeydi. Ama bunu yapabilecek tek kişi bendim.

"Brownileri ele alalım," dedim. "Brownilerin en alt sınıfında çok özel kurallar. İyi insanlar bulmak zorundadırlar. Bulduklarında evlerini temizler ya da onlar için iş yaparlar ve bu da brownie'leri mutlu eder. Ancak bu işleri sadece çalıştıkları insanlar hiçbir zaman Onları görmeli ve onlar hakkında hiçbir şey söylememelisiniz. Onlara süt ve ekmek verilmelidir ama yüksek sesle teşekkür edilemez. Eğer görülür, teşekkür edilir ya da beslenmezlerse, Brownie'ler yollarına devam etmek ve hizmet edecek başka birini bulmak zorunda. Bu konuda başka seçenekleri yok."

"Duman dokuyucunun ne gibi kuralları var?" Adam sordu.

"Pazarlık yapmak zorunda," dedim ona. "Eğer ona uygun bir teklif gelirse, kabul etmek zorunda. Underhill onu ilk etapta bu şekilde yakaladı. İsmiyle ilgili de bir kural var. Bunu bilenler kimseye söyleyemez. Underhill onu ele geçirmeden önce tek bir gücü vardı, bir şeyi başka bir şeye dönüştürmek. Bu etkileyici bir güç ama aynı zamanda çok sınırlı."

"Bunu James Palsic'e söyle," dedi Adam.

"Evet, şey." Elimi salladım. Planım için önemli olmamalıydı. Öyle umuyordum. "Tilly bana yaptığı güncellemenin amacının kendisini belirli bir kişiye benzetmekte daha kolay vakit geçirmesi olduğunu söyledi. Bu bana, onu değiştirmeden önce bunun onun için bir sorun olduğunu düşündürdü. Belki de kendini hiç bir insana benzetemiyordu."

Tilly'nin hikâyesinin sonuçlarını sıralamak dünün büyük bir kısmını almıştı.

"Onu yenmenin yolu, uymak zorunda olduğu kuralları kullanmaktır," dedim. Baba Yaga bana böyle bir şey söylemişti.

"Bundan hoşlanmayacağımı şimdiden söyleyebilirim," dedi Adam.

"Al," dedim. "Bir protein bar daha ye."

- - -

JESSE'NİN ARABASINI NONNIE PALSIC'İN VERDİĞİ ADRESE GÖTÜRDÜM. evden ihtiyacım olan şeyleri alıp beni takip edecekti; umarım çok uzun sürmezdi.

Evimizden o kadar da uzakta değildi - nadiren gittiğim bir yönde belki on dakika, doğrudan bir yol üzerinde olmayan, yol dışı yerlerden biriydi.

Evimizle gitmem gereken her yer arasında bir yol vardı. Tri-Cities ve Oregon arasındaki tepelik arazideydi, sulama için su yoktu ve şehir için yeterli sayıda ev yoktu.

boru suyu dışarı. Yazın bu son günlerinde tepeler seyrek ot kalıntılarıyla tozlanmış soluk bir toprak kahverengisiydi.

İyi bakılmış çakıllı bir yola saptım ve arazinin yapısına göre kıvrılan, görünürde ev olmayan çeyrek mil boyunca takip ettim. Son bir dönüş yaparak dik bir yokuşu tırmandım ve bir tepenin zirvesine çıktım, Büyük bir evin önünde uzanan asfalt dairesel bir araba yolunda son buluyordu. Ev, panoramik manzarayı etkilemeden kendisini aşağıdaki otoyoldan gizlemek için dikkatlice yerleştirilmişti. Parlak yeşil çimenlerden oluşan dar bir halka evi çevreliyordu ve ekilmemiş birkaç yükseltilmiş çiçek yatağı vardı.

Arabayı ön kapının yanına, garaj yolunun diğer ucundaki üç kişiden olabildiğince uzağa park ettim. Bu bana yürümek için yaklaşık yirmi metre bırakıyordu - büyük, dairesel bir yoldu. Ama Jesse'nin arabasının acı çekmesini istemiyordum.

son iki arabamın kaderiyle aynı, bu yüzden onu aksiyondan uzak tutmak istedim. Adam gelene kadar bir şey yapamazdım zaten.

Üç kurt adama yaklaşıırken hiçbir şey söylemedim çünkü etrafında toplandıkları uzun, sütun benzeri kayaya bakmakla meşguldü. Belki Nonnie'nin *Hobbit*'e benzetmesi yüzünden, belki de Lewis Caddesi tünelineki traktör lastiğinin beton versiyonunun ne kadar ayrıntılı olduğunu düşündüğüm için taştan ayrıntılı bir heykel bekliyordum. Fakat Bu, keskin kenarlı altıgen yapısının olmaması dışında, bazalt sütunlu bir bağlantıya benziyordu -bunun gibi evlerin peyzajda odak noktası olarak kullandığı türden.

Diğerlerinin önünde durduğu tarafa doğru yürüdüm ve hayal etmem gereken görüntünün Peter Jackson'ın taş trollerinden çok Han Solo'nun muhafazasına benzediğini fark ettim. Kayanın bu tarafında gözler ve havanın hafifçe kaydığını duyabildiğim bir açıklık vardı.

Nonnie gözyaşları içinde bana baktı ve "Şu anda nefes almakta zorlanıyor" dedi.

Sığ ve düzensiz geliyordu. "Adam ihtiyacım olan şeyi getiriyor," dedim ona.

"*Burası* nasıl bir yer?" diye sordu Kent, sesi travma geçirmiş gibi çıkıyordu. "Peri masallarının yaşandığı türden bir yer," dedi Chen Li Qiang

hülyalı bir sesle, "ve canavarlar yaşar."

Ona endişeli bir bakış attım ama o sadece kendine sarıldı.

"Bizler canavarlarız," dedi bana ciddiyetle. "Ve lanetlendik."

Ona kaşlarımı çatarak baktım ve diğerlerine sordum: "Son zamanlarda ısırıldı mı? Herhangi bir şey tarafından, belki bir tavşan tarafından?"

"Hayır, sadece üzgün olduğunda kötü şiirler yazıyor. Bu-" Kent Adam'ın büyük siyah cipi tepeyi aşır doğruya bizim durduğumuz yere geldiğinde Schwabe durdu.

Li Qiang bir dakika boyunca onu izledikten sonra, "Süspansiyonda bir sorun mu var? Olması gerekenden daha fazla zıplıyor gibi görünüyor-"

Arka camlardan biri cam yağmuruyla dışarı doğru patladı. "Cipte bir sorun yok," dedim ve dikkatimi tekrar

James. Taşla kaplı gözleri kırmızı ve kuruydu. Gözlerini kırpmıyordu. Çünkü kapakları yoktu. Duman dokuyucunun bunu kasten mi yaptığını yoksa zalim bir kaza mı olduğunu merak ettim. Ne olursa olsun, hareket etmediler. Bunun onları hareket ettiremediği için mi yoksa hareket ettirmediği için mi olduğunu anlayamadım.

Titrek nefes alış veriş olmasaydı, hâlâ hayatta olduğuna asla inanmazdım.

"Aman Tanrım," dedi Jesse yanımda.

"Burada ne yapıyorsun?" Dedim ki, dehşete düşmüştüm.

"Arabayı kullanacak kimse yoktu," dedi bana.

"Oh," dedi Aiden küçük bir sesle. "Bu. Tamamen ölmesi bir ya da iki gün sürer."

"Öyle bir şey olmayacak," dedim, aslında hissettiğimden çok daha soğukkanlıydım.

Etrafıma baktım ve dedim ki, "Li Qiang? Jesse ve Aiden'ın zarar görmemesini sağlama görevini sana veriyorum. Jesse" -omzuna dokundum- "bizim *insan* kızımız. Bu da oğlumuz Aiden." Ona dokundum. Chen Li Qiang'ın gözleriyle karşılaştım. "Sana güveniyorum çünkü güvendiğim diğer herkesin elleri dolu olacak ve Carlos sana kefil oldu. Carlos'un kararlarına güveniyorum."

Li Qiang bana başka bir kıtada olsa daha çok yakışacak tuhaf bir şekilde resmi bir selam verdi. "Arkadaşıma yardım edebilir misin?"

"Umarım öyledir," dedim ona.

"O halde bugün nefesim yettiği sürece onları güvende tutacağım."

Jesse ve Aiden'a dönüp bir şeyler söylemeye başladım ama Aiden benden önce davrandı. "Oğlunuz."

Bir kaşımı kaldırdım. "Tam tersi tuhaf olurdu, sence de öyle değil mi?"

Gülümsemesi biraz kararsızdı ve bana başıyla onay verdi.

"Tamam, siz ikiniz ve Li Qiang, ayakta durmanızı istiyorum..."

Kumarda ilerleyene kadar güvenli bir yer yoktu.

Jesse, "Yoldan uzakta, yan yana," dedi.

"Onları güvende tutmaya yardım edeceğim," dedi Kent bana. Cipten gelen sesleri duyabilmek için sesini biraz yükseltmek zorunda kaldı. "Eğer duyduğum kişi sizseniz, doğruyu söylediğimi anlayacaksınız."

Öyleydi. Ama Bran'in emin olamadığı kişi de oydu. Tereddüt ettim ama Aiden kendini koruyabilecek kapasitedeydi, artık ateşi Wulfe'un ona yaptıklarından sonra büyük ölçüde iyileşmişti.

"Teşekkür ederim," dedim Li Qiang'a doğru başımı sallayarak, böylece onu da kastettiğimi anlayacaktı. (Az ya da çok) masum seyircilerin zarar görmek yerine masumca seyirci kalmalarını seviyordum.

SUV'ye baktım ve "Hey, Jesse. Sen ve Aiden buradasınız. Arabadakiler de Luke, Kelly ve babana benziyor. Arabaya kim bakıyor? kale?"

"Joel orada," dedi. "Darryl ve Auriele yoldalar, yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta. Babam Kelly'yi geride bırakacaktı ama" -sallanan SUV'nin arka camlarından biri daha patladı- "beklediklerinden daha fazla sorun yaşadılar. Onu babamın arabasına bindirmek için üçünün birden SUV, ve onu içeride tutmak için üçü birden gerekti. Sonunda, babam dedi ki

Fiona ve Harol adında birinin Kyle'ı avlamak için boş yere dışarıda olduğu düşünülürse, ev yirmi dakika için yeterince güvenli olmalı."

Ben bunu duymuş olmalıydı, yani duman dokumacısı da biliyordu. Bu yüzden acele edip başlamalıydım. Başladığımda, umarım karşı saldırıya geçemeyecek kadar meşgul olurdu.

Aiden koluma dokundu. "Joel iyi bir korumadır," dedi. "Bir tibicena'yı ısırarak zordur." Ve bu çok doğruydı. Endişelerimin bir kısmı beni terk etti. "Geçmişim göz önüne alındığında burada faydalı olabileceğimi düşünmüştüm. Ama belki ben de evde kalmalıydım?"

"Bilmiyorum," dedim ona dürüstçe. "Karar vermek zor. Ne olursa olsun, burada olduğun için mutluyum. Aptalca bir şey yapmak üzere olduğumu duyarsan beni uyartabilirsin."

Başını salladı. "Beni yardım edemeyeceğim kadar uzağa koymayın."

Nonnie kayaya dokundu ve sonra bana şöyle dedi: "Çocuklarını korumaya yardım edeceğim. Li ve Kent'e yardım et. Gücüm yeterse onları güvende tutacağım."

"James için elimden geleni yapacağım," dedim başımı sallayarak. "Benim de duman dokumacısından kurtarmam gereken birkaç adam var. Hepsini aynı anda yapmaya çalışacağım."

Sessizce başını salladı. Kaşlarını çattı ve sonra şöyle dedi: "Sen Alfa değilsin. Kurt adam bile değilsin. Fiona senin tek yeteneğinin bir çakala dönüşmek olduğunu söylüyor. Neden sorumlu sensin?"

"Çünkü Fiona benim hakkımda yanılıyor," dedim ona.

Başka bir şey söylemedim, çünkü başka kimin ya da neyin dinliyor olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ve çünkü onlar paketlenmemişlerdi ve benim sırlarıma ihtiyaçları yoktu.

Li Qiang grubu işaret ettiğim elektrik direğine kadar götürdüğünde Nonnie de onu takip etti. O sırada Adam, Luke ve Kelly, Ben'i - zincirlenmiş, zincirlenmiş ve kurt adam formunda- cipin arkasından çıkarmayı başardılar; şimdi Adam'ı siyahtan başka bir şeye ikna etmek için ikinci bir şansım olacakmış gibi görünüyordu.

"Bu tarafa," dedim.

Ben'i yarı taşıdılar, yarı sürükleyerek durduğum yere getirdiler. Adamların üçü de kanlar içindeydi, Ben'i de sayarsak dördü de. Arka bacakları arabanın camından hamburger gibi görünüyordu. Ben, tek başına

Bırakın üçünü, hiçbiri tek başına bile. Ama incitmek istemediler.

ve duman dokumacısının Ben de dahil olmak üzere hiçbirine zarar vermekten endişe etmesi için bir neden yoktu.

"Ben," dedim. "Bekle."

"Daha fazla yaklaşma," diye homurdandı Adam.

O haklıydı. Kurtadamlar gibi iyileşemiyordum ve onlar kadar güçlü değildim. Bu yüzden geri çekildim ve ona istediğim şekilde dokunmadım.

"Seni görüyorum," dedim. "Ve senin için bir pazarlığım var." Ben çırpınmayı bıraktı.

Adam mırıldandı, "Onu yere bırak."

Diğer ikisi ona kuşkuyla baktı. Ama o onların Alfa'sıydı ve onun dediklerini yapmaya alışkınlardı.

"Bir pazarlık," dedim ona, "benim istediğim ve senin istediğin bir şeye sahip olmalıdır."

Ve bir sorunum olduğunu fark ettim. Adam'a "Ben'in konuşabilmesine ihtiyacım var," dedim.

Yapmak için her türlü nedeni olduğu gibi bana bunun imkânsız olduğunu söylemedi. Ben de imkânsız olabileceğini düşündüm. Zavallı James'in nefes alış veriş bekleyecek zamanı yokmuş gibi geliyordu. Ama Ben'in bedeni konuşamazsa bu işe yaramazdı.

Kurt adamların kurt formunda konuşamamaları genellikle pek önemli değildir. Beden dilini kullanarak çok iyi iletişim kurarlar ve bir şey çok önemliyse harfleri karalayabilirler. Bir mesele gerçekten acilse, bazen sürü bağları Adam ile iletişim kurmanın bir yolunu sağlar.

Bunların hiçbiri duman dokumacı için işe yaramazdı - yapmam gereken şey bir ses gerektiriyordu.

Adam Jesse'yi torpido gözündeki anahtarlığı alması için cipe gönderdi. Biraz karıştırması gerekti ama buldu. Beklemesini istediğim yere geri dönmeden önce anahtarları bana fırlattı.

Adam, Ben'i bağlayan tüm zincirleri çözdü. Gümüşü çözdü. ağzı ve göğsünün etrafındaki bant. Adam'ın üzerinde bıraktığı tek bağ ağır gümüş bir tasma ve ona bağlı kalın bir zincirdi. Ben'in kürkü bağların onu sardığı yerde yanmıştı.

Çılgına dönmüş bir kurt adamı tutmanın başka bir yolu olsaydı, Adam bunu yapardı. Ama kurtların çok az zayıf noktası vardı ve çelik bağlar en güçlülerini tutmak için tek başına yeterli değildi. Ve Bran

bir keresinde bana, asla gümüş olmadan zapt edilebilen kurtadamlardan birine sahip olduğunu düşünme demişti. Eğer bu hatayı yaparsanız, yanılma şansınız son kez olabilir.

Ben her şey için kıpırdamadan oturdu.

Adam bana doğru baktı ve tam o sırada duman dokumacı ona doğru gitti. Ben olmadığını biliyordum. Ben'in Adam'a asla saldırmayacağını bilmek için gözlerinde bunu görmeme gerek yoktu.

Adam diğer kurdu o kadar hızlı yere serdi ki hareket ettiğini görmedim. Başını büyük ağzın yanına koydu, o da hırladı.

"Değiştir," dedi Adam.

Hepimizden güç çekerken sürü bağlarından gelen sert çekişi hissettim. Kelly sendeledi ve Luke ona destek olmak için uzandı.

Adam daha yakına eğildi ve Ben'in küçük bir yaradan kan toplayan yüzünü yaladı. "Değiş."

"Tutun onu," dedi Adam, sesi gergin çıkıyordu.

Luke ve Kelly de üstüne atladı. Bir kurt adam için değişmek korkunç, acı verici ve yavaş bir süreçtir. Daha baskın kurtlar nispeten daha hızlı değişebilir.

-On ya da on beş dakika, sürü bağlarını sıkı sıkıya çekerlerse biraz daha hızlı. Ben gibi sıralamada daha altta olan kurtların değişimi daha uzun sürerdi; ancak Alfa'larının değişim için gücü zorladığı durumlar hariç.

Ama acı veren kısmı önemliydi. Birkaç dakika boyunca her iki forma da yeni geçmiş bir kurt adama dokunmamak için gerçekten çok uğraştım. Çünkü derileri aşırı hassastı ve kasları ve kemikleri yeniden şekillendirilmekten ve hareket ettirilmekten dolayı ağrıyordu. Adam, Luke ve Kelly üzerindeyken insana dönüşen Ben acı çekiyor olmalıydı.

Duman dokuyucunun da bundan biraz hissedeceğini umuyordum.

Ben'den gözümü ayırdım ve gözlerim *James Palsic*'i tutan -ya da o olan- kayaya takıldı ve kendimi neden bir kukla yapmak yerine taşla dönüştürüldüğünü merak ederken buldum.

Hesaplarıma göre, duman dokuyucunun kontrol edebileceği insan sayısı sınırlıydı ve beni hiç ele geçirememesi, Ben'e göre onu bana takıntılı hale getirmişti. Bizim sürüye ait olan Ben'i ve Stefan'ı ele geçirmişti. Stefan'ı nereden biliyordu? Belki de Stefan, çağrısına cevap vermediğimde evimize geliyordu? Otostopçu sayılmazdı, çünkü o daha önce gelmişti. Lincoln da ısırıldığında evimizin etrafında gizleniyordu, ama dokumacı

Ben ve Stefan'ı kontrol etmeye devam ederken ona biniyordu; bu da aynı anda üç kişiyi kontrol edebilmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Lincoln'ü ele geçiren duman dokuyucunun bu kurtların farkında olması ve Lincoln öldükten sonra aralarından başka bir kurban seçebilmesi mantıklı geliyordu. Ama neden James'i bir kayaya dönüştürmüştü? Bir kişiyi daha kontrol edebiliyorsa neden onu ısırمامıştı?

Ve Fiona'nın Lincoln'e verdiği tepkileri düşündüm. Cadılarla uğraştı, neden fae'lerle uğraşmasın? Lincoln'ü umursamadığını varsayarsak - ki onun hakkında güvenli bir varsayım yapabileceğimi düşündüm. Ya ona karşı çıkmak yerine fae'lerle pazarlık yapsaydı? Ne de olsa benzer bir amaçları vardı. Duman dokumacı da Fiona gibi sürüme saldırmak için harekete geçmişti. Nedenini bilmiyordum.

James Fiona'nın çantasını ondan alıyordu ve dokumacı ona karşı hareket etmişti. Bu mantıklı. Ama yine de, ısırıldığında daha çok işe yarayacakken neden onu taş a çevirelim ki? Eşi onun ısırıldığını bilir diye düşündüm. Sonra aklıma korkunç bir düşünce geldi. Ya James'i ısırmadıysa -çünkü başka birini ısırmıştı?

Oh. Oh hayır.

Başka birini ısırmıştı. Li Qiang değil, Kent ya da Nonnie değil. Onlardan biri olsaydı bilirdim; işaretleri okuyabildiğimden oldukça emindim. Ya Fiona'yı ya da eşini ısırmıştı. Ve ben onun eşine oynuyordum. Bu da demek oluyor ki-

Adam yorgun bir sesle, "Artık konuşabilir," dedi.

Her seferinde bir düşman, dedim kendime sıkıca, paniği olabildiğince bastırarak. Bu bir şanstı, belki de tek şansım dı. istenmeyen ziyaretçi Underhill'e geri döndü.

Kelly ve Luke, Ben'i dizlerinin üzerine çekerek bana bakmasını sağladılar. Adam zinciri tutmaya devam etti.

"Merhamet," diye mırıldandı Ben, gözleri dehşet içindeydi. Çünkü az önce anladığım şeyi başından beri biliyordu. Duman dokuyucunun tekmelemesi değildi

Adam'ın SUV'undan. Hepimizin aynı derecede çaresizce ihtiyaç duyduğu bilgiyi iletmek için çırpınan Ben'di.

"Biliyorum," dedim. "Şimdi anladım."

Adam kaşlarını çatı, ben de başımı salladım. Önemli değildi çünkü bu iş bitene kadar yapılacak bir şey yoktu.

"Artık buradayız, Ben. Şimdi bunu bu şekilde yapmak zorundayız yoksa daha büyük bir felaket olacak."

"Tamam," dedi. "Acele et."

"Duman dokumacı," dedim. "Bir pazarlığım var."

Ariana'nın e-postasında, *düzgün bir şekilde yapılan pazarlıkların karmaşık şeyler olduğu* yazıyordu.

"Pazarlık yapılmalı," dedi. Sesi Ben'inkine benziyordu ama Ben değildi.

"Eğer buraya gelersen, kendi-"

"Kan ve kemik," diye yanıtladı

Aiden.

"Kan ve kemik," dedim ona güvenerek. "Gücünü benimkine karşı test etmek için beni bir kez ısırabilirsin. Sen en güçlü halinle."

Bunun bir etken olduğunu tahmin ediyordum. Stefan'ı ısırın şey, Ben'i ısırın tavşandan çok daha büyüktü. Eğer tavşan yeterli olsaydı, dokumacı neden neredeyse aynı zamanda ve yerde Stefan'ı ısırarak için değişik tokuş yapardı ki? Stefan çok eski bir vampirdi ve kendi türünde bir güçtü. Ben sürümüzün sevilen bir üyesi olabilirdi ama gerçek yaşı benimkine çok yakındı ve güç bakımından sürü yapısının oldukça altındaydı. Stefan, Ben'den çok daha zorlu bir avdı.

"Eğer kazanırsam?"

"O zaman ben seninim," dedim ona.

Homurdandı. "O zaman teşvik ne olacak? Hiç beklemediğin bir anda karşına çıkabilirim ve sonuç yine aynı olur."

Yapabilir miydi? Merak ettim. O zaman neden yapmadı? Ama ölümsüz yaratıklarla uğraşırken onların sizi hedefinizden saptırmasına izin vermemek önemlidir.

"Kaybedersen ne olacağını bana sor," dedim duman dokuyucuya.

"Kaybedersem ne olur?" diye sordu.

"Senin büyüünü daha önce bir kez yendiğim için," dedim, "ihtimallerin senin lehine olmadığı bir pazarlık yapma fırsatı için sana bir ceza ödemem adil olur."

Her şeyden önce, uygun bir pazarlık dengelidir. Umarım doğru karar vermişimdir.

"Evet," dedi.

"Sen ne yapardın?" diye sordum.

"Üç soruya cevap ver" dedi.

Düşünüyormuş gibi yaptım.

"Bir soruya cevap vereceğim çünkü buraya, benim olduğum yere geldin," dedim ona. "Sana tek bir doğru şey söyleyeceğim çünkü senin ısırığına bir kez dayandım."

Gözlerini bana dikti. "Neden pazarlık yapıyorsun?" "Adil bir soru," dedi Aiden.

"Tam güçle ısırmanın beni etkileyip etkilemeyeceğini bilmek önemli, yoksa karanlıkta arkamdan gizlice yaklaşacağından hep endişe ederim." Doğru ama sorusunun cevabı değil.

Gururu okşandı, gülümsedi. Bu Ben'in yüzüydü ama Ben'in gülümsemesi değildi. "Geliyorum," dedi.

Sonra Ben, Kelly ve Luke'un kollarında gevşedi ve kırık dökük bir şekilde küfretmeye başladı. Bana bir kez baktı ve başımı salladım. Açıklamak çok uzun sürecekti ve bu noktada diğerlerine anlatmanın hiçbir yararı yoktu. Dokumacı, savunmasız çocuğumuzu evimizde tek bir koruyucuyla yalnız bıraktığımızı biliyordu - çünkü Ben Evimizde tek bir koruyucuyla savunmasız bir şekilde yalnızdık. Ben'in bildiğini dokumacı da biliyordu, dokumacının bildiğini de Fiona ve eşi biliyordu.

Joel evdeydi. Bu yeterli olmalı.

YEDEK KIYAFETLER, METALİK ACIL DURUM BATTANİYESİ, BİR SUV'un arkasına. Birkaç dakikamı aldı çünkü aracın dışı ne kadar kötü görünüyorsa içi de o kadar kötüydü.

Deri döşeme kesilmiş, koltuk döşemeleri beyzbol topu büyüklüğünden bezelye büyüklüğüne kadar değişen parçalara ayrılmıştı. Kapıların iç astarlarından biri ikiye bölünmüştü. Arabanın arka üçte ikilik kısmına bolca kan sıçramıştı, tıpkı bulduğum ilk iki gömlek gibi.

Araştırmamın sonuçlarını Ben'e götürdüm. Yere kıvrılmış, sarsıla sarsıla titriyordu. Kelly ısınmasına yardımcı olmak için iri bedenini Ben'in bedenine sarmıştı. Luke çömelmiş, elini Ben'in omzuna koymuş, kısık bir sesle onunla konuşuyordu. Kelimelerin ne olduğu önemli değildi, onu yatıştıran tanıdık bir sestti.

Kurt adam olduklarını bilmeyen birine muhtemelen biraz tuhaf görünürdü.

Adam onlardan biraz geride durmuş, Ben'in taktığı tasmaya bağlı zinciri tutuyordu. Adam yeterince geride durmalıydı ki dokumacı Ben'i tekrar ele geçirirse Adam durumu kontrol edebilsin. Ama yüzündeki ifadeden Adam'ın Kelly'nin ya da Luke'un yerinde olmayı tercih edeceği anlaşılıyordu.

Lamba direği grubu daha da yaklaşmıştı. Aidan ve Jesse, James Palsic'e ait olan kayanın yanında durdular. Jesse onun yanında duruyordu. Arkasına bakmaktan başka çaresi olmayan gözlerle bakmak için sinsice başını kaldırdı. Aiden ona dokundu, ellerini bir köpeği severmiş gibi nazıkçe taşın üzerinde gezdirdi.

"Kim olduğunu hatırla." diye mırıldandığını duyabiliyordum. Hatırla." Sanki bir büyüymüş gibi tekrar tekrar, ama herhangi bir büyü hissedemiyordum.

Li Qiang ve Kent onlara göz kulak oluyordu ama Nonnie Adam'a yaklaşırken Luke ve Kelly benden giysileri ve battaniyeleri alıp Ben'i sarmak için kullandılar.

Luke kısık bir sesle, "Bir daha konuşmadı," dedi. "şokta olduğunu düşünüyöruz."

"şaşılacak bir şey yok," dedim. "Benim hatam. Daha iyi düşünseydim, sana ona ihtiyacım olduğunu söyleyebilirdim. Onu bu kadar hızlı değiştirmek zorunda kalmasaydın onun için daha kolay olurdu."

"Kurtadamlar zordur," dedi Luke. "Telaşlanma Mercy."

"Yani sadece bekleyecek miyiz?" Nonnie sıkıca sarıldı. "Ne kadar bekleyeceğiz?"

Adam düşünceli bir şekilde ona baktı. Bir süre sonra kadın kıpırdanmaya başladı. "Bekliyoruz," dedi usulca, "karımın senin eşin için hayatını tehlikeye atmasını."

Alt kısmı kendisine büyük gelen, üst kısmı ise tam oturan bir eşofman giymiş olan Ben'e baktı. Luke onu önce yumuşak battaniyeye, sonra da ince metalik battaniyeye sardı.

Sonra gözlerini indirmiş olan Nonnie'ye baktı ve bir şey söylediğine ciddi ciddi pişman olmuş gibi görünüyordu. Adam kendi kendine başını salladı. Bu ifadeyi biliyordum.

Çok daha yumuşak bir sesle, "Mercy, Ben ve bu yaratıkla karşılaşabilecek diğer herkes için hayatını riske atıyor çünkü bu pazarlığı yapabilecek tek kişi Mercy," dedi.

"Nedenmiş o?" Nonnie sordu.

Sonra bir elini kaldırdı. "Özür dilerim. Beni ilgilendirmez. Özür dilerim." Önce taşa, sonra da Adam'a baktı. "Asıl söylemem gereken şey teşekkür etmek. Yaptıklarımızdan sonra yardımımıza gelmenize hiç gerek yoktu."

Adam'ın cevabı "Çaresiz insanlar çaresiz şeyler yapar" oldu. "Bunu hepimiz anlıyoruz."

Kent alçak bir uyarı düdüğü çaldı, sonra da "Hava kararıyor" dedi.

O haklıydı. Güneş yoğun mavi gökyüzünde hâlâ yükseklerdeydi ama bulunduğumuz alan giderek gölgeleniyordu. İçime çektim -ve Hannah'nın büyükannesinin iksirini kutsadım- ve söyleyebileceğim kadarıyla duman dokumacısına özgü olan sihirli koku havayı doldurdu.

"Bayanlar ve baylar, bekleyiş sona erdi," dedim sessizce. Adam'ı öptüm ve Ben'i idare etmesine engel olmamak için garip bir açıdan yapmam gerekse de iyi bir öpücüktü.

Sonra araba yolunun ortasına, Jesse'nin arabasıyla Adam'inkinin ortasına doğru yürüdüm. Tüm insanlardan uzağa. Jesse'nin arabasının Duman dokumacısı başka birini ısırmadan önce benimle anlaşmalı ve pazarlığımızı tamamlamalıydı. Ama kesin olarak emin değildim ve onu gereğinden fazla kimseye yaklaştırmak istemiyordum.

Dairesel sürücünün ortasındaki konumumu aşağı yukarı ortalayan bir daire, sanki biri onu gölgelerle çiziyormuş gibi kararmaya devam etti.

Kelly ve Luke battaniyeleri Ben'in üzerinden tekrar çekmişlerdi. Sonra Adam Ben'in başının üstünü öptü ve kıpırdayamaması için onu yere sabitledi. Kelly bir yanlarında, Luke da diğer yanlarında durmuş, Ben'in kurtulma ihtimaline karşı yardıma hazır bekliyorlardı.

Bir Noel kar küresi gibi, bizi dünyanın geri kalanından ayıran başımızın üzerindeki kubbe görünmezdi. Ama bunun sonucunda Çember kapandıkça basınç düşüyordu. Bunun gibi çemberleri büyücülükle ilişkilendirirdim. Ama bu büyücülük gibi kokmuyordu, duman dokumacı gibi kokuyordu.

Çemberin kararmış kenarları dumanla dolmaya başladı, zemini kalınlaşan ve yuvarlaklaşan kat kat katmanlarla kapladı, ta ki bana tarçınlı rulonun kesilmeden önce açılmış hamurunu ya da ... bir yılanın kıvrımlarını hatırlatana kadar.

Duman Adam'ın grubunun etrafında küçük bir alan ve James'in kayasının etrafında başka bir alan bırakmıştı. Ayrı görünmeleri hoşuma gitmemişti.

"Çocuklar," dedim, "Adam'a yaklaşın."

Jesse ve Aiden denediler ama aralarındaki duman kalınlaştı ve uzadı. Onları dumanın içinde gözden kaybetmeden hemen önce Luke'un bobinlerin üstünden yuvarlanarak atladığını gördüm. Umarım Jesse ve Aiden'a ulaşmayı başarmıştır. Kent ve Li Qiang'ın bana ailemi koruyacaklarını söylediklerinde ciddi olduklarına inanıyordum ama sürüden birinin yanlarında olması daha iyi hissettiriyordu.

Artık içinde durabileceğim küçük bir alan vardı, yaklaşık üç metre çapında, ama aşağı yukarı kubbenin tepesine kadar temizdi - gerçi kubbenin yüzeyi bile kararıyordu. Bu arada, katmanlar ve katmanlar halindeki sarmallar daha gerçek ve katı hale geliyordu. Dev gümüş pullar dumanın arasından süzülen filtrelenmiş ışıpta yanardöner bir şekilde parlıyordu.

"Duman ejderhası," dedim.

Beauclaire ona böyle seslenmişti. Bu yakıştırmada bir doğruluk payı olduğu açıktı ama ben "wyvern" ya da "yılan" ın daha doğru olabileceğini düşünmüştüm. Gördüğüm tek ejderhanın dört bacağı ve kanatları vardı.

Birden fazla ejderha türü olabileceğini düşünmüştüm ama bu yaratık ejderhaların sahip olduğu kadar büyü taşımıyordu. var. Uzuvarını görmemiş olsam da, duman dokumacısının işgal etmediği alanı dolduran duman sislerinde kanatlar olabilirdi.

Sarmallar kıpırdandı, sanki dokumacı ona verdiği ismi duymuş gibiydi. Yakındaki sarmallardan biri kıpırdadı ve dev, sürüngenimsi bir kafa dokumacının tümseklerinin üzerinden kayd. yumruk büyüklüğünde değerli taşlar olabilecek gözlerle bana bakmak için.

Kafası benim boyumdaydı ama yine de vücudunun büyüklüğüne göre küçük görünüyordu. Tam olarak bir yılanın kafasına benzemiyordu ama bir ejderhaninkinden daha çok benziyordu. Dokumacının ağzı uzun ve neredeyse narindi.

Homurdandı ve tuzlu, sulu bir jel üzerimi kapladı.

Sabırsızca yüzümü sildim. Alfa kurtadamların çakal arkadaşları, duman ejderhalarının onları sümük içinde bırakmasını umursamaz. Biz kesinlikle ciyaklamayız.

Bunun yerine, oldukça sakın olduğunu düşündüğüm bir ses tonuyla ona "Neden bu gösteri?" diye sordum.

Senin dünyanda gerçek sihrimi kullanmama izin verecek kadar sihir yok. Şekil, dedi duman dokumacı, ama aslında konuşmuyordu. Ses vardı, bir sestti ama yılanın ağzından gelmiyordu. Yeterince toplayabileceğim bir yer yapmalıyım. Bu zaman alır.

"Bu kabul edilebilir bir rahatsızlık," dedim ona, dürüstçe. Çemberler umurumda değildi, zaman umurumdaydı. Joel, diye hatırlattım kendime, iki kurt adama karşı. Charles kadar "tehlikeli" olan Fiona onlardan biri olmasaydı, endişelenmezdim bile.

Ben buradayım, dedi duman dokumacı bana, kan ve kemik içinde.

Bir şey bekliyor gibiydi, ben de "Evet, böylece pazarlığın ilk kısmını yerine getirmiş oldunuz" dedim.

Neden "forsoothly" kelimesini kullandığımı bilmiyorum; sadece yapılması gereken doğru şey gibi geldi - ve hiçbir fikrim olmadığında, içgüdülerime göre hareket etme eğilimindeydim.

Beni ısırdığında hala dil hakkında düşünüyordum. Saldırı uyarı vermeden geldi. Tepkilerim çok hızlıydı, ama bunu fark edecek zamanım bile olmadı.

irkildim. Dişlerini sol omzuma ve göğsümün üst kısmına geçirdi.

İstemsiz bir ses çıkardım, şaşkınlıktan olduğu kadar acıdan da. Sanki biri beni sıcak bir şeyle bıçaklamış gibi hissettim. Bu acı yakıyordu ve başını geri çektiğinde, dişlerinin bulunduğu derimdeki yarıklardan duman damlaları çıkıyordu.

"Merhamet," dedi Adam.

"Beni şaşırttı," diye karşılık verdim. "Ben iyiyim." Ama nefesimi tutabilirdim.

Sanki duman dokumacısı için elindekini tutmak zor olmuş gibi Muazzam bir şekle bürünen bobinler grimsi bir dumana dönüşerek çemberin küresini kapladı, öyle ki ne biz dışarıyı ne de dışarıdan biri içeriği görebiliyordu. Sonra çemberin iç kısmı, benimle diğerleri arasında bir düzine metrelik araba yolu kaldırımını dışında hiçbir şey kalmayana kadar temizlendi.

Adam iyi olduğumu kendi gözleriyle görebiliyordu -şimdilik.

Başımın üstünden bir duman parçası düştü, düştükçe kararıyordu. Duyulabilir bir gümbürtüyle önümdeki yere çarptı. Duman sürüklenip gitti ve geriye en fazla bir metre boyunda bir adam kaldı. Ya da belli belirsiz bir adama benzeyen birini.

Kıllı ve çok çirkindi; sanki birisi bir kayayı almış ve insansı bir şey yapana kadar levyeyle yontmuş ve onu canlı bir yaratığa dönüştürmüş gibiydi. Sonra, onu insan gibi göstermeyi tam olarak başaramadıklarına karar vererek, onu yere düşen büyük bir sakalla kapladılar. Başındaki tarçın rengindeki saçlar düzgünce örülmüş ve yere kadar uzanıyordu. Ancak kulaklarında saç vardı ve kaşları alışılmadık derecede kalındı. Yüzünde gözleri ve burnu için fazla yer yoktu ve ağzı muazzam bir bıyığın altında kaybolmuştu.

Birbirimize baktık. Yanan yaralarımın hâlâ duman çıkıyordu ama ne duman ne de acı ya da yanma hissi artmıştı.

Hiçbir şey olmadı.

Beni ilk ısırduğında dumanın beni nasıl boğduğunu hatırladım. Bu beni endişelendirmişti. Beni kolayca öldürebileceğini çoktan kanıtlamıştı. Ama Ben'i kaçırdığı gece, Ben bana dokumacının en çok ne istediğini söylemişti. Beni öldürmek hayati önem taşıyordu ama yine de Tilly'nin yeteneğini beni ele geçirmek için neden kullanamadığını bulmak ikinci plandaydı.

Her halükarda, şu ana kadar hava ciğerlerime kolayca girip çıkmaya devam etti.

"Pek bir şeye benzemiyorsun," dedi dokumacı sonunda, sesi çakıllı ve sertti.

"Sen de bilmiyorsun," diye cevap verdim. "En azından bu halimle. Ne bekliyorsun?"

"Dumanın işini yapması için," dedi bana ve çoğunlukla kaşlarının altında saklı olan küçük boncuk gözlerinin, yılsızı formunda sahip olduğu gök mavisi değerli taş gözleriyle aynı göründüğünü gördüm.

Yaralarım baktım ve derimdeki yarıklardan çıkan duman sislerinin daha kalın olduğunu gördüm, sanki damarlarımda kan yerine duman vardı. Dumanda hoşuma gitmeyen bir akışkanlık vardı. Isırık acıyla yanmaya devam etti.

"Ne bekliyorsun?" diye sordu Adam, her ne kadar duman dokuyucuya söylediklerimi tekrarlıyor olsa da. Sürünün gücünü çağırmayı planladığım yer burasıydı.

Hile yapmak her fae anlaşmasının onurlu bir parçasıdır ama sözünü tutmayarak hile yapamazsın. *Gücünü benimkine karşı test etmek için*, demiştim. Tereddüt ettiğimi fark ettim çünkü sözümü bozmaktan endişeleniyordum.

Sürü benim gücümün bir parçasıydı. Bu fikri kafamda sabitledim ve ona inandım. Fae pazarlıklarıyla uğraşırken, hile yaptığım yolun neden sözümü bozmadığını kendi zihnimde çok netleştirmem gerektiği çok iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Ve sürünün her bir üyesinin bütünün gücünden yararlandığı doğrudu ve ben de sürüydim. Aklımda bu düşünceyle, beni sürüye bağlayan bağları çağırdım. Yine de bazı içgüdüler beni bunun ötesine itti ve çiftleşme bağı ve Stefan'la olan bağı çağırdım, ancak her ikisinin de tehlikede olduğunu biliyordum. Hasarlı bağlar hâlâ bana aitti.

Başka bir şey de kıpırdadı ama düşmanca değildi, bu yüzden şimdilik buna izin verdim. Endişelenmem gereken başka şeyler vardı.

Sürüyle olan bağlarımdan büyü ya da güç bile çekmedim: İrademi kullandım. Biz, Columbia Basin Sürüsü, kimseye efendimiz demezdik. Alfa'mızın iradesiyle yaşar ve ölürdük, başkasının değil.

Bazen olduğu gibi, özellikle de son zamanlarda orada çok fazla zaman geçirdiğimde, kendimi istemeden ötekiliğin içinde dururken buldum. Bu sefer, o yerde durur durmaz, bir ısırık aldım.

Duman dokumacı yavaş yanmadan sıcak kömüre doğru alevlendi ve ben bunun acısıyla ağlamaktan kendimi alamadım.

Alnımda boncuk boncuk ter vardı ve ayaklarımı tutmak için çabalamam gerekiyordu, sağ elimde tuttuğum çelenkleri çekerek kendimi dengeliyordum.

Ve o anda, dengem kırılğan ve acım ölçüsüzken, bir başkasının iradesinin boğucu bir güçle üzerime bastırdığını hissettim. Beklenmedik güç.

Stefan'ı buraya getirdiğimde, dokumacı onu takip edememişti. Acil durum planlarımdan biri, dokumacının ısırtığına sürüyü kullanarak karşı koyamazsam, buraya gelip onunla savaşmak için başka seçeneklerim olup olmadığına bakmaktı.

Saldırının gücü ve beklenmedikliği beni yana doğru tökezletti ve kesin bir inançla, düşmenin sadece sıyrılmış bir dizden çok daha kötü bir anlama geleceğini biliyordum. Benim ruhani yerimde, düşmek gibi şeylerin güçlerle hiçbir ilgisi olmayan sembolik sonuçları olabilirdi. yerçekimi gibi. Bazen bu iyi bir şeydi ama içgüdülerim bana vücudum dumanla doluyken düşmenin Çok Kötü Bir Fikir olacağını söylüyordu.

Kıyametin yaklaştığını bilmek ve bunu önlemek iki farklı şeydi.

Neyse ki yalnız değildim. Bir şey belimi sıkıca sardı ve omurgamı bir güç ürpertisiyle aydınlattı. Aşağı baktım ve eş bağımı gördüm. Hâlâ kırmızı ve pürüzlüydü ve bana kapalıydı ama son gördüğümünden daha kalındı. Sağ ayak bileğimde, Stefan'ın bağı olan kremi bir dantel manşet vardı ve Adam'a olan bağımın sabitleyici etkisine rağmen sol ayağım kayma tehlikesi geçirdiğinde sağ ayağımın dengesini bulmasına yardımcı oluyordu.

Ayaklarımın üzerinde sağlam durduğumda, diğer zihnin baskısı o kadar da ezici gelmedi. Derin bir nefes aldım ve içinde durduğum ötekiliğin farklı olduğunu fark ettim.

Ötekiliğim her zaman tam olarak aynı yerde iki kez değildi, ama genellikle bir ormana dayanıyordu. Bazen bu orman oldukça tuhaftı - ağlayan elmas kaplı ağaçlar veya örgü iğneleri olan çimenler gibi.

Ama bu sefer büyük bir mağarada duruyordum; dumanla dolan bir mağara. -Ve duman çok yanlış hissettiriyordu. Buraya ait değildi ve göğsümdeki yaralardan dışarı taşıyordu.

Burası neresi? diye sordu duman, keyifle dönerek. *Bunu sevdim. Bunun pek çok olasılığı var.*

Başımdaki baskı hafifledi, yaraların yakıcılığı duman içimden çıkıp ruhani evime doğru akarken azaldı. Acının azalması memnuniyet verici olsa da, bunun gerçekten bir gelişme olmadığını hissediyordum.

Duman, sürü bağlarımın ışıltılı çelenklerinden aşağı doğru aktı. Onlara dokunduğunda, bağlar uzaylı büyüleriyle kıvılcımlandı ve bu bağların diğer tarafındaki kurtları ortaya çıkardı. Gerçek boyutlu cam figürler gibi kıpırdamadan duruyorlardı. Bu figürlerin üflenmiş cam gibi içi boş olduğunun farkındaydım. Çok kırılındılar.

Zarif kırmızı çelenkten uzun teller Auriele ve Darryl'in etrafını tam olarak sararak onları birbirine bağladı. Bu kırmızı çelenk onlardan bana doğru uzanırken bir örgü oluşturdu.

Ben başını eğmiş, algılayamadığım bir şeye karşı kendini destekliyormuş gibi öne doğru eğilmiş duruyordu. Camı berrak değildi, onun yerine dokumacının yılan gözlerinin parlak mavisiydi. Ama beyaz çelengi, sürü bağı sağladı.

Honey güçlü ve kararlı duruyordu. Sağ elini yukarı ve öne doğru kaldırmış, yeşil ve gümüş renkli çelenkleri bana doğru uzatıyordu. Sol kolu biraz arkasında duruyordu ve bu el mağarayı dolduran hafif esintide gevşekçe sürüklenen birkaç kararmaya yüz tutmuş cicili bicili ipi tutuyordu.

Sürümüzün her bir üyesi hayatlarının tek bir karesinde yakalanmıştı. Mary Jo ve George gibi bazıları kurt formundaydı. Joel ise şaşırtıcı bir şekilde insan haliyle karşımdaydı ve bir parçam onun için endişelendiğimi biliyordu ama o anda nedenini hatırlayamıyordum.

Tüm bu teller arkadaşımın sağ elinde son buldu. Ve bana doğru uzattığı sol elinde yeniden ortaya çıktılar. Başını bana doğru çevirmişti. Vücudunun sürüye yakın olan yarısı kendisine aitti, güçlü ve gerçekti. Vücudunun bana yakın olan yarısı ise canavarın vücuduydu. Kafası kendi insan benliği - ifadesi çılgılığın ortasında yakalandı. Kabuğu olan şeffaf cam örümcek ağı gibi kırıklarla doluydu.

Duman mağarayı hızla doldurdu, önce zemini kapladı ve sonra bel hizasına kadar yükseldi. Adem'in etrafında, krema içen bir kedi gibi kıvrıldı.

Ooo, dedi. Güzelmiş. Ve kırık.

O anda dumanın dokumacıya ait olmadığını fark ettim. Yine de tanıdıkta. Underhill. Stefan'ı ötekiliğime davet etmişim ve yalnız gelmişti. Ama ben buraya geldiğimde

Dokumacının ısırtığı, Underhill'den bir hediye olan güç, dokumacıyı geride bırakarak benimle gelmişti.

Ben izlerken, eşimin değişmiş bedenindeki kırıklara nüfuz etmeye başladı.

Bunu durdurmam gerekiyordu ama ayaklarımı tutmamı ve dumana direnmemi sağlayan bağlar beni olduğum yere hapsetmişti. Çaresizce gerildim ama Adam'a ulaşamadım.

Ve işte o zaman hissettiğim o rahatsız edici varlık -sürü olmayan, Stefan olmayan ama yine de bana bağlı olan, fae büyüğü kokan ince örümcek ipiyle bağlı olan o varlık- kulağıma fısıldadı.

Bırakın olayım. Olmama izin verersen sana yardım edebilirim.

Cevap vermemeyi tercih ettim çünkü yeni bir pazarlığa girişmek bana tehlikeli geldi. Bunun yerine araya giren kişiye hitap ettim.

"Evine git, Tilly. Burada istenmiyorsun," dedim kararlı bir şekilde.

Tilly'nin sesi diğer gizli fısıltıdan çok daha yüksekti. "*Beni buraya kendin getirmişken nasıl hoş karşılanmayabilirim?*" diye sorduğunda ses mağaranın boşluğunda yankılandı.

"İsteyerek ya da bilerek değil," dedim kararlılıkla. "Evine git."

Beni gönderemezsin, dedi ve Adam'ın yanındaki duman neredeyse katılaşıp Underhill'in insan avatarını oluşturdu. Burada saçları kirli değildi ve giysileri yırtık pırtık değildi. Adam'ın formuna döndü ve mağaranın zemininden bir taş alarak yere eğildi.

Boş olan sol elimi uzattım, sanki en başından beri ona sevdiklerimin bağlarını tutmaktan başka bir şey için ihtiyacım olacağını biliyormuşum gibi. Ve o küçük gizli sesin kim ve ne olduğunu ve yapmak üzere olduğum şeyin neden tehlikeli olduğunu anladım. Belki de bunu iyice düşünmeliydim ama Underhill'de bir kaya vardı ve eşim zaten biraz kırılmıştı.

"*Gel*" dedim.

Ve elime tanıdık bir ağırlık yerleşti, sevgi ve nefretin yerçekimi veya büyü gibi dünyevi güçlerden daha önemli olduğu bu yerde temsil ettiği güce göre çok hafifti. Lugh'un bastonunu duman Adam'ın hırpalanmış bedenine saldırıyordu. Işık, eski gri ahşap üzerindeki rünlerin arasından geçiyor ve bastonun küt uçlarındaki gümüşte oyalanıyordu.

Evinin yolunu bul, dedi baston Underhill'e, göğsünün ortasına bir şimşek çakarken. Sesi hâlâ bir fısıltıydı ama her nasılsa havada kendisinden önce gelen şimşek kadar kesin ve ondan daha büyük bir şekilde çınılıyordu.

Tilly'nin yüzü bir an için, sanki başıboş bir esintiyle değişmiş gibi yumuşadı, sonra öfkeyle yüzünü buruşturdu. Ama nihayet hareket edebilecek şekilde öne doğru adım attığımda, bastonumu sanki Harry Potter filminde alışılmadık büyüklükte bir asası olan bir figüranmışım gibi ona doğru tuttuğumda, vücudu duman oldu. Sonra Duman geri çekildi, önce kendi üzerine katlandı ve sonra tamamen kayboldu.

Duman yok olurken, cam figürler de yok oldu. Mağara yerini açık havaya bıraktı. Bir an ile bir sonraki an arasında, meşe ağaçlarından oluşan küçük bir korunun karanlık kalbinde duruyordum. Bağları hissedebiliyordum ama o anda onları göremiyordum. Kendinden çok memnun olan baston dışında yalnızdım.

"Mercy." Adam'ın sesi beni gerçek dünyaya geri çağırdı.

Nefes nefese, ter içinde ve iki elim de boş, omzumdaki yaraların artık kanamadığını görmek için aşağıya baktım. Gözlerimi kırptım. Kendimi yönlendirmeden önce birkaç kez daha.

Bir kez daha asfalt yolda durdum. Adam, bu kadar keskin ve yanlış bir sesle bağırان öfkeli, çirkin, küçük adamla benim aramda duruyordu.

"Buradayım," dedim çünkü Adam'ın sırtı bana dönüktü. Ancak daha sonra bunun muhtemelen yanlış bir şey olduğunu fark ettim. Adam'ın algısına göre kimse izlemiyordu, ben hiç gitmemiştim. "Ben iyiyim. Ben hâlâ benim."

Parmaklarımı büktüm, bastonun izini hâlâ elimde hissediyordum ama orada hiçbir şey yoktu.

"Çaldı! Çaldı!" diye bağırdı dokumacı.

Bir an için yürüyen sopadan bahsettiğini düşündüm - sonra beni diğer yerime kadar takip eden ve ona geri dönmeyen gücü kastettiğini fark ettim. Dumanın çemberden tamamen çıktığını fark ettim - başımızın üzerinde karartılmış camdan yapılmış dev bir kar küresi gibi uzanan çember hala yerinde duruyordu.

Ben, Luke ve Kelly ayağa kalkmışlardı. Kelly Ben'in yakasındaki zinciri tutuyordu ama hepsi küçük adama ve onun gürültülü öfkesine bakıyordu.

Artık kaya sütunu yoktu. Sadece hareketsiz bir bedenin yanında diz çökmüş bir grup insan vardı. Bu daha sonra endişelenmem gereken bir şeydi.

Ve küçük adam öfkelenmeye devam etti.

"*Sessiz ol,*" diye gürledi dostum, sesinde bir Alfa kurtadamının gücü vardı.

Ve belli ki çok kızgın küçük adamlar üzerinde, huzursuz bir kurt sürüsü üzerinde olduğu kadar etkiliydi. Dokumacı öfke nöbetini durdurdu, ancak tüm vücudu çabayla sarsıldı, derisi, görüldüğü yerde, saçlarından birkaç ton daha kırmızıydı.

"Pazarlığımızın ikinci kısmını tamamladım," dedim ani sessizlikte.

"Onu *çalacağını* hiç söylememiştin," dedi dokumacı çaresizlik içinde. "O benimdi. Adil ve dürüstçe. Onun için pazarlık yaptım. Onu alamazsın."

"Underhill neyse o," dedim ona. "Rol yapmak hoşuna gitse de o bir şahsiyet değil. Ona ait olan her büyü, her güç, sana ödünç vermiş olsa bile ona ait kalır. Hepsini içime ittin. Hepsi içimdeyken ve sen hiçbirini tutmazken, bir kez daha onun oldu. Geldiği yere geri döndü."

Adam, dokumacının artık benim için fiziksel bir tehdit olmadığına karar verdikten sonra kenara çekildi. Birbirimize baktık, dokumacı ve ben.

"Pazarlığımızın ikinci kısmını tamamladım," dedim tekrar. "Buraya kendi kanın ve kemiğinle geldin. Beni ısırdın ve bir kez daha beni tutmayı başaramadın. Şimdi, anlaştığımız gibi, bir soruya cevap vereceğim ve sonra sana bir gerçeği söyleyeceğim. Bana sorunu sor, duman dokumacı."

"Neden sen?" diye sordu. "Neden gücüne karşı koyabildin? Kaçışından sonra ısırdığım ikinci kişi sen miydin? Şans bana nasıl bu kadar kötü davrandı?"

Aslında birden fazla soru vardı ama sanki birbirlerine bağlanmış gibiydiler; cevapladıktan sonra onun için sahip olacağım gerçeği dengeleyecek bir şeydi bu. İlk defa bir fae pazarlığının gücünü gerçekten hissettim. Çünkü o sorusunu sorana kadar açık olmayan bazı şeyler benim için çok açık hale geldi. Yeni bir bilgi edinmedim, ama tüm parçalar ve parçalar bir araya gelmiş gibiydi. Dokumacının sorusuna kadar aslında ne kadar çok şey bildiğimi fark etmemiştim.

"Isırdığın ilk kişinin ben olmam gerekiyordu," dedim ona.

Underhill beni kendi evimden kovmuştı, değil mi? Dokumacı kaçtıktan hemen sonra. Dokumacıyla yaptığı anlaşmayı bozamazdı ama hile yapabiliirdi.

"Gücün Underhill'den geliyordu - Underhill'in bir parçasıydı," dedim ona. "Ve bu yüzden onun sınırlamalarıyla sınırlıydı. Underhill'in kendi diyarında dururken beni ısırmış olsaydın, şimdi senin gücünde olabilirdim. Ama bu

Underhill'in gücünün kalbi değil." Ve farkında olmadan onun sihrini aldığım yer benim sihrimin kalbiydi.

"Neden sen?" diye tekrarladı dokumacı.

"Çünkü ben Coyote'nin kızıyım," dedim ona, ama Underhill'de kapana kısılmış olduğu için bu ona hiçbir şey ifade etmeyecekti. Bu yüzden anlayabileceği bir şekilde açıkladım. "Babam ilkel bir güçtür ve belirli ruhani büyüler üzerinde yetki sahibidir. O bir kaos ajanı. Underhill'in büyü, ikinci elden kullanıldığında, bunun önüne geçemez." Ötekiliğimde değil.

"Vampir olmasaydı seni öldürürdüm," diye hırladı dokumacı acı acı. "O kadar da güçlü değilsin."

Başımı salladım. "Evet. Tek başıma değil. Ama eşim, sürüm, arkadaşlarım ve müttefiklerim gücümün bir parçası. Vampirin beni kurtarması benim daha önceki eylemlerimden kaynaklanıyordu. O benim çağırma hakkım olan bir şeydi."

"Kabul edildi," dedi dokumacı üzüntüyle. "Cevabınız tam ve eksiksiz bir gerçek.

O zaman bana istemediğim, istemeyeceğim gerçeğini ver." Biliyordu, diye düşündüm.

"Sorunuzun size verdiğimden daha eksiksiz bir cevabı var," dedim ona. Haklıydı, ona daha fazlasını borçlu değildim. Ama pazarlığımızın dengesini korumak için bunu ona vermem gerektiğini hissettim. Ne de olsa bu, pazarlığımız olmadan sahip olamayacağım bir içgörüydü. "Underhill seni bilerek serbest bıraktı, onun isteği dışında kaçmadın. Savaş için hazırlanıyor ve bu yüzden daha iyi oyuncaklar yapmak için kullandığı tüm parçalarını topluyor."

Tilly, arka bahçemize kapıyı ilk koyduğunda Aiden'a "*Fae'ler iyi oynamıyor*" demişti.

Dokumacı bana baktı.

"Sizinle yaptığı pazarlığın küçük olmasını istemişti. Bana öyle söyledi. Senin istediğin bir şeyi dikkatle bulmuş - insan gibi görünebilmek, böylece insanlığa daha kolay karışabilmek."

"Daha iyi pazarlık yapmak için," diye kabul etti dokumacı. "Pazarlık benim için çorba ya da ekmekten daha gerekli. Pazarlık edecek kimsem olmamasındansa açlıktan ölmem daha iyi."

"O bir hata yaptı. Sana verdiği güç hiç de küçük bir şey değildi." Dumanı ötekiliğimde nasıl algıladığımı, ne kadar muazzam ve ağır hissettiğimi düşündüm. Underhill'in ruhumun kalbinde tezahür ettirebildiği o kadar çok şeyi içeriyordu ki.

Dokumacıya dedim ki, "Bir başkasının iradesini yenmene, ruhunu çalmana izin vermek için ne kadar güçten vazgeçmesi gerektiğini anlamadı. Ve şimdi o güce ihtiyacı olduğunu hissediyor. Seni hakkından mahrum etmek için beni kullandı. Ama bunu seninle yaptığı anlaşmayı bozmadan yaptı. Sana verdiği hediye kaybettin; onu senden almadı."

Aiden'a baktığında hissettiği açgözlülüğün ardında da bu vardı. Eğer dokumacı onun büyüünün kayda değer bir kısmını tüketmişse, Aiden'ın elinde daha ne kadar büyü vardı?

Dokumacı yavaşça başını salladı. "Anlıyorum. Şimdi senin gerçeğin ne?" Küçük ve güçsüz görünüyordu; acınacak bir nesne gibiydi.

Nonnie Palsic'in James'i oturur pozisyona getirmesini izlemek için başımı çevirdim. Başını çevirdiğini gördüm ve yumuşak ve sert sesinin "Nonnie" dediğini duydum.

Anna ve Dennis'i, dokumacı onu ısırmadan çok önce hayatında ihtiyaç duyduğu tüm travmaları yaşamış olan Ben'i, çaresiz bir şekilde bağlanmış ve işkence görmüş Stefan'ı düşündüm. Genç bir otostopçuyu ve Lincoln'ü, tanımadığım ama James Palsic'in yasını tuttuğu bir kurdu.

"Senin adın," dedim, "Rumpelstiltskin." Ve sonra, yapılması gereken doğru şey gibi geldiği için, iki kez daha söyledim, her seferinde dikkatlice telaffuz ettim. "Rumpelstiltskin. Rumpelstiltskin."

Hikâyede küçük adam öfkeyle dans eder, ta ki toprak ayaklarının altından açılıp onu yutana ve bir daha kendisinden haber alınamayana kadar.

Bugün küçük dokumacının öfkesi dinmişti ama toprak yine de açılıp onu yuttu, ayaklarımın altında sarsıldı ve beni ileri doğru sendeletti. Eğer Adam'ın güçlü eli bileğimi tutmasaydı, ben de düşebilirdim.

Bu iki kez benim sonuma düşmemi engelledi. Ya da en azından zarar görmemi. Adam kendinden başka insanları kurtarmakta iyiydi.

Toprak son bir çatırtıyla tekrar kapandı ve dairesel yolun asfaltında deliğin olduğu yerde sadece ince bir kırık bıraktı.

Dirseğimin yanından bir ses "Eğlenceliydi" dedi.

Tilly'ye iyilik yapmadan baktım. Söylemek istediğim ilk üç şeyi yuttum çünkü hiçbirisi akıllıca olmazdı. İkiyüzlü, sinsî ve korkunç biri olabilirdi. Ama hayal edilemeyecek kadar güçlü ve yaşlıydı ve yine de Aiden'ı ona sunmak için yaptığımız pazarlığa, başka bir pazarlığa bağlı kalmak zorundaydık.

Adam beni izliyordu, bu konuda benim söz sahibi olmama izin veriyordu çünkü az önce ondan biraz daha fazla bilgiye sahip olduğumu göstermiştim.

Ben bir şey söylemeyince, "Keşke sorusunun cevabını ona bu kadar ayrıntılı vermeseydin," diye devam etti. "Her zaman olduğu kadar eğlenceli bir oyun arkadaşı olmayacak, en azından bir süre için. O nasıl kin tutulacağını bilir."

"Nasıl oluyor da buraya gelebiliyorsunuz?" Sordum, çünkü bu endişe vericiydi. Kapılarından birinden gidebileceği mesafenin bir sınırı vardı - ya da ben öyle sanıyordum. "Bu yerin yakınlarında senin diyarına açılan bir kapı yok."

"Hayır," diye üzülerek kabul etti. "Ama içinde durduğumuz bu çemberi benden aldığı güçle çizdi." Kaşlarını çatarak bana baktı. "Bunu anlamayı istememiştim."

"Sanmıyorum," dedim ona.

"Mercedes Thompson Hauptman," diye mırıldandı, değişken ruh hallerinden biriyle. "Düşündüğümde daha ilginç birisin."

Ve çember kırıldı. Güneş ışığı getirdi, bir esinti dumanın son kalıntılarını da uçurdu ve Tilly, büyük bir kayanın ikiye bölünmesi gibi ses çıkaran bir çatırtıyla ortadan kayboldu.

Ben dedi ki, "Çıkar şu lanet tasmayı üzerimden. Ve bana bir telefon getir. Evi kontrol etmemiz gerek. O benim kafamın içindeydi, sizi ahmaklar. Harolford'u da beni yakaladığı gibi yakalamıştı. Harolford ve Fiona evi terk ettiğimizi, çocukları ve insanları sadece Joel'in korumasına bıraktığımızı *biliyorlardı. Biliyorlardı.* Ve ben senin dikkatini vermeni, beni *dinlemeni* sağlayamadım." Sanki "ucube" ve "ahmak" kelimelerini telafi etmek istercesine, bir küfür deryasına dönüştü.

Ne dediğini anlamadım çünkü cep telefonumu bıraktığım Jesse'nin arabasına doğru koşuyordum.

On iki cevapsız çağrım vardı. Lucia'yı aradım çünkü ne olduğunu biliyordu ve buradaki hiç kimse önce onu aramayı denemezdi. İkinci çalışta açtı.

"Geldiler," dedi, benim bir şey söylememi beklemeden. "Bir kadın ve bir erkek. Joel'i vurdular, o iyi. Tibicena ruhunun iyi geldiği bir şey varsa o da Joel'uma zarar vermek için bir kurşundan daha fazlasına ihtiyaç olduğudur. Libby silah kasanızdan tüfeklerden birini aldı ve üst kattaki pencerenizden silahı taşıyan adamı vurdu. Kadın onu arabalarına kadar taşıdı ve Sola."

Rahatlamak için derin bir nefes çektim ve Adam'ın yirmi metrelik araba yolundaki bakışlarıyla karşılaştım - çünkü ben arabama koşarken Adam da SUV'a koşmuştu. Onun da kulağında bir telefon vardı. Ona bir başparmak işareti yaptım.

Başını salladı, sonra telefon görüşmesine geri döndü.

- - -

JAMES HAYATTA KALACAKTI. ADAM HEPSİNE BİR YER TEKLİF ETTİ. istediler.

James başını iki yana salladı. "Minnettar olmadığımından değil," diye hırıldadı. "Ama Crazytown'da yaşarken neler çektiğinizi düşünmek için bana bir yıl gibi gelen birkaç saatim oldu. Bran bizi Montana'ya davet etti. Oraya gidebileceğimizi söyledi.

Orada biraz soluklanalım. Belki birkaç ay içinde başka iyi bir sürü buluruz."

"Ya da yıllar," dedi Nonnie.

James başıyla onayladı ve parmağıyla onu işaret etti.

Kent ayağa kalktı. "Fi ve Sven bizden pek memnun olmayacaklar. Eğer gideceksek, şimdi gitmemizi öneririm. Toparlandık. Ben arabayı getireyim, Li Qiang ve ben de onu yükleyelim."

"Dikkatli ol," dedi James. "Ben de öyle yapıyordum ve sonra 'puf', bir kaya oldum."

Bran'ı arayıp geldiklerini söyledim ve göz ucuyla Adam'ın yüzünü izledim. Dişlerini sıktağı için yanağında beyaz bir çizgi vardı.

Telefonu kapattım. "Yolun geri kalanında size eşlik edecek birinin Spokane'de sizinle buluşacağını söyledi. Bu şekilde toprak yollardan gitmeye çalışmayacaksın.

Montana dağlarında bir gece yarısı."

Bran'ın numarasını Nonnie'ye verdim. James'in telefonu hayatta kalamamıştı. bir kayanın parçası olarak. Ve ona Spokane'de buluşacakları sürü üyesinin numarasını verdim.

Onları uğurladık. V6'lı bir Accord kullanıyorlardı. James için tamir ettiğim böceğe ne olduğunu bilmiyorum.

Onlar gittikten sonra tozumuzu aldık ve eve dönüş yollarımıza baktık.

Jesse neşeyle, "Arabam gayet iyi," dedi. "Baba, sen ve Mercy eşyalarınıza daha iyi bakmalısınız. Paranın ağaçta yetiştiğini mi sanıyorsun?"

- - -

JOEL'İN TIBICENA'SINI DÜŞÜRMESİ BİRKAÇ SAAT ALDI

Canario. Ancak daha ölümlü olan köpek vurulduğuna dair hiçbir belirti göstermedi. Birkaç saat sonra -Aiden'in yardımı olmadan- Joel gecenin geri kalanında insan kılığına girebildi. Adam'ın, Joel'in beklenmedik şekilde uzun süre insan olarak kalmasının, geçirdiği zamanın bir sonucu olduğuna inanmasına rağmen

tibicena formunda, sürüden herhangi biri onu tekrar vurmayı ya da keskin nişancı kahraman Libby'nin bunu yapmasını sağlamayı teklif etti.

Beauclaire'i aradım ve Rumpelstiltskin'in başına gelenlerin çoğunu anlattım. Ve Underhill'in bir şey için güç topladığı konusunda onu uyardım.

"Evet," dedi, "fark ettik."

Neredeyse "*Uyarın için teşekkürler*" diyecektim ama sağlıklı ve özgür bir hayat yaşamak isteyen insanlar için fae'lere teşekkür etmemek iyi bir genel kuraldır. Aynı şey muhtemelen iğneleme için de söylenebilir.

Bunun yerine dikkatlice, "Konuştuğumuzda bana verdiğin ipuçları Rumpelstiltskin'i teşhis etmemde etkili oldu," dedim.

"Hizmet edebildiğim için mutluyum," dedi.

"Bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Rumpelstiltskin'in büyüü bana neden fae büyüü gibi gelmedi?"

"O daha eski bir soydan geliyor. Ben dünyaya ilk geldiğimde çoğu ölmüştü ve bu çok uzun zaman önceydi. Hayatta kalmasının nedeni muhtemelen Underhill ile geliştirdiği dostluktur."

"Arkadaşlık mı?" Dedim.

"Tüm ilişkiler birbirine benzemez," dedi.

"Kesinlikle," diye kabul ettim. "Arkadaş mıyız?" Onu aramadan önce iyi bir uyku çekmeyi beklemeliydim diye düşündüm. Bu güvenli bir soru değildi.

Güldü. "Belki de geçici müttefikler? Tanımlar her zaman işe yaramaz, değil mi? Mercedes, duman dokumacısıyla ilgilendiğin için teşekkür ederim. Şafakta kapılarımızı açacağız ve halkımızın işlerine devam etmesine izin vereceğiz."

Bana teşekkür etmişti. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. "Güzel," dedim.

Sonra Marsilia'yı aradım ama telefonu açmadı. Beş dakika sonra Adam'ı aradı.

Beauclaire'e aktardığım hikâyenin aynısını, seyirciler için düzenleyerek ona da anlattı.

"Ah, bu Stefan'ın ani iyileşmesini açıklıyor," dedi ona. "Son birkaç gecedir hayatta kalmasından umudumuzu kesmiştik ama o dayandı."

Onu ötekiliğimde gördüğümde ne kadar kötü olduğunu hatırladım. "Onu görmeye gidebilir miyiz?"

Beni duydu. "Hayır. Onu bu şekilde görmenizi istemezdi. İyileşir iyileşmez ya da durumu tekrar kötüleşirse sizi arayacağım."

Ve bununla tatmin olmak zorundaydım.

Stefan gibi Ben de dokumacı onu ele geçirmeden önceki haline geri dönmedi. Başkasının gücüne sahip olmak en kötü kabusunun yeniden yaşanması demekti. İşyerinde birikmiş dört haftalık izin süresi vardı ve onları alıp bizimle kaldı.

Goblinler Harolford'un cesedini nehrin yakınındaki sığ bir mezarda buldular. Gümüş bir kurşun yarasından ölmüş, muhtemelen Libby'nin kurşunu. Sordum ama tüm tanıklar Fiona'nın onu vuranın kim olduğunu bilemeyeceğinden oldukça emindi.

Goblinler bize cesedi getirmedi. Adam'ın telefonuna fotoğraf göndermişler. Adam ne yaptıklarını sorduğunda, goblin kralı Larry güldü ve bağlantıyı kesmeden önce "Bulan bulur" dedi.

Fiona hala bir problemdi.

Duman dokuyucunun sürgün edilmesini takip eden üç gün boyunca yüksek alarında kaldık ve yattık. Ama Charles haber vermek için aradığında Fiona Wichita'da görülmüştü, Adam herkese normale dönmelerini söyledi.

"İnsanlar ancak bu kadar uzun süre tetikte kalabilir," dedi bana. "Ve o sadece bir kurt adam."

"Charles sadece bir kurt adam," dedim ve o da güldü.

Adam ... yapıyordu. "daha iyi" yanlış kelimeydi. Daha istikrarlı demek muhtemelen cevaba daha yakın olurdu. Canavar bir daha ortaya çıkmadı ve ay avı geldiğinde Adam her zamanki gibi kurt formunu giydi.

Ama kurdunun solduğunu gördüm ve endişelendim. Sürü huzursuzdu, ancak şiddet patlak vermedi. Adam hâlâ bağımızı açmıyordu. Ama verdiği kiloların bir kısmını geri aldı ve daha kötüye gidiyor gibi görünmüyordu, bu yüzden zamanımı bekledim. Takvimde bir tarih işaretlemiştim ve eğer işler değişmezse Bran ile bir konuşma daha yapacaktım.

Bir ay geçti. Jesse okula başladı ve bir daire aramaya başladı. Aiden da okula başladı.

Onu altıncı sınıfa kaydettirdik, bu bir uzlaşmaydı. Okul arkadaşlarının çoğundan daha genç görünecekti ama dışlanacak kadar da değil. Jesse ve ekibinin verdiği özel dersler matematik becerilerini lise seviyesine çıkarmıştı ama okuma becerileri altıncı sınıf seviyesinin altındaydı. Çeviri büyüğü İngilizce okumasına ya da yazmasına yardımcı olmamıştı.

Onun için hiçbir evrakımız yoktu ama Adam ve ben okul bölge müdürü ile oturduk ve ona tüm hikayeyi anlattık.

tüm hikayenin düzenlenmiş versiyonu. Ona yangından bahsetmedik, sadece Aiden'ı Underhill'de bulduğumuzu ve uzun süredir orada mahsur kaldığını söyledik. Ona Aiden'ın isterse okulu yakabileceğini söylemedik. Altıncı sınıftaki çocukların çoğunun zaten isterlerse okulu *yakabileceklerini* düşünmüştüm; sadece bunun için Aiden'dan biraz daha fazla çalışmaları gerekecekti.

Müfettiş koşulların olağandışı olduğunu kabul etti ve bize Aiden'ın okula başlamasına izin verecek bir evrak yolu gösterdi. Bu işi halletmeyi başardık (aile hukukunu bilen Kyle sayesinde dans ettirmek) ve Aiden ilk güne yetişti.

Okulun ilk ayında birkaç pürüz çıktı ama Aiden sonunda bir grup bilgisayar oyuncusunun arasına yerleşti. O hala Bana görüldüğünden yüzyıllarca daha yaşlı olduğunu hatırlatan anlar oldu ama çoğunlukla mutlu görünüyordu.

Stefan'ı ziyaret etmedim ama beni iki kez aradı ve ikincisinde sesi neredeyse kendinde gibiydi. Ona verdiğim umudun hala başa çıkmasına yardımcı olduğunu söyledi. Buna ne diyeceğimi bilemedim.

"Seni kaybetmek istemedim," dedim sonunda.

"Teşekkür ederim," demişti. Ve kısa bir süre sonra bağlantıyı kesmişti.

Sürü, Pasco'daki Lourdes Tıp Merkezi yakınlarına yerleşmeye çalışan bir çift hortlağı öldürdü. Görünüşe göre hastaneler hortlakların favori avlanma alanı. Marsilia'nın Batı Richland'da dükkan açmaya çalışan bir çift gezgin vampiri kovmasına yardım ettik. Renny Pazar günlerine gelmeye başladı.

Mary Jo ile kahvaltı ettim ve hapse girmesi en muhtemel kurt adayımız Ben ile beklenmedik bir dostluk kurdum. Ne zaman eski evimin önünden geçsem Anna'nın hayaleti bana el sallıyordu. Ben karşılık vermedim.

Hayat devam ediyordu. Ve Fiona için endişelenmeyi unuttuk.

UYUYAMADIM.

Ağır bir kol omuzlarıma dolandı.

"Huzursuz mu hissediyorsun?" Adam'ın sesindeki hırıltı ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu - bu sertliğin ne anlama geldiğini biliyorlardı ve bundan hoşlanıyorlardı.

Ben de öyle.

"Evet," diye cevap verdim, kendi sesim mırıldanıyordu.

"Bu konuda yardımcı olabilirim," diye söz verdi. Ve yardım etti de.

Gecenin bir yarısı telefonu çaldığında, sadece konuşmanın bir kısmını duyacak kadar uyandığım noktaya kadar çabaları yukarıda ve ötesindeydi.

"-Yanlış alarm, muhtemelen, efendim, kameralar-"

Adam'ın çalışanının sesinde herhangi bir stres yoktu ve sesi acil gibi de gelmiyordu, ben de uyumaya devam ettim.

Adam kıcımlı okşayınca uyandım. Gözlerimi şüpheyle açtım ve o da güldü.

"Seni bunun için tekrar uyandırmayacağım, eğlenceli olmadığından değil. Ama bazı ekipman sorunlarımız var. Kameralar bir şey göstermese de garajdaki alarmlar yine çalmaya başladı."

Garajımdaki sistem son birkaç haftadır tuhaflıklar geliştireliyordu. Bilgi işlem çalışanları "bir saatten aralıklı arıza." Adam sonunda yepyeni bir sistem sipariş etmişti ama birkaç haftadan önce gelmeyecekti.

"Bunu kontrol edeceğim, sonra işe gideceğim ve sürpriz bir ziyaret." Bunları halkını tetikte tutmak için yapardı. Ve onlardan yapmayacağı bir şeyi yapmalarını istemediğini bilmelerini sağlamak için.

-Çünkü sürpriz ziyaretlerinde bazen rastgele bir çift seçerdi.

ve devriyelerini onlarla birlikte yaparlar. "Günün büyük bölümünde dışarıda olacağım. Eziyet edeceğim birkaç yeni insan var."

Ona homurdandım.

"Neden bu sabah uyumuyorsun?" dedi.

"Nasıl oluyor da bu kadar neşeli olabiliyorsun?" Ona ağlamaklı bir şekilde sordum. "Benden daha fazla uyuyamadın."

"Ben erkeğim," dedi ve kaşlarını bir B korku filmindeki kötü adam gibi oynattı. "Seks uykudan daha iyidir."

"Git başımdan," diye inledim, yüzümü yastığıma gömmek için yuvarlandım. Güldü ve bunu yapmaya başladı.

"Ama önce beni öp."

Beni geri döndürdü ve onu da yaptı.

Alarmım bir saat sonra çaldığında, uyumak için gerçekten çok istekliydim. Sonra bugünün Cumartesi olduğunu ve işte sadece benim olacağımı hatırladım.

Jesse ve arkadaşları Seattle'da bir konsere gideceklerdi. Adam güvenlik konusunda endişeliydi, bu yüzden Jesse Tad'i aradı ve onu "kas gücü" olarak davet etti. Bu iyi bir şeydi ama dükkânla ilgilenmek bana kalmıştı. Zee'den gelmesini isteyebilirdim ama bir tür projesi vardı ve birkaç hafta onu rahatsız etmememi söyledi.

Resmi mesaim Cumartesi günü öğlene kadar başlamadı, ancak bitirmem gereken birkaç araba ve bir gemi dolusu evrak işi vardı. Yakın zamanda yapılan bir IRS denetiminden sonra Evraklarım konusunda dindar. Sonunda onlara 452.00 dolar borçlandım, onlar da bunu nezaketle 452.34 dolardan aşağı yuvarladılar. Ancak bir noktada, nihayet bir şanzımanı dengelemek için kullandığım bir kutu makbuzu bulmadan önce, onlara altı bin dolardan biraz fazla borcum olduğunu iddia etmişlerdi. Bu da muhasebecimin (Lucia) işaret ettiği gibi, diğer kayıp kutuyu bulabilseydim, hükümetin bana muhtemelen borçlu olacağı anlamına geliyordu.

O yüzden işe gitmem gerekiyordu.

Duş aldıktan sonra kendimi daha iyi hissettim ve gece boyunca tekrarlanan şiddetli aktivitelerin ağrısını hafifletmek için biraz ağrı kesici aldım. Dişlerimi fırçalarken durakladım. Eskiden hiç ağrı kesicilere başvurmak zorunda kalmazdım. Yaşlanıyor muydum? Yoksa Adam aramızdaki bağı kapalı tuttuğu gerçeğini telafi etmek için seksi mi kullanmaya başlamıştı?

Aşağı mı?

Hmm.

Garaja vardığımda, park yerindeki ışıkların yanması için yeterince erken bir saatti. Kameraya el salladım ve Carlos ya da Butch'un -ya da Adam'ın- bana el salladığını hayal ettim. Kendimi içeri attığımda ofis buram buram benzin kokuyordu.

Yüzümü buruşturdum. Bir garaj işletirken yakıt kokuları olağan bir durumdu ve en azından benzin uçucuydu ve bölme kapılarını açtığımda oldukça hızlı bir şekilde temizlenirdi.

Dün gece 62 model üstü açık bir Mercedes'i saklamak için garaja park etmişim ve yakıt kokusunun oradan geldiğini düşündüm. Yerel bir araba koleksiyoncusuna aitti, koleksiyonunun en değerli parçasıydı ve yıllık kontrol için gelmişti. Yakıt hattında bir sorun olması şaşırtıcı değildi. Dünyanın en iyi otomobil mühendisleri bile yarım yüzyıldan fazla bir süredir kullanıldığını hesaba katmamıştı.

Adam'ın daha önce güvenlik sistemini kontrol etmek için buraya geldiğinde beni bu konuda aramamış olması biraz garipti ama erken gelmeyi planladığımı biliyordu. Ve beni uykusuz bıraktığını da biliyordu.

Çantamı kasaya sokup kilitlerken gülümsüyordum. Kasa tezgâhın altında yerde duruyordu ve ayağa kalktığımda sırtım sızlıyordu. Gerindim, ayak parmaklarıma dokundum ve ağrı dağıldı. Sert kaslar Yine de kesinleşti. Yakıt borusu sorununu bulmakla başlayacağım ve bu bana kalan sertliği gidermek için bolca fırsat verecek evrak işlerine başlamadan önce.

Müzik setini açtım ve bir soft-rock istasyonu buldum. Bölmelerin kapısını açarken neredeyse 62 model Mercedes kadar eski bir şarkı olan "Spirit in the Sky "ı mırıldandım.

"Merhaba, Mercedes Thompson," dedi Fiona. "Yapmamız gereken bazı işler var."

Garajın uzak tarafında, beni net bir şekilde görebileceği bir yerde bekliyordu. Ve elinde -yanılmıyorsam- Adam'ın taşıma tabancasıyla klasik nişancı pozisyonunda duruyordu.

Durumu değerlendirmek için bir an durdum.

Kapının yanında bir benzin bidonu devrilmişti ve bir benzin birikintisi bırakmıştı - davetsiz bir misafirin kokusunu almamı engellemek için tasarlanmıştı. Adam'ın da yalnız olmadığını fark etmesini engellemek için. Güvenlik sisteminin gerçek beyinlerinin gizlendiği köşede, Adam yerde kıpırdamadan yatıyordu.

Panikleyen ruhuma ölmediğini söyledim. Ölmüş olsaydı bilirdim.

"Eğer işbirliği yaparsanız," dedi, "bugün ikinizi de öldürmeyeceğim. "Bir sandalye var," dedi. "Git otur."

Birkaç hafta önce ofisteki sağlam metal sandalyelerden birini bölmelere çekmiştim - nedenini tam olarak hatırlayamıyordum. Birinci bölmedeki asansörün önüne koymuştu. Etrafındaki zeminde kelepçeler ve çok iş gibi görünen zincirler.

Adam'a tekrar baktım, nefes alıyordu.

"Merak etme, eşin hayatta. Talimatlarıma uyarsan öyle de kalacak." Yalan söylemiyordu.

"Ona ne yaptın?" Ben sordum.

"Ketamin ve gümüş," dedi. "Yol boyunca öğrendiğim küçük bir numara." "Gerry Wallace'ın hesap vermesi gereken çok şey var," dedim.

Gerry, Türkiye'deki ilk

kurtadamlar üzerinde işe yarayacak bir sakinleştirici yapmak için. Ama kendimi biraz daha iyi hissettim. Gümüş konsantrasyonu çok yüksek olursa sakinleştirici ölümcül olabilirdi. Ama Adam bir Alfa kurtadamdı. Onu öldürmek için çok fazla sakinleştirici gerekirdi.

"Sandalyeye otur, Mercy."

Eğer bunu yaparsam, tüm seçeneklerim ortadan kalkacaktı.

"Alarm arızalarını sen yaptın," dedim, onu sohbete dahil etmek için.

"Kurt diye ağlayan çocuğun bir klasik olmasının bir nedeni var," dedi. cevap verdi. "Elektronikle aram iyidir." Adam'ın ve gözetleme sisteminin kalbinin bulunduğu köşeye doğru başıyla işaret etti. "Video şu anda bir döngü halinde oynatılıyor - Adam'ın birkaç gün önceki geliş ve gidiş görüntülerini tekrar oynattıktan sonra. Adamları senin öğlen geldiğini görmeyene kadar bir sorun olduğunu anlamayacaklar."

"Ama güvenlik sistemiyle oynamaktan daha fazlasına ihtiyacınız vardı," dedim.

"Bu sadece sizin bir fırsattan yararlanmanız değil. Bizi izlemek, alışkanlıklarımızı takip etmek zorundaydın - bir kurtadam sürüsünden kimse fark etmeden." Sesime biraz hayranlık kattım.

Kibirli insanların takdir eden bir dinleyici kitlesinden daha çok sevdiği çok az şey vardır. Şu anda nedenler ya da yöntemler umurumda değildi; zaman kazanmaya çalışıyordum. Bununla ne yapacağımı henüz bilmiyordum - bu ona ve bana vereceği fırsatlara bağlıydı.

"Bu daha zordu," diye kabul etti. "Ve daha sıkıcı. Evinizin bir kurt adam sürüsünün evi olması gerekiyordu - o zaman neden bir çocuğa okumayı öğretiyorsunuz? Eğer bir saat daha 'H is for horse' dinlemek zorunda kalsaydım

birini vurmak zorundayım. Evinizi izlemeyi seven bir bebek vampiriniz olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet," dedim ona.

Bizi izlediğini sanıyordum ama daha iyisini yapmış. Evimizi dinlemişti. Aiden'la olan dersler evin kalbi olan mutfakta yapılıyordu. Ama hepsini dinlemeyi başaramamıştı, sanmıyorum. Wulfe hakkında çok konuşmazdık çünkü sürüyü endişelendirmek istemezdik ama fark edilmediğinden emin olurdu. İki gün önce Adam'la yatak odamızda Wulfe hakkında konuştuğumuzu biliyorum. Eğer bizi duymuş olsaydı -Ya da onunla yüz yüze gelseydi, ondan asla "bebek vampir" olarak bahsetmezdi.

Sözlerimi dikkatle değerlendirdikten sonra, "Son birkaç aydır hükümet düzenli olarak evimizi dinlemeye çalışıyor.

Adam her gün böcek taraması yapıyor. Sen nasıl başardın?"

Eve her saat girip çıkan kurtadamlar olduğu gerçeğinden bahsetmedim. Büyü olmadan bunu yapamazdı ve ben onun büyü kullanabildiğini hatırlamıyordum. Bran onunla konuştuğumda bundan bahsederdi. Ve büyü ... büyü beni endişelendiriyordu. Bu konuda düşündüm. O öğleden sonra Kelly'nin evinde bana nasıl evlilik adımıyla hitap ettiğini. Beni kızlık soyadıyla tanıyordu. Eğer o ve onun kayıp kurtlar grubu ele geçirecekleri bir sürü arıyorlarsa, ben sadece bir kurt olarak önemli değildim.

istismar edilecek bir zayıflık. Ama geriye dönüp baktığımda, bana bir hedefe hitap eden biri gibi baktığını fark ettim.

"Tüm dinleme cihazları elektronik değildir," dedi bana. "Gözetleme konusunda uzmanlaşmış bir cadı tanıyorum."

Birdenbire Fiona'nın neden hâlâ burada olduğu konusunda birkaç saniye öncesine göre çok daha fazla endişelenmeye başladım. Fiona ve sürüsüyle olan etkileşimlerimizi yeniden değerlendirdim, cadıları da ekledim ve bazı kalıplar mantıklı gelmeye başladı. Bir sürüyü ele geçirmeye çalışan bir kurt, bir fae yaratığıyla ittifak yapmazdı - bu yüzden diğer kurtlarının hiçbiri duman dokumacısı. Büyücülük goblinlerin neden Fiona ya da adamları. Bran bana Fiona'nın hizmetlerini en yüksek teklifi verene sattığını söylemişti ve cadıların intikam almak için kesinlikle sebepleri vardı.

Ya da daha kötüsü. Adam ve benim neden ölmediğimize dair içimde kötü bir his vardı.

Fiona bana gülümsedi; gözlerini göremeseydim ifadesi dostça olabilirdi. "Beni pohpohlamayı bitirdiğine göre, git otur.

yoksa Adam'ı kafasından vururum. Bu durumda seni de hemen öldürmem gerekecek, yoksa sürüne yakalanma riskim var. Eğer işbirliği yaparsan, onu öldürmem. Doğruyu söylediğimi duyabildiğini biliyorum. Şimdi, üç saniyen var. Bir . . ."

Sandalyeye oturdum. Ama saymaya başladığı için değil. Adam kendine gelmeye başlamıştı, sakinleştiricinin etkileriyle savaşımaya başladığında paket bağlarının çekildiğini hissettim.

Adam'ı daha iyi görebilmek için sandalyeyi biraz yana çektim. Umarım bunu yapmamın tek nedeninin bu olduğunu düşünürdü. Ama bu, benimle uğraşırken sırtının çoğunlukla ona dönük olacağı anlamına geliyordu. Onun dikkatinin benim üzerimde olmasını istiyordum. onu tamamen görmezden gelirdi. Eğer hareket ederse, tepki verecekti. Ama ilaca güvenme ihtimali de vardı. Bu uyuşturucu kötü bir işti ama Adam daha önce de karşılaşmıştı.

"Komik," dedi. "Ama hangi yöne baktığın umurumda değil."

Kaşlarımı kaldırdım ve sandalyeyi doğrudan Adam'a bakacak şekilde çevirdim. "Bilek zincirlerini tak," dedi.

Ayak bileği kelepçeleri naylondur ve standart gibi görünüyordu. Onlar takılıyken bacaklarımı karadaki ortalama bir denizkızıyla aynı zarafetle kullanabiliyordum. Adam'a daha fazla zaman kazandırmak için bilerek onları elimde oynattım. Adam'ın çektiği güç başımı döndürüyordu. Sadece bu çekiş bile sürüyü bir şeylerin ters gittiği konusunda uyaracaktı. Neredeyse bunu düşündüğüm anda Adam'ın telefonu çaldı. Fiona'nın zamanı kısıtlanmıştı; tek yapmam gereken birileri nerede olduğumuzu anlayana kadar onu oyalamaktı.

"Ve şimdi bilek kelepçeleri."

İki eski moda metal kelepçe kullanmış ve her birini karşılıklı sandalye ayaklarına tutturmuştu. Sandalyenin ayaklarındaki destek, sandalyeyi ters çevirdiğimde kelepçenin kaymamasını sağlıyordu.

Kurt adam olmadığımı biliyordu. Naylon kelepçeler bir kurt adamı hiç tutmazdı. Metal kelepçeler daha uzun süre dayanırdı ve onları kıran kurt adamı gerçekten kızdırırdı, çünkü onları kırmak acı verirdi. Çakala dönüşebildiğini biliyordu. Bana "Bran'ın küçük çakal hayvanı" derdi. Ama benim *ne* olduğumu anlamamıştı, çünkü aksi takdirde kelepçelerin, bir insanı tutmak için tasarlanmış herhangi bir kelepçenin işe yaramazdan da kötü olduğunu bilirdi. Belki de şekil değiştirmemin biraz zaman alacağını düşünmüştü, tıpkı bir kurt adamın zaman aldığı gibi.

Kelepçeleri takar takmaz bana doğru yürüdü. Ayak bileklerimdeki kelepçeleri sıkmak için eğildi. Sonra gülümseyerek bir tasma çıkardı ve boynuma doladı. O kadar sıkı oturuyordu ki kesinlikle rahatsız ediciydi. Onu sandalyenin arkasına bağlarken zincir şingirtıları duydum. Kelepçelerin aksine, tasma beni tutacaktı, çakal olsun ya da olmasın, yani belki

Beni sandığım kadar hafife almamıştı.

"Kent bana Coyote'nin kızı olduğunu söyledi," dedi. "Bu pek çok şeyi açıklıyor, mesela Bran'ın neden iyi kalpli Bryan'ın seni evlat edinmesine izin verdiğini. Coyote'nin Bran için ne yaptığını merak ediyorum. böyle bir anlaşma yapmak."

Bran'i benim sorumluluğumu kabul etmeye zorlayanın annem olduğundan oldukça emindim. Ama Fiona annemi tanımıyordu, bu yüzden neden başka birini aradığını anlayabiliyordum. Bran yumuşak kalpliliğiyle tanınmazdı.

"Kent?" Ben sordum.

"O benimkilerden biri," dedi bana. "Sven gibi benim hizmetimde cadı." Bana daha önce başkalarının yüzünde gördüğüm düşünceli bir bakış attı. O yüzden karnıma yumruk attığında karın kaslarımı sıkıca tuttum.

Yine de acıttı. Ama o bir kurt adamdı; isteseydi o darbeye beni öldürebilirdi.

"Hardesty ailesi mi ödüyor?" Nefes alabildiğimde sordum. Onlar olmasını istemiyordum, özellikle de Fiona beni hayatta tutmakla ilgileniyor gibi görünürken. Siyah cadıların yaşayan kurbanlarla ne tür şeyler yaptıklarını yakından biliyordum ve Hardesty ailesindekilerden daha siyah bir cadı tanımıyordum.

Fiona gülümsedi. "Anladığım kadarıyla yakın zamanda onlarla bir sorun yaşamışsın. Senden hiç *hoşnut değiller*. Ölmen halinde bir ödül ve canlı yakalanman halinde daha büyük bir ödül teklif etmiş olabilirler. Senin ne olduğunu bilmiyorlar, Mercy, henüz onlara söylemedim. Ama insanların ölümünde senin kilit rol oynadığını biliyorlar ve bunu senin yapmış olabileceğini düşünüyorlar. nesillerce süren bir hazineyi yok etmekten sorumludur."

Zombiler.

"Charles seni avlayacak," dedim ona ve irkildi. Charles'tan korkuyordu.

Adam'dan korkması gerekirdi. Sürüden güç almayı bırakmıştı.

"Cadılar, gerekirse nesiller boyu saklanabileceğim kadar iyi para ödüyorlar. -Ve koruma sözü de verdiler." Bana kardeşçe bir gülümseme verdi. "Ama sen ve ben bir kara cadının sözüne ne kadar güvenilebileceğimizi biliyoruz. Ben de

Onlar için de bir değeri var; kurt adamlarla oynamayı seviyorlar. Kendimi onların gücüne bırakamayacak kadar çok."

İnsanları kendisine cadı olarak bağlamalarına izin verdiyse, zaten onların gücü altındaydı. Bu terimle ne kastettiğini tam olarak bilmiyordum ama cadıları tanıyordum.

"Kent sana duman dokumacıya ne olduğunu anlattı mı?" Ona sordum. Benim için önemli değildi ama dikkatini üzerimde tutmam gerekiyordu. "Piç kurusu. Ona güvenmiştim." Yalanı okumasını engelleyecek kadar doğruydı. Ama sesimdeki ısırik sahteydi, zamanımı boşa harcadığımı bilmesini istemiyordum.

Âdem'in yattığı yerden sessizce bir şey yükseldi. Çok büyük bir şey.

Aşkim, ne yaptın sen?

Ama biliyordum. Gümüş ve ketamini vücudundan temizlemek için elinden gelen her şeyi yapmak zorunda kalmıştı. Daha fazla çekemezdi. değişiminin hızını faydalı bir şekilde artırabilirdi. Kurt formuna geçmeye çalışsaydı bunu fark edeceğinden bahsetmiyorum bile - bu hiç de ince bir şey değildi. Kendi silahına sahip bir kurt adama karşı silahsız bir insan formu - oranlar optimal değildi. Onları kabul ederdi ama başka bir seçeneği daha vardı.

İnsandan canavara dönüşmesinin on saniye sürdüğünü sanmıyordum.

"Lanet olası Rumpelstiltskin," dedi Fiona. "Lanet olası bir fae ile anlaşma yapmak zorunda kaldığında ve o da Rumpelstiltskin çıktığında dünya ne hale geliyor?"

"Rumpelstiltskin" Fiona'nın söylediği son söz oldu. Kabus gibi dev bir canavar on beş metre öteden üzerine indi ve aynı hareketle boynunu yedi. Parmağı tetikte olduğu için silah patladı. O sırada ölmüştü ama silah bana doğrultulmuştu ve kurşun koluma isabet etti.

Adam olan canavar Fiona'nın cesedini tüm işe yaramaz gözetleme elektroniklerinin bulunduğu köşeye sürükledi ve beslenmek için yerleşti. Sanki avını elinden almaya çalışacakmışım gibi savunmacı bir şekilde hırıliyordu.

Adam'ın evde olmadığını anlamak için gözlerini görmeme gerek yoktu. Adrenalin bir kurt adam için kontrolün düşmanıdır ve Adam sürünün yardımıyla bile olsa sakinleştiriciyle savaşmak için adrenalin biriktirmek zorunda kalmıştı. Düşüncelerini toplamak, kendini merkeze almak için bir an bile ayırmadan değişmişti. Eğer kurduna dönüşmüş olsaydı, Adam'ın bu koşullar altında kontrolü elinde tutmayı başarmasına şaşırdım. Ama bu sorun olmazdı. Ben Adam'ın ve kurdunun eşiydim; ikisi de bana asla zarar vermezdi.

O bağlantıyı canavarla paylaştığımı düşünmemiştim.

Çakala dönüştüm ve bilek ve ayak bileği kelepçelerimi kaybettim ama boynum her iki formda da hemen hemen aynı boyuttaydı. Tekrar yer değiştirdim ve canavarın bana baktığını gördüm. Kelepçelerin yere çarpma sesi onun dikkatini çekti.

Nefes aldı, burun delikleri açıldı. Benzin kokusundan kanımın kokusunu alıp alamadığını bilmiyordum. Gözleriyle kısa bir süre göz göze geldim -gümüş ve ay gibi parlak- sonra hızla başka tarafa ve aşağıya baktım.

Hiç ses çıkarmadı ama bana doğru geldiğini hissettim. Burnu başımın tepesine dokundu ve boynuma doğru ilerledi. Çenemi kaldırdım ve başımı eğerek orada çılgınca atan nabzıma serbestçe erişmesini sağladım. Çok korktuğum için sığ ve ağzım açık bir şekilde nefes alıyordum.

Adam'ın kokusunu alabiliyordum ama kurdun kokusunu alamıyordum. Sadece öfke, nefret ve büyüçülük gibi kokan ekşi bir misk kokusu vardı. Onunla son karşılaştığımdan beri daha da güçlenmişti. Bran'i daha önce aramamakla hata etmişim.

Omzumun üst kısmına sıcak ve ıslak bir şey çarptı. Salya.

Boynumu ısırdı. Eğer o tasmayı takmamış olsaydım, ölmüş olurdu. Sanırım içinde gümüş vardı çünkü hırladı ve sonra bana kükredi. Gözlerimi kapalı tuttum çünkü son görüşümün büyüçülük ve kendinden nefretten doğan bu yaratık olmasını istemedim. Ama o yemeğine geri döndü.

Hareketleri o kadar kusursuzdu ki, sandalye yerde kaymamıştı bile. Yakamı bükmişti ve şimdi nefes almamı kısıtlıyordu. Vurulan kolum bana itaat etmiyordu. Ama serbest kolumu kaldırdım ve tasmanın etrafını yokladım. Mandalı ve kilidi buldum.

İki iyi el ve bir maymuncukla o şeyi birkaç saniye içinde açabilirdim. Eğer dilekler at olsaydı . . .

Sürü bağlarındaki kıpırdanmayı, alarmin yükselişini hissedebiliyordum. Yakında buraya geleceklerdi ve birlikte çalışırlarsa bu canavarı alt edebileceklerdi. Adam olduğu için tereddüt etmezlerse. Ama bazı insanlar ölecekti.

Ve onlar gelene kadar ölmüş olurdum, çünkü tekrar yemek yemesine rağmen yüzü bana dönüktü, gözleri açıkta kalan karnıma odaklanmıştı.

Bran bana *tahvili havaya* uçurmamı söyledi. Sonra da ne demek istediğini açıklamayı reddetti. Ve bana bu tavsiyeyi sorunun boyutları hakkında tam bir açıklama yapmadan vermişti.

Çok fazla seçeneğim yoktu.

Gözlerimi tekrar kapattım çünkü canavar bana bakarken bunu yapamazdım. Sonra kendimi bağları görebileceğim bir yere koydum.

Sürü bağları, sanki üç alarmlı bir yangının ortasında bir itfaiye binasına adım atmışım gibi sesle patladı. Onlara "Şimdi olmaz, susun" dedim. Ve ötekilik sessizleşti.

Ayaklarımı sızlatacak kadar soğuk bir derede ayak bileğimin derinliğinde durdum; Stefan'la paylaştığım bağ hâlâ bir ayak bileğime sarılıydı ve gün ışımış olmasına ve bugün ölmüş olması gerekmesine rağmen dikkatinin üzerimde olduğunu hissettim. Onu yanıma çağırabilirdim, diye düşündüm. Stefan, eşimin dönüştüğü canavarla karşılaştığında tereddüt etmezdi.

"Hayır," dedim ona. "Şimdi olmaz."

Belimin etrafındaki bağ grotesk ve iğrençti, kırmızı derisi yer yer çatlamıştı ve yeşil balçık sızdırıyordu.

Ağzımı açtım ve beyzbol topu büyüklüğünde bir elmas çıkardım. Prenses kesimi şeklinde yontulmuştu ve berrak, kusursuz ve soğuktu.

Isıtmak için dudaklarımı ona bastırdım. Ona da kurda ametisti yedirirken söylediğim şeyin aynısını söyledim.

"Seni seviyorum," dedim.

Burası kelimelerin güçlü olduğu bir yerdi ve duygular daha da güçlüydü. O elmasın içine yerleştirdiğim şey, söylediğim kelimelerden çok daha fazlasıydı; o kelimelerin bende uyandırdığı kocaman bir duygu yumağıydı: tüm anılar, kahkahalar, neşe.

Ağzımı çekip değerli taşla tekrar baktığımda, hayal edebileceğim her renkle parlıyordu. Onu iki elimle kavradım ve sertçe, "Seni çiftleşme bağına sokacağım ve sen de onu benim için sonuna kadar açacaksın," dedim.

İnci yumuşak bir şeydi; elmas daha uygun bir silahtı. Herhangi bir saygın mücevher kesicinin bırakacağından daha keskin olan sivri ucunu, birleşme bağındaki hasarlı yerlerden birini genişletmek için kullandım. Yeterince büyük bir delik açtığımda, değerli taşı içeri ittim. Kaygan yeşil balçık kayganlaştırıcı görevi görerek işimi kolaylaştırdı. Değerli taş Değerli taş tamamen kaplanmıştı, yeşil balçık sertleşip yarayı kapatırken zavallı bağı özür dileyerek ovaladım.

"Senin hatan değil," dedim ona. "Bunu düzelteceğiz."

Uzun bir süre bekledim ve değerli taşın Adam'ın tarafına doğru kaymasını izledim. Doğru zaman olduğunu hissettiğimde, dedim ki, "*Şimdi.*"

Ve dünya bembeyaz oldu.

- - -

GARAJDA UYANMAYI BEKLIYORDUM AMA ÖYLE OLMADI.

Küçük bir binanın içinde taş bir masanın üzerinde yatarken uyandım. Tabanı ve tavanı olan ama duvarları olmayan, sadece çatıyı tutan kemerleri olan bir bina için uygun terim neydi? Bir tapınak biçimindeydi ama burada tapınma duygusu yoktu.

Zemin ve kemerler -ve üzerinde oturduğum taş masa- aslan postu rengindeki kumtaşından yontulmuştu. Tüm bina öğleden sonra güneşinde biraz parlıyordu.

Ayağa kalktım. Üzerimde, üniversite birinci sınıftayken yurttaki toga partisinde giydiğim ya da giymediğim togaya çok benzeyen bir şey vardı. Kumtaşı ile aynı renkteydi. ışıltı.

Ellerimin ve kollarımın mücevherlerle süslenmiş olduğunu gördüm. Ve giydiğim sandaletlerde de değerli taşlar vardı. Ayağa kalkıp binanın kenarına doğru yürüdüm ve önümde güzelce oyulmuş, bel hizasında bir bariyer belirdi - sanki hep oradaydı da ben fark etmemiştim.

Hava güzel kokuyordu ve sıcaklık mükemmeldi. Odanın köşesinde küçük bir masanın üzerinde yiyecek ve içecek vardı. Müzik çalmaya başladı,

Adam'ın hala gizliden gizliye sevdiği büyük grup döneminden akılda kalıcı bir şey.

"Bu çok saçma, Adam," dedim.

Çünkü Adam'ın ötekiliğindeydim - bağımızın uzak tarafındaydım. Bundan emin olmak için gerçek bir yolum yoktu - başka kimsenin gidebileceği böyle tuhaf bir yer olduğunu bile düşünmemiştim. Ama içgüdülerim beni hiç yanıltmamıştı ve ötekilikte, içgüdüler tuhaflığın içinde bir rehber gibi hissettirecek kadar güçlüydü. Adam'ın alanındaydım ve burada bile beni korumaya çalışıyordu.

Bulunduğum tepenin aşağısından havan topu sesleri geliyordu. Daha önce hiç savaş alanında bulunmamıştım - resmi bir savaş alanında değil - ama filmlerde görmüştüm. Havan ateşinin nasıl bir ses olduğunu biliyordum.

Ayakkabılarımı tekmeledim, barikatın üzerine çıktım ve ilerideki tepeye indim. Beni tepenin zirvesine geri götürmeye çalışan bir patikada yaklaşık bir mil yürürken büyük bando müziği bana eşlik etti.

Sonunda hareketsiz durdum, ellerimi kalçalarıma koydum ve "Adam, bu kadar yeter" dedim.

Sonra patikadan ayrıldım ve sık yapraklar arasında ilerlemeye başladım. Ormanda yaklaşık dört adım ilerledikten sonra müzik sustu ve çıplak ayaklarımın altında bir patika oluştu. Bu yol beni cesetlerle dolu bir vadiye götürdü.

Aralarından sıyrıldım. Bazılarını tanıyordum. Paul. Mac. Peter. Diğerlerinin resimlerini görmüştüm. Adam'ın askeri geçmişinden insanlar. Onun için çalışmış insanlar. Vietnam döneminden kalma ABD askeri üniformaları giymiş insanlardan oluşan bir bölüm vardı; bazılarının vücut parçaları eksikti ve bazılarının eksik parçaları ayaklarının dibine yığılmıştı. Başka bir bölüm ise Vietnamlı olduklarından emin olduğum insanlarla doluydu - gerçi bu etnik kökene dair pek bir deneyimim yoktu. Bunların bazıları üniformalı, bazıları üniformasızdı. Her yüz benzersizdi. Her cesedin Adam'ın öldürdüğü ya da bir şekilde ölümünden sorumlu hissettiği bir kişiye ait olduğundan hiç şüphem yoktu. Adam suçluluk duygusunu düzgün sıralar halinde düzenledi.

Bir de çocuklardan oluşan bir alan vardı - belki de toplamda yirmi çocuk. Bazılarının yüzleri vardı, ama bazılarının yüzü yoktu, sanki kim olduklarını gizleyen bir deri örtüsü vardı.

Adam bana "Çünkü hepsinin yüzünü görmedim," dedi. "Vietkong çocukları kullandı, Güney Vietnamlılar da öyle. Yüzlerini hiç görmediğim yetişkinleri saklamıyorum ama çocuklar farklıydı." Yüzü olmayan bir cesedi işaret etti. "Bu bir ağacın tepesindeydi, bizi iki gün boyunca kısırdı. Onu ben vurdum ama cesedi bulan ve bana keskin nişancımızın bir çocuk olduğunu söyleyen Christiansen'di. Cesedini hiç görmedim ama onu bulmaya kendim gitmeliydim. Onu öldüren bendim." Sıra sıra dizilmiş ölülerine baktı ve "Ne yaptığıma bakmayı o çocuğa borçluydum ama bakmamayı tercih ettim" dedi.

Adam'ın elini tutmak için uzandım ama o benden uzaklaştı. Yüzümü ona döndüğümde tekrar tepenin zirvesinde, duvarsız binanın içindeydim ama bu sefer güneş ışığı yoktu. Etrafta bir yağmur fırtınası gürliyordu ve ben yalnız değildim.

Elizaveta Arkadyevna Vyshnevetskaya bir eliyle taş bariyerin üzerinde dururken diğer eliyle küçük masanın üzerindeki tabaktan bir elma tutuyordu. O da benim gibi toga giymişti ama onunki bordoydu. Onu tanıdığım zamanların çoğunda yaşlı bir kadındı. Burada, öldüğü günkü gibi genç ve güzeldi.

"Beni başarısızlık bahçesinde tutmuyor," dedi bana. "Bunun nedenini merak ediyorum."

"Çünkü senin ölümünden pişmanlık duymuyor," dedim ama bunu söyler söylemez bunun doğru olmadığını anladım.

"Hayır," dedi. "Çünkü onu benim ölümümünden akladınız."

"Benim mükemmel olduğumu düşünüyorsun," dedi Adam'ın sesi arkamdan. "Güzel, hatta. Senin için mükemmel olmam gerekiyor."

"Yoksa seni sevmez," dedi Elizaveta ve burada, ötekiliğin içinde sesinde iliklerime kadar işlemeye çalışan bir güç vardı. "Onun kahramanı olmana ihtiyacı var, Adam. Yüzün kadar güzel ve mükemmel. Karanlığınla onu incitmek istemezsin, değil mi Adam? Ve sen içinde çok fazla çirkin karanlık taşıyorsun, değil mi?"

"Dostum," dedim, Elizaveta'ya sırtımı dönüp Adam'la yüzleşmek için, onu arkamda bırakmak tüylerimi diken diken etse de. "Senin mükemmel olduğuna inandığımı sanıyorsan, başka bir şey düşünüyorsun demektir."

Odanın diğer tarafında duruyordu ve binanın o köşesinin döküldüğünü fark ettim. Çatı, yağmuru ondan uzak tutmaya bile yetmiyordu.

Canavarın dışında.

Benim bağlandığım gibi o da garajımdakinden daha büyük metal bir sandalyeye bağlanmıştı. Ve bağlar kelepçe ya da naylon bacak kelepçesi değildi; kara büyü kokan dikenli sarmaşıklardı.

"Beni serbest bırakma," dedi Adam ısrarla. "Seni yok edeceğim; dokunduğum her şeyi yok ederim." Gözlerini benden kaçırdı. Kısık bir sesle, "Beni böyle görmeni istemedim," dedi.

Elizaveta onun arkasından yürüdü ve kulağına fısıldamak için eğildi. Ne dediğini duyamadım ama Adam bana baktı ve konuştu. "Sen çok mükemmelsin, çok güçlüsün, Merhametim. Seni hak etmiyorum."

"Mükemmel mi?" diye sordum. Kendime baktım ve birkaç şeyin eksik olduğunu fark ettim.

"Ahem," dedim, ne Adam'a ne de Elizaveta'ya hitap ederek, ama Bu yüzleşmeyi mümkün kılan ötekilik. "Bana yara izlerimi veren yaralardan kurtuldum; lütfen onları geri istiyorum."

Sanki bir parmak tenime dokundu ve hızla kaybolan ama geride hayatımın izlerini bırakan ısıltılı bir acı hissettirdi. İşim bittiğinde -bir çakalınkine ait olabilecek hafif gülme sesini duymamayı tercih ettim-togamı soydum ve kusurlu benliğimi Adam'a gösterdim.

"Diğer insanları nasıl etkileyeceğini düşünmeden bir şeylere atlıyorum," dedim ona. "Beni korumaya çalıştığında huysuzlaşıyorum ve aşırı tepki veriyorum çünkü arkamı kollayacak kimseye güvenmek istemiyorum. Eski karından hoşlanmıyorum ve artık onunla iyi geçinmek için çaba sarf etmeyeceğim - bu herkesin hayatını ne kadar kolaylaştıracak olursa olsun."

Derin bir nefes aldım. "Seni incittim çünkü bazen kendi başıma yürümem gerekiyor." Ona kaşlarını çatıttım. "Ve bunların hiçbirini değiştirmeyeceğim - her ne kadar senin hayatını daha iyi hale getirecek olsa da."

"Ve beni kızdırmayı seviyorsun," dedi Adam fısıltıyla. "Kızgın olduğumda tehlikeli olduğumu bildiğin halde."

Ona gülümsedim ve başımı salladım. "Evet ama bu senin hatan. Kızgın olduğunda bu kadar seksi olmasaydın bunu yapmazdım. Ve ne kadar kızgın olursan ol, beni asla incitmeyeceğini bilmek hoşuma gidiyor."

Elizaveta tekrar kulağına fısıldamak için eğildi, ama ben bastonu elime aldım. Bazen yaptığı gibi kendini bir mızrak haline getirdiğini fark ettim.

keskin bir silaha ihtiyacım olduğunda. Mızrağı ona sapladım ve onu Adam'dan uzaklaştırdım. Mızrak derine battı ve yaradan togasının renginde kan fışkırdı. Onu korkuluklara doğru ittim.

"Sen öldün," dedim ona. "Git buradan."

Bir şey söylemeye çalıştı ve dudaklarının arasından bir engerek yılanı, ardından da iki yılan düştü ve sonra gözden kayboldu. Mızrak yılanları öldürmekte hiç zorlanmadı. Yılanları severdim. Eğer bunlar Elizaveta'dan gelmemiş olsaydı, onları kendi hallerine bıraktırdım. Ama Elizaveta'ya ait hiçbir şeyi Adam'ın ötekiliğinde serbestçe dolaşmaya bırakmak istemedim.

Tekrar Adam'a döndüm; sarmaşıklar ve sandalye gitmiş, kara büyü kokusunun yerini nane kokulu am almıştı. Ama Adam hâlâ canavarın kılığındaydı, Elizaveta'nın sarmaşıklarının dikenlerinin battığı yerde ağlayan yaralar vardı.

"İim irkin," dedi bana.

"Ben de," dedim. "Ve ben de senin dış görünüşün kadar güzel değilim."

"Kıskanç ve kindarım," dedi. "Erkeklerin seni aramasından hoşlanmıyorum. Bran seni ya da Beauclaire'i aradığında."

Başımı salladım. "Ben de kıskanıyorum. Ve sanırım kin konusunda senden üstünüm. Christy'nin senin karın olmasından ve Jesse'nin annesi olmasından nefret ediyorum." Etrafıma bakındıktan sonra korkunç elini tuttum ve onu hâlâ Elizaveta'nın kanıyla lekelenmiş olan korkuluklara doğru sürükledim.

Üzerine tırmandım ve kan kirli çıplak ayaklarıma değemeden kayboldu. Taşın üstünde dengede dururken, büyük eli düşmememi sağlarken eğildim ve onu öptüm.

"Seni seçiyorum," dedim ve dünya etrafımda dağıldı.

- - -

KENDİ ÖTEKİLİĞİMDE DEREDE OTURDUM. SU GERÇEKTİ

Ayakları ve ağzı sırtındaki gümüşi kürkten çok daha koyu olan büyük gri bir kurt yanıma geldi. Ağzını omzuma koydu.

Ben de seni sevdiğimi söylemek istedim, dedi.

- - -

ANIDEN TEPEMDE BELİREN DÜKKAN IŞIĞINA GÖZ KIRPTIM

"Kolun kırılmış," dedi Adam, sesi vahşiydi. "Kanamayı durdurmak için sardım ama Carlos buraya gelir gelmez seni hastaneye götüreceğiz."

"Fiona cadılar için çalışıyordu," dedim. Yüzü dünyamı doldurdu ve onun kendi insan derisinin içinde olduğunu fark ettim.

"Bunu biliyorum," dedi bana. "Duydum."

"Bran'e Kent'in cadı olduğunu söylemeliyiz, bu ne anlama geliyorsa artık." "Söyleyeceğim," dedi. "Şimdi kapa çeneni. Gücünü sakla."

"Mükemmel olmasan da seni seviyorum," dedim.

Gözlerime karşılık verdi. "Bunu biliyorum."

"Ben de mükemmel değilim," dedim ona.

"Bunu ben de biliyorum," dedi sesi gürleşerek.

"Giyecek bir şeyler bulmalısın ve sanırım şoktayım." O da bana bunu bildiğini söyleyemeden kendimden geçtim.

- - -

YAKLAŞIK BİR HAFTA SONRA MUTFAK MASASINDA OTURUYORDUM VE

yanıma geldi ve kırılmamış koluma bağlı olan omzumu öptü. "Hmm," dedim, elimdeki katalogdan parça numarasını yazarken sipariş veriyorum.

Bu özel parça deposunu işleten adam internete inanmıyordu ama başka kimsede olmayan parçalar onda vardı. Her şeyi sol elimle yazmak zorunda kaldığım için sipariş vermek daha da zorlaştı.

Ama çoğunlukla yazmaya devam ettim çünkü Adam'ın eğlencesinin çiftleşme bağımızda dolaştığını hissedebiliyordum. Bir şey yapmak ya da bana gerçekten komik olduğunu düşündüğü bir şey söylemek üzereydi.

"Tamam," dedim başımı kaldırarak.

Yüzü kahkahalarla aydınlanmıştı ve bu ona çok yakışıyordu.

"Öncelikle," dedi, "Izzy'nin annesinin çok üzgün olduğunu söylemem gerekiyor. Konuştuğu müşterinin bir gazetenin muhabirinin kız kardeşi olduğunu fark etmemiş."

tabloid."

Izzy'nin annesi esansiyel yağlar satıyordu. Onun ne yaptığını hayal bile edemezdin. "Butch özür diliyor," diye devam etti Adam, "çünkü ona gazeteleri ve televizyon haberlerini izliyordu - yeni gardiyanlarımızdan birini bunlardan birini okurken yakalayana kadar magazin dergilerini düşünmemişti."

Adam önümdeki mutfak masasının üzerine bir yığın magazin gazetesi koydu. On ya da on iki tane olmalıydı. En üsttekinin manşetinde şöyle yazıyordu: *İnsan(?) Karısı Alfa Kurt Adamın Seks Sapiğı Olduğunu Söyledi,*

Arkadaşından Yardım İstiyor.

Ve bu en kötüsü değildi.

Ağlayana kadar güldüm. Sonra Adam kırık kolumu itmeye dikkat ederek beni kaldırdı ve "Dürt" diye homurdandı.

Beni merdivenlerden yukarı taşıırken "Yardım edin," diye seslendim. "Eşim tam bir seks düşkünü.

Yardım edin."

Bana yardım edecek kimse yoktu.

- - -

ADAM O GECE İŞE ÇAĞRILDI, BU YÜZDEN YALNIZDIM.

Kapalı pencereden gitar ve keman sesi geliyordu. Ayağa kalktım ve Pencereyi açtım, aptal kırık kolum olmasaydı daha kolay olurdu.

Eski Tavşan marka arabamın kaputunda bağdaş kurmuş oturan Wulfe keman çalıyordu. Onun önünde, yerde duran ama bir ayağı tamponda olan Stefan gitar çalıyordu. "The Sound of Silence" ın oldukça iyi bir versiyonunu yaptılar. Arada ufak tefek tereddütler, prova yapmadıklarını düşünmeme neden oldu.

İşleri bittiğinde Wulfe arabadan indi ve bir Shakespeare oyuncusuna yakışır bir şekilde eğilerek selam verdi. Ama pencereyi kapatırken yüzüme gülümseme yerleştiren Wulfe'un selamlaması ya da performansı değil, Stefan'ın sırtışıydı.

Çekmecemin üstünde, sanki her zaman oradaymış gibi, baston her zamanki yerinde duruyordu.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın daha iyi hale gelmesine yardımcı olan herkese teşekkürler: Collin Briggs, Linda Campbell, Dave ve Katharine Carson, Ann Peters ve Kaye Roberson. Bunu daha kaba haliyle okudular ve bazen de hızla. Uzun süredir acı çeken editörüm Anne Sowards'a, kopya editörü Amy J. Schneider'a, Michelle Kasper'a, Alexis Nixon'a, Jessica Plummer'a, Miranda Hill'e ve Penguin Random House'daki ekibe de teşekkürler, onların yetenekli rehberliği olmadan bu kitap çok daha az olurdu. Zee ve Tad'e bir kez daha Almancalarını sunan Susann ve Michael Bock'a teşekkür ederiz. (Zee benimkine takılmadığı için özellikle mutlu.) Kitaplarım için harika ve faydalı haritalar çizen arkadaşım Michael Enzweiler'e minnettarım. Son olarak, hayali arkadaşlarımla yolculuklarından keyif alan okuyucularıma teşekkür ederim. Her zaman olduğu gibi, tüm hatalar bana aittir.

YAZAR HAKKINDA

Patricia Briggs, Mercy Thompson şehir fantezisi serisinin (*Storm Cursed*, *Silence Fallen*) 1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarı ve Alfa ve Omega romanları (*Burn Bright*, *Dead Heat*).

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

Okuma listenizde sırada ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.